

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF COYOTE'S MATE

LORA
LEIGH

BENGAL'S
A Novel of the Breeds
HEART

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BENGAL'S HEART

L O R A L E G H

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

BENGAL'S HEA

L Ö R A L E I G H

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası

Teşekkür

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

◆ BÖLÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

◆ BÖI ÜM ◆

DOENIA

Teaser bölümü

**"Lora Leigh her konuda başarılı."
-Romance Reviews Today**

Lora Leigh'in Irkların Romanları İçin Övgüler
MERCURY'NİN SAVAŞI

"Erotik ve gerilim dolu. Okuyucular gülecek, okuyucular kızaracak ve okuyucular ağlayacak."-*Romance Junkies*

"Breeds destanının hayranları, iki harika sürprizle [*Merkür'ün Savaşı'nı*] keyifle okuyacaklar."-*Midwest Book Review*

"Merak uyandıracak kadar güçlü ve sayfaları sürekli çevirecek kadar aksiyonlu. Tamamen bağımlısı oldum! Harika bir okuma!"
-*Fresh Fiction*

ŞAFAĞIN UYANIŞI

"Leigh, karakterler yaratma ve hikâyelerindeki karmaşık olay örgüsünü örme konusunda sürekli olarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Breeds serisinin son kitabı da bir istisna değil."
-*Romantic Times* (4½ yıldız, en iyi seçim)

"Beni büyüledi."-*Romance Junkies* "Yürek

burkan."-*Fallen Angel Reviews*

"Erotik, hızlı tempolu, komik ve sert, bu seri okuyucuya maksimum eğlence sunuyor."-*Fresh Fiction*

TANNER'IN ŞEMASI

"İnanılmaz Leigh, röntgenciliği de dahil ederek kavurucu seks sahneleriyle geleneksel sınırları zorluyor. Entrika ve tutku ateşleniyor . . . Scorchers!"-Romantic *Times* (4½ yıldız)

"Son derece şehvetli. [Bu seriye göz değer."
-*Fresh Fiction*

HARMONY'S WAY

"Leigh'in sürükleyici alternatif gerçekliği baharatlı duygusallığı, romantik tutkuyu ve ölümcül tehlikeyi bir araya getiriyor. Gerçekten de çok ateşli."
-*Romantic Times*

"Bayan Leigh'in bu harika karakterlere hayat verme becerisine hayranlık duyuyorum, onlar yavaş yavaş zihnime ve kalbime doğru yol alıyorlar. Bu tür söz konusu olduğunda, Lora Leigh kraliçedir."-
Romance Junkies

MEGAN'IN İŞARETİ

"Aşk, entrika ve her kadının fantezisiyle dolu sürükleyici bir hikâye olan *Megan's Mark*, Lora Leigh'in Breeds serisine harika bir katkı. Lora Leigh her zamanki gibi her konuda başarılı; *Megan'in İşareti* hayranlarını kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacak!"-Romance *Reviews Today*

"Sıcak, sıcak, sıcak - seks ve ortam ... Sayfalardan yükselen buharı neredeyse görebiliyorsunuz."-*Fresh Fiction*

"Bu eğlenceli romantik bilim kurgu gerilimi, 'Irklar'la dolu bu fütüristik dünya 'normal' görünürken, izleyiciye Carrie Vaughn'un *Kitty ve Gece Yarısı Saati* MaryJanice Davidson'ın *Derik'in Felaketi* kitaplarını hatırlatacak. [Keyifli bir gerilim."-*The Best Reviews*

"Diyaloglar hızlı, aksiyon hızlı ve seks çok ateşli. Bu kitabı kaçırmayın."-*A Romance Review*

"Leigh'in aksiyon dolu Irklar serisi canlandırıcı bir değişiklik yapıyor. Hızlı gelişen olay örgüsü ve duvar kağıdını soyacak kadar ateşli bir seks."-*Monsters and Critics*

"Keyifle okunacak son derece seksi ve cızırtılı yeni bir seri. Ateşli seks, hızlı diyaloglar ve vurucu aksiyon olağanüstü bir eğlence sunuyor."-*Romantic Times*

Lora Leigh'den Berkley Kitapları

BENGAL'İN KALBI
ÇAKALIN EŞİ
CIVA'NIN SAVAŞI
ŞAFAĞIN UYANIŞI
TANNER'IN PLANI
HARMONY'NIN YOLU
MEGAN'IN İŞARETİ

NAUTI NİYETLERİ
NAUTI RÜYALARI
NAUTI GECELERİ
NAUTI ÇOCUĞU

Antolojiler

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Erin McCarthy, Nalini Singh ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

ŞİFRE
(Angela Knight, Alyssa Day ve Virginia Kantra ile birlikte)

KARANLIĞIN ÖTESİNDE
(Angela Knight, Emma Holly ve Diane Whiteside ile birlikte)

SICAK BÜYÜ
(Emma Holly, Shiloh Walker ve Meljean Brook ile birlikte)

BF NGAL'S HEART

L O- R A L E I G H

BERKLEY SENSATION, 8MY0RK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,
Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

BENGAL'İN KALBI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation mass-market edition / Ağustos 2009

Telif hakkı© 2009 yazar Christina Simmons.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü basılı veya elektronik olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz izin almadan. Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin

yazarın haklarının ihlali. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.
Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-10893-2

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari
markalarıdır.

<http://us.penguin.com>

TEŞEKKÜRLER

Harika editörüm Cindy'ye sabrı ve anlayışı için teşekkür ederim. Bu zor bir yazıydı ve anlayışınız büyük fark yarattı.

Sharon'a, çünkü sen sensin ve bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun.

Ve Lee Stepp'e. Munchkin'in asla unutmadı.

BREED PROGRESSIVE EĞİTİM TESİSİ, ALMANYA

Bir kâbustan fırlamış gibiydi. Hayal gücüne meydan okuyacak ve Cassa'yı şok içinde nefessiz bırakacak kadar korkunç, kanlı bir şey.

Kocası yanında durmuş, omzundaki kamera söylentilere göre ölüm çukurunun görüş alanına çevrilmişken dehşet "Serbest bırakılmayı bulmalıyız" diye bağırdı.

Bir ölüm çukurundan daha fazlasıydı. Cassa'nın sonuçlarıyla mücadele ettiği, işkence dolu bir ıstırap ve kötülük yeri.

Çıplak, kaplan çizgileri etlerinde parıldayan bir düzine Irk, kendileriyle korkunç bir saklambaç oyunu oynayan uzun, ölümcül keskinlikteki bıçaklardan kaçmak için çılgınca hareket ediyordu.

Kan çelik duvarlara sıçradı, yeterince hızlı hareket edememe talihsizliğine uğrayanların cesetlerinin altında yerde birikti. Ve diğerleri hâlâ hayatta kalmak ve korunmak için savaşıyordu.

Ölmeye mahkûm Bengal Irklarının en uzun boylusu, en güçlüsünden vahşi bir öfke kükremesi yükseldi ve dahili telefonda yankılandı. Diğerlerini bir kenara itmek, onları kurtarmak, savunmasız etini kesen mekanik itme ve savurmayı durdurmanın bir yolunu bulmak için savaştı.

Kocası sessiz ve hareketsiz dururken, kamera Genetik Konseyi'nin ve sözde ilerici eğitimlerinin vahşetini kaydederken Cassa, "Douglas, yardım et bana," diye hıçkırdı.

Bu nasıl olmuştu? Bir düğmeyi çevirdi ve ellerini serbest bırakma pistonlarına çarptı, ancak bıçaklar yollarına çıkan daha fazla Irkı kesip biçmeye devam etti.

Öfke kükremeleri kreşendo yaptı, kocasının kolunu tutup onu kendisine doğru çekerken ham hayvani öfke omurgasından aşağı dehşet parçaları gönderdi.

O zaman gördü. Donup kalmış, şoktan hareketsiz kalmış, adamın bakışlarındaki hastalıklı zevki ve yüzündeki memnuniyeti görmüştü.

Aylarca süren şüphelerin üzerindeki kilidi nihayet açan bir anahtar gibi, Cassa nihayet kafasının içine çarpan gerçeklere gözlerini kırptırdı. Bu laboratuvarı bulmak ve buradaki Irkları kurtarmak için bu küçük ülkeye gelen kadın ve erkeklerden oluşan grup çok fazla talihsiz kaza ve yanlış izler yaşamıştı. Günlerdir, komutan Jonas Wyatt gruba bir bütün olarak buz gibi bir şüpheyile yaklaşıyordu. Tek bir adam yüzünden.

"Sen." Sarsıldığını hissetti. Kurtarmak için gönderildikleri kadın ve erkekleri öldüren bu aldatmacada kendisinin de bir rolü olduğunu fark edince içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. "Ne yaptın sen?" Suçlamasını ona haykırdı ve soluk mavi gözleri fanatik bir beklentiyle parlarken dudaklarında kıvrılan sırıltışı izledi.

"Ben ne yaptım? Hayır, Cassa, sen ne ? Senin yardımın olmadan bu takıma giremezdim." Adam onun yüzüne güldü. Kontrol odasında daha fazla çığlık yankılanırken Cassa onun ses tonundaki eğlenceyi, nefret dolu, alaycı kibri hissetti.

Onun kocasıydı. Bağlantılarını, arkadaşlarını kullanarak, şimdiye kadar yaratılmış en nadir Irkların kurtarılmasını belgelemek üzere kameraman olarak seçilmesini sağlamıştı. Bengal cinsi.

"Onları serbest bırakmama yardım et," diye bağırdı, avuç içleri adamın omuzlarına çarptı, kamerayı gevşetip omzundaki demirinden kurtardı.

Douglas yumruğunu kullanarak kadının başını yırtan şiddetli acı patlamaları gönderirken, aletin yere çarpması sadece uzaktan gelen bir yıkım sesiydi ve kadın beton zemine düştü.

Acı onu delip geçti ve Cassa dudaklarından dökülen acı dolu iniltiyi durduramadı. Tamam, ondan yardım almayı unutabilirdi.

Kendini kontrol paneline doğru çekti, bulabildiği her kola ya da düğmeye basmaya, yumruklamaya ve tokatlamaya başladığında gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Sirenler çalmaya başladı, flaş ışıkları kırmızı ve mavi renkte yanıp söndü. Mekanik bir ses, başındaki ağrıyı daha da şiddetlendiren şifreli bir anlamsızlıkla uyarılar ve talimatlar vermeye başladı.

"Seni lanet olası, aptal sürtük!"

Zalim eller saçlarına yapıştı ve onu ayağa kaldırdı.

Cassa çığlık atmaya zahmet etmedi. Çığlıklarını duyacak kimse yoktu, umursayacak kimse de olmayacaktı. Elleri saçlarını kavrayan ele gitti ve tırnaklarıyla adamın parmaklarını tırmalamaya başladı.

Çırpınırken, çok yakından, çok öfkeli gelen öfkeli, korkunç kükremenin sadece belli belirsiz farkındaydı.

"Seni cahil küçük fahişe!" Douglas tekrar bağırdı, yüz ifadesi öfke çizgilerine dönüşürken onu saçındaki eliyle sarstı. "Ne yaptığının farkında mısın? Onlar iğrenç yaratıklar. İnsan gibi davranan lanet hayvanlar." Serbest kalan eli yüzüne bir tokat attı ve kontrol odasında bir uyarı daha çınlarken kafasının ışık patlamalarıyla çınlamasına neden oldu, ardından daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen hayvani bir öfke kükremesi geldi.

Douglas aniden sustuğunda Cassa bu sesle .

"Biliyordun," diye tersledi onu kendisinden uzaklaştırırken.

Bacakları onu ayakta tutamıyordu. Kafası, acıyla yankılanan çarpışan zil sesleriyle doluydu. Başını sallayarak yere yığıldı. "Bilmiyordum," diye haykırdı, kendini ona bakmaya zorlayarak. "Sen bir canavarsın, Douglas."

Dudaklarını büken gülümseme bir zaferin ifadesiydi. "Buraya girme planlarını bana sen Cassa. Serbest bırakacakları hayvanları sen söyledin ve sevgili karıcığım, serbest bırakılırlarsa bunun Konsey'e nasıl yansıyacağını da sen anlattın." Ona doğru tekme savurdu, botunun burnu yan tarafına değip Cassa'nın sürünerek kaçmaya çalışmasına neden olunca güldü.

"On milyon dolar, Cassa, denizaşırı bir hesapta. Artık sana ya da bağlantılarına kimin ihtiyacı var? Hayvanlara yalakalık yapmak isteyen bu kaçık salaklara ihanet etmemi sağladın. Şimdi bununla yaşayabilirsin."

Delici bir hayvan çığlığı odanın içinde patladı. Cassa, saçlarının perdesi ve gözlerini dolduran yaşlar arasından

Douglas'ın beti benzi attı, çukura açılan kapalı kapılara baktı ve koşmaya başladı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Cassa hareketlerin her ayrıntısını ağır çekimdeymiş gibi izlediğine yemin edebilirdi. Hâlâ ayakta duran tek Bengal'i gördü, öfkeli, şeytani gözleri kehribar rengi ateş saçıyordu. Vücudundan kan damlıyordu. Yüzü, omuzları, kalçalarından uyluklarına kadar uzanan çizgiler - altın rengi vücudunun ağır kasları ve zayıf hatları üzerinden kan akıyordu. Kırık bir çelik kazığı kaldırdı ve yavaşça açılan kafes kapısının yanından fırlatarak ölümcül bir güçle kontrol odasının pencerelerine doğru savurdu.

Çok keskin bıçak Douglas'ın omurgasının dibine saplandı. Yere düşerken çığlık attı ve tekrar çığlık atarken başı omuzlarının üzerinde geriye doğru yükseldi.

Kazık omurganın tabanından çıkarken yaranın etrafından kan fışkırdı. Cassa çukurdan kaçmayı başaran tek Bengal'i izlerken adam kasılıyor, dudaklarından dehşet ve acı dolu sesler çıkıyordu.

Diğerlerinin kurtarmak için savaştığı kişi oydu. O kadarını görmüştü. Onların bu kişiyi kurtarmak için kendilerini feda edişlerini izlemişti.

Odada mekanik bir uyarı sesi duyuldu. "Alarm! Alarm! Düşman kuvvetleri şu anda sıfıncı seviye koridora giriyor. Tahliye için on beş saniyeniz var. On dört. On üç."

Cassa şimdi ona saldıran yaratığa bakıyordu. Bir zamanlar altın sarısı olan uzun saçları kanla siyaha boyanmıştı. Orman yeşili gözlerinin arka planında öfkenin altın benekleri parıldarken, omuzlarına doğru gevşekçe sarkıyordu.

Dudakları hırlayarak geri çekildi ve dişlerinin kenarlarındaki hınzır köpek dişlerini ortaya çıkardı.

Başını iki yana salladı. Onu şimdi öldürecekti. Douglas'ın söylediği her şeyi, yaptığı her suçlamayı duymuştu. Kurtarmak için çok mücadele ettiği yaratıklara ihanet etmişti. Bunu istemeden yapmış olması önemli değildi. Onları korumak için ölmüş olması da önemli değildi.

"Özür dilerim," diye bağırdı kısık sesle, adam yaklaşıırken. "Tanrım, çok üzgünüm."

"Özür dilemek zayıf bir adamın mazeretidir," diye hırladı yaratık, sesi karanlık bir amaçla doluydu.

Omuzları çalıştığı hıçkırıklarla, içinden akan dehşetle sarsıldı. Adam yaklaştıkça, her küçük damlacığı parlak, öfkeli bir kırmızıya dönüşen kan, önünde yere damlıyordu. Botunun burnuna, kot pantolonunun paçasına damladı. Bir sonraki sıçrama, üzerini örten tişörtün jarse kumaşına oldu.

göğüsler.

Ona bakarken o küçük damlanın etini yaktığına yemin etti, keder ve acı vücudundaki her sinirde hızla ilerliyordu.

"Yirmi dört cins öldü," diye homurdandı, sesi öylesine sert, karanlık ve hırıltılıydı ki kadının duyularını tırmaladı. "Bengaller. Her biri sefil varoluşlarının her saniyesinde özgürlük için savaştı." Dudakları hırıltıya dönüşerek önce çukura, sonra tekrar ona baktı. "Hepsi öldü."

Parmakları boynuna dolanmadan bir saniye önce boğazından bir hıçkırık koptu ve ölüm bilgisine karşı mücadele ederken onu ayağa kaldırdı.

Yapması gerekirken ona zarar vermedi. Sorumlu davranmıştı. Güvenmişti. İhanet etmişti.

"Cesedini de onlarla birlikte oraya atmalıyım," diye kükredi yüzüne, kadın korku içinde çığlık atarken.

Dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı ve o hınzır kesici dişlerin boynunu yırttığını neredeyse hissedebiliyordu.

İhaneti mazur göstermek istedi. Açıklamak istiyordu ama bunu mazur göstermek için ne söyleyebileceği ne de yapabileceği bir şey vardı. Kocasına anlatmıştı. Bunu onunla tartışmıştı. Onun bir zamanlar olduğuna inandığı adam olmadığı gerçeğini görmezden gelmiş; sahip olduğunu düşündüğü insanlığın son kırıntısına inanmaya çalışmıştı.

Elini kaldırdı. Adamın sert yanağından aşağı yavaş ve eğri büğrü akan kana dokundu. Parmakları titreyerek dokundu ve dudaklarına götürüp gözlerini kapattı.

Döktüğü kanın tadına baktı. Babası ölmeden önce, insanların döktükleri kanı tatmaları, ölümü tecrübe etmeleri, sürdürdükleri dehşeti bilmeleri gerektiğini söylemişti.

O biliyordu. Kaderini kabullenmişti. Boğazında bir hıçkırık daha düğümlenirken adamın kanının tadına baktı ama dudaklarından hiç düşmedi. Her an acı çekmeyi bekleyerek onun pek de nazik olmayan tutuşunda asılı kaldı. Ölümü bekliyordu. Kalbini verdiği adama güvenmişti ve bu güvenin bedelini öğrenmişti.

"Sana sahibim."

Gözlerini açtığında adamın ona çok yakın olduğunu ve ters ters baktığını gördü. Neredeyse burun buruna, nefesinin sıcaklığı yanağını okşuyor, keskin köpek dişleri etine çok yakındı.

"Ne?" sorusu içgüdüsel oldu.

"Sana sahibim," diye tekrar hırladı. Karşısındaki insan değil hayvandı. Bu ırk, çalıştığı gazete için aylardır takip ettiği uygar ırklara hiç benzemiyordu.

"Hayır." Başını sallamaya çalıştı ama boğazını acımasızca saran parmaklar hareket etmesine izin vermedi.

"Sırlarını biliyorum," diye hırladı. "Ve daha fazlasını da öğreneceğim. Bunu." Kontrol odasının etrafına bakındı, bakışları bir kez daha çukurun girişine geldiğinde yüzünde öfke parladı. Gözleri tekrar ona kaydı. "Onların hayatları için bana borçlusun. Onun günahları için bana borçlusun." Bakışları Douglas'ın düşmüş haline döndü.

Başını tekrar sallamaya çalıştı ama adamın yüz ifadesi daha da sertleşip soğurken elleri sadece acımasızca sıkıldı.

"Kardeşlerim," diye tersledi onu. "Benim ailem, benim gururum değil ve onun hainliği yüzünden ölü yatıyorlar."

Daha fazla gözyaşı serbest kaldı. Suçluluk duygusu göğsünde bir alev topuydu. Keder, boğazında parmaklarının sıkıldığı bir acı düğümüydü.

Burada ölecekti. Bunu hissedebiliyordu ve belki de bir parçası bunu tercih ederdi. Eğer yaşarsa, bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı, bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı. O çukurda akan kanı, heba olan hayatları görmüştü ve onların kendi cehaleti yüzünden sona erdiğini bilmenin ağırlığına katlanıp bilmiyordu.

Yüce Tanrım. Onları kendi elleriyle öldürmüş de olabilir.

Cabal St. Laurents. Bu laboratuvarlarda isimlendirildiler. Onlara bir kimlik verildi, oysa verilmeseydi çok daha nazik olurdu. Bu onlara ne olmadıklarını hatırlattı. Asla özgür değillerdi. Her zaman yaratıcılarına bağlı olduklarının bir hatırlatıcısıydı.

O bir Bengal'di ve içindeki hayvan merhamet etmeyi reddediyordu. Düşmanın kanından zevk alıyordu. İnsanlığıyla birlikte komplo kurdu, kaçış yoluna çıkacak her yaratığın ölümünü planladı ve aradı.

Şimdi adam öldürmeye hazırды. İnsan kanın tadına bakmak istedi ve hayvan kendini tuttu.

Esiri dişiydi. Tüm türler arasında en yozlaşmış olanıydı. Onun kanını paylaşanların şimdi vücutlarından fışkıran aynı kanın içinde yatmalarının nedeni buydu. Şimdi onu tutuyordu, parmakları boğazını kavırıyor, dişleri ağrıyor, dili neredeyse etinin tadına bakıyordu. Ve ona zarar veremiyordu. Hayvan geri çekildi, onu çukurdan kaçmaya iten vahşi yoğunluk azaldı.

Onu yavaşça bıraktı ve ayaklarının dibine yığılmasını izledi. Merhamet için hıçkırıyordu. Baş eğikti, uzun, parlak, koyu sarı saçları etrafına dökülüyordu. Saçları yere değiyordu ve uçlarına adamın kanı bulaşmıştı.

Öfke dolu bir acı içini titretti. Boğazından geçip dudaklarında patlayan kükreme, kadının dudaklarından istemsiz bir hıçkırık dökülmesine neden oldu. Ama yine de saldırmadı. Hayvan geride durdu, izledi, bekledi. Ne için beklediğinden emin değildi ama bu kadının kanını almak gibi bir arzusu olmadığını itiraf etti.

Aptalca davranmıştı. Kocasının kokusunu vücudundan alabiliyordu, ona işkence eden acıyı biliyordu. Onlara bilmeden ihanet etmişti ama değer verdiği insanların ölümünü nasıl affedebilirdi ki?

"Sana sahibim," diye tekrarladı, kan kaybının zayıflığının vücuduna yayıldığını hissederken ondan geri adım attı. "Seni çağırdığımda geleceksin. Senden ne istersem vereceksin." Uzandı

Öfke ve şiddet ihtiyacı sisteminden akıp giderken, onun çenesini kavradı ve gözlerinin güvercin grisini görebilene, kokusunu içine çekebilene ve onu sonsuza dek tanıyana kadar başını kaldırdı. Onu tanıyacak ve bu günü hep hatırlayacaktı. Bir kadının, değer verdiği her şeyi yok ettiği günü.

"Ve bir gün," diye yemin etti, "ödeyeceksin."

Tökezledi. bir halsizlik çöktü.

Çok fazla kan kaybetmişti. Gücü tükenmişti. Sızlayan öfkeden, kaybetmenin acısından ve yenilginin tadından başka bir şey kalmamıştı. Onları kurtarmaya yemin etmişti ve bu kadının düşüncesizliği, yanlış adama duyduğu güven yüzünden her şeyini kaybetmişti.

Tekrar tökezledi, kendini yakalamadan önce neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Kontrol odasının sürgülü metal kapıları itilerek açıldığında ve Irkların kokusu odayı doldurduğunda sallanarak kendini dik tutmaya çalıştı.

Hiçbir tehdit, hiçbir tehlike hissi yoktu. hayvan, koşuşturan hayvanları tanıdı. Bilim adamlarının çok endişelendiği kurtarma güçleri. Genetik Konseyi'nin bile korktuğu söylenen bir Cins tarafından yönetiliyordu, Jonas Wyatt.

Cabal başını kaldırıp onlara baktı ve yerde can çekişen erkek ile ona korku ve öfkeyle bakan dişinin yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini fark etti.

Onun nasıl bir hayvan olduğunu anlamıştı ve onu kendi mülkiyetiyle damgaladığını biliyordu. Onun çizgisinde yürüyecekti ve kutsal olan her şey adına, bir başkasının ona dokunmasına izin verirse bedelini ödemesini sağlayacaktı.

Bu düşünce karşısında neredeyse şok içinde duracaktı. Duracaktı ama adamlardan biri kadın için öne çıktı. Elini uzatıp kadının kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Ve Cabal oradaydı.

Parmaklarını adamın bileğine doladı ve hırlayarak bir uyarıda bulundu. Dişinin irkilmesine neden olan ilkel, vahşi bir ses.

İçindeki bu zorunlu ihtiyaç neydi? Bu kadın söz konusu olduğunda hayvanı bir kez daha öfkeyle ileri iten şey neydi? Onun gözünün önünden, aklından çıkmasını istemeliydi.

Burada karşılaştığı dehşeti ya da o şeytani ölüm çukurunda meydana gelen sakatlanmaları asla düşünmek zorunda kalmak istemiyordu.

Hâlâ ailesinin kan kokusunu alabiliyordu. Onun kanını paylaşıyorlardı. Her biri aynı Bengal'den gelen aynı DNA'dan, aynı donörün sperminden yaratılmıştı. Onlar gerçek bir aileydi. Kan bağı olan aile. Ve o hepsini kaybetmişti.

"Benim," diye hırladı diğer Irk erkeğine, kendisine bakan gri gözlerdeki kibri ve hâkimiyeti görmezden gelerek. "Onun borcu bana ait."

Erkek, Cabal'ın onu sıkıca tuttuğu bileğinden tekrar Cabal'ın gözlerine baktı. Yabancıнын gümüş gözlerinde bir tehlike vardı. Saf, ilkel bir emrin kenarı. Bunun kokusu havadaydı ve Cabal tam gücüyle bile hayvanın gücünü ve kuvvetini yenmekte zorlanacağını farkındaydı.

"Yanılıyorsun." Koyu, düzgün ses tonu Cabal'ın ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. "Yaralısın ve zayıfsın Bengal," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun gitmesine izin vereceğim. Ama o kullanabileceğin biri değil, zarar verebileceğin biri de değil."

"Onun borcu benimdir," diye tekrar tısladı Cabal, yüzünü diğer Irk'ınkine yaklaştırırken köpek dişlerini gösterdi. Artık neredeyse burun buruna olan bu irade savaşı, Cabal'ın zorlanırsa kaybedebileceğinden korktuğu bir savaşı. Ama savaşıacaktı. Kanının son damlasına kadar savaşıacaktı.

"Onun borcu yok," diye uyardı diğeri onu, sesi daha da alçalarak. "Bu hatayı yapma."

Cabal'ın bakışları kocasına ve şimdi yoluna çıkmaya kararlı Breed erkeğine kaydı.

"Ona güvendi." Dili kalınlaştı, garipleşti. "Ona dokundu, onu takip etti. O da hepinize ihanet etti." Sesinde bir alay vardı şimdi. Piç kurusu ona asla ihanet etmezdi. Cabal onun hilekârlığının kokusunu daha ilk karşılaşmalarında almıştı. Böyle bir yaratığın yaşamasına asla izin vermezdi.

"Kadının borcu onun değil," diye tekrarlardı diğeri.

"O benim!" Cabal cevap olarak tersledi. "Bu Irk'a müdahale edersen ölürsün."

Üzerine doğrultulmuş silahların kokusunu alabiliyor, çatışmayı izleyen diğer Irkları hissedebiliyordu.

"Lütfen." Sesi adamın duyularını okşadı. Zayıf, gözyaşlarıyla sert, korkuyla titrek. "O haklı Jonas," diye fısıldadı sonra. "Bırak gitsin. Lütfen."

Jonas. Jonas Wyatt. Bengaller onu Breed generallerinin en komutanı ve en güçlü stratejistlerinden biri olarak değerlendirmişti. Kendini tatmin olmuş hissetmiyor muydu? Wyatt bütün bir Irk ırkının yok olması için strateji geliştirmişti.

Ayaklarının üzerinde sallanırken bile, "Evet, Wyatt, bırak şu lanet şeyi," diye hırladı.

Kendi bedeninin zayıflığını lanetledi. Wyatt'ı daha iyi bir plan yapmadığı için lanetledi ve kadının kendisine baktığı yere bakarken, gözlerinde yaşlar ve pişmanlık birbirine karışırken, tıpkı sahip olduğu o piç kocayı öldürdüğü gibi onu da öldürmediği için kendine lanet etti.

Kabaca içine çekti. O insan gibi kokuyordu. Onun kokusu Cabal'ın duyularına bir hakaretti, adalet duygusuna bir hakaretti.

"Beni hatırla." Fısıltısı daha çok bir . "Asla unutma kadın, çünkü unutmayacağım. Ve gün gelecek ..." O anda görüşüne karanlık girdi. Dizleri büküldü. Çok değerli kanından bir ons kaybetmişti.

Vücudunun yere ya da kadının onu yakalamaya çalışırken attığı çığlığın farkında değildi. Ellerin on dokunduğunu hissetmedi, kalbinin atışını ya da boynuna değen gözyaşlarını hissetmedi.

"Cassa, onu yakaladık."

Cassa, Jonas'ın onu yere düşmüş halinden kaldırıp başka bir Irk'a teslim ettiğinin ancak farkındaydı. Korku patlayıp içinden sekerken bile içinde bir uyuşukluk hissediyordu. Üşüdüğünü hissediyordu ama yine de sıcaktan kızarmıştı. Kendini ölü hissediyordu ama hâlâ yaşadığını biliyordu.

Onu tutan Breed odadan çıkmasına yardım ederken vücudunda titremeler meydana geldi. Kocasının cesedinin üzerinden geçerken onu kollarının arasına aldı. Cassa pişmanlık hissetmek istedi. Keder hissetmesi gerekirdi. Ama bunun yerine sadece nefret ve özgürlük duygusu hissetti.

Douglas ölmüştü. Tıpkı aylardır onun korkularına alet olduğu gibi, kendi ölümüne de alet olmuştu. Tanrım, bunu bilmeliydi. Bu ekip için seçildiğinde, Breed'leri artık ona bir koca olarak güvenmediği konusunda uyarmalıydı. Sorun şu ki, ona 'ın bir destekçisi olarak güvenmişti. İnanılmaz yaratıklarla haberler ilk ortaya onun yanındaydı. Breed Law'a karşı ilk ayaklanmalar sırasında oradaydı ve onlar adına öfkesini, endişesini dile getirmişti. Ve tüm bu süre boyunca, onları satıyordu.

Dışarı.

Şüphelenmesi gerekirdi. Bu, korkunç bir şekilde yanlış giden ilk görevleri değildi. Her seferinde suç başkalarının üzerine kalmıştı. Tıpkı şimdi onun suçlanacağı gibi.

Bengal'in de belirttiği gibi ona güvenmişti. Onu buraya getirmiş, aldatmasına ve Irklara karşı komplo kurmasına fırsat vermişti. Onların ölümünden kazanç sağlamaya çalışmış ve bunun bedelini ödemişti.

Odadan çıkıp koridorlara doğru ilerlediklerinde, Irkların çoğunun geride kaldığını fark etti. Onlar da böyleydi. Irk olmayanları temizlemişler ve bedenlerini sarıp sarmalamadan ve onları sonsuza dek güvende olacakları bir yere taşımadan önce kaybettiklerinin yasını tutmuşlardı. Virginia'da, Arlington'dan çok da uzak olmayan Breed mezarlığı, Breedlerin birbirlerine duydukları bağlılığın bir kanıtıydı. Bunun için savaşmışlar, kazanmışlar ve hiçbir insanın katılımı olmadan kendi törenlerini gerçekleştirmişlerdi. Kedi Irkı yerleşkesi Sanctuary'de olduğu gibi, kendi kayıplarının yasını tuttular ve onları hayatlarında bilmedikleri tüm nezaket ve insanlıkla gömdüler.

"Yaşamama izin vermeyecek," diye fısıldadı, onu yavaşça ayağa kaldıran ve daha önce koşarak geçtiği koridorlarda ona yol göstermeye başlayan kişiden çok kendi kendine.

Hayatını kaybetmişti. Cins iyileşip gücünü geri kazandığında ölecekti. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Kahretsin, kanında tatmıştı. Hâlâ tadını alabiliyordu. Diline karşı karanlık ve vahşi. İşaretlenmişti ve bunu biliyordu.

"İrkların inanılmaz bir adalet duygusu vardır," dedi onu tesise götüren kişi yumuşak bir sesle. "Yaşayacaksın. Ama sadece bunun için daha fazla acı çekeceğini bildiği için."

Başını kaldırıp ona baktı. Kehribar rengi bakışlarında bir bilgelik, bir pişmanlık duygusu vardı. Mercury Warrant. Aslan gibi yüz hatları sert ve vakurdu, böyle bir şeyi hak etmediğinden korkmasına rağmen bakışları anlayışlıydı.

"Haklı olduğundan hiç şüphem yok," dedi sesini çıkarmadan, kendini yürümeye, bir ayağını diğerinin önüne atmaya, tesisten ve dışarıda bekleyen kan ve ölümlle yüzleşmeye zorlayarak.

Burada hem ırklar hem de insanlar ölmüştü çünkü laboratuvarlar kurtarma gücünün gelişi konusunda uyarılmıştı. Onları bekleyen Çakal ve insan askerler hiç merhamet göstermemişti. Gerçi kurtarma ekibi neyle karşı karşıya olduklarını anladıklarında bunu beklemiyor değildi.

Birçoğu öleceğini biliyordu. Geçtiğimiz aylarda ihanet üstüne ihanet, girdikleri her tesise damgasını vurmuştu. Görünüşe göre insanlar arasında İrkları öldürmeye istekli olanlar kadar onları kurtarmaya istekli olanlar da vardı. Ve ikisi arasındaki farkı anlamak asla kolay olmayacaktı.

"O benim kocamdı," diye fısıldadı.

"Genellikle en az güvenebileceğiniz kişiler onlardır," diye yanıt verdi.

Neredeyse gülecekti. Peki o nereden bilecekti? Douglas'ın iyi bir koca olmamasına rağmen, yine de kötü olarak gördüğü biri olmadığını nasıl anlayabilirdi ki?

Küfürlü mü? Evet. Bir katil mi? Hayır. Onun ölümü kazanç olarak görebileceğini asla hayal edemezdi.

"durumdayım," diye fısıldadı acı içinde.

"Hiç şüphem yok," diye kabul etti, sesi artık daha soğuktu. "Ödediğin bedel bu, Cassa. Ve her zaman nazik bir bedel değildir."

Hayır, ödeyeceği bedel nazik bir bedel olmayacaktı.

◆ BÖLÜM ◆

KURT DAĞI, COLORADO KURT ÜRETİM ÜSSÜ, ON BİR YIL SONRA CENNET

Cassa Hawkins, Haven'daki Kurt Irkı yerleşkesinin gölgeleri arasından sessizce süzülürken, yağan puslu yağmuru ve kendi beklenti duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Kendini bir hayalet, bir gölge gibi hissediyordu, görülmüyor, duyulmuyordu. Irkların arasından fark edilmeden geçip gitmek baş döndürücü bir duyguydu.

Soğuk gece havası etrafını sarmış ve giydiği siyah giysilerin içine işlemişti. Saçlarını örten sıkı siyah şapka bile soğuğu ya da nemi dışarıda tutmaya yetmiyordu. Bu durum , inançsızlığını ve yaklaşan tehlikeyi daha da artırıyordu. Etrafta böyle sürünerek dolaşırken delirmişti ve bunu biliyordu. Fazla uzaklaşamazdı. Irkların duyularını yanıltabilecek ve Cennet'in dört bir yanına yerleştirilmiş nöbetçileri daha fazla geçmesini sağlayacak bir ilaç üretilmiş olması mümkün değildi.

Birisi onunla oynuyordu ve sadece bir yere kadar gitmesine izin veriyordu. Kendisine tahsis edilen kabin ile yerleşkenin ana ofisleri arasında kazandığı mesafenin tek açıklaması buydu, çünkü çok fazla Breed nöbetçisi vardı. İnanılmaz bir koku alma duyusuna sahip olan ırklar. Konumları için seçilmişlerdi çünkü onları geçmek imkânsızdı.

Böyle bir ilacın, Irk'ın diğerlerinin kokusunu alma konusundaki üstün yeteneğini yanıltacak bir ilacın yaratılmış olması mümkün değildi. Öyle miydi?

Aldığı e-postalara ve bir hafta önce evine gelen küçük bir şişe yuvarlak beyaz hapa göre bu kesinlikle mümkündü. Ve bu gece gerçekten bir tane alacak kadar delirmişti. Kulübesinden ayrılmadan önce dilinin üzerine sürüp çözülmesini ve vücuduna girmesini sağlayacak kadar.

Bu pervasız karar onu endişelendirmişti ama sadece kısa bir süreliğine. Muhabir arkadaşlarının çoğunun bildiği gibi, Cassa'nın sık sık ölüme meydan okuduğu bilinirdi. Çoğu kişi bunun onun kusurlarından biri olduğunu söylerdi. O ise bunu güçlü yanlarından biri olarak görüyordu. Ne de olsa günleri sayılıydı ve bunu biliyordu. Hesaplaşma günü gelene kadar mümkün olduğunca çok şeyden kaçabilirdi. Kabal onun bu kadar uzun yaşamasına izin vermiş olabilirdi ama bu kararın daha uzun şüpheliydi.

Bu olayda, sezgileri onu harekete geçirmişti. Kanlı cesetlerin resimleri, haydut bir Breed'in bilinmeyen bazı suçların intikamını aldığı konusunda onu uyaran e-postalar ve ardından geçmişle ne kadar mücadele edilirse edilsin her zaman geri döndüğünü söyleyen imzasız notla birlikte gelen ilaç. Geçmiş gerçekten de her zaman oradaydı. Omzunda geziniyor, kâbuslarında dolaşıyor ve ona her baktığında Cabal St. Laurents'in gözlerindeki altın beneklerde parlıyordu. Geçmiş canlı ve iyiydi. Bunu ona hatırlatacak bir katile ihtiyacı yoktu. Tıpkı kimsenin ona kendi eylemlerinin gerçekliğini hatırlatmasına ihtiyacı olmadığı gibi.

Gerçeği.

Gerçek şu ki, Cassa kendi kanını dökmüştü. Gerçek şu ki, sırları ortaya çıktığında ölecekti. Irklar gerçeği öğrendiklerinde onun yaşamasına asla izin vermeyeceklerdi. Gerçeği bilen küçük Irk ekibi bunca yıl çenelerini kapalı tuttuğu için şanslıydı.

Başka bir Breed muhafızını daha atlattı. Mordecai. En iyi iz sürücülerinden biriydi, en acımasız Çakal Irklarından biri olduğu söyleniyordu. Sessiz gölgelerin arasından, ıslak zeminde yavaşça ilerledi, kalbi hızla çarpıyordu, ağzı kuruydu, ta ki ondan güvenli bir mesafeye gelene kadar.

Soğuk kış havası baharın yaklaşmakta olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Soğuk etine ve kemiğine işliyordu ama hiçbir şey içindeki heyecanı dindiremiyordu. İşe yarıyordu. Kokusunu almamışlardı, onu hissetmemişlerdi.

Tanrım, bu mümkün olamaz.

Sırtını bir çam ağacının kalın gövdesine yaslayarak aysız gökyüzüne baktı ve sessiz bir dua fısıldadı.

devriye gezen ırklardan biri onun kokusunu alırdı.

Kaynağının onu uyardığı gibi, böyle bir ilaç ölümcül olabilirdi.

Ağaçtan uzaklaşan Cassa, yaprakları dökülmüş ve soğuk bir yağmur damlayan birkaç akçaağacın etrafından dolandı. Gecenin içinde kayarak ilerledi.

İleride bir ses fısıltısı vardı, yumuşak ayak sesleri yaklaşıyordu. Kapalı bir piknik alanının etrafında büyüyen yaprak dökmeyen çalılarının arkasına eğilerek geçmelerini bekledi.

"Verdiğiniz bilgilerden emin misiniz?" Jonas Wyatt'ın sesi, ikili birbirine yaklaşırken gecenin içinden net bir şekilde geliyordu.

"Beş ölü, Jonas, bu hata yapmak zor. Her birinin yılda birkaç kez kaçak ırkları avlamak için bir araya gelen on iki kişilik bir av partisinin parçası olduğu söyleniyordu. Her biri aynı şekilde, aynı kalıp kullanılarak öldürülmüş. Hata yok."

Cevap veren ses Cassa'nın önce kalbini hızlandırdı, sonra da farkındalığını . Tepkisine karşı koydu, dudağını ısırды ve o küçük mucize hapın uyarılma kokusunu da örtmesi için dua etti. Cabal St.

Laurents'in öyle bir sesi vardı ki, kadınlarda orgazmik bir mutluluk birikintisi içinde eriyip yere düşme isteği uyandırıyordu. Cassa'nın asla görmezden gelemediği kadife bir ritimle duyularını törpölüyordu. Bu baştan çıkarıcı bir sestir ve Cassa uzun zaman önce baştan çıkarılmıştı. gözlerinde ölümle ona baktı.

"Cehennem." Jonas onun çömeldiği yerden en fazla bir metre uzakta durdu.

Her ne kadar çalılarının sınırından bakmayı çok istese de buna cesaret edemedi. Vücudunun kokusu maskelenmiş olabilirdi ama onların olağanüstü görüşünden kaçmasına imkân yoktu. "Karşı karşıya olduğumuz şeyin iyi bir tanımı," diye cevap verdi Cabal. "Her şey bitmiş değil. Avcılar av olmaya başladı ve eğer ilk beşi bir gösterge ise, oldukça yüksek profilli kişilere bakıyor olabiliriz. Geçen hafta kaybolan eski belediye başkanı ülke çapında tanınan bir kişiydi. Şu anda bir halkla ilişkiler

kabus burada."

Cassa ağzının kuruduğunu hissetti. Kısa bir süre önce ortadan kaybolan eski belediye başkanı, ırk hakları savunucusu David Banks'ti. O da

İrk Yasası'nı savunduğu ve İrklar onuruna yılda birkaç hayır partisi düzenlediği biliniyordu. Şimdi de bir zamanlar İrkları avlayan bir grubun üyesi olduğu söyleniyordu?

Buna inanabilirdi. Banks'i hiç sevmemişti ama popüleritesini biliyordu. Yumuşak, çekici gülümsemesi ve yumuşak konuşması birden fazla gazeteciyi kandırmıştı.

"Halkla ilişkiler kardeşinin alanı," diye Jonas. "Bırakayım da şeker kaplama işini Tanner düşünsün. Ben katilin yakalanmasını istiyorum Cabal. Bu senin işin."

Jonas'ın sesi emrediciydi, sert bir şekilde hatırlatıyordu. Evet, Cabal'ın işi buydu, daha kamusal uygulayıcıların yapamadığı şeyleri yapmak.

"Ortada hiçbir kanıt yokken iş yapmak zordur, Jonas," diye tersledi Cabal, sesinde açık bir kızgınlık vardı. "Olay yerinde ne DNA kaldı ne de koku. Belediye Başkanı'nın kaybolmasından birkaç saat sonra bize haber verildi. Olay yerine vardığımızda dehşet kokusunu alabiliyorduk ama onu kaçıran kişinin kokusu hiçbir yerde yoktu."

"Bir şeyler bul Cabal," diye emredildi. "Burada ödünç alınmış zamanla çalışıyoruz. Muhtemelen bir Breed tarafından işlenen bu cinayetlerin haberi basına sızmadan önce katili bulamazsanız, o zaman boku yeriz."

"Bana öyle geliyor ki her halükârda boku yedik," dedi Cabal, sesi soğuk bir şekilde. "Horace Engalls ve Phillip Brandenmore bundan eminler."

Bir ilaç ve ilaç araştırma şirketinin sahipleri olan Brandenmore ve Engalls, Breed doktoru Elyiana Morrey'i ilaçla uyutmak ve birkaç Breed ölümünde cinayet komplosu kurmakla suçlanıyordu. Dr. Morrey tarafından yürütülen araştırmayı iki asistanından satın almaya çalışırken yakalanmışlardı ve Breedler ile eşlerinin yaşadığı varsayılan yaşlanma karşıtı bir fenomeni araştırdıkları söyleniyordu.

Ortada bir varsayım yoktu. Cassa gerçeği biliyordu. İrklar çiftleşme dönemine girdiklerinde yaşlanmalarında bir düşüş yaşıyorlardı. Bu fenomen, İrk doktorlarını bunu anlamaya çalışırken çılgına çeviriyor ve İrk Yönetim Kabinesi'ni

Dedikodu gazeteleri her seferinde hikayeyi anlatmak için başka bir açt bulduklarında çtlgınlık.

Şimdiye kadar ciddiye alınmamıştı. Ama bu daha fazla devam edemezdi. Kedigil alfası, Irkların varlığını ilan edeli on bir yıl olmuştu. Kendisi ya da karısı fark edilebilir bir şekilde yaşlanalı on yıl olmuştu.

Cassa gerçeğı bilen birkaç kişiden biriydi ve bu hikayeyi yazmanın ya da bildiklerini açıklamanın sonuçlarını biliyordu. Röportajlarda ve Breed hikayelerinde özel olarak dikkate alınması karşılığında imzaladığı gizlilik anlaşması korkutucuydu. Ruhundan, ilk doğan çocuğundan ve kedisinin kanından vazgeçmiş olabileceğinden . Ya da buna yakın bir şey.

"Engalls ve Brandenmore'un icabına bakılıyor," dedi Jonas, sesi buz gibiydi. "Ben daha çok serseri bir Breed'in gelişigüzel cinayetleriyle ilgileniyorum. Onu bul Cabal, yoksa hepimiz küreksiz boka bataabiliriz."

Cabal bunun üzerine homurdandı. "Zaten öyle olduğumuzu sanıyordum."

Jonas alaycı bir tavırla, "Hayır, şu anda bir küreğimiz var," dedi. "Şimdi tekrar öldürmeden önce o piçi bulun. Bir öncekine benzer bir pisliği daha temizlemeye kalkarsam lanetlenirim. Hâlâ kayıp parçaları olduğundan eminim."

Cassa kendini sessizliğe zorladı. Elinde o cinayetin fotoğrafları vardı, bundan emindi. Bu ve üç tane daha. Güvenli, izi sürülemeyen e-postalar aracılığıyla gönderilen ve Breed'leri bir katili saklamakla suçlayan resimler.

Bunu yapabileceklerinden şüphe etmemişti. Sadece bir Irkın bile o resimlerde görülen hasarı verebileceğini hayal bile edememişti.

Şimdi yakalanma düşüncesiyle şakağından aşağı süzölmeye başlayan teri hissettikçe içinde bir korku oluştu. Breed Yasasını biliyordu ve bu konuşmaya kulak misafiri olmanın bedelini de biliyordu. David Banks gibi o da ortadan kaybolabilir ve akıbeti asla bilinmeyebilirdi.

Bir zamanlar Jonas'ın düşmanlarını yanardağlara atmaktan hoşlandığına dair bir söylenti vardı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Kulağa öyle geliyordu ki

Tam Jonasa göre bir şey.

Cabal ona, "Rüzgâra karşı işiyorsun, Jonas," dedi. "Elimizde hiçbir şey yok. Şüpheli yok, ipucu yok. Birini ya da diğerini bulana kadar yapabileceğim pek bir şey yok."

"Al onu." Jonas'ın sesi tehlikeli ve kırılmış bir hal aldı. "Çabuk ol Cabal."

"Evet, hemen ilgileneceğim Müdür Bey, siz bana kimi söyler söylemez." Cabal'ın sesi bastırılmış bir tehditle titreşene kadar alçaldı. "O zamana kadar yapabileceğim fazla bir şey yok."

"Banks Glen Ferris'ten. Oraya geri dön, ne bak. Onu arıyor olmamız gerekiyordu. Bu açıdan araştırın."

"Tam da ihtiyacım olan şey, bana işimi nasıl yapacağımı söylemen," diye homurdandı Cabal.

"Sana eşini nasıl bulacağını anlatıyor olabilirdim," dedi Jonas biraz da eğlenerek. "Buralarda bir yerde olduğuna eminim. Sen ne düşünüyorsun?"

Cassa kalbinin göğsünde sıkıştığını hissederken havayı tehlikeli bir hırıltı doldurdu. Cabal çiftleşmiş miydi? Hayır, bu doğru olamazdı. Irklar eşlerini görmezden gelmezlerdi ve Cabal'ın yaptığı gibi etekli bir şeyle etrafta dolaşmadıkları da kesindi. Adamın ayaklarının dibinde diz çökmüş, onu memnun etme ayrıcalığı için yalvaran sanal bir haremi vardı. Bu durum dişlerinin sinirlenerek sıkılması için yeterliydi.

Jonas genel olarak bir eşten bahsediyor olmalıydı, özel olarak bir eşten değil. Ararsan bulursun gibi, neden eşini gibi bir şey. Öyle olmalı.

"Benimle taşak geçme Jonas," diye uyardı Cabal onu. "Hiç havamda değilim."

Jonas kıkırdadı. Bu rahat ya da eğlenceli bir ses değildi. Açıkçası korkutucuydu.

"Seninle uğraşmak konusunda endişelenmen gereken kişi ben değilim, dostum," dedi. "Yine de cesur küçük muhabirimiz Bayan Hawkins'in sana bu konuda ders verebileceğine inanıyorum."

Cassa şok içinde dudaklarının aralandığını hissetti. Jonas'ın sesinde şimdi biraz eğlence vardı ama Cabal'ın gürleyen hırıltısında hiç yoktu. Bu ses

Cassa'nın omurgasında ürperti ve kalçalarının arasında bir sıcaklık seline neden olsa bile cehennem kadar seksi.

Jonas Cabal'ın onun hakkında neler hissettiğini çok iyi biliyordu; Cabal'ın kocasını öldürdüğü ve onu da neredeyse öldüreceği sabah oradaydı. Hâlâ Cabal'ın ellerini boğazında hissedebiliyor, gözlerindeki öfkeyi ve kan ihtiyacını görebiliyordu.

Cabal onu, "Bırak onu Jonas," diye uyardı.

Evet, Jonas, lütfen kes şunu, diye sessizce inledi Cassa. Yapmamak için elinden geleni yapmasına rağmen onun sesinden tahrik olmaya başlamıştı. O hap ne yaparsa yapsın, ihtiyacının kokusuna karşı çok az savunma sağlayacağından endişeleniyordu. Ve kesinlikle muhtaçtı. Kocasının ölümünden bu yana geçen on bir yıl boyunca, Cabal St. Laurents'in yanındayken olduğu kadar hiç tahrik olmamıştı.

"Peki, düşmüş bil." Jonas'ın sesindeki omuz silkmeyi duydu. "Helikopter sabah sizi Glen Ferris'e uçurmak için hazır olacak. Banks'in kayboluşunu daha fazla araştırın. Şansımız yaver gidebilir ve sen oradayken bir şüpheli bulabilirsin."

"Umut etmeye devam et," diye homurdandı Cabal. "Güven bana, eğer aralarında vahşi bir ırk saklıyorlarsa, sırf ben nazıkçe rica ettim diye onu teslim edecek değiller."

Glen Ferris sakinleri, kendileri için risk ne olursa olsun, vahşi bir ırkı barındırma ve koruma olasılığı daha yüksekti. Bunu yıllardır yapıyorlardı; şimdi de yapmayacaklarına inanmak için hiçbir neden yoktu.

"Nasıl kibarca sorulacağını biliyor musun?" Jonas'ın sesinde zengin bir alaycılık vardı.

"Cehenneme kadar yolun var." Cabal'da zengin bir kibir vardı.

Cassa, kendisine ulaşan şaşırtıcı bilgiyi dosyalasa bile, bu yüzleşmeye gülmek istedi. Bu noktada herkes Banks'in öldüğünden şüpheleniyordu. Kaybolmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve ona ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Nehir sürüklenmişti, arama çalışmaları hâlâ devam ediyordu ama nerede olduğuna dair bir ipucu yoktu.

David Banks bir gece Batı Virginia'daki küçük Glen Ferris kasabasında akşam yürüyüşüne çıkmıştı. Bir daha görülmedi. Onun

cesedi bulunamamıştı. Hiçbir iz yoktu, nereye gitmiş olabileceğine ya da ona ne olmuş olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Ta ki şimdiye kadar.

"Ben cehenneme döneceğim, sen de meraklı muhabirimizi kontrol et." Cassa küçük bir korkuyla irkilirken Jonas'ın sesi bir kez daha emirle yankılandı. "Bu geceki resepsiyonda çok ürkekti. Olmaması gereken bir yerde değil de olması gereken yerde olduğundan emin olun."

Cassa çalılarının diğer tarafındaki alanı dolduran tereddüt havasını hissetti.

"O bir sorun haline mi geliyor?"

Cabal'ın şu anda kullandığı düz ve soğuk tondan kesinlikle hoşlanmıyordu. O çukurdan kaçtığı sabah ona sahip olduğunu iddia etmişti ve bu iddiasını istediği zaman uygulayabileceğini ona hatırlatmak için her fırsatı değerlendiriyordu.

Jonas, "İster burada ister Sığınak'ta olsun, o her zaman bir sorundur," diye cevap verdi.

Cassa'nın gözleri kısıldı. Sığınak'ta hiçbir zaman sorun olmamıştı. Kedigiller'in kalesi daha evcildi ve şu anda bulunduğu Kurtgiller'in yerleşkesinden çok daha misafirperverdi.

"Onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun," diye araya girdi Cabal. Onunla başa çıkmak mı? Kimse onunla başa çıkamadı, nokta.

"Sadece bir kırbaç ve bir sandalyeyle," diye Jonas. "Callan ve Merinus ona Sığınak'ta çok fazla özgürlük veriyor. O bunu başka bir yerde hak ettiğini düşünüyor."

"Peki bu nasıl benim sorunum oluyor?" Cabal tartıştı. "O bir muhabir. Kendisine verilen davetin geçerli olmasına izin vermemeniz gerektiğini daha iyi bilmeliydiniz."

Bedenler yer değiştirdi. Cassa çalılarının üstünden bakmak için can atıyordu ama bunun yerine yana doğru eğilerek kalın dalların açık yaprakları arasından bir görüntü elde etmeye çalıştı.

Yakındaki bir binadan gelen ışık parıltısı iki adamı ortaya çıkardı. Jonas hâlâ smokinini giymişti. Cabal ise kot pantolon, tişört, yağmura dayanıklı bir ceket ve çizme giymişti. Siyah çizgili altın sarısı saçları sisli yağmurla birlikte omuzlarına kadar uzanıyordu.

Omuzları geniş, beli zayıf, kalçaları kaslı ve bacakları uzundu. Yağmurun altında dururken, tıpkı bir hayvan gibi görünüyordu. En verimli çağında, harekete hazır. Cehennem kadar seksi, ağzı sulandıran bir erkek.

Yavaş ve kolay nefes aldı ve kalçalarının arasında tanıdık kaygan sıcaklığı hissetti.

Jonas alaycı bir ses tonuyla, "Sakıncası yoksa onun kamarasında ve iyi korunduğundan emin olun," diye emretti.

"Peki ya sakıncası varsa?" Cabal dikkatle sordu.

Soğuk yağmur yüzüne damlayıp kısa kesilmiş saçlarını ıslatırken Jonas'ın dişleri sert ve soğuk bir gülümsemeye parladı.

"O zaman seni Glen Ferris'e göndermek yerine onun koruma ekibinin bir parçası yapabilirim. Düşündüm de, bu iyi bir fikir olabilir."

Cabal'ın parlak yeşil gözleri kısıldı ve Cassa, o diğer Irk'a bakarken yeşilin içindeki kehribar beneklerinin parıltısını gördüğüne yemin edebilirdi.

"Onu kontrol edeceğim." Normalde soğuk olan sesinde yankılanan sert öfke Cassa'yı şaşırttı ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. İyi, demek ki onun yakınında olmak istemiyordu. Cassa da onun kendisine yaklaşmasını istemiyordu. Onunla bir daha karşılaşmak zorunda kalmazsa kendini şanslı sayacaktı, nokta ve Jonas'ın onun yerinde olduğundan emin olmak için bir bebek bakıcısı göndermesini takdir etmiyordu.

Cabal oraya varmadan önce kulübesine dönmek zorundaydı. Eğer Cabal onu kulübesinde kaybolurken ya da Tanrı korusun, yağmur altında gizlice dolaşırken bulursa, sonuçlarını hayal edebiliyordu. Sığınak söz konusu olduğunda son yıllarda kazandığı tüm ayrıcalıkları kaybedecekti. Onun küstahça *ben senin sahibinim* saçmalığıyla daha fazla uğraşmak zorunda kalacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bunu düşününce neredeyse homurdanacaktı.

Bulunduğu yerden sessizce geriye kaydı. Kalbi hızla çarparken, yavaşça ve dikkatlice hareket etmeye çabaladı.

Aldığı tek hapla zaten zamanı tükeniyordu. Bilgi iki saat diye uyarılmıştı. Bu sürenin çoğunu yerleşkede devriye gezen Irklara karşı test ederek geçirmişti.

Zaman sınırına ulaşıldığında, doğal kokusu hızla geri dönecekti, bu da kulübeye dönmek için yarım saatten az zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Cabal'ın başından beri orada olmadığını bilmesine izin veremezdi ve o ilaç hâlâ vücudundayken onunla yüzleşemeyeceğinden emindi.

O yavaşça geri çekilirken, onu dehşete düşürerek tartışmaya devam ettiler. Seslerini duyabiliyordu ama ne dediklerini duyamıyordu. Güvenli bir mesafeye ulaştığında tekrar doğruldu ve gölgelerin arasından hızla kulübesine doğru ilerledi.

Dönüşünü gizlemek için yerleşke boyunca büyüyen sık ağaçları kullandı. Irkların daha sıkı koruduğunu bildiği bölgelerden geçerek yirmi dakika içinde kulübesine geri döndü. Nöbetçilerin yavaşça yanından geçip gitmesini beklerken ya da onlardan kaçmak için geri dönmek zorunda kaldığında yaşadığı gecikmeler sinir bozucuydu.

Kulübesinin kilitli olmayan penceresinden koşarak geri döndü ve dışarıdaki küçük araba yoluna bir aracın yanaştığını duyunca banyoya koştu.

Cehennem. Cabal bir kez olsun Jonas'ın emirlerini yerine getirmek için zaman kaybetmemişti.

Duşun düğmelerini çevirerek suyu hızla ayarladı ve ıslak giysilerini vücudundan sıyırdı. Doymuş kumaşı yakındaki bir dolaba atarak kokulu şampuanını aldı, avucuna büyük bir miktar sıktı ve bir raftan banyo jeli şişesini kapıp bir süngerini sabunlamadan önce uzun saçlarına hızla uyguladı.

Kokuya ihtiyacı vardı, hem de bolca. Saçına armut kokulu şampuan, elma kokulu banyo jeli. Cabal'ın karşısına çıktığında bol bol koklayacağından emin olmak için mücadele ederken vücudunu baştan aşağı köpükledi.

Çabucak durulayarak kalbinin hızlanmasını engelledi, kendini sakin kalmaya zorladı ve armut kokulu saç kremiyle saçlarını kremleyip duruladığında ve suyu kapattığında ilacın atılması için zamanı olacağından emin oldu.

Dakikalar sonra banyodan çıktı, saçları havluyla bağlanmış, üzerine ağır bir bornoz sarılmış ve bol miktarda elma kokulu vücut losyonu sürülmüştü. Lanet olası bir meyve bahçesi gibi kokuyordu.

Normalde bu ürünleri idareli kullanırdı. Kokusuz şampuanları ve saç kremlerini, hatta sabunları tercih ederdi. Ağır kokular onu ve görüştüğü ya da birlikte çalıştığı Irkları rahatsız ederdi. Bu gece bir istisnaydı ve asistanı kokulu ürünleri bir kez daha gece çantasına koyduğu için minnettardı.

Kelly, sırf kendisi koktuğu için herkesin meyve standı gibi kokması gerektiğini düşünüyordu.

Cassa sakin ve dengeli bir şekilde yatak odasından çıkıp geniş oturma odasına girdi ve odanın karşısındaki büyük koltukta oturan nemli saçlı, fazlasıyla yakışıklı Breed'i görünce durdu.

Beklediğinden daha fazlası değildi ve sadece kendisine ait olması gereken bir odaya ilk kez girip kendisini bekleyen bir Cins bulmuyordu. Yine de, itiraf etti, bu özel Cins nadiren oluyordu. Neyse ki Cabal son on bir yılda ikisi arasında mümkün olduğunca mesafe bırakmıştı.

"Ziyaret için biraz geç değil mi?" Alaycı soru dudaklarından dökülürken saçındaki havluyu çekiştirdi.

Omuzlarına dökülen, sırtından aşağı kıvrılan ve belinin hemen üzerine düşen saçlarına bakışının titremesini kaçırmadı. Nemli, isyankâr bukleler omuzlarının üzerinden kıvrıldı ve bornozun önünden aşağıya, göğüslerinin üzerine düştü. Bakışları oraya değdi ve Cassa birden kalın kumaş için minnettar oldu. Göğüs uçlarının sertleşmesini gizliyordu ama artık hiçbir şeyin uyarılmışlığının kokusunu gizleyemeyeceğini biliyordu.

Cabal'ın burun delikleri genişledi, gözleri kısıldı ve sandalyeden yavaşça kalkıp bir metre on santimlik etkileyici boyuna ulaşırken kasları . Onun için fazla uzun, diye düşündü.

Kendisi 1.80 boyunda olmasına rağmen onun yanında kendini cüce gibi hissediyordu. Kendini çok kadınsı ve fiziksel olarak çok zayıf hissediyordu. Kendini, onu gördüklerinde ahlayıp vahlayan o küçük aptallar gibi hissediyordu. Onlardan nefret ediyordu çünkü onu böylesine kararlılıkla arzuluyorlardı. Koluna asılan küçük kızıklar. O küçük aptallar.

Onun etrafında gördüğü esmerler. Her birinden nefret ediyordu.

"Normalde oldukça geç kalkarsın," dedi, bakışları dizüstü bilgisayarına kayarken sesi alçaktı. Bütün gün açmadığı bilgisayarına. "Aklına gelen hikâye üzerinde çalışıyor olmanı bekliyordum." Sesinde bir kuşku vardı.

Onun uyarılmasıyla birlikte sinirlerinin kokusunu da alabilir miydi? Muhtemelen. Ama onun yanında kim gergin değildi ki?

"Hikaye ya da çalışma saatlerim sizi ." Omuz silkti, odanın diğer tarafına geçti ve açık mutfığa yöneldi. "Bir fincan kahve hazırlayacağım. İlgilenir misin?" Kahveye, demeliydi. Bir Breed'in yanında bir soruyu ya da cümleyi açık bırakmak nadiren iyi şeydi.

Onun kendisini takip ettiğini hissetti. Mutfığa girip tezgâha yöneldiğinde, arkasından gelen sıcak bir nefes gibi onu arkasında hissedebiliyordu.

"Benim için bir şey yok."

Kahve, çay ya da ben yok, diye düşündü alaycı bir şekilde. Omzunu umursamazca kaldırdı. "Sen ."

Kahve makinesini programlayıp çalıştırdığında odayı sessizlik kapladı. Birkaç saniye içinde sıcak, bol kahve kokusu odayı doldurmaya başladı.

Cassa o zaman döndü ve tüm çabalarına rağmen etkilenmekten kendini alamadığı tek adamla, Cins'le yüzleşti.

Şimdi, on bir yıl önce, Almanya'da tutulduğu laboratuvarдан kurtarıldığı sırada olduğundan çok daha farklı görünüyordu.

Orada, kazıklarla ve kesici bıçaklarla dolu bir çukurda kanlar içinde kalmış, kesilmiş, yaralanmış, ölümle burun buruna gelmiş ama de hayatta kalmak için savaşıyordu. Gururu etrafına yıkılmıştı. Kadınlar, çocuklar, genç erkekler. Öfke çılgınlıkları hâlâ kâbuslarına giriyordu, tıpkı yaşadığı dehşette kendisinin de payı olduğu bilgisi gibi. O da bunu biliyordu.

Suçluluk duygusu, göğsünde hızla ilerleyen bir acıyla ve dizlerinin bağını çözmekte asla başarısız olmayan bir korkuyla onu yaktı. Ve o

Her zaman yaptığı gibi hissetti. Adamın gözlerinin karardığını, kokusu ona ulaştığında vücudunun gerildiğini izledi.

"Seni henüz öldürmedim," diye hırladı. "Artık korkuyu bir kenara bırakabileceğini düşünüyorum, Cassa."

"Belki de bu sadece kadınsı bir temkinlilik durumudur?" Bir açıklama yapmak yerine bir soru sordu. Irklar yalanın kokusunu alabilirdi ve ona kendi yalanının kokusunu alma zevkini tattırmayacaktı.

"Peki ya uyarılma?" Sanki bu bilgi onun için bir merakmış gibi başını yana eğdi.

"Eminim pek çok kadın senden tahrik oluyordur." Ses tonunu eşit ve sakin tutmaya dikkat ediyordu. Ne gerginlik ne de suçluluk duygusu vardı. Yıllar içinde Irkların yanındayken çoğu tepkiyi nasıl örtbas edeceğini öğrenmişti. Çok fazla şey hissediyor, çok fazla şey biliyorlardı. Ve Cassa'nın da çok fazla sırrı vardı.

"Bu benim soruma cevap değil," dedi, onu çok yakından izlemeye devam ederken. "Şimdi benden neden korkuyorsun?"

Cassa sadece başını sallayabildi. Ve bakakaldı. Adamın gözlerindeki o altın beneklere baktı, üzerindeki etkilerini kıramadı. Ona dokunmak istiyordu, hayır, ona dokunmak için can atıyordu ve bu şimdiye kadar bildiği en tehlikeli dürtüydü. Ve bu ihtiyacın düşüncesi onu çileden çıkarıyordu. O, dünyada acı çekmesi gereken son erkekti. İhtiyaç duyması gereken son kişiydi ve bunu biliyordu.

"Ne istiyorsun Cabal?" Öfkesini ve ihtiyacını bastırmaya çalışırken kelimeleri ısırarak çıkardı.

Bakışları daraldı. Bu bakış bir uyarıydı ve sağduyunun ona dikkate almasını önerdiği bir uyarıydı. Ne yazık ki sağduyu hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

"Duyduğuma göre Kedigiller doktoru Ely Morrey ile epey vakit geçiriyormuşsun," dedi. "Neden?"

Neden mi? Neden, çünkü o hastaydı, işte bu yüzden. Çünkü vücudu, on bir yıl önce akıl sağlığını kaybettiğinde aldığı lanet olası bir hormonu içinde tutmakta ısrar ediyordu.

O anı net bir şekilde hatırlıyordu. Parmaklarını dudaklarına dokundurduğu ve Cabal'ın kanının tadına baktığı anı. Ne kadar küçük bir şeydi. Yeterli olmamalıydı ve aslında çiftleşme ateşini başlatmak için de yeterli değildi. Ama yeterli olmuştu.

onu tuhaf şekillerde etkiliyordu. Dr. Morrey'in hâlâ çözmeye çalıştığı yollar.

Çiftleşme ısısı Irkların lanetiydi. Bazı Irklar bunun kendi güçleri olduğunu iddia ederken, diğerleri bunu bir zayıflık olarak görürdü. Elbette bu, Irkın çiftleşip çiftleşmediğine bağlıydı.

"Bir hikâye üzerinde çalışıyorum." Bu kesinlikle bir yalandı ve kokusunu gizlemenin hiçbir yolu yoktu.

Koyu sarı bir kaş alaycı bir merakla kalktı.

"Bana yalan söylemenden nefret ediyorum," diye onu usulca uyardı. "Son birkaç yıldır Ely'ye düzenli olarak ziyaretler yapıyorsun. Şimdiye kadar hikâyeyi yazmış olurdun."

Ses tonundaki kasıtlı küstahlık karşısında Cassa'nın çenesi kalktı.

"Ely benim arkadaşım Cabal, tıpkı Sığınak'taki diğer eşlerin arkadaş olduğu gibi. Onları ziyaret etmek için bir bahaneye ihtiyacım yok, tıpkı senin gurur liderin Callan'ı ziyaret etmek için bir bahaneye ihtiyacın olduğu gibi."

Bu, onu Ely konusundan uzaklaştırmak için kasıtlı bir girişimdi. Herkes Cabal'ın hiçbir Irkı sürü lideri olarak tanımadığını biliyordu. Cehenneme giden bir kurtarma operasyonu sırasında gururunu, ailesini kaybetmişti ve başka kimseyi sahiplenmiyordu.

"dağıtmaya çalışmayı bırak," diye homurdandı yaklaşırken.

Cassa bu yakınlığı hissedebiliyordu. Adam yaklaştığında vücudunun birkaç derece ısındığına yemin etti.

"Senin dikkatini dağıtmaya cüret edemem." Ona ters ters bakarken ellerini bornozunun ceplerine soktu. "Beni rahatsız etmekten daha önemli işlerin yok mu senin? Dışarıda Breed düşmanlarına ateş ediyor olman ya da bir sebepten dolayı gölgelerde gizleniyor olman gerekmiyor mu?"

Çenesi gerildi. Hoşnutsuz olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ama bu cinsi hiçbir şekilde memnun etmemişti. Bu gece başlayacağından da şüpheliydi.

"Çiftleşme döneminde misin?"

Bu soru onu şok içinde adama bakmaya itmişti. Yüzleşmeye her yaklaştıklarında olduğu gibi şimdi de içinden heyecan fışkırıyordu. Vücudunun ateşle kızardığını, kalbinin öfkeyle çarptığını hissedebiliyordu.

"Öyle olsaydım, burada seninle tartışıyor olur muydum?" diye tersledi. "Eşimle birlikte , değil mi?"

Maalesef öyle olmadı. Eşi önünde duruyordu ve cinsel aşırılık konusunda Irk'ın poster çocuğu olarak biliniyordu. Orosu çocuğu son on bir yılda çoğu erkeğin iki ömürde elde edebileceğinden daha fazla kadınla birlikte olmuştu. O bir erkek kedi, sade ve basit.

Adamın çenesinin daha da gerilmesini, burun deliklerinin çiftleşme sıcaklığının kokusunu yakalama çabasıyla alevlenmesini izledi.

Cassa, Irkların eşlerinin, civardaki herhangi bir Irkın kızgın ve uyarılmış olduklarını anlayabileceğini bilmeye nasıl dayanabildiklerini merak ediyordu. Korkunç derecede rahatsız edici olmalıydı. Fiziksel rahatsızlığın aşırı derecede acı verici ve bazı durumlarda tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Çiftleşme sıcaklığından mümkün olduğunca uzakta kalmayı tercih ederdi.

"Bir şeylerin peşindesin." Dudakları kızgınlıkla kalktı. Ona ters ters bakarken tek bir köpek dişini göstermesi inanılmaz derecede seksiydi.

Kadın ona hatırlatarak alay etti. "Ben bir televizyon araştırmacı muhabiriyim. Her zaman bir şeylerin peşindeyiz, Cabal. Bu bizim iş tanımımızın bir parçası."

Nedense bu küçük gerçeği unutmayı seviyordu. Sonra adam yaklaştıkça o da bunu unuttu. Kendini duvara yasladığı anda, adamın daha sert ve güçlü bedeni onunkiyi aynı hızdaydı.

Şok içinde ona baktı. Beyninin uzak bir kısmı, içinden geçen garip hisleri hızla analiz etti. Alevler etini kavuruyor gibiydi; ter içinde kaldığına yemin etti ve sinir uçları o kadar hassaslaştı ki, adamın yanağına değen nefesinin fısıltısı bile bir zevk darbesiydi.

Tanrı merhamet etsin, diye düşündü. Tepeden tırnağa zonkluyordu ve onu yere atıp becermeye o kadar hazırdı ki acınacak haldeydi. Ona binmek istiyordu. Tüm o erkek gücünü ve şık, sert kasların çıplak etine sürtünerek içine girdiğini hissetmek istiyordu.

Vajinası kasıldı, rahmi kasıldı ve kalçalarının arasından süzülen sıvı sıcaklığı utanç verici olmalıydı. O

onun için o kadar hazırды ki dizlerinin bağı çözülmüştü.

Ama eğer kadın onun için hazırsa, bu onun ne kadar hazır olduğunun yanında hiçbir şeydi. Aleti, kat kat giysilerinin arasından karnının alt kısmına baskı yapıyordu, ifadesi esrarengizleşmişti ama gözleri, gözlerindeki altın benekler her zamankinden daha zengin, daha derindi.

"Bu senin uyarın," diye homurdandı, elleri başının yanındaki duvara kenetlenirken. "Beni itmeye devam et Cassa, bir dahaki sefere durmayacağım."

"Duracaksın." Zar zor konuşabiliyordu. Heyecan vücudunda çalkalanıyor, sesini dizleri kadar güçsüz hale getiriyordu. "Bana tecavüz etmeyeceksin."

Bakışları kızın yüzünde gezinirken, "Yapmayacağım," diye kabul etti. "Ama ikimiz de çiftleşme ateşinin bunu yapacağını biliyoruz. Değil mi dostum?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Biliyordu ama onun bildiğini fark etmemişti. Ne zamandır biliyordu? Aralarında ne olduğunu başından beri bildiği halde kaç yıldır etekli her şeyi beceriyordu?

Kadın onu tersleyemeden, reddedemeden ya da itiraz edemeden, adam ondan uzaklaştı, arkasını döndü ve mutfaktan çıktı. Ön kapıyı açtıktan sonra evdeki tek ses, kafasının olması gereken yerde kırılan tabağın sesiydi.

"Seni piç kurusu!" diye bağırdı öfkeyle, öfkesi içinde çalkalanıyordu şimdi. "Seni erkek kedici, fahişe tüccarı yılan." Bir tabak daha vurgulamak için uçtu ve duvara çarparak paramparça oldu. "Eşin kışımın kenarı!" Bir sehpayı tekmeledi. "Bu hayatta değil." Bunu hiç kabul edecek miydi? Kendi kendine sessizce bitirdi.

Çünkü bunu itiraf etmek için çok daha fazlasını itiraf etmesi gerekecekti. Gece boyunca peşini bırakmayan ihtiyaçları ve gün boyunca rahatsız eden gerçekleri. Onu sevdiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ve bu Cassa'nın yapmayı reddettiği bir şeydi.

◀ BÖLÜM ♦

ÜÇ GÜN SONRA GLEN FERRIS, BATI VIRGINIA HAWK'S NEST EYALET PARKI

Her şey burada başladı. Bu mütevazı küçük kasabada. Batı Virginia'nın vahşice yontulmuş, zalim dağlarında. Cehennem burada başladı. Bir kabus burada başladı.

Her şey bir adam, bir kadın ve canavarlara, kontrol edilebilen yaratıklara dair bir vizyonla başladı.

Çok uzun zaman önce. Bir ömür önce. Zamanda bir kalp atışı, kan okyanusunda bir damla kırmızı.

Dağlar, anne kucağındaki bir bebek gibi dağların arasında yuvalanmış huzurlu küçük Glen Ferris kasabasının etrafında yükseliyordu. Geçen zamana ve yeni bir türün doğmasına neden olan teknolojiye rağmen pek değişmemişti. Glen Ferris aşağı yukarı aynı kalmıştı. Uykulu, sessiz. Tuhaf.

Bir zamanlar bu bölgeyi güvenli bir yer olarak bilen Irkları barındırmak ve korumak için çalışan geniş ağdan hiçbir iz yoktu. Sessiz sokaklarda ya da dağ evlerinde, bu insanların bir zamanlar insan olmayan ama hayvan da olmayan yaratıklar için kendi hayatlarını ve ailelerinin hayatlarını tehlikeye attıklarına dair hiçbir ipucu yoktu. Tıpkı bir zamanlar ziyaret eden ve çok uzun süre kalan kötülüğe dair hiçbir ipucu olmadığı gibi.

Her şey burada başlamıştı. Bu dağların sakinlerinin kendilerine getirilen Irkları kurtarma çabalarına rağmen, yine de cehennem burada başlamıştı. Çok az kişinin bir cehennem. Yok olmayan bir karanlığı doğuran, geceleri hırlayan, sessizlik içinde çığlık atan bir cehennem.

Burada. Bu dağların içinde. Bir kadın ve erkeğin evinde ve onları izleyenlerin bilgisi ve işbirliğiyle.

Bağışlama yoktu. Merhamet olmayacaktı.

Glen Ferris pek çok kişi için bir sığınak olmuştu ama yine de birkaçı için, o laboratuvarlarda çekilebilecek her şeyden daha kötü bir ıstırap olmuştu. Kaçan Irklar, özgürlüğün sınırlarında var olan cehennemi bilemezlerdi.

Ve şimdi bu cehennemin bedelini ödeme zamanıydı. Bir adam ve bir kadın için intikamın onları beklediğini bilmenin zamanı gelmişti.

Cehennemi yaratmışlardı. Kendi yıkımlarının araçlarını yaratmışlardı.

Horace Engalls ve Phillip Brandenmore, Breeds üzerinde deneyler yapmıştı. Breeds, bir erkek ve kız kardeş, bir karı ve koca tarafından yıllarca anlatılmadan test edilmiş, parçalara ayrılmış ve üzerinde deneyler yapılmıştı.

Yakında bitecekti. Yakında, dünya hayal edebileceklerinden çok daha fazlasını öğrenecekti. Tıpkı yardım tanıyacakları gibi.

"Geçmiş asla ölmez." Gece esintisinin yakaladığı bir fısıltıydı. "Hafızamda yaşamaya devam eder. Küller küllere, tozlar tozlara."

Geçtiğimiz aylarda ölenler, güçlü aile için piyondan başka bir şey değildi. Emirleri yerine getiren ve iyilik için yalvaran iki paralık yalakalar. Bir doktor, bir polis memuru, bir avukat, eski bir şerif ve eski bir belediye başkanı. Katılmışlardı. Yardım etmişlerdi ama hiçbiri bu cehennemde bu gece ölecek olan kadar işbirliği yapmamıştı.

H. R. Alonzo. Çok az kişi onun kim olduğunu, ne olduğunu biliyordu. İlk Irk'ı yaratmak için spermini bağışlayan adamın büyük torunuydu. Yardım etmesi gereken, büyük büyükbabasının korumak için savaştığı kişileri koruması gereken bir adam.

Vanderale oğlunun kurtarılmasını, özgürlüğünü ve güvenliğini sağlamıştı. Çok uzun zaman önce. Genetik Konseyi'nin yüksek rütbeli bir üyesi olan babasının yardım ettiği ilk Leo'nun kaçışının üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmişti. Alonzo bu yardıma devam etmeliydi. Servetini yok etmek yerine korumaya bağışlamalıydı. Irkları yok etmek için asla elini uzatmamalıydı. Asla kendisine ait olmaması gereken bir şeyi aramamalıydı.

Alonzo'yu buraya geri getirmek çok kolay olmuştu. Olacaklara zemin hazırlamak dâhice bir hareketti.

Engalls ve Brandenmore, Irkların çiftleşme ısısı olarak bilinen fenomenle ilgili deneyleriyle kendi çöküşlerini başlatmışlardı. Tek başlarına, çiftleşen Irkların yaşadığı yaşlanma karşıtı etkiyi kopyalayabileceklerine inanmışlardı. Aradıkları gençlik pınarını bulamamışlardı ama başka bir şey bulmuşlardı. Irkların duyularını yanıltacak, bir süreliğine insan kokusunu hayvanların duyularından saklayacak bir ilaç.

Ama aradıkları sırlar hâlâ kaçıyordu.

Başarısız olmuşlardı. Elde etmek için neredeyse öldürdükleri bilgi onlardan esirgenmişti. Ama bu ihtiyaç duydukları bir açılımdı. Brandenmore ve Engalls'ın kendi etraflarında tuttıkları aşılmaz kalkanın ilk çatlağıydı. Bir adamın ölümüyle daha da zarar görecekti bir kalkandı bu.

H. R. Alonzo.

Peder Alonzo.

Şimdi ormanlık patika boyunca paytak paytak yürüyordu, küçük şişman elinde bir el feneri vardı, yüzü terlemişti, ay ışığının altında parlıyordu. Bir ördek gibi paytak paytak yürüyor, kesime giden küçük, şişman bir kuzu gibi ormanda ilerliyordu.

Ne kadar da uygun.

"Delilik bu işte," diye mırıldandı, sesi gecenin içinde net bir şekilde duyuluyordu. "Orospu çocuğu, beni böyle bir toplantıya çağırıyor," diye yüksek sesle mırıldanmaya devam etti. "Sanki evde buluşmamızın bir önemi varmış gibi."

Ev. Ev değildi. Cehennemdi. Acı, kan ve ölümün olduğu bir yerdi. Her şeyin başladığı yerdi. Ve şimdi son görüş alanındaydı.

Gece serin bir bahar havası fısıldıyordu. Ağaçlar esintiyle sallanıyor, asırlık bir derenin taşları ve kayaları boyunca oynaşan suyun dalgalanması duyuluyordu. Havayı dolduran taze ve temiz su kokusu, terleyen insan etinin ve çürüyen şeytani bir zihnin kokusunu neredeyse yok ediyordu.

Alonzo. Büyük serveti Genetik Konseyi'nin çabalarını destekledi. Söylemleri Irkların insanlığına karşı çıktı, hapsedilmelerini, öldürülmelerini savundu.

"Yalnız gel," diye hırlamaya devam etti Alonzo, kendisine gösterilen küçük açıklığa doğru ilerlerken. "Sanki şimdi bir önemi varmış gibi."

Yıllar önce bunun bir önemi var mıydı? Alonzo'nun yandaşlarıyla nerede bulunduğu gerçekten önemli miydi? Öyle olduğunu düşünmüşlerdi. Sanki gizli bir oyunmuş gibi. Burada, Irkların kanının toprağı birden fazla kez ıslattığı bu açıklıkta buluşmak. Cesetlerin hâlâ gömülü olduğu yerde. Irk çocuklarının çığlıklarının hâlâ duyulabildiğı yerde. Acı dolu bir çığlığın hala dağlarda yankılandığı yerde.

Alonzo oflayıp pufladı, açıklığa ulaşp yavaşlayarak durduğunda ışığı dalgalanıyordu.

Tam orada. Kaç kez tam orada, kocaman bir meşenin genişliği altında durmuş ve sırtarak açıklığa bakmıştı? Etrafında yankılanan çığlıklara neşeyle kıkırdadı. Sadece özgürlüğe aç yaratıkların işkencelerine ve acılarına katılmıştı.

"Hangi ?" Alonzo seslendi. "Bu gece oyun oynayacak vaktim yok Phillip."

"Phillip artık burada oyun oynamıyor."

Alonzo'nun obez, iğrenç vücudu etrafında döndü. Yüzünde önce şaşkınlık, sonra da şok ifadesi belirdi.

"Sen de kimsin ve ne istiyorsun?"

Şimdi biraz korku vardı. Bu da gerekli tatmin duygusunu sağladı.

"Ben geçmişim, Muhterem Peder," diye yumuşak bir şekilde bilgilendirildi, tatmin ve zevk artarken. Av, korkunun ne olduğunu nihayet anladığında hep öyle olurdu. Bir zamanlar burada oynamışlardı ve şimdi tekrar oynayabilirlerdi.

Oyun zamanı. Bir gülümseme geldi ve geçti. Oyun neydi? Hangi Irk bu soruya cevap verebilir ya da bu ideali anlayabilir?

Alonzo'nun boncuk gibi küçük gözleri kısıldı. " nereden biliyorsun? Phillip sana asla söylemezdi."

"Phillip aslında bana pek çok şey anlattı." Umursamazca omuz silkti. "Söyleyin bana Peder, ölümle oynamaktan hâlâ zevk alıyor musunuz?"

Evet, ölüm bu dağlara geri dönüyordu. Kan burada toprağı bir kez daha lekeleyecekti ve bu HR ile başlayacaktı.

Küçük şişko piçin yüzü soldu. "Phillip beni öldürtmeye cesaret edemez. Emirlerini kontrol etsen iyi olur, çünkü bana bir şey olursa ne olacağını biliyor."

Ah evet, her zaman var olan tehdit.

"Evet, Phillip ne çok iyi biliyor." Bir vaadin, bir ölümün nefesi havayı doldurdu.

bir sır yoktu, Phillip ya da onun deli karısı söylediğı için değil, sadece bir zamanlar kendilerine verdikleri isimle Ölümcül Düzine her zaman birbirlerine karşı kendi kışlarını korudukları için. Bu gerçek ilk kez bir üyenin kanı döküldüğünde öğrenilmişti. Diğerleri şimdiye kadar endişelenmiş olmalıydı. HR buraya gelirken dikkatli davranacak kadar endişelenmiş olmalıydı.

Bu gece ölüm, küçük şeytani grubunun bir üyesini daha kaybedecekti.

Alonzo bunu hissedebiliyordu, havayı doldurmaya başlayan korku dalgalarının içindeydi. Kalp atışları gecenin içinde yankılanıyor, korkaklığının pis kokusu tüm duyuları sarıyordu.

"Beni öldürmeyeceksin." Piç blöf yapmaya çalıştı. O daha iyi bilmeli.

Köpek dişleri gecenin içinde parladı. Alonzo'nun ağır çenesi titrerken bakışları manzaraya kilitlendi.

"Sen buradaydın. Gülümsedin." Acı büküldü ve kırmızı renklerde çiçek açtı. "Onlar ölürken sen güldün. Şimdi sen ölürken ben güleceğim."

Acıyı geri püskürtmek her zaman işe yaramadı. Her zaman oradaydı, ses zayıflayıp boğuklaştıkça zehir uçlu bir kılıç gibi ruha saplanıyordu.

Alonzo yutkundu; neredeyse boğazından bir inilti çıkacaktı.

"Bundan asla kurtulamayacaksın." Dağlarda bir kez daha dehşet hakimdi, ama bu sefer bu bir Irkın dehşeti değildi. Sadece bir insanınkiydi. Değersiz bir insanın.

"Belki de amacım bundan kurtulmak değildir."

"İrkları yok edeceksin," diye öfkeyle bağırdı Alonzo geri başlarken. "Ölümüm fark edilmeyecek."

"Kim olduğumu bile bilmiyorlar, neden onları umursayayım ki?" Bu bir öfke, nefret tıslamasıydı. "Bırakalım bununla nasıl başa çıkacaklarsa

olacak. Artık onların savaşında bir denklem değilsiniz."

Tökezledi, sonra kendini topladı. Gözleri büyüdü. Yüzü bembeyaz oldu.

"Bunu yapmak istemezsin."

"Diğerlerini ben yaptım. Doktor, avukat, şerif ve belediye başkanı, polis memuru." Sözcükler bir zevk iç çekişi, neredeyse bir coşku gibiydi. "Çok iyiydi, Alonzo. Korkularının tadına baktım, kanlarıyla ziyafet çektim. Ve bu iyiydi."

Dondu kaldı. Farın parlak ışınlarına yakalanmış bir geyik gibi.

"Sen," diye nefes aldı. "Onları öldüren sensin."

Bir kıkırdama geceyi doldurdu. Şüphelenebilecekleri son Irk. Mükemmeldi. Mükemmel bir intikamdı. Tam bir intikam çalışması.

"O bendim." Kanla, ölümle ve daha fazlasına duyulan ihtiyaçla lekelenmiş bir ruhtu. "Ve şimdi sıra sende."

Başı sallandı. Vücudu titredi. Ne diyorlardı? Bir kase dolusu jöle gibi mi? Kıpırdadı, titredi ve dehşet içinde sallandı.

"Bunu yapamazsın," diye hırladı Alonzo.

Köpek dişleri tekrar parladı. Keskin, uzamış. Hazırlıklı.

"Güle güle, seni küçük orospu çocuğu. Cehennemde yanasın."

Kaçmak için döndü ama gerçekten kaçacak bir yer yoktu. Çığlıkları geceyi yırttı ama orada umursayacak kimse yoktu. Ölümün çağıltısı, kanın fışkırması, etin parçalanma sesi, lekeli kanın tadı dile değerken ruhu dolduran bir senfoniydi.

Burada başlamıştı. Bu dağlarda. Özgürlük hayali dehşete dönüşmüştü. Acı ve ölüm ve gerçek yaşamın, gerçek özgürlüğün olmadığı bilgisi. Yine de bu vardı. Kanın tadı. Hastalıklı bir ruhun bedeni terk edişini hissetmek ve yaşamın ölüme yenik düşmeden önce yavaşça son nefesini hayatta kalma çabasını gösterdiği zafer çığlığının sesi.

Alonzo bir zamanlar öldürme yetenekleriyle tanınan bir Irk aramıştı. Ona Ölüm deniyordu. Ama o Ölüm değildi. Yaşıyordu, nefes alıyordu. Bir ruhu, bir eşi ve bir hayatı vardı. Bu gerçek ölüm değildi. Ölümün ruhu yoktu. Eşi yoktu. Hayatı yoktu. Gerçek ölümün hayalleri ve kalbi yoktu.

Alonzo'nun cansız bedeninin üzerine çömelmiş, kanının tadına bakıyor, soğuğu ve acıyı bilen parmaklarından akan ılık ipek gibi hissediyordu. Bu ölümdü.

Ve Ölüm acı yerine zafer çiğlıkları attı. Ölüm dehşet yerine zevkle uludu.

Yoksa hepsi aynı mıydı?

NEW YORK ŞEHİRİ

E-posta gece yarısından sonra geldi. Cassa Hawkins dosyadaki resimlere baktı ve bir kez daha, umutsuzca, e-postanın kaynağını izlemek için yüklediği izleme programını kullanmayı denerdi.

Kullanıcı konumu bilinmiyor. Cevap hep aynıydı ama bu dosya, tıpkı son birkaç hafta içinde gelen diğerleri gibi, kan ve dehşet içeriyordu. Bunlar, Irk İşleri Bürosu'nun da takip ettiğini bildiği e-postalardı ve doğrudan onun lanet bilgisayarından geliyordu. Teknik elemanı hâlâ bunu nasıl yaptıklarını tam olarak çözememişti ama yaptıklarını biliyordu. Büro'nun müdürü Jonas Wyatt bir gün önce onu arayıp Irk işlerinden uzak durması konusunda uyardığında oldukça açık konuşmuştu.

Cassa fotoğraflara baktı. Fotoğraflardaki şiddet onu tiksindirmiş, boğazında yükselecek safrayı tutmak için sıkıca yutkunmasına neden olmuştu.

Cabal'ı ya da en azından Jonas'ı araması gerektiğini düşündü. E-postaları ve ölümlerin yerlerini takip etmek için yaptığı girişimlerden daha fazlasını yapmalıydı.

Diğerlerinden farklı olarak, bu e-postada en azından cinayetin işlendiği yer belirtilmişti. Katil cesedin nerede bulunabileceğine dair ayrıntılı bir haritanın yanı sıra bir mektup da gönderecek kadar kibar davranmıştı - bu fikre burun kıvırdı.

İyi akşamlar Bayan Hawkins. H. R. Alonzo'nun bugün gece yarısından hemen sonra tamamlanan infazının belgesini ekte bulabilirsiniz.

Glen Ferris, Batı Virginia. Her şey burada başladı Bayan Hawkins ve Tanrı'nın yardımıyla burada sona erecek. Bilmelisiniz ki, geçmiş asla ölmez. Bir hatıra olduğu sürece, hayat vardır. Anılar bende. Hayat bende. Ve daha fazlasını da alacağım.

Kanlarını tattım ve şimdi açım. Onların korkularıyla ısındım ve ölümlerine sevinçle güldüm. Ve daha fazlası olacak.

Altısı gitti.

Altı tane

kaldı.

Dünyaya söyle. Onur yok, umut yok. Ben yaratıldım.

Dünyaya anlat. Bu düşünce göğsünü kederle parçaladı. Eğer gerçekten bir Melezin öldürüldüğünü gösteren bir haberle yayına çıkarsa, sonuçları korkunç olurdu. Irklar hakkındaki düşüncelerinde olduğu gibi dengesiz olan dünya anında yaratıklara karşı cephe alırdı.

Güvenlikleri, dünyanın Breed Yasası'nın talep ettiği adalet ve onura inanmasına bağlıydı. Güvenleri kadar sadakatleri de kararsız olan vatandaşların iyi niyetine bağlıydı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve dosyayı kaydedip dizüstü bilgisayarına şifrelemeden önce bir laneti yuttu. Glen Ferris'te neler olup bittiğini tam olarak anlayana kadar dosyanın ortaya çıkma riskini göze alamazdı, henüz değil.

Hikâye Jonas ve Cabal'ın bir gece önce sözünü ettikleri ölümlerden çok daha fazlasını içeriyordu. Rahip H. . Alonzo'nun iğrenç ve Tanrı'nın belası olarak vaaz ettiği yaratıkların ellerinde idam edilmesinden çok daha fazlasını içeriyordu. Bu, hayatta kalmak için savaşılan bütün bir ırkın korunmasını içeriyordu.

İK gece yarısından hemen sonra infaz edildi. Dizüstü bilgisayarındaki saate baktı. Saat sabahın birini geçiyordu. Bir saat.

Elleriyle yüzünü kapattı ve sert bir nefes verdi. Bunu rapor edemezdi, henüz değil. Ama peşini de bırakamazdı. Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

Ayağa fırlayan Cassa ipek bornozu omuzlarından çekiştirerek çıkardı ve yatağa fırlattı. Evinin kapılarını açtı.

Dolaptan bir kot pantolon ve sweatshirt çıkardı, ardından çorap ve iç çamaşırı almak için şifonyerine yöneldi.

Glen Ferris, Batı Virginia, arabayla dokuz ila on saatlik bir mesafedeydi. Bunu başarabilirdi. Oraya vardığında çok yorgun olacaktı ama başarabilirdi.

Yeri bulmaya başlamadan önce on iki saat geçtiğini tahmin etti. Ya ceset hâlâ oradaysa? Yapmaya hazırlandığı şeyin sonuçları zihninde canlanmaya başladı.

Hızlıca giyindi, birkaç kıyafeti bir çantaya attı ve dolabından önceden paketlenmiş bir gece çantası daha aldı. Yürüyüş botlarının yanı sıra bir çift düz ve şık ayakkabıyı da çantasına attı. Spor ayakkabılarını ayağına geçirdikten sonra çantasını ve cep telefonunu aldı.

Dizüstü bilgisayarını toplarken hızlı arama tuşuna basıyordu.

"Marv, ben Cassa, uyan artık," diye bağırdı haber müdürünün telesekreterine. "Bütün gece burada kalamam."

Ayağını yere vurdu, makine bip sesi çıkarana kadar bekledi, sonra telefonu kapatıp geri aradı.

"Ne sikim istiyorsun Hawkins?" Marv Rhi nard telefonu açarken uykulu bir mizahla hırladı.

Dizüstü bilgisayar çantasının fermuarını çekip askısını omzuna atarak kapıya yönelirken, "Bir haber için dışarıdayım," dedi. "Shelley beni korusun. Öğrenir öğrenmez seni arayıp neler olduğunu haber veririm."

"Hikaye nedir?" Marv artık kesinlikle uyanıktı.

Cassa boş işlerle uğraşmazdı ve bunu biliyordu. Eğer yayın süresini dublörüne aktarıyorsa, bunun bir nedeni vardı ve genellikle çok iyi bir nedeni olurdu.

Kapıyı kilitleyip koridordan asansöre doğru ilerlerken, "Henüz ayrıntılardan yeterince emin değilim, Marv," diye onu bilgilendirdi. "Şimdi Glen Ferris, Batı Virginia'ya gidiyorum. Oraya vardığımda seni ararım."

"Şu lanet ırklar yüzünden." Marv'ın sesi şimdi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bu piçlerin gezegenin bir ucundan diğerine cehennemin kendi karmaşasına neden olduklarını biliyor musunuz? Geçen hafta bir rapor vardı."

Wyatt bir bilim adamını yanardağa atmış. Bunu kontrol etmek için Hawaii'de sana ihtiyacım vardı."

"Tatili çok isterim patron ama olmaz. Yanardağ olayı eski bir haber ve yalan." Ya da öyle umuyordu ama bundan şüpheliydi. Jonas Wyatt eğer mümkünse kesinlikle yanardağa gidecekti. "Bu daha büyük, eğer gerçekleşirse. Mümkün olan en kısa sürede size daha fazla bilgi vereceğim."

Marv yine küfretti. "Lanet olsun. Bunu yapmandan nefret ediyorum. İzleyiciler Shelley'den pek hoşlanmıyor."

"Ya sineye çekecekler ya da yarışmayı izleyecekler. Shelley'e söyle haber yaparken göğüs dekoltesi ve belki biraz da kalça gösterebilirsin. Reytingler fırlar."

Marv muhtemelen ağzından köpükler saçıyordu, eğer duyduğu küfürler bunun bir göstergesiye.

Asansörün kapıları lobide açılırken, "Bak, gitmem gerek," diye buyurdu. "Shelley harika iş çıkaracak. Hikâyeler onu bekliyor ya da eski bazılarını yeniden yayınlayabilirsin. Şu Breed Mathias ve karısıyla birlikte evlat edindikleri çocukla ilgili olanı dene. İlginç bir haberdir."

Eski Breed suikastçısı ve karısı birkaç ay önce terk edilmiş bir bebeği kurtarmışlardı ve şimdi onu evlat edinmeye çalışıyorlardı.

"Tanrım, beni kızdırıyorsun," diye tersledi Marv. "Tamam, eski görüntüleri inceleyeceğim ve Shelley'ye ne ayarlayabileceğimize bakacağım. Ama bu çok iyi olsa iyi olur Cass. En azından kan görsem iyi olur."

Gördüğü kanı düşündükçe midesi hâlâ bulanıyordu. Marv'ın, eğer bu gösterilirse gerçekleşecek olan Irkların katliamının bir parçası olmayı gerçekten istediğini sanmıyordu.

Garaja girip arabasına yönelirken, "Sana ne tür bir kan bulabileceğime bakacağım, Marv," diye söz verdi. "Yakında arayacağım. Söz veriyorum."

"Yakında olsa iyi olur yoksa-" Cassa genellikle ardından gelen *ya da başka bir şeyi* kesti. Marv tehditler konusunda çok iyiydi ve onu dinlemeye istekli olanlara saatlerce bağırmakta daha da iyiydi.

Sürücü koltuğuna geçip kontağı çevirmeden önce çantalarını arabasının bagajına attı. On saatlik bir yolculuk berbat olacaktı. Haber kendi uçağının olmaması çok kötüydü; asansörü kullanabilirdi.

Telefonu yanındaki koltuğa fırlatarak otoparktan çıktı ve şehrin dışına doğru yola koyuldu. Hız yapmamak için mücadele ederken elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Hemen orada olması gerekiyordu. Neler olup bittiğini ve bir Irkın neden şimdi dünyanın görüşünü onlara karşı çevirmeye çalıştığını öğrenmesi gerekiyordu.

Bu hiç mantıklı değildi. Irklar acımasız olabilirdi, bunu biliyordu, ilk elden görmüştü. Ama asla sebepsiz değildi. Ve H.

R. Alonzo şüphesiz kanlı bir ölümü hak ediyordu, eğer Irkların ona yönelttiği suçlamaların yarısı bile doğruysa, yine de mahkemelerin ve duruşmaların bir nedeni vardı.

Irk Yasası Irkları Alonzo gibi adamlara karşı koruyordu. Yasanın yazılma nedeni buydu ve artık Irklar söz konusu olduğunda adaletin çerçevesini oluşturuyordu.

Irk İşleri Bürosu, Irkların yanı sıra Irk olmayanların da bu emirlere uymasını ve insanoğlunun yarattığı eserlerin hem güvenlik hem de özgürlük içinde korunmasını sağlamak için kurulmuştu.

Çoğunlukla dünya onları destekliyordu, ancak bu resimler Breed'in lehine iyi bir hikaye olmadan haber ekranlarında gösterilirse, dünyanın duyarlılığı hızla onlara karşı dönerdi.

Trafik ışıklarında durduğunda cep telefonuna baktı ve Sığınak'ı aramayı düşündü. Merinus ve Callan'la konuşabilirdi; Kedigillerin gurur liderleri araştırmak için bir ekip gönderecekti ve ona hikâyeyi anlatacaklarından emindi. Tabii Jonas Wyatt ve Cabal o küçük meşgul burunlarını bu işe sokmazlarsa, ki sokacaklarını biliyordu.

Aldığı dosyalarda belgelenen ölümler Jonas ve Cabal'ın bir gece önce Haven'da tartıştıkları ölümlerdi. H.R. Alonzo'nun listede olmaması dışında.

Alonzo, kendilerini ilk ortaya çıkardıklarından beri Irklar'ın başına bela olmuştu. Cassa'nın araştırmasına göre, o da büyük olasılıkla Genetik Konseyi olarak bilinen karanlık örgütün bir parçasıydı, ancak onun iç on ikinin bir parçası olduğundan şüpheliydi.

Üzerinde çalıştığı bir hikâyeydi. Alonzo ve Irklar aleyhinde sık sık konuşan diğer birkaç kişinin Konsey'den geriye kalanlarla bağlantıları olduğu söyleniyordu. Üyelerin kendileri ortaya çıkarıldıktan ve Irklar olarak bilinen yaratıkları yaratmak, işkence etmek ve öldürmek için komplo kurmaktan hüküm giydikten sonra örgütün çoğu dağıtılmıştı.

Artık Alonzo ölmüştü. Başka kim ölecekti?

Cassa şehirden ayrılıp otoyola çıktığında kabaca nefes aldı ve ilerideki yolculuk için arkasına yaslandı. Eğer oraya yeterince hızlı varır ve Alonzo'nun cesedinin yattığı bölgeyi bulmayı başarır, ihtiyaç duyduğu cevaplardan birkaçını bulma şansı olabilirdi.

Televizyonda on bir yıl araştırmacı muhabir olarak çalışmış olması ona bu deneyimi kazandırmıştı; Irklar hakkında bilgi sahibi olması da ek bir avantajdı. Şimdi sadece o dosyayı alan tek kişinin kendisi olmasını umabilirdi. Eğer şanslıysa -ki şanslı olması için dua ediyordu- Wyatt'ı aramak zorunda kaldığında pazarlık edecek bir şeyi olabilirdi.

Kendi resimleri. Onlara ihtiyacı olacaktı. Dosya iyiydi ama yeterince iyi değildi. Resimler taklit edilebilirdi. Teknoloji inanılmazdı ve hâlâ hızla geliyordu. Bu fotoğrafların aslında bir Melez'in elinde ölen adamların fotoğrafları olduğunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

Sadece Banks'in cesedi henüz bulunmamıştı. Alonzo'nunki yeni bir olaydı ama Jonas'ın onun cinayetinin örtbas edilmesini sağlayacağından hiç şüphesi yoktu. Jonas bu konuda çok iyiydi. O kadar iyiydi ki, sırtında bir korku ürpertisi belirdi.

Ancak halkını korumak için ne gerekiyorsa yapma becerisine sahip tek kişi Jonas değildi. Cabal da yavaş yavaş bu ünü kazanıyordu. Breed sosyetesinin çapkını. Fahişe taciri

Tomcat. Ayrıca Büro'nun en iyi sessiz suikastçılarından biri olduğu da fısıldanıyordu.

O bir infazcı değildi. Irk kayıtlarında adı bile geçmiyordu. Bunun bir sebebi olduğunu tahmin etti. Kayıtlara geçen ırklar kan ve DNA örnekleri vermek zorundaydı. Parmak izlerini veremiyorlardı çünkü onlar laboratuvarlarda yakılmıştı.

O laboratuvarların ne olduğunu, Irkların nasıl bir cehenneme katlandığını biliyordu. Eğer biri şimdi intikam alıyorsa, o zaman Tanrı yardımcısı olsun, onu suçlayamazdı. Ama dünyanın geri kalanının Irk'ı suçlamaktan daha fazlasını yapacağını, hepsine düşman olacaklarını biliyordu.

Bunun olmamasını sağlamanın tek bir yolu vardı. Nedenini bilmesi gerekiyordu. Katilin bir yüzü, bir geçmişı olmalıydı. Bu onun işiydi.

Şimdi sadece Jonas'ın ve özellikle de Cabal'ın onu bunu yapmadan önce yakalamaması için dua ediyordu. Eğer yakalarlarsa, o zaman hiç şansı yoktu.

◆ BÖLÜM ◆

ONSEKİZ SAAT SONRA

Cassa karanlıktan nefret etmeyi öğrenmeye başlamıştı ve dağdan aşağı yuvarlanırken o küçük, şık koku engelleyici haplardan birini almadığı için kendi öngörüsüzlüğüne lanet ediyordu. Tabii ki yaya olarak gidiyordu. Ormanın bu kısmındaki çalılıklar ve ağaçlar Jeep'inin geçemeyeceği kadar sıktı.

Sarmaşıkların arasından geçerken sarmaşıkları tokatlayarak kendine, Irklara ve dağda onu kovalayan her kimse ona lanet okudu.

İçinden bir ses, eğer bunlar Irklarsa, pek de dost canlısı olmadıklarını söylüyordu. Saldırgan bulunduğu yerin üstündeki kırık bir uçurumdan atlayıp pek de dostane olmayan bir şekilde hırladığında bunu anlamıştı.

Kıvrık köpek dişleri başının belada olduğuna dair ilk ipucuydu. Çakal Irkları kıvrık köpek dişlerine sahipti ve çoğunlukla, eğer şimdi onu kovalıyorlarsa, o zaman kesinlikle dost canlısı .

Arkasında alçak, vahşi bir hırıltı duydu. Bu ses kalp atışlarının hızlanmasına ve bacaklarının daha hızlı pompalamaya çalışmasına neden oldu. Tekrar ayağa kalkmadan önce tökezledi ve dik bir yokuştan aşağı yuvarlandı.

Bu delilikti. Sabaha kadar beklemek yerine gece buraya gelmek. Çok sabırsız davranmıştı. Batı Virginia yolculuğu tam bir kâbus gibi geçmişti. Patlak bir lastik, ardından otoyolda uzun bir uyku çekmesine yetecek kadar uzun süren bir trafik sıkışıklığı, bir dağın yüzüne çarpmadan önce bir korkulukla çarpışan tanker nedeniyle.

Glen Ferris'e hava karardıktan hemen sonra varmıştı ve yola çıkmadan önce otele yerleşmekten başka bir şey yapmamıştı.

e-postada gönderilen koordinatlarla kişisel GPS. Hava karardıktan sonra.

Babası ölmeden önce onu, günün birinde başını beladan kurtaramayacağı kadar çok belaya sokacağı konusunda uyarmıştı. Sonunda o günle karşılaştığından emindi.

"Meraklı küçük orospu!" Uzun boylu, kaslı bir erkek Çakal Irkı'nın vücudu önüne atlayıp çıkışını engellediğinde, hırıltı onu kısa düşürdü.

Cassa kız gibi bir çığlık attı. Kulak zarlarını delip geçen tiz ve şaşkın bir çığlıktı bu, sonra yana doğru kayarak tek ayağının üzerine düştü ve adamın yanından geçti.

Aman Tanrım. Melekler onu korusun. İsa, Meryem ya da Yusuf, bu gece duaları kim dinliyorsa, onu bundan kurtar. Onu bundan kurtar ve Marv'ı bir hafta boyunca taciz etmeyeceğine söz verdi. Hayır, bir ay olsun. Ona kahve hazırlayacaktı. Yaşlı teyzesini arayacak, ona çiçek falan gönderecekti. Kendisini kurtaracak bir iyilik bulacaktı.

Arkasında alçak, karanlık bir kahkaha yankılandı. "Kaç, küçük kız," diye seslendi hınzır ses, tonu alçaktı, ses tonundaki eğlence korkunun omurgasından aşağı süzülmesine neden oluyordu.

Kendi nefesinin göğsünde sıkıştığını hissedebiliyor ve bunun son kez olup olmayacağını merak ediyordu.

"Birisi 'Muhabir Giremez' tabelasını asmayı mı unuttu?" Arkasından yine sert bir kahkaha duyuldu.

Tanrım, onunla oynuyorlardı. Çakallar, kurbanları söz konusu olduğunda kedilerin farelerle oynaması gibiydi. Ve tıpkı fare gibi o da koşuyor, koşuyor, koşuyordu ve onlar hâlâ arkasında çırpınıyor, çalıları sallıyor, ölü yaprakları eziyor ve şeytani bir eğlenceyle gülüyorlardı.

Bunu düşünmeli, daha fazla plan yapmalıydı. Bir el feneri getirmeliydi. Gecenin üçüncü sivri dalı yoluna çıktı ve bu seferki bir tokat indirdi, yanağını sızlattı ve ceketindeki keskin bir çekiştirme onu geriye doğru sarsıp yere savurmadan bir saniye önce gözlerini yaşarttı. yere.

Tekme attı ve sert bir şeye çarptı, bir saniye önce öfkeli bir çığlık duyuldu, sonra yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı.

Neredeyse ayağa kalkmış ve koşmaya başlamıştı. Ayakları yere basmış, koşmaya hazırdı ki sert bir el ceketini tekrar kavradı ve onu geriye fırlattı.

Bu kez, yere çarptığında nefesi ciğerlerinden fırladı. Çarpmanın etkisiyle acı içinde kıvranmaya başladı ve sert parmakların bir sonraki dokunuşunu hissettiği anda sert, öfkeli hayvani bir kükremenin gecenin içinde yankılandığını duydu.

Dolunayın parlak ışınları bulutları yararak, kendisinden en fazla birkaç metre uzaktaki karanlık figürlerin görüntüsünü aydınlattı.

Altı İrk - İrk olduklarını biliyordu - diğer üçünün etrafını sarmıştı, bunlar büyük ihtimalle onu ormanda kovalayan Çakallardı. Ama küçük açıklığın ortasında, karşı karşıya duran iki kişi daha vardı. Vahşi bir kedi kükremesi gecenin içinde bir kez daha duyuldu. Bunu alçak sesle, eğlenerek kıkırdama izledi.

"Cabal, burada kardeşinin izinden biraz fazla gidiyorsun. Eşini ormanda kaybetmek mi? Muhtemelen yapılacak çok tehlikeli bir şey."

Köpek.

Cassa onu o zaman tanıdı. Yüzündeki alaycı gülümseme, öfkeli bir Bengal İrki ile karşı karşıya geldiğinde sert, soğuk gözlerinin parıltısı.

Her iki adam da uzun boylu, cesur ve güçlüydü. Cassa havayı dolduran gerilimi hissetti ve bir kez daha kıkırdayan Çakal'a hayretle baktı.

"Burada ne halt ediyorsun, Köpek?" Cabal hırladı. "Son duyduğumda tasmalıydın."

Köpek yumuşak, kıvrak bir zarafetle hareket etti. Bir saniye sonra bir kibrit çaktı ve bir puronun ucu neredeyse neşeyle parlayarak yüz ifadesini kırmızı, tehlikeli bir ışıltıyla aydınlattı.

"Son duyduğumda, meraklı küçük bir muhabiri tutuyordun," diye hırladı Dog. "Nazik muamelemenden dolayı hiç de kötü durumda değil. Belki birkaç çürük olabilir."

Cabal tekrar hırladı, bu ses Cassa'nın içinde bir endişe parıltısı yarattı.

"O zaman buna berabere diyelim mi?" Dog, yanındaki adamların etrafını saran ırklara bakarken alaycı bir şekilde sordu. "Üç karşı altı bana oldukça adaletsiz bir oran gibi geliyor."

"Soruma cevap vermedin," diye tersledi Cabal. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Belki seninle aynı şeyi, ama büyük olasılıkla farklı nedenlerle," diye yanıtladı. "Sanırım aynı Cins'i arıyoruz Bengal. Onu ilk kimin bulacağına dair bahse girelim mi?"

İkisi de bir katili arıyordu. Vay, vay, vay, bu onları üç yapmaz mı?

Cassa yavaşça ayağa kalktı ve dikkatle yapılmış sıradan bir hareket olduğunu umduğu bir hareketle kot pantolonunun paçasını sıyırdı. Yakında ortaya çıkacağını bildiği morluklara bakarak yüzünü buruşturdu.

Bir ayağını diğerinin arkasına koyarak bir kez geri adım attı, sonra tekrar.

Cabal ona soğuk bir şekilde, "Evine, eğitmeninin yanına git, Çakal," diye emretti. "Yoksa seni eve attırırım."

Cassa geriye doğru bir adım daha attı. Biraz daha uzaklaşırsa, diye düşündü, Cabal ona odaklanmaya karar vermeden önce onun görüş alanından çıkma şansı olabilirdi. Eğer melekler ona göz kulak oluyorsa, o zaman Cabal'la yüzleşmek zorunda kalmadan cipe ve otele geri dönebilirdi.

"Kendine güven konusunda inanılmaz bir kapasiten var Bengal," diye söylendi Köpek. "Üzgünüm ama şimdilik kalmak için buradayım. Bu dağlarda temizlenmesi gereken epey bir karmaşa var gibi görünüyor."

Dağınıklık mı? Duyduğu en hafif tabir buydu. Bir adım daha geri.

"Cassa, bir hamle daha yaparsan bir hafta boyunca o küçük şımarık kışının üzerinde oturamazsın."

Tehditteki mutlak samimiyet onu dondurmuştu.

"Köpek senin için o işi halletti," diye çıkıştı, iki adama da ters ters bakarak. "Zaten bir hafta boyunca oturmayacağım."

Cabal hareket ettiğinde, öyle hızlıydı ki Dog'un yıldırım hızında olduğu söylenen refleksleri bile suratına inen yumruktan kaçınmasına yardımcı olamadı.

Cassa'nın durduğu yerden bile hissedebildiğine yemin ettiği bir gümbürtüyle yere çarptı.

Dog'un hakkını vermek gerekirse, sallanarak geri gelmedi. yerden kurtardı, ucunu fırçaladı ve ağır bir nefes almadan önce belli ki şişmiş dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Bengal, bu bedava," dedi dirseklerinin üzerinde doğrulup Cabal'a bakarken. Cassa onun gözlerinde kırmızı bir parıltı gördüğüne yemin etti. "Bir daha deneme."

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm." Söz sertti, Cabal'ın sesi öfkeyle titriyordu.

"Kedigiller çok dramatik," diye iç geçirdi Dog, Cassa'ya bakarken ayağa kalktı.

"Drama" tam olarak onun kullanacağı bir kelime değildi. "Bir şey oldukları kesin," diye mırıldandı. Bu bir şey değildi. İltifat.

Köpek kısa ve sert bir kahkaha attı. "O Bengal. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini ona açıklamalısın."

Sadece bir Cins olmaktan daha kötü olabilir mi? Cabal'a şüpheyile baktı. Onun çoğu Kedigilden daha kibirli ya da inatçı olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Yine de bu onun şansı olabilirdi.

"Kapa çeneni ve bu dağdan defol git," diye hırladı Cabal. O konuşurken Cassa başını eğdi ve dinledi. Etrafında dönerek başını kaldırdı. Siluet loştı. Bulutlu gece gökyüzüne karşı siyahı fark etmek zordu ama metalin parıltısı ve yumuşak, neredeyse algılanamayan uğultu açıktı. Bir Breed heli-jet.

Çok yaklaşmıştı, neredeyse aradığı küçük vadiyi görecekti. Ve şimdi hepsi yok olacaktı: Alonzo'nun cesedi ve orada olduğuna dair her türlü kanıt.

Yavaşça Cabal'a döndü ve içinde o tanıdık ihanet duygusunun yükseldiğini hissetti.

Şimdiye kadar alışmış olması gerekirdi. Irklar hakkında ona bir fikir verebilecek ya da bu konuya ışık tutabilecek herhangi bir hikaye

Yaşadıkları cehennem hala devam ediyordu ve o engellenmişti. Ne zaman gerçeğe yaklaşırsa, üstü örtülüyordu.

"Piç kurusu!" Ona öfkeyle baktı ve uyarısına rağmen topuğunun üzerinde dönerek takip ettiği patikadan geri döndü.

Lanet olsun ona.

"Cassa. Olduğun yerde kal!" Sesini sert, soğuk bir talep doldurdu.

"Cehenneme kadar yolun var!" Sözcükleri ona geri fırlattı. ondan olabildiğince ve olabildiğince hızlı.

"Ona gününü gösterin Bayan Hawkins," diye güldü Dog. "Bu neredeyse Jonas'ı bir suçu örtbas ederken yakalamak kadar iyi. Belki bir dahaki sefere daha şanslı oluruz ve gerçekten bir şeyler buluruz. Sizce de Irkların kim olduklarının ortaya çıkarılması gerekmiyor mu? Ne de olsa sen bir muhabirsin. Hikaye önemli değil mi?" Adamın sesindeki sırtışı duyabiliyordu.

Sanki o etraftayken bir şey bulmak istiyormuş gibi. Bir dahaki sefere önce kokusunu engellediğinden emin olacaktı. Bu şekilde meraklı Çakallar onu durduramaz, taciz edemez ya da Cabal söz konusu olduğunda kendini korumasını tehlikeye atamazdı.

"Bekle dedim, lanet olsun." Sert parmaklar koluna dolandı ve çırpınışlarına rağmen onu durana kadar sürükledi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Hiçbir yere gitmiyor muydu? Cassa bakışlarını indirerek adamın bileğini saran ve onu yerinde tutan daha koyu renkli, daha geniş parmaklarına baktı. Adamın yüz hatlarını seçmeye, orman yeşili gözlerindeki altın parıltısını ve ay ışığının gözlerinde parıladığı kırmızıyı fark etmeye yetecek kadar ışık vardı.

Hayvan gözleri. O bir Cins'ti ve bu küçük noktayı sık sık unutmasına izin veriyordu. O normal bir erkek değildi ve ona tepki de kesinlikle normal değildi.

"Tacizden şikâyetçi olabilirsiniz," dedi Dog'un sesi yine gecenin içinde yankılanarak. Çakal, kendisinin ve iki adamının etrafının iyi silahlanmış Kedigiller tarafından sarıldığını düşünürsek oldukça cesurdu.

"Kapa çeneni, Köpek." Cabal'ın sesi, aralarında aniden alevlenen gerginliği ima edecek kadar sertti.

Cassa bunu hissetti. Burun deliklerinin alevlenmesini izledi, onun kokusunu içine çektiğini, tepkisinin yanı sıra uyarılmışlığının kokusunu da alabildiğini biliyordu.

parmaklarının kenetlenmesine.

Böylesine basit bir dokunuş, yine de onun bir parçası olan güçlü hakimiyet ve açık kibir onu sıkıca sardı.

Sadece parmaklarıydı ama çok daha fazlasını hissetti. Onun dokunuşunun vücudunda, damarlarında dolaştığını, gözeneklerine işlediğini hissettiğine yemin etti.

"Bırak beni Cabal." Çiftleşme ateşi bu kadar basit bir dokunuştan çok daha azıyla başlamıştı.

Dog'un kıkırdaması gecenin içinde tekrar yankılandı. "Çocuklar, bu iş ilginçleşebilir. Bu Kedigiller kadınları konusunda biraz gergin oluyorlar. Ve o da ateşli bir kadın gibi kokuyor."

Yüzü alev alev yanıyordu. Cassa, Çakal'a ters ters bakarken içinden geçen kızgın utanç dalgasını hissedebiliyordu. Öfkeli bakışı, karanlıkta parlayan güçlü beyaz dişlerle karşılandı.

"Buraya gelmemeliydin," diye onu uyardı Cabal, sesinin yumuşaklığı kadının omurgasından aşağı ürpertiler gönderiyordu.

"Tabii ki yapmamalıydım," diye alaycı bir şekilde kabul etti. "Küçük partini tek başına yapmana izin vermeliydim. Gerçeği saklamana ve herkesin yaptığı gibi kafamı kuma gömmeme izin vermeliydim, değil mi?"

Onun yüzünü izledi. Karanlıkta bile yüz hatlarındaki gerginliği ve gözlerinde aniden parlayan şehveti fark edebiliyordu.

"Yapman gereken de tam olarak buydu," diye tersledi ona, dönüp hareket etmeye başlarken, neredeyse onu arkasından sürükleyerek.

"Cehennem gibi!" Cabal'ın onu tutuşu karşısında sarsıldı. "Kahretsin Cabal, beni çekiştirmeyi bırak."

Aniden durdu, ona döndü, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Benimle barışçıl bir şekilde gelecek misin?"

"Bundan şüpheliyim." Kendisine bir faydası olacağını düşünseydi ona tekme atardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye hırladı. "Lawe, buradaki işini bitir şu lanet olası Çakallara dağdan inmeleri için eşlik et," diye emretti aniden. "Seninle üste buluşuruz."

Üssün hangi cehennemde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama itiraz edemeden ya da herhangi bir şeyi sorgulayamadan adam onu bir kez daha patikadan aşağı çekiyordu. Onu gerçekten nereye götürdüğünü düşünüyordu, emin değildi. Emin olduğu tek bir şey vardı: Büyük olasılıkla orada Cabal'la birlikte olmak istemiyordu.

"Bu işe yaramayacak," diye öfkeyle tısladı.

"Benim için gayet iyi çalışıyor."

Elbette onun için iyi çalışıyordu. Aklında hiç şüphe yoktu.

Cabal hakkında bildiği bir şey varsa, o da üstün kibrinin mükemmel bir şekilde işe yaradığıydı. Kendisi için. Başkalarına ne yaptığı ise başka bir hikâyeydi.

Yol sola, gitmekte olduğu vadinin tam tersi yöne saptı. Bu sadece onun şanslıydı elbette. Ve Cabal'ın burada olup bitenleri öğrenmesine izin vermesi gibi bir ihtimal de yoktu.

"Bu beni durdurmayacak." Artık onun tutuşuna karşı koymuyordu. Yıllar boyunca çiftleşmiş çiftleri izleyerek bir erkek ırkı çok fazla zorlamanın nelere yol açabileceğini öğrenmişti. Özellikle de tedirgin olduğunda. Cabal kesinlikle tedirgindi.

Zavallı kedicik.

Bundan nefret ediyordu. Onun arkasından sürüklenmekten ve gitmek istediği yönden uzaklaşmaya zorlanmaktan nefret ediyordu. Zaten herhangi bir şeye zorlanmaktan nefret ederdi. Hiçbir açıklama yapmadan, hiçbir neden göstermeden seçimini elinden alıyordu.

"Beni görmezden gelmek de işe yaramayacak," dedi ona, kendi sesindeki titremeyi duyarak.

Adam onu etkiliyordu, buna engel olamıyordu. Ona bu kadar yakın olmanın onu hem çok sıcak hem de çok gergin yapan bir yanı vardı.

"Seni görmezden gelmiyorum," diye kısaca bilgilendirdi onu. "Lanet olası bir çakalın seni ormanda kovaladığı gerçeğini unutana kadar çeneni kapa Cassa. Onu senin kışında öyle görmek bana ne yaptı biliyor musun?"

Ses tonunu şimdi öfke dolduruyordu.

"Peki neden onu vurmadin?" diye sordu alaycı bir tatlılıkla. "Ya da onu bir volkana atmadın? Bu yıl sinir bozucu ırk düşmanlarından kurtulmak için tercih edilen yöntem bu değil mi?"

"O geçen seneydi. Bu yıl timsahlarla dolu bir çukur. Notu almadın mı?"

"Bana hiç haber verilmedi mi?" diye mırıldandı. ırklar kimseyi hiçbir şeyden haberdar etmezdi. Ağzı sıkı ve inatçı olmaya özen gösterirlerdi.

"sonrakini almanı sağlayacağım."

Eminim söyleyecektir. Zorlanmadığı sürece ona bir şey söylemesine imkân yoktu. Onu bir çocuk gibi sürüklemeye devam ederse, notlarını nereye sokabileceğini .

Cassa dilinden dökülmek üzere olan öfkeli sözcükleri zapt etmek için dudaklarını sıkarak, kötü siyah dağ Raider'larının park edildiği alana gelene kadar onun arkasından yürüdü. Güçlü, yüksek dört çeker araçlar rahatlıkla dört kişi taşıyabiliyordu ve eğer yanılmıyorsa bir tanesinin üstünü kaplayan takla çubuğunda ölümcül bir otomatik tüfek bulunuyordu.

"Atla." En yakındaki aracın yolcu kapısını sarsarak açtı.

Cassa karanlık iç mekâna şüpheyile baktıktan sonra onu daha çok süzdü. "Neden?"

"Çünkü ben söyledim." Kadın şok olmuş bir nefes almaktan fazlasını yapamadan, adam onu koltuğa kaldırmış ve kapıyı çarparak kapatmıştı.

Hemen araçtan atlaması gerektiğini düşündü öfkeyle ama kapının çarpmasından bir saniye sonra duyduğu o küçük tıkırtı muhtemelen bir kilitti. Ve büyük olasılıkla kilidi nasıl açacağını bulması, adamın araca binip onu durdurmasından daha uzun sürecekti.

Onun yerine kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve adam sürücü koltuğuna geçip kontağı çalıştırırken ön camdan dışarı baktı.

Raider'ı sürerken, direksiyonu çevirirken ve manevra yapmaya başlarken motorun yumuşak uğultusu zar zor duyuluyordu

dağdan aşağı.

Hiç patika olmayan bir yerde patika açtı. Dağda ustalaşmış araç, çakıllı yola ulaşana kadar inişli çıkışlı çukurlardan geçti ve asırlık ağaçların etrafında manevra yaptı.

Cassa sessiz kaldı, farların ötesindeki geceyi izledi ve bu adam, bu Breed söz konusu olduğunda aklını başına toplamaya çalıştı.

Onların bir geçmişi vardı, diğer eşlerin bulunduğu noktaya gelemeyecek kadar büyük bir geçmiş. Tanıdığı çiftleşmiş olanlar sevmişlerdi. Birbirlerini, üzerinde uzun süre düşündüğünde gözlerini yaşartacak bir derinlik ve bağlılıkla seviyorlardı. Birbirlerine tapıyorlardı, birbirlerine güveniyorlardı. Ve bu güven, Cabal'dan asla alamayacağını bildiği bir şeydi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Glen Ferris'e giden asfalt yola saparken. "New York'a dönmüş olman gerekiyordu."

"Belli ki değilim," dedi sessizce. "Ben buradayım."

"Neden?"

"Bir bahşiş aldım." Omuz silkti. "Muhabirler bunları alır, bilirsiniz, haber yapmak için takip ederler. Bizim işimiz bu."

"Burada bir hikâye yok, o yüzden evine git." Sesi tehlikeli bir şekilde gürlledi.

Cassa bu sese neredeyse gülümsüyordu. Eğer hayatının neredeyse her günü bir ırktan ya da diğerinden bu sesi duymasaydı korkutucu olurdu. Her zaman gürlüyorlar, hırlıyorlar ya da kükrüyorlardı. Bu onların doğasıydı.

"Senin bulunduğun yerde bir hikâye de bulunabilir," diye homurdandı. "Beni rahat bırak, Cabal."

"*Bana* bir tane ver. Bahşişini nereden aldın?" Soru daha çok bir talepti.

Cassa kısa ve sert bir kahkaha attı. "Neden sana bu bilgiyi vermiyorum?" Bunun gerçekleşme ihtimali yoktu.

Dönüp ona baktı ve çenesinin öfkeyle gerildiğini gördü.

"Cevapları bulmam için beni zorlama, Cassa," diye tersledi. "İpucunu nereden ya da kimden aldın?"

"Anonim kaynak," diye dürüstçe cevap verdi, bunun onu çıldırtacağını biliyordu.

Kadın haklıydı. Ona bakarken göğsünde küçük bir hırıltı titreşti.

"Kaynağınız ne dedi?"

"Cehenneme kadar yolun var," dedi öfkeyle. "Rahat bırak Cabal. Soruların için havamda değilim ve sana bana verdiğinden daha fazla bilgi verecek havamda olmadığımından da eminim. Şimdi, eğer burada küçük bir değiş tokuş denemek istiyorsan . . ." Soruyu açık bıraktı.

"Neyin takası?" diye sordu kuşkuyla.

Cassa gülümsedi. "Elbette bilgi. Başka hiçbir şey için pazarlık yapmam. Özellikle de seninle."

"Özellikle de benimle?" Eğer ses tonu bir şey ifade ediyorsa, her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

Bu onu endişelendirmeli, diye düşündü, gerçekten endişelendirmeli. Sadece bir aptal bile bile kaplanla alay ederdi.

"Elbette." Tekrar omuz silkti. "Bir Cinsle çiftleşmek istemeyecek kadar akıllı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, Cabal. Aramızda oluşan bu tepki, bu yıl uğraşılacaklar listemde yok."

Ve tabii ki bu yorum onu hiç memnun etmedi. Yüz ifadesi daha da koyulaştı, sertleşti.

"Peki ya bununla uğraşmak istediğime karar verirsem?"

Cassa buna güldü. Bir İrk'ın sadece meydana okunduğunda bir şey yapmak isteyeceğine güvenin.

"O zaman sana küçük kara defterine bakıp küçük oyuncaklarından birinin adını bulmanı söyledim." Kendi sesindeki aykırı tonu duydu ve kıskanç olmadığından emin oldu.

Yıllardır kendini bu konuda temin ediyordu. Artık buna o zaman inandığı kadar inanmıyordu.

Evet, kıskanıyordu. Ne zaman arkasını dönse kolunda başka bir kadın vardı. Çiftleşme ıssısını öğrendikten ve reaksiyonun yıllar önce o tesiste başladığını öğrendikten sonra bile, yine de onu görmezden gelmişti. İçinde çiçek açan uyarılmayı kontrol altına almak için hormonal tedaviler almaya başlamıştı.

Cabal şehvetini başka kadınlarla doyururken, en uygunsuz zamanlarda.

Kendisiyle aynı özveriyle sıcaktan kaçındığı için ona minnettar olduğu günler vardı. Bazı günler de bu yüzden ondan nefret edebileceğini düşünüyordu.

"Yani birbirimiz için ölmüyormuşuz gibi davranmaya devam mı edeceğiz?" diye sordu otelin otoparkına girerken.

Cassa onun sesindeki şehvet zonklamasını duyabiliyordu. Bunu kaçırmak zordu.

Karanlık, boğuk ses açlık ve ihtiyacın titreşimiydi.

"Planım buydu." Tıpkı geceleri içini kemiren yalnızlığı görmezden geldiği gibi, içinde sızlayan pişmanlığı da görmezden geldi.

Yıllar geçtikçe bu tepkinin fiziksel olmaktan çok daha fazlası olduğunu fark etmişti. Yalnız başına yattığı ve onun hangi kadınla birlikte olduğunu merak ettiği ve ikisinden de nefret ettiği geceler vardı. Ve onun yanında yatan kişinin kendisi olmasını dilediği geceler de vardı.

"Sence bu plan işe yarayacak mı?"

Adam bu soruyu sorarken ona döndü. "Şimdiye kadar işe yaradı."

Yavaşça başını salladı, sonra uzanıp omzuna dökülen saçlarına dokundu.

"Burada kalırsan işe yaramaz."

Cassa, adamın parmaklarının arkası göğüslerini örten kalın gömleğin kumaşına değdiğinde nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

"Anlamı ne?" Artık nefesi kesilmişti, bekliyordu, vücudunu yırtan his dalgasını neredeyse memnuniyetle karşılarken bile kendisine işkence etmesine izin vermeyeceğini söylüyordu.

"Yani, çok yakınsın," diye açıkladı, sesi karanlık ve açlıkla doluydu. "Yani Cassa, Glen Ferris'ten defol git, yoksa kendini çiftleşmiş bulacaksın. Ve sana söz veriyorum" -Cassa aracı aniden dolduran boğucu şehvet atmosferinde nefes almak için mücadele ederken ona yaklaştı- "o zaman bu hikâyeyi yazıyor olmayacaksın. Bir hikâyeyi düşünemeyecek kadar bitkin olacaksın. Bundan kesinlikle eminim."

Dişlerini kırılgan bir öfkeyle birbirine geçirerek parmaklarını yumruk yaptı ve adamın nefesini dudaklarında hissedebileceğini bildiği kadar yakınına eğildi.

"Ve sana söz veriyorum," dedi sıkıca. "Yapacağın hiçbir şey, nasıl yaparsan yap, beni bu hikâyeden alıkoyamayacak. Bunu unutma Cabal, ikimizin de hayatının en kötü hatasını yapmadan önce."

Adam cevap veremeden, kadın kapının yanındaki mandala vurdu. Kapıyı açmak için kolu geri çektiğinde kapı uçarak açıldı ve arkasına bakma zahmetine katlanmadan koltuktan fırladı. Sırtı dik, gururu incinmiş bir halde hanın kapısına doğru yürüdü.

Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Onu istediğini hissedebiliyordu. Ve onun kendisine tam olarak ne yapabileceği düşüncesiyle ensesindeki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

Ona sahip olabilirdi. Onu yalvartabilir ve kalbini kırabilirdi. Ve Cassa, kalbini kırmanın onu yok edebilecek tek şey olduğunu biliyordu.

Onun sevgisini istiyordu, sadece bedenini değil. Yine de Cabal'ın ona vermek isteyeceği son şeyin aşk olduğuna dair çok kötü bir his vardı içinde.

◀ BÖLÜM ♦

Cabal onu izliyordu ve onu istiyordu. Kız iki gün sonra handan ayrıldıktan dört saat sonra, Cabal hâlâ dalgın dalgın onu izliyordu.

Doğanın ona ait olduğuna karar vermesine neden olan şey neydi?

Başını eğdi ve kadının Gauley Nehri kıyısında, şehrin eski belediye başkanı David Banks'in akşam yürüyüşleri için sık sık kullandığı yolu takip ederek yürümesini izledi.

Güzel, uzun bacaklı bir yürüyüşü vardı ama şu anda yavaş ve dikkatli yürüyüşü bunu gizliyordu. Kot pantolonunun, güzelce tonlanmış kalçasının ikiz küreciklerine uyumunu izledi. Kot pantolonunun düşük bandı onu da baştan çıkarmıştı. O kotun önündeki amının tatlı tümseğine dokunmak için çok az, çok az şey gerekecekti. Parmağının ucu çıtçıtın altından içeri girdi.

Çenesini sıktı, dişleri öfkeyle birbirine kenetlenirken isyankâr açlık vücudunda hızla ilerliyordu. Dili şişmişti; altındaki bezler çiftleşme hormonunun baharatlı tadını akıtıyordu.

İrk laneti. Onun tanımı buydu; diğerleri farklı görüyordu. Çiftleşen çiftler buna bir armağan diyordu. Cabal çiftleşmenin çılgınca tepkilerinde hediye olabilecek çok az şey gördü.

Şu anda sahip olduğu tüm hisler, üstlendiği görevden ziyade kadına odaklanmıştı. Görev, yıllardır kendisinden esirgediği eşinin yanında ikinci planda kalmaya çok yakındı.

Ve doğanın sadece ve ona ait olduğuna hükmettiği şeyi neden reddetmişti? Onu almadan aynı çevrede bulunabileceğine inanacak kadar delirmesine ne sebep olmuştu?

Öfke. Bir ihanet duygusu. Kocasını onu ne yaptığını bilmekle suçladığında gözlerinde beliren o bilgi ışıltısını hâlâ görebiliyordu. İçinden bir ses onu kocasının hilekârlığı konusunda çoktan uyarmıştı. Tabii onu gerçekten sevmemişse. Aşk

Kör Cabal bunu anlıyordu; çiftleşen İrk çiftlerinde bunu her gün görüyordu. Bu körü körüne inanç, körü körüne güvendi ve bu pembe gözlükleri yırtıp atmak için nihai kötülük gerekiyordu.

Bunu kocası yapmıştı. Bir anda, kocasının içinde hissettiği şey netleşmiş ve onun ne kadar kötü biri olduğunu görmüştü.

Kıskanç yanı, bunu daha önce görmesi gerektiğini savunuyordu. Birlikte olduğu adamın kötülüğünü sezmiş olmalıydı.

Ve işte . Cabal'ın kendini dizginlemesinin ikinci nedeni. Çünkü kadın onun eşiydi, çünkü çiftleşme insanın içindeki hayvanı ortaya çıkarıyor ve insanın doğasının gerçek özünü saklamasını engelliyordu.

O bir Bengal İrkıydı - bazı açılardan çoğu İrktan daha fazla, bazı açılardan daha az. Normal bir İrktan daha hayvani, daha kurnaz, daha vahşi ve gaddar ve çok daha aldatıcı. Ve daha az insan.

Belgelenmişti, kanıtlanmıştı. Bengal genetiğini geliştiren bilim adamlarının üzerinde çalıştığı şey buydu. Ne yazık ki, Bengaller esaret altında pek başarılı olamıyordu. Cabal'ın ekibinin de kanıtladığı gibi, hayatta kalanların eğitilmesi imkansızdı. Onun gururu. Ailesi olarak gördükleri.

Bir düzine erkek ve dişi Bengal. Kurnaz, vahşi, yıllardır tesis içinde Konsey'e karşı çalışıyorlardı. Bilgi kaçırmışlar, Konsey dostu hedefleri ve Konsey'in onları peşinden gönderdiği hedefleri yok etmişlerdi.

Masum kanı dökmüşlerdi, bu doğrudu. Ama masumdan çok düşman kanı dökmüşlerdi. Ve kurtarabildiklerini kurtardılar.

Cabal isteksiz Bengal'i oynamıştı. Dikkatler onun üzerinde toplanırken, daha zayıf olduğu düşünülenler bilim adamlarının, eğitimcilerin ve psikologların etrafında onları yok etmek için çalıştı.

Çok fazla kişi ölmüştü. Cabal dışında herkesin öldüğüne inanılıyordu; bu Cabal'ın sürdürdüğü bir inançtı. Yaşayanlar bir değişiklik olsun diye özgür yaşamalıydı.

Kurnazlık onların en güçlü silahıydı ve onun halkı da kurnazdı. İrk topluluklarının dışında hayatta kalıyorlardı. Kabal

zar zor hayatta kalıyordu. Kısıtlamalar onu sık sık rahatsız ediyor, boğuyordu. Yıllar süren esaretin ardından özgürlüğe duyduğu açlık hâlâ içini kemiren bir sızı gibiydi.

Eşine duyduğu açlık, özgürlüğe duyduğu açlıktan daha da güçleniyordu. Sahiplenme, ihtiyaç, onu sahiplenme talebi ezici bir hal alıyordu. Ve bununla birlikte öfke de geldi.

Cassa şimdiye kadar karşılaştığı en zor savaştı ve bunu kabul ediyordu. Kocasıyla birlikte onu neredeyse öldürdüğünden bu yana geçen yıllar içinde bunu birden fazla kez itiraf etmişti.

Douglas Watts istismarcı bir piçti. Cabal'ın adamın geçmişiyle ilgili ilk araştırması şaşırtıcı bilgiler ortaya çıkarmıştı. Birkaç eski kız arkadaşını taciz etmiş olması gibi bilgiler. Yine de karısını taciz ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu, ama Cabal içinden bunu biliyordu.

Cabal'ın kanıtı ihtiyacı yoktu; içgüdüsel olarak Watts'ın karısını istismar etmiş olması gerektiğini biliyordu. Aşk için bile olsa davranışını değiştirmezdi. Eğer sevmeyi bilseydi ve Cabal'ın Watts'ın karısını sevmediğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Yürüttüğü soruşturma, adamın yeni karısını aldattığı birkaç örnek göstermişti.

Cassa bir yıllık kocasının her iki ayda bir yeni bir sevgilisi olduğunu biliyor muydu? Çoğunlukla tek gecelik ilişkiler. Çok az tanıdığı kadınlar. Mükemmel, sadık bir karısı vardı ve sadece onun duygularına ve yeminlerine değil, yaşadığı ilkelere ve kendisininmiş gibi kabul ettiği savaşa da ihanet etmişti.

Breed özgürlüğü. Irk özgürlüğünü birkaç yüz bin dolara satmıştı. Karısıyla birlikte üstlendiği kurtarma operasyonlarının ilgili bilgileri satmıştı. Hepsi değil, bundan daha zekiydi, Jonas Wyatt'ı atlatmayı başaracak kadar zekiydi ve bu kolay bir başarı değildi.

Ve işte Cabal, on bir yıldan fazla bir süre sonra, Watts'ın karısı yüzünden hâlâ kendisiyle çatışma halindeydi. Kendi eşi yüzünden.

Kadının nehir kıyısı boyunca ağır adımlarla ilerleyişini izledi, belli ki kayıp eski belediye başkanının akıbetine dair bir ipucu bulmak için etrafı araştırıyordu.

Bulacak bir şey yoktu. Cabal ve ekibi o bankayı olması gerekenden çok daha fazla aramıştı. Hiç ipucu yoktu, bu kadar basitti. Tıpkı Alonzo'nun cinayet mahallinde hiçbir şey olmadığı gibi. Sanki David Banks silinip gitmişti. Ya da ondan koparılmıştı. Cabal bunu kesin olarak söyleyemezdi. Emin olduğu tek şey Banks'in Ölümcül Düzine'nin bir parçası olduğuydu, yani Irk Yasası'ndan önce laboratuvarlardan kaçan Irkların kaçırılmasından ve ölümünden sorumlu olan grubun.

Banks de Watts gibi, şu anda Breed'leri öldürmeye teşebbüs ve yasadışı Breed genetik araştırmaları şüphesiyle suçlanan ilaç devleri Brandenmore ve Engalls'ın yakın bir ortağıydı. Her iki adamın da ilaç ailesiyle birlikte dört aylık av çeşitlerini avladıkları biliniyordu.

Watts, Cabal onu öldürmeden saniyeler önce kokusunun işaret ettiği kadar kötü ve acımasızdı. Ama karısı onun ne olduğunu biliyor muydu?

Cabal, Watts'ın ona dokunduğu düşüncesiyle dişlerini sıktı. On bir yıl boyunca Watts'la evli olduğunu bilmek ona işkence etmişti. İşkence mi etmişti? Bu, içinde yaşayan hayvan kadar adamı da öfkeliendiriyordu. Onunla yattığını, onu sevdiğini bilmek midesini yakan bir asit gibiydi.

Şimdi onu izliyordu, dilinin altındaki bezler, onlardan sızan hormonu tattıkça zonkluyordu. Baharatlı tat şimdi daha güçlüydü, onu sahiplenme ihtiyacı daha da çaresizleşiyordu.

Ondan uzaklaşmak zorundaydı. Bunu yapmazsa, ikisini de yok edecekti. Watts'ın ona dokunduğunu düşündükçe öfkeyle hırlama ihtiyacı hissediyordu. Onunla evli olduğu gerçeği önemli değildi. Cabal'ın umurunda bile değildi. Watts'ın yüzüğünü takmakla, onun dokunuşuna izin vermekle hiç işi yoktu.

Ve Cabal bunun için onu suçlamaya hakkı olmadığını da biliyordu. Başını iki yana salladı. Ona çok uzun süre yakın olduğu her düştüğü aynı çukura düşüyordu. Aynı çatışmalar. Ve aynı öfkeler.

Onu gördü, onun için acı çekti ve her seferinde kocası yüzünden o çukurda ölen kadın ve erkekleri gördü. Onun yüzünden değil. Onun hatası değildi, bunu biliyordu. Douglas Watts bu kurtarmalara kendi başına ihanet etmişti. Bunu yapmak için Cassa ile evlenmesine bile gerek yoktu. O kurtarmaları örtbas etmek için zaten seçilmişti. Peki Cabal'ın sorunu neydi? Onu bırakmayı reddeden yeşil gözlü bir canavar dışında. Ve onu yok etmekle tehdit eden bir açlık.

Kardeşi Tanner bunun olacağı konusunda onu uyarmıştı. Kurtarılana kadar sahip olduğunu bilmediği kardeşi. Biyolojik ikiz kardeşi. Tanner birbirleri için ne ifade ettiklerini ilk görüşte anlamıştı; Cabal'ın bunu kabullenmesi birkaç ayını almıştı.

Ama sadece onun kanı kendisi kadar lanet olası bir hilekâr olabilirdi. Evet, Tanner onun kardeşiydi ve Cabal bunu kabul etmişti. Tıpkı sonunda Cassa'nın eşi olduğunu kabul ettiği gibi.

Cassa suyun kenarında durdu ve küçük dalgalar karanlık toprağa vururken kayalarla kaplı kenara baktı.

Burası David Banks'in normalde akşam yürüyüşü için kullandığı patikaydı. Kaybolduğu akşam burada görülmüştü. Tam burada, tam bu noktada, şelalenin ve eski su yönetim tesisinin altında.

Suyun karşı kıyısında, içi boş dolusavakları ve tahtalarla kaplı pencereleriyle tuğla binaya baktı. Bulutlu ışıktaki düşünceli ve uğursuz görünüyordu.

Kanawha Şelalesi. Küçük göle dökülen su tekrar nehre karışıyor ve yoluna devam ediyordu. Ve David Banks burada durmuş, son kez görüldüğü eski fabrikaya bakıyordu.

Bu iki hafta önceydi.

Nehirde kapsamlı bir arama yapılmıştı. Dalgıçlar çağırılmış, uydular karanlık derinliklere yönlendirilmiş ve

Uzaktan arama robotları günlerce suyu taramıştı. Hiçbir şey bulunamamıştı.

Şerif Danna Lacey, arama ekiplerini bölgeye yönlendirmişti. Eski belediye başkanına ne olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulunamamıştı. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

Cassa başını sallayarak döndü ve park alanına ve küçük bir piknik yerine giden eğimli kıyıya baktı. Kıştan kurumuş bambu fidanları rüzgârda sallanırken, çıplak ağaçların iri iskeletleri bankın üzerine koyu gölgeler düşürüyor ve ona bu güzel küçük kasabada hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını hatırlatıyordu.

Kabaca nefes alarak park alanına doğru ilerledi ve dönüp diğer taraftaki ana nehre giden ağaçların kenarına doğru ilerledi.

David Banks'in ormanlık alana girdiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Burası Banks'in bilinen yürüyüş rotasının bir parçası değildi ve birçok kez aranmıştı. Onun orada olduğunu gösteren bir şey bulmayı beklemiyordu; daha ziyade kimi ve ne gördüğünü not ediyordu.

Dikkatini çeken tek şey, Cabal'dan başkası tarafından takip edilmediği gerçeğiydi. Daha önce kasabada, kahvaltı ettiği küçük kafede diğer iki Irk İnfazcısını görmüştü. Rule Breaker ve Lawe Justice onu izlerken sessizce eğlenmişlerdi. O kafeden ayrıldıktan sonra Cabal ile görevlerini değiş tokuş etmişlerdi.

O zamandan beri onu takip ediyordu.

Onun ilgilenmesi gereken kendi soruşturması yok muydu? Şerifin yanı sıra kasabadaki gazetecilerin birçoğunu tanımasına rağmen, onun bölgede kendisinin bulabildiğinden daha fazla kaynağa sahip olduğundan emindi.

Hem Banks hem de H. R. Alonzo cinayeti çıkmaza girmişti. Daha da kötüsü, sabahın ilk haberlerinden biri H. R. Alonzo'nun Missouri'deki evini kasıp kavuran yangında öldüğü haberi idi. Yangının nedeni henüz belirlenememişti, ancak resmi olmayan raporlara göre HR'nin

Şömine ve içinde yanan ateş bir şekilde buna sebep olmuştu.

Diğerleri gibi bu da kaza sonucu ölüm olarak kabul edilecekti. Jonas Wyatt ve Irk İşleri Bürosu her zaman inanılmaz derecede etkiliydi.

Bu, üzerinde çalıştığı hikayeyi daha da zorlaştıracaktı. Bir insan adli tabip ölümün kazara olduğuna karar verdiğinde, birinin bir Cins tarafından öldürüldüğünü bildirmek zordu. Elindeki resimler değersiz sayılırdı ama tamamen kayıp da sayılmazdı.

Ne haltlar dönüyordu? Büro'nun bir katili serbest bıraktığına inanamıyordu ama Wyatt ve infazcılarını tanıyordu. Eğer dışarıda Breed topluluğunun istikrarını tehdit eden haydut bir Breed varsa, o zaman bu tehdidi olabildiğince çabuk etkisiz hale getirirlerdi. Bu da onun bildiğinden daha fazlasını bilmedikleri anlamına geliyordu.

Büyük olasılıkla, onlar da kendisinin sürüklendiği aynı vahşi kaz kovalamacasına sürükleniyorlardı ve bunu kabul etmeyi reddediyorlardı.

"Bayan Hawkins, tehlikeli yaşamayı seviyorsunuz."

Köpek bir ağacın diğer tarafından onu tanıyabileceği kadar uzağa adım attığında Cassa sert bir şekilde durdu.

Bulutlu gün, yüz ifadesine düşünceli ve sert bir nitelik katıyordu. Yüz hatlarını yumuşatmak ya da daha az tehditkâr görünmesine yardımcı olmak için hiçbir şey yapmayan gölgeler oluşturuyordu. Gerçi Cassa hiçbir şeyin Çakal Irkını daha az tehditkâr gösteremeyeceğinden şüpheliydi. Cabal'ın da muhtemelen onun çok gerisinde olmadığı , durum oldukça tehlikeli olma potansiyeli taşıyan bir hale dönüşmüştü. En azından Köpek için.

"Bir de tehlikeli yaşamayı sevdiğimi söylüyorsun." Kısa, alaycı bir kahkaha attı. "İntihara meyilli olmalısın."

"Genel kanı bu yönde." Dudakları alaycı olmasa da alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve güçlü beyaz dişleri her zaman mevcut olan bir puroyu kavradı. "Ama kesinlikle benim izimden gittiğinin işaretlerini veriyorsun."

Sahte bir korku ürpertisi geçirdi. "Dilini ısır, Coyote. Bu kadar aptalca bir şey yapmak isteyecek birini düşünemiyorum."

Bir an için bakışlarında karanlık ve acı bir şey parladı, ama sonra o şey kayboldu ve yerini tanıdık buz gibi küçümseme aldı.

"Aslında ben de yapamam," diye . "Bu da beni neden hâlâ Glen Ferris'te olduğunuzu merak etmeye itiyor. Missouri'de H. R. Alonzo'nun kaza sonucu ölümünü araştırıyor olman gerekirdi." Dudakları acımasız, soğuk bir gülümsemeyle eğildi. "Zavallı piç kendini cayır cayır yaktı."

"Ben de öyle duydum." Onu dikkatle izlerken ellerini deri ceketinin ceplerine soktu.

"Adli tabip kaza sonucu öldüğüne karar verdi. Vasiyetinde yakılmayı istediğini biliyor muydunuz? Küller küllere, tozlar tozlara." Köpek dişleri uyarıcı bir şekilde parladı.

Alonzo lanet olası bir ev yangınında ölmemişti ve bunu biliyordu. Dog bir gece önce o dağlardaydı, büyük ihtimalle onun orada bulunma sebebiyle aynıydı. Büro'nun haydut bir ırkı sakladığına dair kanıt bulmak için. Ancak Dog'un aksine, çıkarmak istediği şey cinayetler değil, onların arkasındaki nedendi. O, Irkları yok etmeyecek hikaye istiyordu, Dog'un ise olası en kötü senaryonun ortaya çıkmasını istediğinden emindi. Genetik Konseyi'nden geriye ne kaldıysa onun bir parçası olduğu söyleniyordu. O bir kas gücüydü; kimse onun zincirini kimin tuttuğunu tam olarak çözememişti. "Bugün beni neden rahatsız ediyorsun, Köpek?" Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve şüpheyle ona baktı. "Sanırım ikimiz de Cabal'ın çok olmadığının farkında."

"Evet, bu kedigillerin eşlerini takip etmek gibi oldukça iyi bir alışkanlıkları var," diye yorumladı siyah çizgili gri başını yavaşça sallayarak.

Başını çevirip bir kez daha uzun saniyeler boyunca nehre bakarken, esinti koyu ve açık renk saç tellerinin arasından fısıldadı.

Kaba saç telleri omuzlarında ve boynunda dalgalanıyordu. Bir Irk için uzun saçlar, diye düşündü. Cabal'ın altın sarısı ve siyah saçlarını daha çok tercih ederdi. Dokunulduğunda yumuşaktı; birden bunu hatırladı. Uzun zaman önce ona doğru eğildiğinde saçlarını yüzünde hissetmişti.

Sana sahibim.

"Umarım hoş bir anı olur."

Dog'un alaycı sesiyle daldığı hayallerden sıyrıldı. Ona şüpheyile baktı ve dudaklarını şekillendiren yavaş, soğuk sırıtışı izledi.

"Burada uzak durman gereken şeylere bulaşıyorsun kızım," diye uyardı sonunda, bulutlu gri gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak. "Dodge'dan defolup gitmelisin, dedikleri gibi."

"Ve sen de benim işimden defolup gitmelisin," dedi sertçe.

Dudakları hâlâ dişlerinin arasında tuttuğu puronun etrafında gerildi, sonra uzanıp iki parmağıyla puroyu kaldırdı.

"Kızım, arada bir uyarıya kulak vermen gerekiyor," diye onu. "İzin ver sana yardım edeyim. Sen ve arkadaşın. Kışını en yakın yatağa sürükleyin, kendinizi güzel ve sıcak tutun ve bu sefer oturun. Bırak gitsin."

"Peki bunu neden yapayım?" Kadın gözlerini ona dikti. "Çünkü burada bulacağın cevapları istemiyorsun.

Ve inan bana, Jonas onları bulmanı istemiyor. Bu hem sizin hem de Cabal için çok zor bir durum yaratabilir."

"Peki hangi nedenle önemsiyorsun?"

Adam cevap vermeden önce spekülatif bir şekilde ona baktı. "Gerçekten emin değilim. Belki de bir vicdan bulmuşumdur."

"Kraker kutusunda mı?" diye homurdandı. "Beni rahat bırak, Köpek, ikimiz de daha iyisini biliyoruz."

Buna güldü. Dog'u araştırmıştı, belki de Jonas Wyatt'ı araştırdığı kadar. İki adam aynı madalyonun iki yüzü gibiydi. Tam olarak iyi-kötü bir şey değillerdi, arada tonlar vardı ama kutuplar ayırıyordu.

Dog, vicdanı bile onu dinleyecek bir adam değildi. Onun gerçekte kim ve ne olduğuna dair şüpheleri vardı ama bunları kendine saklıyordu. Yanılmanın da seviyeleri vardı. Eğer onun hakkında yanılıyorsa, bu ölümcül olabilecek kadar büyük bir yanlış olabilirdi.

"Kraker kutusu," diye tekrarlardı düşünceli bir şekilde. "İlginç. Ama dediğim gibi, Glen Ferris'ten ayrılma vaktin geldi. Bunu yapmanı sağlayacak cinsin ben olduğumu düşünüyorum."

"Peki bunu nasıl başaracaksın?" Güldü.

Cassa neredeyse eğleniyordu. İtiraf etmeliydi ki Dog'un bu konuyla ilgilenmesi onu oldukça rahatsız etmişti - şu anda pek de hoşlanmadığı bir ilgi.

Yavaşça nefes aldı. Gülümsemesi eskisinden daha da şeytaniydi.

"Benim de kendime göre yöntemlerim var," dedi ve bir adım öne çıktı.

Ellerini göğüslerinden çekerken gerildi ve geri adım attı. "İzlediğini biliyorsun," diye fısıldadı, panik her zaman savaştığı normal sakinliğini geçersiz kılmaya başladığında kalbinin hızla çarptığını hissetti. başarmak.

"Tabii ki izliyor." Gülümsemesi yırtıcı, tavrı tehditkârdı. "Sizi her zaman izliyor, Bayan Hawkins. Kendisi değilse bile, yönlendirdiği biri. Her zaman izleniyorsunuz, her zaman."

Sıkıca yutkundu. Cabal bunu yapmazdı. Onu bu şekilde izlemesine izin vermezdi. Başını salladı, eğer öyleyse neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Bir vidan gevşemiş," dedi usulca. "Tehlikeli derecede gevşek. Senin nasıl bir tehdit olabileceğini görmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Yani ne yapacaksın? O izlerken beni öldürecek misin?" diye tersledi, Cabal'ı görebilmek için mücadele ederken başı dönüyordu. O bunu yapmazdı. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi, asla. Eğer onu öldürecekse, o zaman bu işi kendisi yapacaktı, bu kadar basitti.

"Seni öldürmek mi?" Bu öneri karşısında kıkırdadı, gözleri kısa süreli bir eğlenceyle parladı. "Sizi öldürmek gibi bir arzum yok Bayan Hawkins. Ama itiraf etmeliyim ki, öpücüğünüzün tadının ne kadar tatlı olacağını merak ediyordum. Söylesenize, sizi hiç öptü mü? Size dokundu mu?" Şimdi onu çevreleyen, ifadesini dolduran bir beklenti vardı. Bir açlık sınırı.

"Seni öldürecek."

Tekrar güldü. "Onu çok iyi tanıdığınızı sanıyorsunuz, değil mi Bayan Hawkins? Kadınına dokunursam aklını kaçıracağına inanacak kadar iyi."

"Dün gece senin peşinden geldi," diye hatırlattı ona.

"O yaptı." Başını onaylarcasına eğdi. "Yapacağını biliyordum. O bir Bengal. Ben senin peşindeydim, o da benim takımımın peşindeydi. Sen bir tesadüftün."

Tesadüfi. Evet, bu onun hayat hikayesi gibi geldi. Bu arada soğukta ve karanlıkta bırakıldı.

"Sebebi ne olursa olsun," diye cevap verdi. "Bana dokunursan seni öldürür." "O bir Bengal." Sert, keskin köpek dişleri kasvetli ışıktaki parlıyordu. "Bekleyecek. İzleyecektir. Şu anda sana gerçekten dokunma ihtimalimi hesaplıyor. Yüzde doksan ihtimalle yapacağım sonucuna vardı ve hamlesini düşünüyor. O bir Bengal, canım Leydi Hawkins. Soğuk. Manipüle ediyor. Hesapçı. Aldatıcı."

"Sıkıldım." Cabal yakındaki bir ağacın gövdesinin etrafından dolanırken sesi kafasının içinde yankılanıyor gibiydi, geniş omuzları giydiği koyu renkli uzun kollu tişörtün altında dalgalanıyordu, kolları rahatça yanında duruyordu. Siyah kot pantolon uzun, güçlü bacaklarına uyum sağlarken, siyah motorcu botları ayaklarında donuk, tozlu bir kenarla parlıyordu.

Cassa'nın kalp atışları hızlandı; rahmi tam bir kadınsı teslimiyet dalgası verirken göğsüne çarptı ve kaygan, ıslak bir sıcaklık uyluklarının arasındaki eti nemlendirdi.

Kontrolden çıkmıştı. Onu çoktan öpmüş, çiftleşmiş de olabilirdi çünkü bedeni, zihninin vermek isteyebileceği her türlü mücadeleden vazgeçmeye istekliydi. Dizlerini zayıflatan her tepkiye karşı koysa bile, hain hormonlar vücudunda kabarıyor ve isyan ediyordu.

Kehribar rengi yeşil gözleri bronz yüzünde parılıyordu; kirli sakalı alt çenesini karartıyor ve ona kaba, tehlikeli bir görünüm veriyordu. Köpek'ten bile daha tehlikeli.

Ve sıkılmış görünüyordu.

Dog ona bilmiş bir bakış fırlattı, kum rengi kaşları kendi değerlendirmesini alaycı bir şekilde onaylıyordu.

Cassa görünüşün aldatıcı olduğunu biliyordu ve Dog'un da söylediği gibi, Cabal çıkarıcı, hesapçı ve aldatıcı olabilirdi. O bir Cins değildi; havadaki tehlikenin kokusunu alamıyordu ama hissedebiliyordu. Cabal sıkılmaktan başka bir şey değildi. Kontrollüydü, Cassa'yı gerilimle dolduran sessiz, hazır bir kontrol.

"Seni tanıdığını sanıyor Bengal," diye söylendi Dog, Cabal'a bir bakış atarken. "Senin onu sahiplendiğini düşünüyor."

Cassa bir adım daha geri çekildi. Dog'un ses tonunda, aniden içini dolduran alaycı eğlencede, durumun kötüye gidebileceği konusunda onu uyaran bir şeyler vardı. Çabucak.

Ne yazık ki Dog normalde üstün olması gereken ırk duyularını kullanmıyordu çünkü onu adım adım takip ediyordu. Cabal'ın yırtıcı bir farkındalıkla izlediği bir hareket.

"Öyle mi o zaman?" Cabal sordu, sesinin yumuşak, karanlık tınısı, Dog'un yaptığı her hareketi takip ederken omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Cassa bir adım daha uzaklaştı ama Cabal elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru çevirirken kenara çekilerek ona yaklaştı. Bu en küçük işaret kalbinin korku ya da dehşetten başka bir şeyle çarpmasına neden oldu.

Parmaklarının yavaşça hareket etmesiydi. İlk başta sıradan bir hareketti, duygusal bir şey çağırıştırmıyordu, umut bağlanacak bir şey değildi. Ama o parmaklar, uzun ve geniş, güçlü, avucunu ona doğru uzattı. Emin olmadığı bir şeye, reddedemeyeceğini bildiği bir şeye giden bir can simidi oldu.

Gözlerini dikkatle Cabal'dan ayırmadan, o dokunuşun güvenliğini sağlamak için harekete geçti. Bir şey onu zorladı, uyardı, eğer ona ulaşmazsa, sıkı sıkıya tutunmazsa asla güvende olamayacaktı.

"Henüz değil."

◀ BÖLÜM ◆

Köpek'in parmaklarının bileğini sararak onu yerinde tuttuğunu hisseden Cassa'nın dudaklarından irkilerek zayıf bir çığlık döküldü. Hiç acı yoktu. Dişi eşin, eşinden başka bir erkeğin dokunuşuna tahammül edemeyeceğini çiftleşme sıcaklığıyla biliyordu.

Gözlerini Köpek'ten Cabal'a dikti. Cabal'ın göğsünden alçak bir hırıltı yükselirken bakışları önce bulutlu gri gözlerle, sonra da kehribar rengi yeşil gözlerle buluştu. Köpek'in parmakları bileğini sararken etraflarındaki havada yükselen gerilimi hissedebiliyordu.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?" Cabal yaklaşıp bakışlarını onlara dikerken, kadın şüpheyle Dog'a baktı.

"Seni , değil mi?" dedi usulca. "O bir Bengal, Bayan. Hawkins, seni bu konuda uyarmıştım. Senin için görevini riske atmayacaktır." "Köpek, şansını zorluyorsun," diye uyardı Cabal onu, sesi gürültülü ve derin. "Bırak onu ."

Dog'un dudakları kıpırdadı ve kaşlarını merakla Cassa'ya doğru kaldırdı. "Kardeşi eşine karşı çok daha dengesiz."

Tanner Reynolds'ın, eşi Scheme'e dokunmaya cüret eden her erkeğe saldıracığı bilinen bir gerçektir.

"Biz eş değiliz," dedi, öfkesini ve Cabal'ın diğer herhangi bir Cins eşinin yapacağını bildiği şeyi yapmamasından duyduğu hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak.

Köpek yine kıpırdadı ama Cabal yaklaşırken aldırış etmiyor gibiydi. Cassa, Cabal'ın gözlerinde parlayan öfkeyi görebiliyordu; kehribar rengi benekler artık neredeyse neon rengindeydi. Öte yandan Dog, bir Bengal'le kafa kafaya çarpışan birinden ziyade soğuk bir bira içmeyi düşünen bir adam kadar sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

"Ah, siz dostsunuz," diye söylendi, gözleri tekrar Cabal'a kaydı. "Söyle bana Cabal, neden kadınının tek başına dolaşmasına izin veriyorsun? Buralar tehlikeli olabilir."

"Onun için değil," dedi Cabal, sesi sert ve derindi, içindeki öfke şimdi vücudunu ürpertiyordu.

Dog'un parmakları bileğini okşadı. Verdiği his rahatsız edici ve yanıltıcı. Kara tahta üzerindeki çiviler gibi, neredeyse tiksintiyle yüzünü buruşturacaktı.

"Köpek, bana kendini öldürtme," diye onu uyardı Cabal. "Onu serbest bırakın." Cabal, köpeği izlerken içinde öfke biriktiğini hissedebiliyordu.

Coyote Breed, parmaklarını Cassa'nın bileğine dolayarak onu yerinde tuttu.

Piçin neyin peşinde olduğunu Cabal henüz anlayamamıştı. Çakal'ın söz konusu olduğu yerde hiçbir niyet havası, hiçbir tehdit duygusu yoktu. Aksine, Köpek oynuyordu, zorluyordu, Cabal hangi nedenle olduğuna karar veremiyordu.

Cabal onu öldürmesi gerektiğini düşündü. Aslında onu bundan çok daha önce öldürmeliydi ama nedense Jonas bu Çakal'a "öldürmek yok" demişti. Irk İşleri Bürosu müdürünün kullanmaktan çok hoşlandığı lanet piyonlardan biri olduğuna şüphe yoktu. Cabal onlara Jonas'ın evcil hayvanları diyordu. Jonas'ın bir şekilde bir ya da daha fazla küçük oyununda kullandığı düşmanlar ya da en azından düşman olarak algılananlar.

Gerçi Cabal Köpek'in bundan çok daha fazlası olduğunu hissediyordu. Bu, Jonas'ın açık izni olmadan ne erkek, ne kadın ne de Irk hiç kimsenin kullanamayacağı bir Çakal'dı.

Eğer Dog elini Cassa'dan çekmezse, Cabal "öldürmek yok" emrini görmezden gelecekti. Çakal ölecekti, şimdi.

Cabal içinde yükselen kan ihtiyacını hissedebiliyor, onun bir parçası olan soğuk, sert hesaplamayı alt etmeye, bastırmaya çalışıyordu.

Kadın onun eşiydi ve ona sadece başka bir adam değil, başka bir Cins dokunuyordu. Bu kadın - bedeni, hormonları, özü - Irk çiftleşmesi, Irk gebeliği için mükemmel bir eşti ve başka bir Irk ona dokunmaya cüret ediyordu.

İçinden gelen hırıltının boğazında düğümlendiğini hissetti. Yumruklarını sıkmamak, piçin üzerine atlamamak için kendini zorlamak zorundaydı. Kadınını Çakal'dan koparmamak ve hemen ona işaretini koymamak için.

Dürtü çaresizdi. Damarlarını dövüyor, kafasının içinde zonkluyordu. Onunla çiftleşme, içine girme ihtiyacı bir nabız gibiydi.

İçinde elektriksel açlık isyan .

Uyarılma kritik seviyeye ulaşıyordu. Onunla çiftleşme, onu işaretleme dürtüsü kontrolünü tehdit ediyordu.

"Bırak onu." Cabal bir adım daha yaklaştı, sahip olduğu tüm hisler eşinin bileğini saran ve onu kendisinden tutan sert parmaklara odaklanmıştı.

Köpek başını yana eğdi ve yavaşça, sertçe sıırttı. "Önce onun tadına bakmak istiyorum."

Cabal kırmızıyı gördü. Dog, Cassa'yı göğsüne doğru çekerken dudaklarından küçük bir çığlık döküldü ve Cassa istenmeyen tutuşa tepki verdi. Cabal, o hareket ederken bile dizinin yukarı doğru çarptığını gördü.

Dog'un dudaklarının eşininkine dokunmasına izin vermeyecekti. Diğer Irkın kendisine ait olanı sahiplenmesine izin vermeyecekti. Baharatlı sıcaklık ağzını doldurdu ve duyularını aşıladı. Çiftleşme hormonu, tadı daha parlak, daha sıcak, zaten kaynama noktasını aşmış bir uyarılmayı alevlendirdi.

Cassa'nın dizi Dog'un sert kalçasına değdiğinde, Cabal onu diğer Breed'in pençesinden çekerken yumruğu Dog'un yüzünün sert, kaba hatlarına çarptı. Kendini tutmaya çalışsa da Cabal'ın dudaklarından bir hırıltı koptu.

Saf kanlı öfke onu tüketti. Daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir öfke, gururu o lanet çukura atıldığında duyduğu öfkeye bile benzemeyen bir öfke.

Eşinin vücudunun yumuşak sıcaklığının kendi vücuduna değdiğini hissettiğinde çiftleşme ateşi ve sahiplenici öfke içinde dönüp durdu. Yumruğunun Dog'un çenesine çarpışını duydu ve bastırdığı hayvani içgüdülerinin yüzeye çıktığını hissetti.

"İrklarla yüzleşmektense teröristlerle yüzleşmeyi tercih ederim." Sert bir el göğsüne çarptı, Cassa kollarında debelenip neredeyse ondan uzaklaşırken şaşkınlıkla neredeyse onu geriye savuracaktı.

"Kıpırdamadan dur." Köpek hızla kendini toparlarken, kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına doğru tuttu.

"Herkesin sende olduğunu düşündüğü o soğuk hesaplama nereden, salak herif?" diye öfkeyle bağırarak bir kez daha adamın omzuna vurdu.

Soğuk hesaplama mı? Onu ilk gördüğü anda sağduyunun yerini almıştı. Cassa söz konusu olduğunda, ne kadar rol yapmaya çalışırsa çalışsın, onda soğuk olan hiçbir şey yoktu.

Dog alaycı bir tavırla, "Vay, vay, Bengal kırıldı," diye söylendi. "Genetik diziliminizde bir hata mı oldu acaba?"

"Siktir git, Köpek!" Cabal kabaca ısırıldı.

Cabal tüm öfkesiyle Cassa'ya tutunmaya çalışırken Köpek'in cevabı alçak bir kıkırdamaydı. Bu öfke, onun hissi, kokusu, duyularını sardı ve içinde yükselen hayvana meydan okudu.

Köpek'in kokusunu onun üzerinde hissedebiliyordu. Bu onu öfkелendirdi. Onu en vahşi, en soğuk katil yapan genetik kodlama, eşini koruma ve işaretleme talebinin altında eziliyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Hadi Bengal, uslu bir kedici ol ve küçük bir ısırığı paylaş." Köpek güldü.

Çakalın ölmek gibi bir arzusu vardı.

Cabal öfkesini bastırdı, kolunu mücadele eden arkadaşının beline doladı ve Çakal'a sert bir bakış fırlattı. Soğuk. Hesapçı. İşte o buydu. Eşi elindeydi. İsteksizce de olsa onun yanındaydı, güvendedeydi. İhtiyacı olan sükûnet yavaş yavaş benliğine işlemişti ama hayvan hâlâ sabırsızlıkla, sessizce de olsa hırıliyordu.

"İkiniz de öldünüz," diye öfkелendi Cassa ona. "Çocukça. Moronlar. Okul bahçesinde oyun oynayan iki kabadayı gibisiniz."

Kadın çırpınmaya devam etti ve Cabal onu tutmaya devam etti. Tam yanında, kadının sıcaklığı ve yumuşaklığı giysilerinin katmanları arasından etine işliyor gibiydi.

Cabal, Dog'a bakarken ona "Oyun bitti," diye haber verdi. "Başka bir oyun alanı bul, Dog. Şimdi."

Köpek cevap vermek yerine gömleğinin cebinden bir puro daha çıkardı, yaktı ve sırttı. Cabal gözlerini Çakal'dan ayırmadı, duyuları Cassa'ya odaklanmıştı. Onun öfkesinin ve uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu. Ve korkusunu.

"Bengal, sanırım başka oyun alanı bulması gereken kişi sensin," dedi Dog. "Yerinde olsam o güzel arkadaşına dikkat ederdim. O çok tatlı bir parça Bengal. Baştan çıkarıcı, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Baştan çıkarıcı. Kadının kokusu, içindeki korkuya rağmen onu çağırıyordu. Bilinmeyen korkusu mu yoksa onun korkusu mu?

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Sonra Dog'un bakışlarının titremesini izledi. Bu Cabal'ın verdiği bir sözdü, bir tehdit değildi ve Çakal bunu olduğu gibi kabul etti. Ama zarar verilmişti ve Cabal bunu biliyordu. Bunun damarlarında dolaştığını, kalbine hücum ettiğini ve dilinin altındaki bezlere eziyet ettiğini hissedebiliyordu.

Çiftleşme ateşi şimdi vücudunu yakıp kavuran bir öfkeydi. Aleti kalın ve sertti. Kan, sıkışmış taşaklarına hücum ediyor, vücuduna bir şehvet dalgası gönderiyordu.

Onun kadını. Eşi. Önemli olan tek şey buydu, tek önemsedığı buydu. Ona ait olanı sahiplenmek. Onun eşi olarak pozisyonuna yapılabilecek her türlü tehdidi ortadan kaldırmak.

Mantıken böyle bir tehdidin başarılı olmasının mümkün olmadığını biliyordu. Bu kadın onun için tasarlanmıştı; başka hiç kimse onunla çiftleşemezdi. Ya da Irk doktorları ve bilim adamları böyle iddia ediyordu. Ama içindeki hayvan onu dinlemeyi reddediyordu. Artık dinlemeyecekti.

Sonunda Köpek başını eğdi ve geri çekildi. Cabal ancak o zaman, son tehdidi savururkenki sesinin tanınabilir bir insan sesinden çok vahşi bir hırıltı olduğunu fark etti. İnsan olduğundan değil, ama sesinde bu tonu daha önce hiç duymamıştı.

Cassa'yı da susturmuştu. Şimdi hareketsiz duruyordu, gergindi, bekliyordu.

"Ona göz kulak ol Bengal," dedi Dog daha da geriye çekilirken sessizce. "Bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin. Biraz pervasız bir çizgisi var görünüyor."

Pervasız bir çizgi onu tanımlamıyordu. Bağımsızdı, inatçıydı. Doğanın sadece ona ait olacağını ilan ettiği kadındı. Eğer onu sahiplenirse.

Adam geri çekilip Kanawha Şelaleleri Parkı'nın otoparkına doğru ilerlerken kadın onun yanında "Irklerden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Kamyoneti oraya park etmişti. Kısa bir mesafeydi ve oradan otele dönüş yolculuğu kısa sürecekti. Tabii onunla çiftleşmeden önce otele varabilirse.

Onu öpmek için can atıyordu. Bakışlarını Dog'un gerileyen formundan ayırmazken onu neredeyse taşıyordu. Burun delikleri alevlenirken

rüzgârı test etti, herhangi bir ipucu, bir düşman, çakal ya da insan kokusu aradı.

"Bu çılgınlık Cabal. Burada yapmam gereken bir iş var." Ama mücadele etmiyordu. Beklentinin onun içinden geçtiğini, tıpkı kendi içinde olduğu gibi etraflarındaki havada da yükseldiğini hissedebiliyordu.

Çiftleşme beklentisi, uyarılma. Zevk. Çiftleşmeden daha büyük bir zevk olmadığı söylenirdi. Cabal bunu öğrenmek üzereydi.

"Sana buradan defolup gitmeni söylemiştim," sertçe çıkıştı, dönüp kamyonu doğru ilerlerken.

Uzaktan kumandaya basarak hızla kamyonete doğru yürüdü, kapıyı açtı ve onu yolcu koltuğuna kaldırdı. Kadının koltuğa kaymasına fırsat vermedi. Kalçalarını kavrayarak kendini kalçalarının arasına itti, saçlarını kavrayıp başını eğdi ve on bir uzun, yalnız yıl boyunca uğruna can attığı öpücüğü alırken sikinin sert uzunluğunu oraya çentikledi.

◆ BÖLÜM ◆

Ateş ve buzdu. Cassa'nın daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir öpücüktü. Tutkuyla, açlıkla, çiftleşme hormonunun baharatlı tadıyla ve adamın kendisinin karanlık baştan çıkarıcı tadıyla doluydu.

Erkeğin kendi tadı, vücudunda hızla dolaştığını hissettiği çiftleşme hormonundan bile daha etkiliydi. Doğrudan vücuduna giren en güçlü narkotik gibi, bir coşku, ihtiyaç, vücudunu istila eden yaygaracı, ateşli bir açlık hissi yarattı.

Öpücüğünden önce onu dolduran ihtiyaçlardan pek de farklı değildi. Tek fark fiziksel yanma, tat, daha fazlası için duyulan ani ve ezici ihtiyaçtı. Şimdi.

Elleri, omuzlarına kadar uzanan kalın altın ve siyah saç tellerine daldı. Parmakları kaba kütlenin içinde sıkıştı, dilini tekrar tekrar alırken onu daha yakına çekti, çiftleşme hormonunun tadını kabul etti ve kendini ona verdi.

Mücadele etmişti. Gerçekten savaşmıştı. On yılı aşkın bir süre boyunca, tıpkı onun yaptığı gibi, bunu görmezden gelmeye çalışmıştı. Birbirlerinden olabildiğince uzak durmuşlardı. Artık bunu görmezden gelemezdi. Ondan saklanmanın bir yolu yoktu. Bir daha asla ondan saklanamayacaklardı.

Dudaklar ve diller birbirine karıştı, okşandı ve emildi. Adamın elleri tişörtünün altını itti ve Cassa, adamın nasırlı elleri çıplak sırtına dokunduğunda vücudunu yırtan ürpertiye hissetti.

Dilinden dökülen hormonal akıntıdan önce bile onun teninin kendi tenine dokunduğu hissini hatırlıyordu. Çok uzun zaman önce, ona sahip olduğuna yemin ederken elini boynuna dolamıştı. O zaman elinin dokunuşu neredeyse korkusunu bile bastırmıştı. Şimdi onun dokunuşu, sert ve acımasız bir his dalgası yaratarak kızın en derinlerine kadar işliyordu.

Bu çok fazlaydı, çok erkendi. Dilindeki bezlerden gelen hormonal sıvı ona bu kadar çabuk, bu kadar sert tepki vermemeliydi. Değil

Son beş yıldır eşlere verilen hormon tedavilerini aldığını düşünürsek. Bu kadar güçlü, bu kadar hızlı tepki vermemeliydi. Çiftleşme sıcaklığının açlığı, onun dokunuşuna duyduğu çaresiz ihtiyaca tepki vermiyorsa, vermemeliydi.

Ve çaresizdi. Yıllardır çaresizdi. En derin fantezilerinin, her arzusunun odak noktası olmuştu ve ona ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyacı vardı ve onu alacaktı. İhtiyaçtan kaçabilirlerdi ama ondan saklanamazlardı. On bir yıl boyunca de kaçmıştı ve artık kaçış sona ermişti.

"Lanet olsun sana!" Dudaklarını onunkilerden ayırıp, gömleğini göğüslerinin üzerinden çekiştirirken bakışlarındaki kehribar renginin alevlenişini izlemeye yetecek kadar uzun bir süre boyunca dudaklarını dudaklarından ayırırken, hırıltısı hayal kırıklığı ve tahrik edici bir ihtiyaçtı.

Soğuk hava, ısınmış bedeniyle buluşarak başka bir his daha kattı. Etrafını sarıyor, ihtiyaçtan güçlkle nefes alabildiği ana kadar içinden akıp gidiyordu.

"Lanet olsun sana," diye nefes nefese kaldı. "On bir yıl boyunca önüne gelen her şeyi becerdin. Bunu görmezden geldin. Beni görmezden geldin." Ve bunun için ondan nefret ediyordu. Onu arzuladığı yıllar için, aralarındaki mesafeyi koruduğu yıllar için ondan nefret ediyordu.

"Bunu senden esirgedim!" Diğer elinin parmakları kızın belinde düzleşip yukarı doğru okşadıktan sonra sert, sızlayan bir göğüs tümseğini kavrarken, eli kızın saçlarında sıkılaştı.

Cassa, adamın elini sütyeninin dantelleri arasında hissedince sert ve derin bir nefes çekti. Dokunuşunun sıcaklığı acımasızdı. Parmaklarının verdiği his, kanında yükselen bir ateş gibiydi.

"Bana hiçbir şey bağışlamadın," diye soludu, vücudu daha fazla dokunuş için isyan ederken bile ona ters ters baktı.

"O zaman kendimi bağışladım," diye hırladı, başını eğmeden bir saniye önce, boğazında bir hırıltı gürlerken köpek dişlerinin keskin uçları boynunu tırmalıyordu.

Tatlı cennet, bu iyiydi. Başı daha fazlası için geriye düştü, adamın dudaklarının, dişlerinin boğazında yarattığı his hem coşku hem de hüsrandı. Dayanılamayacak kadar hassas sinir uçlarını tırmıklayan keskin bir zevkle süslenmişti.

Adamın ellerini hissetti; biri göğsünü avuçluyor, diğeri sırtını destekliyordu. Dişlerinin etini tırmıkladığını hissetti ve üzerinde dolaşan elektrik hissiyle ürperdi.

"Sana ihtiyacım vardı." Sızlanmasından, bu üç küçük kelimeyle ortaya koyduğu zayıflıktan, ellerinin saçlarında sıkışmasından, sesinin boğukluğundan nefret ediyordu.

Ona sadakat yemini etmiş olan kocasının inandığı her şeye ihanet ettiği o meşum günden beri ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı, onun özdenetimine, hayatta kalmasına yönelik bir tehdit olduğunu bildiği gücüne ve vaadine ihtiyacı vardı.

"Tanrım, Cassa." Boynunu ısırdı, parmakları göğüs ucunda sıkıştı.

Cassa kalçalarının arasında artan ıslaklığı, amının dudaklarını kaplayan, klitorisi erotik bir acıyla zonklamaya başlarken onları hassaslaştıran uyarılmanın kaygan, sıcak özünü hissedebiliyordu.

O kadar uzun süre beklemiş, ondan kaçmak için o kadar çok mücadele etmişti ki, sonunda kendini burada, onun kollarında bulmuştu. Sonunda.

Diğer pek çok kadının bulunduğu yer. "Senden nefret ediyorum." Sesindeki hıçkırık kelimeleri yalanlıyordu.

"Gün bitmeden benden daha çok nefret edeceksin." Sütüyeninin kabını göğsünün zonklayan etinin üzerine itti ve kadın nefesini kaybetti.

Parmaklarının arasında sert, çok hassas bir meme ucunu yakalayıp nasırlı pedleri ona doğru yuvarladı ve duyularının zevkle dönmesine neden oldu.

Halkın içindeydiler. Park şu anda ıssız olabilirdi ama her an fark edilebilirlerdi. O nefret dolu Çakal'ın nerede olduğunu sadece Tanrı bilirdi, muhtemelen onları gözetliyordu. Lanet olası bir Çakal sürüsünün casusluk yapıyor olması umurunda değildi. Onu bırakmak istemiyordu. Bu dokunuşu, öpücünü kaybetmek istemiyordu.

Adamın saçlarını kavrayarak dudaklarını tekrar kendi dudaklarına çekmek için mücadele etti. Onun dilinin altındaki bezlerden dökülen hormonun baharatlı, bağımlılık yaratan tadından daha fazlasını istiyordu. Onun dokunuşundan daha fazlasını istiyordu. Öpücünde, tanımlayamadığı bir yakınlık vardı. Sanki sadece oradaymış gibi, ona tüm benliğiyle sahip olmasına izin veriyordu.

Ve bunu ona verdi. Dili dudaklarını yaladı, dişleri ısırıldı, dudakları ovuşturdu ve sonra ona daha da yaklaşırken nefessiz iniltisini yuttu.

Göğsünün çıplak tepe noktası adamın gömleğinin sert sürtündü. Teni tene değsin istiyordu. Onun vücudunu kapladığını bildiği minik, ipeksi tüyleri hissetmek istiyordu. Çok seksi olduğu söylenen çizgileri görmek istiyordu.

Bengal'ini istiyordu. Eşini. Başka hiçbir kadının onunla yaşayamayacağını bildiği, onunla asla yaşayamayacağı şeyi istiyordu.

Bu. Çiftleşme ateşi.

Bir sonraki anda, kelimeler dudaklarından dökülürken dudakları onunkilerden : "Seni burada becereceğim."

Cassa ona baktı. Gözlerindeki kehribar rengi, kadifemsi koyu yeşilin karşısında neredeyse neon rengindeydi. Açlıkla dolu, yoğun gözler. İfadesi, içinde kabaran şehvetle çizilmişti, dudakları öpüşmelerinden dolayı şişmişti.

Cassa güçlü, vahşice yontulmuş yüz hatlarına baktı ve kalbinin, aralarında dalgalanan şehvetten daha fazlası yüzünden çarptığını hissetti. Adamın gözlerinde, ifadesinde öyle bir güç, öyle bir açlık ve yine de binlerce ihanet vardı. Onu arzulayabilir, ona açlık duyabilirdi ama kız onun tuhaf renkli gözlerine bakarken, kendi içinde yükseldiğini hissettiği duygulardan ya da ihtiyaç pınarından hiçbir iz yoktu.

Eşler severdi. Tanıdığı tüm çiftleşmiş çiftler severdi ve derinden severlerdi.

"Cassa." Onun adını bir kez daha fısıldarken başını eğdi, hızlı bir öpücük alırken yüzünü buruşturdu. Sonra bir tane daha. Üçüncüsü daha derin, daha uzun oldu.

Cassa bir kez daha onun dokunuşunun hazzına kapıldığını hissetti. Zamanı ve mekânı kaybetti. Kendini kaybetti. Bu zevkten, bu öpücükten, bu adamdan başka hiçbir şey yoktu.

"Buradan defolup gitmeliyiz." Bir sonraki saniyede ondan uzaklaşıyor, geri çekilip onu koltuğa itmeden önce tişörtünü düzeltirken sıcaklığı ve sözü alıyordu.

Cassa kapıyı kapatırken onu izledi ve daha önce kullandığı Raider yerine onu kamyonetin içine kapattı. Kapıyı iterek aracın önünden sürücü tarafına doğru ilerledi, kamyona bindi ve motoru çalıştırdı.

Park yerinden çıkmadı. Eliyle başının arkasını yakaladı, başını geriye çekti ve duyularını o uzun, derin sondalama öpücüklerinden biriyle daha doldurdu.

Dudaklarından bir ihtiyaç iniltisi kaçarken tırnakları adamın koluna battı. Onu şimdi istiyordu. Otel odasına ulaşana kadar beklemek hızla bulanık bir düşünceye dönüşüyordu. Her şeye rağmen herkesin içinde hızlı bir sevişmenin mümkün olup olmayacağını merak etmeye başlamıştı.

"Lanet olsun sana. Tehlikeli olduğunu ." Cabal'ın sesi işkence gibiydi, ateşler içindeki zihni gibi.

Ve tehlikeli olan o değildi. Tehlikeli olan oydu. Onun öpücüğü, onun dokunuşu.

Sertçe nefes alarak kendini kıpırdamadan oturmaya ve ellerini kendine saklamaya zorladı. Kamyonetin içinde adamın kıyafetlerini çıkarmaya başlamayacaktı ama çok yakındı, gerçekten çok yakındı.

Uğruna ölünecek bir vücudu vardı. Ya da bir kadının uğruna ölebileceği bir vücut. Ve eğer söylentilere inanılacak olursa, o kıyafetler çıkarıldığında, altındaki aç, güçlü erkek hayvan serbest kalırdı.

Bunu düşünmek hem beklenti hem de sinir bozucuydu. Dedikodular, onun yatağını paylaşmakla övünmeleri gerektiğini düşünen tüm o lanet olası koca ağızlı kadınlardan geliyordu. Ona ait olduğu zamanlarda ona dokunmuş olan kadınlardan. Onun yalnız yattığı, dilediği, hayal ettiği, pişman olduğu geceler boyunca ısıttığı kadınlardan.

Neyse ki Glen Ferris büyük bir kasaba değildi; kaldığı han şelaleden sadece birkaç mil uzaktaydı. Cabal arabayı park yerine çekti, motoru kapattı ve kapıyı açtı. Etrafta dolaşp kızın kendi tarafına geçmesine yardım etme zahmetine girmede. Sabırsız Bengal, onun nefes nefese ağlamasına aldırmadan, kalçalarını kavrayıp yere yatırmadan önce onu koltuğa doğru çekti.

Birkaç saniye içinde aracın kilitleri yerine oturdu ve adam kızın elini tutarak onu ön girişe doğru çekti.

Cassa başının döndüğünü hissedebiliyordu. Bir şeyi protesto etmek istiyordu. Daha fazlasını talep etmek istiyordu ama ne talep etmesi gerektiğinden emin değildi. Tek bildiği onun öpücüğünün baharatlı tadına, dokunuşunun sıcaklığına duyduğu ani ihtiyaçtı. Sadece Cabal. Yılların hayalleri ve fantezileri sonunda bir araya geliyordu ve kendini birden bekleyemez halde buldu. Onun dokunuşu olmadan işlevini yerine getiremiyordu.

Odasına olan yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama Cabal anahtar kartını elinden alıp kapıyı açtığı anda, birden daha uzun sürmüş olmasını diledi. Beklemek, düşünmek için sadece birkaç dakika daha, ona dokunmanın, onu öpmenin ötesinde pek bir şey düşündüğünden değil. Ama bedeni şu anda ne istediğini bilse de, duyguları uyum sağlamak için daha fazla zaman, kendilerini toparlamak için daha fazla zaman diye bağıyordu.

"Buraya gel." Kapı arkalarından çarparak kapandığında ve onu kollarına çektiğinde sesi derin bir gümbürtüydü.

Adamın bakışları Cassa'nıninkileri yakalayıp tutarken Cassa avuçlarını adamın göğsüne yaslamıştı.

"Çok hızlı oluyor," diye fısıldadı, çiftleşme hormonunun etkilerini içinde yükselirken hissediyordu. Geçtiğimiz on bir yıl boyunca onun için hissettiği uyarılma, şu anda hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Giyinik olmasına rağmen kendini çıplak hissediyordu. Güçlü olması gerekirken, içini parçalayan duyguları sıralaması gerekirken savunmasızdı.

"Tatlı Cassa." Elini kaldırıp yanağını okşarken sesi alçaktı, başparmağı şiş dudaklarının üzerinde oynarken kaşları düşünceli, niyetli gözlerinin üzerine indi. "İkimizi de kurtarmaya çalıştım."

"Amerika Birleşik Devletleri kıtasındaki her kadınla," diye mırıldandı. "Belki de seni örnek almalı ve kendime birkaç sevgili seçmeliydim."

Ama bunun bir faydası olmazdı. Sığ seksin boşluğu bir daha asla yaşamak istemediği bir şeydi. Kısa ve acı evliliğinde bunu yaşamıştı.

"Sadece kan döküldüğünü görmek isteseydin." Bakışları tehlikeli bir şekilde parlarken eli kadının çenesini kavradı. "Herhangi bir adamı öldürebilirdim

yatağını paylaştığından şüpheleniyordum."

Cassa başını salladı. Bu noktayı tartışmak istiyordu, onun Breed'leri takip eden hayranları arasında yolunu bulmasını izlediği yıllar için öfkelenmek istiyordu. Ama düşünceleri çok parçalıydı, arzuları çok hararetili bir şekilde yükseliyordu.

Sonra adamın burun deliklerinin, kalçalarının arasında biriken nemin kokusunu aldığında alevlenmesini izledi. O izlerken, bakışları onunkine kilitlendi, diğer eli alçaldı, karnında düzleşti ve parmakları uyluklarının arasına iterken sıcak bir zevk yolu yarattı.

Aminin şişmiş, ağrıyan etini avuçladı ve onun yükselmesine, ona doğru kalkmasına, onu desteklemek için aniden sırtının etrafında kıvrılan kola doğru eğilmesine neden oldu.

"Lanet olsun sana," diye inledi. "Tanrım, Cabal."

Bu çok fazla zevkti. Kot pantolonunun malzemesinden ve külotunun nemli kumaşından bile onun etinin sıcaklığını, dokunuşundaki gücü hissedebiliyordu. Parmaklarını kavradı, avuç içi klitorisinin şişmiş düğümüne değdi ve neredeyse duyularının patlamasına neden oldu.

"Tadının ne kadar tatlı olacağının kokusunu alabiliyorum." Çenesini ısırdı, köpek dişleri etini erotik bir şekilde tırmıkladı. "Her zaman en tatlı kokuya sahipsin, Cassa."

Adamın sesini duyunca ürperdi. Karanlık, sert ve en güçlü likör kadar etkiliydi.

"Buraya gel, bebeğim." Avuç içi kızın aminin hassas tümseğine sürtünmeye devam ederken yatağa doğru geri çekilerek hareket etti. "Seni tatmama izin ver. Her yerini."

Cassa büyülenmiş gibi hissediyordu. Adamın elleri vücudunu okşarken sesinin temposu Cassa'nın duyularını okşuyordu. Adamın eli kalçalarının arasından kayarak gömleğinin eteklerini kavradığında dudaklarından iniltili bir protesto döküldü. Gömleği başının üzerinden çekip kollarını kaldırdı ve onu kot pantolon ve sütyeniyle bırakarak bir kenara fırlattı.

"Çok güzel." Elleri göğüslerinin sert tümseklerini kavradı, parmakları sütyeninin dantelleri arasından göğüs uçlarını buldu. "O sert, küçük meme uçlarını emmeyi hayal etmiştim Cassa."

Sütyenin ön kapağı açıldı ve bir saniye sonra onu omuzlarından iterek göğüslerinin hızla inip kalkmasına baktı.

Cassa zihnini çalıştıramıyor, Cassa'nın başı eğilip dudakları acı verici derecede hassas bir noktayı sararken bedeninin ona doğru eğilmekten başka bir şey yapmasını sağlayamıyordu.

Dudaklarının onun üzerinde çizdiği his, meme ucundan klitorisine kadar uzanan saf bir zevk şaftı gönderdi, sanki ikisi var olduğunu hiç bilmediği sinir uçlarıyla birbirine bağlıydı. Elleri adamın saçlarına gömüldü. Sırtı kavislendi ve boğazından boğuk bir çığlık koptu.

Adamın parmaklarının kot pantolonunun bantlarında gezindiğinin, onları gevşettiğinin ve birbirinden ayırdığının ancak farkındaydı. Parmakları karnının alt kısmını okşadı ve ağrıyan etinden suların dökülmesine neden oldu.

"Ayakkabılar," diye homurdandı, sesi giderek sertleşiyordu. "Çıkar onları Cass." Kadının göğsünün tümseğini öptü, yaladı ve sonra ısırıldı.

Spor ayakkabılarını rekor bir sürede çıkardı ve adam kot pantolonunu ve külotunu kalçalarının üzerinden iterek onu ödüllendirdi. Bacaklarının üzerinden geçirirken eğilerek göğüslerinden karnına, karnından her iki kalça kemiğine doğru bir dizi öpücük yaydı.

Adam elbiseyi ayaklarının üzerinden çektiğinde, kadın uyarılmışlıktan titriyordu. Vücudu kendini ona hazırlarken sularının uyluklarını ıslattığını, sıcak ve kaygan olduğunu hissedebiliyordu.

"Tanrım, kokun." Başını karnının alt kısmına gömdü, elleri kalçalarını kavrarken saçları oradaki eti okşadı. "Tatlı Cassa. Dilimi sıcak küçük amına gömmek ve benim için geldiğini hissetmek istiyorum. Benim için boşalmanı tatmak istiyorum."

O saniyede neredeyse boşalıyordu. Adamın sözlerindeki erotizm, rahmini titreten bir patlamaya yol açtı.

Vücudunu yırtan zevk patlamalarına karşı kendini sabitlemek için mücadele ederken parmakları adamın saçlarında sıkıştı. doğrulduğundan, başını geriye yatırıp dudaklarını başka bir öpücükle kavradığından, bu seferkinin her zamankinden daha sıcak, daha aç olduğundan, dünyanın etrafında döndüğünü hissettiğinden zar zor haberdar oldu. Başını kaldırdığında, yatakta uzanmış ona bakıyor, adam gömleğini çıkarırken nefes almak için mücadele ediyordu.

Yatağın kenarına oturup

yatağa uzandı, botlarını çıkardı, sonra ayağa kalktı ve kot pantolonunu indirdi.

Onu soyunurken izlemek, hayatında gördüğü en erotik şeydi. Denim kumaşın kalçalarından sıyrılışını, kalçalarının ve uyluklarının etrafında kıvrılan ve sikinin kalın, ağır kısmına doğru uzanan siyah kenarlı koyu altın şeritleri ortaya çıkarışını izlemek.

Geniş şaft uyluklarının arasından yükselirken, mantarlaşmış baş düzensiz bir şekilde nabız atıyor, kararmış et ön spermle parlıyordu.

Bir seks tanrısı gibi görünüyordu. Bir kadının hayal edebileceği en erotik zevk gibi.

Kadın ona dokunmak için uzanamadan, adam ona doğru ilerliyordu. Dudakları tekrar onun dudaklarının üzerine geldi, uyluklarını ayırırken dili ağzına pompaladı, parmakları ağrıyan klitorisini daire içine almadan önce amını kaplayan nemi test etti.

Cassa hazzın içine doğru eğildi, kalçaları adamın eline yapışmaya çalışırken dudaklarından bir çığlık koptu, ancak adamın güçlü kalçaları tarafından ayrı tutuldu.

Çiftleşme hormonunun ateşli tadı duyularını doldurdu, vücuduna yayıldı ve başını kaldırdığında onu nefes nefese bıraktı.

Yine de ona nefesini tutması için bir şans vermeye hiç niyeti yoktu. Bir sonraki saniyede dudakları bir meme ucundaydı, sonra diğeri. Onları ağzına aldı, diliyle eziyet etti, üzerlerini çizdi, ısırdı ve daha fazlası için yalvarmamak için kendini zorladı.

"Cabal." Adam göğüslerini birbirine bastırıp meme uçlarını birbirine yaklaştırıp yalarken sesi çaresizlikle doldu.

Dilinin en ufak pürüzleri bile orada hissedilebiliyor, hassas tepe noktalarını törpülüyor ve kadının vücuduna zevk dalgaları gönderiyordu.

Ona doğru eğilen Cassa acı dolu bir coşku içinde kıvranıyor, kendisini uçurumun kenarına getirecek o tek dokunuşa, o tek okşayışa ulaşmaya çalışıyordu.

"Henüz değil, bebeğim." Elleri yanlarından kalçalarına doğru okşamadan önce meme uçlarını bir kez daha yaladı ve dudakları gövdesinden aşağı inerken onu yerinde tuttu.

Dudakları, dişleri ve dili kalçalarının arasındaki kıvrımlarla kaplı tümseğe inanılmaz bir his yolu açarken, parmakları adamın omuzlarını kavıyor, tırnakları adamın etini ısıırıyordu.

Orada durdu, Cassa ona bakarken sert ve düzensiz nefes alıyordu. Bakışları düşünceli ve açtı, dudakları niyetle ayrılmıştı.

"Neyi bekliyorsun?" Bunun için bir ömür boyu beklemişti ve adam onu daha fazla bekletmeye kararlı görünüyordu.

"Bunu ne kadar çok istiyorsun?" Onun boğuk sorusu, klitorisinin şişmiş tomurcuğuna karşı nefes aldı.

Bunu ne kadar çok istiyordu? İhtiyacı için ölmeye hazırdı. Amcığı istekle titreşiyor, klitorisi ihtiyaç acısıyla zonkluyordu. Adamın saçlarını kavrayıp onu yerinde sarsmak istiyordu.

"Bunu ne kadar çok istediğimin bir önemi var mı?" Kalbi beklentiyle çarpıyordu. Bu dokunuşu o kadar çok istiyordu ki, bunun için çığlık atmaya hazırdı.

Parmakları battaniyeye gömüldü, yalvarmamak için mücadele ederken tırnakları dolandı.

"Senin için fark eder mi?" diye karşılık verdi. "Bana ne istediğini söyle, Cassa. Ne kadar çok istediğini söyle."

Cehenneme kadar yolu vardı. Adam bir kez daha kalçalarının arasındaki buklelere ince bir nefes üflerken kalçaları kalktı. Bir eli battaniyeden kalktı, sıcak hava hassaslaşmış klitorisini okşarken parmakları adamın saçlarına yapıştı. Baş yastığa doğru savruldu ve iniltili bir yakarışa karşı koymak zorunda kaldı.

"Lanet olsun sana," diye öfkeyle haykırdı göğsünde gürleyen bir hırıltı titreşirken. "Yap şunu."

"Bu sorunun cevabı değil dostum." Parmaklarının arkası buklelerin üzerinde dolaştı. "Bunu ne kadar çok istiyorsun?"

Yeterince kötü. Parmakları adamın saçlarında sıkılaşacak, kalçaları dikleşecek ve boğazından boğuk bir çığlık kopacak kadar kötü.

"Yap ," diye talep etti. "Lanet , ye beni."

Sanki bir tetikleyiciymiş, bir patlamanın fitiliymiş gibi, dudaklarından yarı hırıltı, yarı homurtu çıktı, bir an önce amının doymuş kıvrımlarını kapladı ve klitorisini ağzına aldı.

Dilini işkence görmüş küçük tomurcuğun üzerinde gezdirdi. Bir eliyle kalçalarını birbirinden ayırdı, diğer elinin parmaklarıyla dar yarığı okşadı ve ötesindeki muhtaç dokunun hassas girişini buldu.

Cassa kendini titrerken hissetti, zevk onu kavradı, sinir uçlarını yırttı ve onu doruğa ulaşma ihtiyacıyla titremeye bıraktı.

"Oh Tanrım!" İki parmağının içine bastırıldığını ve sıkı etini araladığını hissettiğinde neredeyse duayı haykırıyordu.

Nasırlı parmaklar amcığının içinde çalıştı, kadın onun altında kıvranıp neredeyse adını haykırana kadar iç kaslarını okşadı ve okşadı.

Boşalacaktı. Kendini tutamadı, tutmak istemedi. İçindeki patlamaların titreşimlerinin kaslarını sıkılaştırdığını, vajinasını ıslattığını hissetti. Kadının suları adamın parmaklarının etrafından akıyor, adam yavaş ve kolay, sonra hızlı ve sert, sonra tekrar yavaş ve kolay, ta ki sahip olduğu her duyu kontrolden çıkıyormuş gibi hissedene kadar içinde sevişmeye başladığında yolunu kolaylaştırıyor ve onu daha da hassaslaştırıyordu.

"Yeterli değil," diye soludu, içinde nefes alıp alamayacağını merak edene kadar yükselen şiddetli bir ihtiyaç vardı. "Daha fazla, Cabal. Lütfen. Lütfen. Daha fazla."

Adamın hırladığını hissetti, parmakları iç dokunun titreyen kavrayışının içinde sert ve derin bir şekilde ilerlerken ses klitorisinin etrafında titreşiyordu. İçinde oluşan his dalgaları, sistemi boyunca patladı ve yaşayabileceğini düşündüğü en inanılmaz zevkle çığlık atmak için savaşıırken parmakları saçlarına yapışana kadar sert ve sıkı bir şekilde kavranana kadar onu kıran ecstasy gönderdi.

Saniyeler sonrasına kadar. Ta ki daha fazlası olduğunu öğrenene kadar. Cabal üzerine geliyor, sikinin geniş tepesini spazm geçiren girişe yerleştiriyor ve hızlı, kasıtlı itişlerle içeride çalışıyordu. Dişleriyle omzunu tırmalıyordu. Kalçaları onunkileri birbirinden uzaklaştırırken, kalçaları ona karşı güçlü bir şekilde sallanırken ve sikinin sıcak uzunluğu onu doldururken zevk-acı noktaları vardı.

Vücutunda patlayan zevkle yıldızları görene kadar onu aşırı doldurdu.

Bunu anlayamıyordu, vücudunun Cabal'ın dokunuşuna verdiği tepkiyi algılayamıyordu. Parmaklarının her darbesi, dudaklarının her okşayışı, Tanrım, dişlerinin ve dilinin boynuna sürtünmesi, sikinin aşırı hassas amcığının içindeki darbeleri çok fazlaydı. Sanki yanıyormuş gibi hissediyordu, sanki her dokunuş dayanılamayacak kadar acı vericiydi ve yine de asla kaçamayacak kadar zevkliydi.

"Bana yardım et," diye haykırdı, yaklaşırken, anlamadığı bir şey için yalvardı.

Yeterli değildi ama yine de çok fazlaydı. Kalçaları daha da yaklaşırken gözleri yaşlarla doldu, vajinasının kasları adamın sikine kenetlendi.

Güçlü mekik itişler onu doldurdu, yıldızların, ayın içinde patladığını hissedene kadar onu okşadı. Orgazmı içinden hızla geçerken hisler kendinden geçmeye, coşkuya dönüştü.

Cassa'nın tırnakları adamın omuzlarını ısırdı, dudakları sessiz bir çığlıkla açıldı. Ona karşı kürek çekerek, var olmayan ve istemediği bir kontrol için savaştı. İlk zevk dalgası içinden geçerken adamın itişlerinin arttığını hissetti. Dişlerinin boynunu tırmıkladığını hissetti, hırıltısını duydu, omzunu delen ısırtığı hissetti. İçeride, vajinal kaslarının sıkı kavrayışı içinde tutulan siki nabız atmaya, kalınlaşmaya başladı, bir saniye önce Kedi Cinsi dikenin sertleşmiş itişinin sikinin mantarlaşmış başının altında dikleştiğini hissetti. Kalınlaştı, içindeki yerine kilitleti, gizli sinirleri okşadı ve onu daha sert, daha hararetli bir orgazma sürükledi. Onun adını haykıran Cassa, eridiğini, menisinin her bir darbesiyle içinin yandığını hissetti. Kaslarının acı noktasına kadar gerildiğini hissetti ama yine de zevk dalgalar halinde içinden aktı.

Başını adamın çıplak omzuna indirdi. Adamın dişleri etini delip geçerken, kadın dişlerini adamın derisine geçirdi ve ısırdı. Sertçe. Deriyi yırtmadı, delmedi ama bu hareket ikisini de daha yükseğe, daha uzağa, gecenin kendisi kadar derin ve karanlık bir zevke dalmadan önce enfes bir coşku denizine çarpmaya göndermeye yetti.

Ele geçirilmişti. Ele
geçirilmişti.

Çiftleşmişti.

şimdi merak ediyordu, bu serpintiden sağ çıkabilecek miydi?

◀ BÖLÜM ◆

Serpintinin her zaman kötü olacağı kesindi. Cassa bunu yıllar önce, Cabal ve gururunun tutulduğu Alman tesisindeki kurtarma ve ölümlerin ertesi sabahı öğrenmişti.

Duş alırken otel odasından sıvışıyor ve sadece Cabal'dan değil, kendisinden de kaçmaya, saklanmaya çalışıyordu.

Ne halt etmişti? Neyle karşı karşıya kalacağını bile bile ona meydan okumuş, onunla çiftleşmesi için yalvarmıştı. Şu anda yüzleştiği şeyle. Bedeninin hassasiyeti, içinde kaynayan duygular, saldıran, meme uçlarını sıkı ve sert tutan ihtiyaç.

Kendisini bir kez daha kayıp eski belediye başkanının en son görüldüğü nehrin kıyısında bulana kadar kasabanın içinde dolaştı ve uzaktan bir kez daha eski su yönetim tesisine baktı.

Burası karanlık ve uğursuz görünüyordu. Sanki küçük lagüne ve su ana nehre dökülmeden önceki şelaleye bakan bir ölüm hayaleti gibi.

Görünüşü onun hastalıklı ruh haline uyuyordu.

Hapis cezasını da düşünebilir, dedi kendi kendine. Ya da yeniden evlenmeyi. Kahretsin, bu yeniden evlenmekten daha kötü olacaktı, çünkü eşinden boşanamazdın. Çiftleşme ateşinin tedavisi yoktu. Çok kötü, çok üzücü, diye düşündü alaycı bir şekilde.

Suyun kenarında çömelmiş, kumun üzerinde ileri geri salınan soğuk su dalgalarına baktı ve kendi düşüncelerine kaşlarını çattı.

Bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği şeyi ; kendini başka bir adama bağlıyordu. Ve bu sefer, bunu kaçamayacağı bir şekilde yapıyordu.

Cabal'ın onunla çiftleşmesine izin vermişti. Cabal onu gece boyunca sadece bir kez değil, neredeyse sürekli olarak almıştı. Yorulmadan.

Gözlerini kapadı ve hatırladığı zevkin dalgaları arasında nefes almaya zorladı kendini. Onu neredeyse bir gece önceki haliyle görebiliyordu, vücudu terden parlıyordu, göğsünde ve kollarında kasları dalgalanıyordu ve onu hâlâ hayrete düşüren bir güçle ona biniyordu.

Tanrım, delirmişti. Her zaman sevdiği aklını bir yerlerde kaybetmişti ve belli ki yakın zamanda da bulacak gibi görünmüyordu.

Son beş yıldır aldığı hormonların, bir kadın hormonlarının çıldırdığı Cins'in etrafındayken sağduyusunu korumasına pek yardımcı olmadığı açıktı. Çünkü tedaviler kesinlikle yardımcı olmamıştı. Bu sabah bunu telafi etmek için iki hap almıştı ama bu telafinin ondan bir ya da iki saatten fazla uzak kalabileceği umudundan öteye gitmeyeceğini hissediyordu.

Delirmişti.

Başını sallayıp küçük, mineral lekeli bir çakıl taşı alırken, elindeki ürpertinin vücudunun diğer kısımlarına da yayılmasını dileyerek bu düşünceye neredeyse gülümsedi. Uyluklarının arasındaki etin ağrması gibi, kahretsin. Ve daha da kötüsü, ki bu gerçekten de en kötü kısmıydı, sadece kucaklanmaya duyduğu inanılmaz ihtiyaç. Ona vermediği bir şeye.

Çakıl taşını fırlattı ve suya çarptıkça giderek genişleyen dalgalanmaları izledi.

Lanet olsun ona.

İçini parçalayan duygularla savaşmaya çalıştı. Kendisinin incinmesine izin vermesinden nefret ediyordu. Çabalarına rağmen beklentilerinin oluşmasına izin verdiğinde.

Ve yaptığı şey de tam olarak buydu. Geçtiğimiz yıllar boyunca ırkları ve eşlerini izlemişti. Onların birbirlerine olan bağlılıklarını, her çifti saran sessiz ama tutkulu ve duygusal havayı görmüştü.

Hayal kurmasına izin vermişti. İzin verdiğini düşünmemişti; onu kontrol ettiğini sanmıştı. Yanılmıştı. Bu sabah tam olarak ne kadar yanıldığını öğrenmişti. Yarı uykulu bir halde ona döndüğünde, kollarını ona dolmasını istediğinde, onun yerine yüzünü çevirmişti.

Hızla ayağa kalktı, gözyaşlarını kırıştıırarak döndü ve bir kez daha ormanlık küçük parkın etrafına baktı.

Neden buraya geri gelmişti ki? Araştırdığı hikâyeyle ilgili yaşayacağı sorunları fark ettiğinde neden eşyalarını toplayıp evine dönmemişti?

Zaten başka biri yapmadığı sürece bu lanet cinayeti rapor edecek değildi. Irklara olan sadakati o kadar iyi biliniyordu ki bu durum mesleki konumunu etkilemeye başlamıştı.

İstenmeyen bir eş olmak berbatı. Ama sevilmeyen bir eş olmak daha berbat olabilir.

Aşk düşüncesiyle dişleri birbirine çarptı. Cabal'ı aşk açısından düşünmesine asla izin vermemişti. Kendini bu terimlerle asla düşünmemeye kasten zorlamıştı. Yine de bilinçsizce, belki de yine de bu terimlerle düşünmüştü. Ne de olsa, çiftleşen çiftlerin nasıl sevdiğini biliyordu, bunu görmüştü, yıllar boyunca buna imrenmişti.

Onunla çiftleşmesinin Cabal'ın onu sevmesini sağlayacağını düşündüren neydi?

Onu sevdiği için mi?

Başını salladı ve park yerine doğru yürümek için arkasını döndü. Kaldırıma yaklaştığında, parkın girişine yanaşan arabaya ve arabayı kullanan adamın kıvrıcık kızıl saçlarına takıldı bakışları.

Neredeyse gülümsüyordu.

Daha önce otelden ayrılırken muhabirin cep telefonuna bir mesaj bırakmıştı, ancak onu geri aramak yerine gelmesini beklemiyordu.

"Bakın kedi ne getirmiş." Arabanın kapısını açıp arabadan inerken Myron'un çilli yüzünde sessiz bir gülümseme belirdi. "Aramadan önce şehirde olduğunu duydum. Tavırları olan bir Bengal tarafından takip edildiğini de duydum."

"Haberler hızlı yayılır." Kaprisli bir rüzgâr saçlarını çekiştirirken Cassa ellerini deri ceketinin ceplerine soktu ve

yüzüne vurdu. "Bengal yüzünden mi dedikoduyu araştırmadın?"

Myron'dan daha önce haber almayı bekliyordu. Şimdiye kadar aramamıştı çünkü karısı Patricia'nın kıskanç bir şirret olabileceğini biliyordu. Patricia'yı severdi ama sırf o aradı diye Myron'un uğraşmak zorunda kalacağı bir başka kavganın nedeni olmak istemiyordu.

"Bengal'in bununla bir ilgisi olabilir." Kot ceketini daha yakına çekip kızın gözleriyle buluşmak yerine parkın etrafına bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Burası son zamanlarda çok dikkat çekiyor. Banks'in kayboluşundan beri, burada haftada en az birkaç Breed göreceğinize güvenebilirsiniz. Ortaya çıkan hükümet tiplerinden bahsetmiyorum bile."

"Hükümet tipleri mi?" Cassa başını yana eğerek ona baktı ve soluk mavi gözlerindeki kasvetli hüznü fark etti. Myron soru karşısında omuz silkti. "Senin Bengal ortaya çıkmadan birkaç gün önce etrafta dolaşan bir hükümet ajanı vardı. O geldikten hemen sonra bir Çakal ekibi ortaya . Banks'in bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum.

Şahsen, dünyanın daha iyi bir yer olduğunu düşünüyorum. onsuz bir yer."

Cassa şaşkınlıkla onu izledi. "Banks hakkında kimsenin bana söylemediği ne biliyordun?"

Myron bunun üzerine homurdandı. "Hem de çok. Sen burada yaşıyorsun Cass. Sana küçük kasabaları anlatmaya çalıştım ama hiç dinlemek istemedin."

Myron her zaman kendi başlarına bir kanun olduklarını ve bu kadar basit olduğunu söylerdi. Kendilerini korumak ya da düşmanla savaşmak için bir araya gelirlerdi. Bağımsız ve başı diktiler.

"Peki Glen Ferris'in iyi vatandaşları neyi saklamak için bir araya geliyor?"

İri ellerini başını kaplayan tüylü, ateşli buklelerin arasından geçirmeden önce başını salladı.

"Banks piçin tekiydi." Kabaca nefes verdi. "O ve arkadaşları yılda bir kez buralarda toplanırlardı. Brandenmore, Engalls ve birkaç kişi daha. Avlanmayı severlerdi." Yüz ifadesinden kısa bir an için bir gölge geçti.

"İki ayaklı avları dört ayaklılardan daha çok avlamayı sevdiklerini duymuştum," diye tahmin etti. "Banks'in Irkları avlayan bir grubun parçası olduğu söyleniyordu."

Myron'un burun delikleri, soğuk bir esinti arsanın etrafını kırbaçlarken alevlendi.

"Pek çok Irk pek çok yerde avlandı," diye çıkıştı. "Sadece burada değil."

Söylediğinden daha fazlasını biliyordu, Cassa bunu hissedebiliyordu. Myron'u tanıyordu. Evlenmeden önce birlikte çalışmışlardı ve Douglas'ın ölümünden sonra, bunu fark ettiği ilk acı aylarda ona yardım eden kişi Myron olmuştu. Onu herhangi birini tanıyabileceği kadar iyi tanıyordu.

"Neler oluyor Myron?" Saçlarını yüzünden geriye doğru itti, bakışlarını parkın girişine çevirdi, orada birkaç araba durmuş, bir diğeri de içeri girmişti.

"Eve gitmelisin, Cassa."

Eve gitmesinin söylenmesinden gerçekten yorulmaya başlamıştı.

"Neyin yerine?" diye sordu sessizce. "Banks'e ne olduğunu öğrenmek için buradayım, kimse konuşmak istemiyor diye kuyruğumu kıstırıp kaçmak için değil."

Myron öfkeyle, "Ortada lanet olası bir hikâye falan yok," dedi. "Banks içmeyi seven çılgın bir piçti. Muhtemelen o lanet nehrin akıntısında bir yerlerde sürükleniyordur ve henüz su yüzüne çıkmamıştır. Ona biraz zaman verin, ortaya çıkacaktır."

Myron'un ses tonundaki nefretin zenginliği Cassa'nın şaşkınlıktan da öte ona bakmasına neden oldu. Adamın bakışlarını aydınlatan ve yüzünü kızartan öfke karşısında şok olmuştu.

"Sekiz yıl boyunca burada belediye başkanlığı yaptı," dedi sessizce. "Oylarla seçildi ve sözde tüm ilçe sakinleri tarafından seviliyordu. Sonra birden ortadan kayboldu ve şerif onu aramak için bir düzine vatandaşı bile bir araya getiremedi."

Myron yüzünü buruşturarak, " 'İyi ki kurtulduk' bu konuda düşündüğümüz şeydi," dedi. "Cassa, lanet olsun. Ölüp ölmemesi kimsenin umurunda değil. Kimsenin umurunda değil ve senin de olmamalı."

"Neden yapmayayım ki? Buradaki ilk kayıp o değil Myron, bunu sen de biliyorsun. Buradaki dağlarda insanlar ölüyor ve kimsenin umurunda değil gibi görünüyor."

Myron uzun süre sessizce ona baktı. Yüz ifadesi öylesine acı bir ifadeyle parladı ki Cassa bir an için bu acıyı gerçekten hissetti.

"Bu dağlarda her zaman insanlar öldü," dedi sonunda usulca. "O zaman da kimsenin umurunda değildi."

Irklar burada ölmüştü. Verdiği bilgiye göre, burada birden fazla kişi ölmüş ve birçoğu da yakalandıktan sonra Ölümcül Düzine'nin elinde acı çekmişti.

"Banks neden burada kaldı?" diye sordu. "Eğer söyledikleriniz doğruysa, o zaman fazla huzur bulamamış olmalı."

"İstedğini elde etti." Myron omuz silkti. "Tepedeki güzel evi, silahları ve av arkadaşları. Banks başka hiçbir şeyi umursamazdı."

"Av arkadaşları onu umursuyor muydu?" Cassa sıcak arabaya yaklaştı. Motor hâlâ çalışıyordu; motordan akan sıcaklık, dışarıdan üzerine hücum eden soğuğu hafifletiyordu.

Myron ona bakmak için dönerken arabanın kapısına yaslandı. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Cassa ona sırtarak karşılık verdi. "Bundan daha iyisini biliyorsun, Myron.

Bana yardım edebilirsin."

"Aklını bir yerlerde yitirmişsin," diye suçladı onu. "Bu hikâyeyi ben bile takip etmiyorum Cassa. Banks'ten ne kadar nefret de, ona ne olduğuna dair cevapları hâlâ istiyorum. Ama bu dağlarda bir şeyler olur ve akıllı bir adam ne zaman geri çekileceğini bilir."

İçindeki muhabir radarı bir siren gibi çalmaya başladı. Damarlarındaki kan aniden pompalanmaya başlamıştı ve merak duygusu kafasına hücum ediyordu. Elbette bu adrenalin dalgası daha az rahatlatıcı başka hislere de neden oluyordu ama şimdilik bunlarla başa çıkabilirdi.

"Seni tanıyan hiç kimsenin, konu bir hikâyeden vazgeçmek olduğunda seni akıllı olmakla suçladığını bilmiyorum Myron," diye hatırlattı ona.

"Hayır, Cassa, o sendin," diye iç geçirdi.

Dudakları daha fazla soru sormak için aralanmıştı ki, siyah-beyaz bir şerif aracı Myron'un arabasının diğer tarafındaki park yerine girdi.

Myron'un başı eğilip dudaklarından sert bir nefes daha geçerken Cassa kaşlarını kaldırdı.

Burada ne haltlar dönüyordu ve kaç kişi bu işin içindeydi?

Yaşlı bir kadın olan Şerifin araçtan inip resmi şapkasını başına yerleştirmesini izledi.

Danna Lacey. Kırk beş yaşındaydı, kısa siyah ve gri saçları ince yüzünü çerçeveliyor ve koyu yeşil gözlerini vurguluyordu.

"Myron, ?" Şerifin gözleri merakla Myron ve Cassa arasında gidip geliyordu.

Şerif arabanın etrafında dolanırken, "Ben iyiyim Danna," dedi alaycı ifadeyle. "Sen mi?"

Yavaşça başını salladı, bakışları artık Cassa'nın üzerindeydi.

"İyi gidiyorsun. Arabanı burada fark ve Patty'nin daha önce seni aradığını haber vermek istedim."

Myron cep telefonunu ceketinin cebinden çıkarıp açarken kaşlarını çattı. "Aramadı."

Danna'nın gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Cep telefonunu yine kaybetti, Myron. Şu anda lokantada. Seni görürsem haber vereceğimi söyledim."

Myron gözlerini devirdi. Yüz ifadesi sabırsızlıkla iktidarsızlık arasında bir şeydi.

"Gitme vaktim geldi." Cassa arabadan inip doğrulurken arabanın kapısını açtı ve ona baktı. "Bengal'ine benden selam söyle, Cassa. Birleşme, düğün ya da bu ay her ne diyorlarsa ona davet edildiğimden emin ol."

Çiftleşme törenlerine verilen farklı unvanlara yapılan gönderme Cassa'nın yüzünde bir kaş çatılmasına neden oldu. Myron'un ses tonunda olmaması gereken bir bilgi vardı. Sanki törenler ve birleşme hakkında olması gerekenden daha fazla şey biliyordu.

"Evet, bunu not alacağımdan emin olabilirsiniz," diye alaycı bir şekilde söz verdi, adam arabaya binip yavaşça vitese takarken.

Cassa dönüp şerife doğru kaşlarını kaldırırken arabayı sürdü.

Şerif Lacey bu bakış karşısında sıırttı. "Patty benim kuzenim," dedi. "Son zamanlarda zor günler geçiriyor. Myron'un yabancı bir kadınla hoş bir ziyarette bulunduğu dair dedikoduların yayılmasını istemedim."

En azından şerif dürüsttü.

"Cassa Hawkins." Cassa diğer kadına elini uzattı. "Ben bir muhabir arkadaşınızım. Myron ve ben üniversiteye birlikte gittik."

"Aslında sizden bahsetti." Şerif gülümseyerek başını salladı. "Callan Lyons'la yaptığı ilk görüşme sırasında, Irkların varlığını açıkladığında onunla birlikteydiniz."

Bu tarihi olay Cassa'nın neredeyse kaçırdığı bir olaydı. s." ssed Ashland, Kentucky'de yaşanan bir son dakika gelişmesinin, yapımı bir asırdan fazla süren çok gizli bir özel ve askeri deneyin üstünü örteceği haberi tüm ülkeye yayılmıştı.

Cassa ve Myron Batı Virginia'da buluşmuş ve neredeyse son sürat buraya gelmişlerdi. Lyons'u sorgulamışlar, tıbbi kanıtları incelemişler ve onlarca muhabirle birlikte gerçeği kendi gözleriyle görmüşlerdi.

"Oradaydım," diye itiraf etti Cassa.

Bu on yıldan daha uzun bir süre önceydi. Hatta muhtemelen on iki yıla yakın bir süre önceydi. Çok zaman geçmişti. Bu süre içinde pek çok hayat kaybedilmiş ve yaratılmıştı.

Onca yıl geçmesine rağmen, Irkları yaratan ve sonra da yarattıklarını yok etmeye çalışan Genetik Konseyi hâlâ onların özgürlüğünü engelliyordu.

Konsey saf kan topluluklarını finanse etti, bu grupları Irklara karşı kışkırttı ve bazı durumlarda yarattıklarını yeniden ele geçirerek yıkımı tamamladı.

"Lyons'un neler olup bittiğini açıkladığı gün birçoğumuz parti verdik." Danna başını salladı. "Irk Özgürlüğü Topluluğu'nun bir parçasıydım," diye açıkladı. "Savaş bitmedi ama senin ve Myron gibi muhabirler dünyayı onlar için kesinlikle daha güvenli hale getirdi."

Irk Özgürlüğü Topluluğu, Kedi Irkı yerleşkesi Sanctuary'nin kurulmasından birkaç yıl sonra dağılmıştı.

Kendilerini, kaçmayı başaran Irkların hayatlarına ve onları bulmaya adanmış bir grup olarak yaratmışlardı. dağlarda ve kendi evlerinde sakladılar ya da başka eyaletlere kaçırdılar. Onları korumak için ne gerekiyorsa yaptılar.

"Lyons'un öne çıkması onları korumayı çok daha kolaylaştırdı," diye Cassa. "Yine de savaş henüz bitmedi."

Cassa soğuk bir ürpertiyle mücadele ederken Şerif, "Hayır, pek sayılmaz," diye onayladı.

Dışarıda sıcaklık düşmüş gibi hissederken, içeride feci sonuçlarla yanmaya başlıyordu.

Cassa ona "İrk Özgürlüğü Topluluğu neredeyse Lyons'un kendisi kadar efsanevi," dedi. "Grubunuz buraya gelen Irkları korumak için yirmi yıldan fazla bir süre birlikte çalıştı. Harika bir iş çıkardınız."

"Öyle mi?" Şerifin dudaklarındaki kasvetli kıvrıma gülümseme denemezdi. "Elimizden geleni yaptık ama nadiren yeterli oldu." Döndü ve ana yola geri dönen Myron'un aracına baktı. "Bir Breed'le evliydi, biliyorsunuz."

Bilmiyordu.

Cassa şerife dönmeden önce başını hızla gözden kaybolan arabaya çevirdi.

"Hiçbir fikrim yoktu."

Myron ırkını çiftleştirmiş miydi?

Şerif, "Lyons ortaya çıkmadan birkaç yıl önce öldürüldü," dedi. "O gece bütün bir Breed grubu öldürüldü. Sevgililer Günü gecesi idi. O sırada ilk çocuklarına hamileydi. David Banks onları avlayan grubun bir parçasıydı, ancak bunu kanıtlayamadık."

Yüce Tanrım. David Banks Ölümcül Düzine'nin bir parçasıydı, bunu biliyordu ya da en azından muhbiri öyle olduğunu iddia etmişti ve Cassa bundan şüphe etmemişti. Ama bunu duymak, böylesine gelişigüzel, zevk için öldürdüğünü bilmek onu hâlâ ruhunun derinliklerine kadar sarsacak güce sahipti.

"Myron'u uzun yıllardır tanıyorum," dedi Cassa. "Hiçbir fikrim yoktu."

Danna omuz silkti. "Bu Glen Ferris'te oldukça yaygın bir bilgi. Bir süre Myron'un onun ölümünden sağ çıkamayacağını düşündük. Kötü durumdaydı." Şerif endişeyle başını salladı. "Sonunda kendini , artık eskisi gibi değildi."

Birkaç yıl sonra Patricia ile evlendi ama Patricia, Myron'un ilk eşi Illandra'yı hiç unutmadığını biliyor."

Bu da Myron'un karısının neden bu kadar sahiplenici ve kıskanç olduğunu açıklıyordu. Başka bir kadına ait olduğunu bildiği bir erkeği vardı. O kadın ölmüş ya da yaşıyor olsa da fark etmezdi, Patricia kalbinde adamın kalbinin bir başkasına ait olduğunu biliyordu.

"Yeterince insanla konuşursanız Illandra hakkında bir şeyler duyarsınız," diye iç geçirdi Danna. "Hepimiz onu severdik, özellikle de Özgürlük Topluluğu'nun bir parçası olan bizler. Eğer o av partisindeki adamların kim olduğunu bilseydik, kendi avımızı kendimiz yapardık."

Cassa şerifin gözlerinde parlayan öfkeyi, yüzünü kısa bir anlığına dolduran acıyı gördü. Myron'ın tüm ailesine yakın olduğunu biliyordu. Aile içinde büyüdü ve belli ki Danna da öyleydi.

Danna, "Her neyse, onunla nerede buluştuğuna ve kimin gördüğüne dikkat et," diye tavsiyede bulundu. "Patricia son zamanlarda hastaydı ve zaten burada çektiği sıkıntılardan daha fazlasına ihtiyacı yok"

Cassa yavaşça başını salladı. Bunu anlayabilirdi, bunu anlayabilirdi. Cassa'nın da kendi hayaletleri, onu muhtemelen ölümüne kadar takip edeceğini bildiği kendi pişmanlıkları vardı.

Patricia'yı daha önce anlamadığı halde şimdi biraz daha iyi anlıyordu. Myron'un karısını her zaman sevmişti ama Cassa on yıldan uzun bir süre önce Breed ifşaatları konusunda Myron'la görüştüğünde Patricia'nın bundan nefret ettiğini biliyordu.

Myron Irk karısıyla çiftleşseydi, sonunda başka bir kadınla evlenip ondan çocuk sahibi olabilir miydi? Ve o çocukların Myron'dan olduğuna hiç şüphe yoktu. Tıpkı ona benziyorlardı.

Şimdi, arkadaşının Breed'leri kaçışlarından sonra Amerika'ya kaçırılan bir grubun parçası olduğunu ilk öğrendiğinde onu daha kapsamlı bir şekilde sorgulamış olmayı diliyordu. Irkların on yıllardır bu laboratuvarlardan kaçtığı gerçeğinden daha fazlasını araştırmış olmayı diledi.

Yine de bu yeni insan türüyle ilgili zaman zaman işlenmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Bazen Cassa, Irklar söz konusu olduğunda ortalama bir vatandaşın korku ve fobilerini çok iyi anlayabiliyordu.

Irklar tek bir amaç için yaratılmıştı: öldürmek ve bunu vahşice ve acımadan yapmak. Onlara bakmak, vücutlarının ve yüz hatlarının mükemmele yakınlığını görmek, büyüleyici gülümsemelerinin veya hüzünlü gözlerinin ardında katillerin gizlendiğini hayal etmek ilk başta zordu.

Ama orada gizlenen şey tam olarak buydu. Hayal edilebilecek en hayvani içgüdüleri ortaya çıkarmak amacıyla yetiştirilmiş bir yaratık.

şerif sonunda arkasını dönerken, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan Hawkins ..."

Cassa ona, "Aslında ," diye bilgi verdi.

şerif kaşlarını çatarak yavaşça ona döndü. "Nasıl yani?"

"David Banks ve kayboluşu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ortada ne bir ceset var ne de nerede olduğuna ya da kimin onu öldürmek istediğine dair bir ipucu. Bu benim hikayem, şerif Lacey. Bir yerlerden bilgiye ihtiyacım olacak."

Diğer kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemede dostluğun yanı sıra alaycı bir ifade de vardı.

"Yani, Myron ile göre, bana mı soracaksınız?"

Cassa ellerini eğlenen bir çaresizlikle kaldırdı. "Yapmamız gerekeni yapıyoruz."

şerif buna güldü. "Öyle yapıyoruz." Giydiği ağır ceketin altından omuzlarını silkti. "Ama Banks söz konusu olduğunda size söyleyebileceğim pek bir şey yok. Eski karısını, çocuklarını, kayınvalidesini ve torunlarını tanıyorum. Doğum gününü, dışarıda yemek yediğinde nerede yediğini ve şehirdeki golf arkadaşlarının kimler olduğunu biliyorum, ama hepsi bu kadar."

Cassa arka cebinden defteri ve kalemi çıkarıp çevirerek açtı. "Golf arkadaşları kimdi?"

Danna başını sallarken gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Çok hızlısın. Kimse bir şey bilmiyor ama sana isim vereceğim."

şerif ona isimler verdi - golf arkadaşlarının, Banks'in en sevdiği garsonun ve bankacısının isimleri. Konuşmaları bitip Danna arabayla uzaklaştığında Cassa'nın akli bir karış havada kalmıştı

Ŗu anda nasıl kategorize edeceğini bilmediği bir sŖrŖ bilgi.

Ayrıca iftleŖme sıcağıyla ve onun inŖa edici etkileriyle yŖzleŖmek zorunda kalmıŖtı. Kalçalarının arasındaki yanık, gŖęŖslerinin arasındaki hafif ter parıltısı ve birden fazla cephede Cabal'dan kaçmanın iŖe yaramayacağı bilgisi.

Dahası, kendinden kaçmak da iŖe yaramayacaktı. Eskilerin *kaabilirsin ama saklanamazsın* sŖzŖ Ŗu an için geçerliydi. Çok uzun yıllar boyunca sakladığı duygulardan kaçıyordu ve Ŗimdi onlarla nasıl baŖa çıkacağını tam olarak bulması gerekecekti.

Ellerini tekrar ceketinin ceplerine sokarak dŖndŖ ve parktan çıkıp hana doğru yŖrŖmeye baŖladı. Kısa bir yŖrŖyŖŖ değildi ve vŖcudunda yŖkselen iftleŖme cehennem gibi olacaktı. Yine de bu ona dŖŖŖnmek için zaman kazandıracaktı. Ve Ŗu anda dŖŖŖnmek için bolca zamana ihtiyaçı vardı.

◀ BÖLÜM ♦

Cabal, hana ve odasına geri dönerken eşini takip etti. Hem buluştuğu erkekle hem de daha sonra gelen şerifle olan konuşmasına utanmadan kulak misafiri olmuştu.

Onu takip etmek aldatma kokuyordu, özellikle de az önce aralarında geçen gece düşünüldüğünde. Ama bu noktada başka ne yapabileceğini bilseydi lanetlenirdi.

Cabal hayatında ilk kez çelişkiye düşmüştü.

Duygular. Ne olduklarını biliyordu; duyguları yokmuş gibi davranmıyordu. Sadece sık sık hissetmediğinden emin oluyordu. Vicdan sahibi olmaya karşı bağışıklığı vardı - ellerini kirleten kana bakılırsa, buna karşı bağışıklığı olmaması için deli olması gerekirdi. Geceleri uyumayı severdi ve kendi kontrolü dışındaki kayıp hayatlar için endişelenmek uyumaya elverişli değildi.

Yoksa duygular onun kontrolü dışında mıydı?

Elleri iki yanında kenetlenirken bu düşünceyle başını salladı. Cassa'nın odasının dışında lanet bir sapık gibi oyalanıyor, saldırgan zamanının gelip gelmediğinden emin olamıyordu.

Onun eşiydi. O odada onunla birlikte olmak için her türlü hakka sahipti. Ona dokunmaya. Ancak dokunmanın getirdiği başka sorumluluklar da vardı, nasıl taşıyacağını bilemediği sorumluluklar.

Orada durup kızın odasının kapısına bakarken, aklına sık sık Cassa'yı düşünmesine neden olan başka bir genç kadın geldi.

Jolian. Küçük Jaguar Cinsi gençti, sakardı, kendisinden ve Sığınak'taki yerinden emin değildi. Ayrıca, kısa bir süre için, Kedi Irkı yerleşkesi içinde casusluk yaptığından şüphelenilmişti.

Gözden kaçırdıkları casus Cabal'ın baldızı Scheme'i kaçırmaya çalıştığında ölmüştü. Cabal'ı kızdırmamasından korktuğu bir yanlış anlaşılmayı düzeltmeye çalışırken ölmüştü. Çünkü ona deli gibi aşık olmuştu. Çünkü o

onun üzülmelerini istemiyordu. Bunu Scheme'e açıklamak için hayatını vermişti. Scheme ile onu kaçıran kişi arasında durmuştu.

Onun hareketsiz, cansız bedeninin yanında oturduğunu ve solgun yüzüne baktığını hatırlıyordu. Kendisine itiraf etmek istemese de ona değer vermişti. Bir eş olarak değil, bir sevgili olarak bile değil. Ama ona değer vermişti çünkü ona çok zor gelen şey onun için kolaydı.

Duygular. Ona değer veriyordu ve bunu göstermek için pek çok kez elinden geleni yapmıştı. Gülümsemeleri, kahkaha atma girişimleri, hatta sık sık beliren gergin küçük heyecan ve etrafındaki havayı sık sık dolduran beklenti ve umutsuzluk kokusu.

Kendine olan güvensizliği yüzünden diğer Irklardan çok az saygı görmüştü. O gün onun yanında otururken, kendisinden yeterince saygı görmediğini fark etmişti.

Sevilmediğini, istenmediğini ve daha da kötüsü sevdiğini sandığı adam tarafından güvenilmediğini hissederek ölmüştü. Kalbinin, duygularının eğitiminin önüne geçmesine izin vermişti ve bu yüzden ölmüştü.

Cabal şimdi itiraf etmek istemediği bir şeyin görevine engel olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordu: duyguları, Cassa'ya duyduğu açlık, sadece ona yakın olma ihtiyacı.

Yine de bu sabah ona doğru kıvrılmaya çalıştığında, o ne yapmıştı? Çiftleşme sıcaklığının fırtınası arasında biraz teselli aradığında, nasıl başa çıkacağından emin olamayarak ondan uzaklaşmıştı.

Seksle başa çıkabilirdi. Çiftleşme ateşinin fiziksel kısmı bir zorluk değildi. Çok heyecan vericiydi ve hayatında hiç almadığı kadar zevk veriyordu. Aynı zamanda içinde bazı lanet duyguların yükselmesine neden oluyordu. Yüzleşmek istemediği ve itiraf etmek istemediği duygular. Listenin başında ona sarılma ihtiyacı vardı.

Bu sabah lanet bir korkak gibi ondan kaçmıştı. Şimdi de daha beter bir korkak gibi kapısının önünde dolanıyordu.

Orospu çocuğu.

Çünkü çiftleşme sıcaklığı ona tuhaf bir şey yapıyordu. Sadece sevişme ihtiyacı duymuyordu. Hayır, bu kadar basit olamazdı.

Diğerlerinde olduğu gibi, bu kadınla da sadece tatmin olmak yeterli olmayacaktı.

Onu hissetmek istiyordu. Onun kendisine sürtünmesini, teninin kendisinininkini okşamasını, ellerinin kendisini okşamasını, kendisinin de okşamasını ve okşadığını hissetmek istiyordu. Onun , Tanrı yardımcısı olsun, hatta gözyaşlarını bile istiyordu.

Bu çok garip bir şeydi. Daha önce hiçbir kadına yakın olma arzusu duymamıştı ama bu kadının etine batmak ve onun tarafından tüketilmek istiyordu.

Kadın tehlikeliydi. İçindeki hayvan, onun korkusunun, öfkesinin ve kendi öfkesinin kokusuyla o çukurdan kaçtığı gece bunu fark etmişti. Kadının solgun yüzünü, acı çeken gri gözlerini gördüğü ve ailesinin hayatına ihanet eden adama ait olduğunu bildiği o anda fark etmişti.

Tehlikeliydi çünkü hem eğitimini hem de hiç kimseyi umursamama kararlılığını atlatmıştı. Kardeşi Tanner'ı önemsiyordu; başka seçeneği yoktu. Tanner ona başka seçenek bırakmamıştı. Tanner'ın eşi Scheme'i önemsiyordu. Bu belki de içgüdüselidi. O Tanner'a aitti, bu yüzden ona bakmak Cabal'ın sorumluluğuydu.

Ama bu kadın?

Dönüp kapalı kapıyı bir kez daha düşünmeden önce koridorda ilerledi. Hiçbir bağı olmayan bu kadının sıcak olup olmadığını, şefkate ihtiyacı olup olmadığını ya da kucaklanmaya ihtiyacı olup olmadığını umursamak için hiçbir nedeni yoktu.

Yine de umurundaydı.

Dişlerini sıkarken, kasları hareket etmek için kasıldı. Kapısına geri dönmeden önce, kemerindeki cep telefonu buyurgan bir şekilde titredi.

Hırıltıyla telefonu klipsinden çekip çıkardı, numarayı kontrol etti, sonra çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Ne halt istiyorsun?" diye cevap verdi.

Jonas alaycı bir tavırla, "Bu gece biraz terbiye çok iyi gider," diye cevap verdi. "Biraz sağduyu da fena olmazdı."

"Yıllardır şahidim olmadı," diye tersledi Cabal. "Ve bize toplum içinde kan dökmememiz öğretildi, hatırladın mı? Peki sen neden bahsediyorsun?"

Hattaki sessizlik anlamlıydı. Jonas'ın sabrı sınanıyordu ve bu çok kötü değil miydi?

"Elimde fotoğraflar var," dedi Jonas sonunda, sesinden buz damlıyordu. "Güzel küçük bir park, güzel küçük bir eş ve kamyonunun ön koltuğunda yerinde bir Bengal cinsi."

"Resimler mi?" Cabal dikkatle sordu. Kimsenin elinde resim olmamalıydı. Kimsenin onu izlediğini ya da herhangi bir tehlike sezdiğini hissetmemiştir.

"Ben de öyle demedim mi?" Jonas sakince belirtti. "Ekteki notta Cabal St. Laurents adında birinin Breeds'in gözde muhabiriyle 'çiftleşmiş' gibi görüldüğü yazıyor." Kısa ve gergin bir sessizlik oldu. "Burada bir sorunumuz var, Cabal."

Çiftleşme. Bu kelimenin kullanılmış olması bile bir alarm sebebiydi. Şimdiye kadar, çiftleşme ısrısının tam olarak ne olduğunun gizli kalmasını sağlamayı başarmışlardı ve "eş" terimi hafife alınan bir şey değildi. Birileri biliyordu. Bu da Cassa'nın tehlikede olabileceği anlamına geliyordu. Konsey bir Irk eşini ele geçirmekten başka bir şey istemezdi. Özellikle de bir Bengal Irkı'nın eşini.

"Bizi izleyen bir Cins var," dedi Cabal. "Dog'un bölgeye olan ilgisini kontrol ettiniz mi?"

Jonas ses tonundan emin bir şekilde, "Bu Dog değil," diye cevap verdi.

"Köpek senin isteğin üzerine mi burada?" Cabal, Büro müdürünün sık sık karıştığı entrikaları bildiğinden sordu.

"Benim isteğim üzerine orada değil, ancak bu noktada bir tehlike olarak da görülmüyor."

Cabal bunun ona bilmek istediğinden daha fazlasını anlattığını düşündü. Dog Jonas'ın kontrolü altında değildi ama burada bulunmasının nedeni Jonas'a ya da Irklara bir şekilde fayda sağlamaktı. Jonas söz konusu olduğunda, her şey Irk toplumuyla ilgiliydi ve çoğu insan onun oyunları ve hesaplamaları söz konusu olduğunda bunu nadiren anlıyordu.

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?" Cabal sonunda hırladı. "Elinde resimler ve onun benim eşim olduğuna dair bir mesaj var. Katilimiz bir Irk; eşin ne olduğunu çok iyi bilme ihtimali var."

Jonas, "Ve her fırsatta dikkatinizi dağıtabilecek tek kişiyi kasıtlı olarak içeri çekti," diye belirtti. "Bu da toplumda bazı bağlantıları olduğu anlamına geliyor."

"Bu zeminin üzerinden geçtik," diye iç geçirdi Cabal. "Onun izlendiğini biliyorum. Buraya kasıtlı olarak getirildiğinden zaten şüpheleniyorduk, şimdi nedenini biliyoruz."

"Şimdi nedenini biliyoruz," diye onayladı Jonas. "Onunla çiftleştiniz mi?"

Jonas, infazcılarının biri ya da Cabal'ın durumunda olduğu gibi, gizli infazcılarının biri çiftleştğinde her zaman aşırı derecede meraklı olurdu. Garip bir şekilde, çiftleşmeden sonra bile, ilk tehlikeden sonra bile onları takip etmeye devam etti. Cabal, Jonas'ın her eşini, gelecekteki her potansiyel ve şüpheli çiftleşmeyi sayabildiğine ve bilim adamlarının testlerinde ortaya çıkan çiftleşme ısısındaki tüm farklılıkları listeleyebildiğine bahse girer.

"O benim eşim," diye onayladı Cabal. "Bilmen gereken tek şey bu, Jonas."

"Dosyasında Ely'nin onu son beş yıldır çiftleşme hormonu kullandığını gösteriyor. Etkilerinin tedaviye ihtiyaç duyacak kadar ilerlediğinin farkında mıydınız?"

Yapmamıştı. Cabal dönüp koridorun sonuna kadar yürüdü ve Gauley Nehri'ne bakan geniş pencereye doğru ilerledi.

"Bilmiyordum," diye itiraf etti sonunda.

"Ely'ye tesisten kaçtığın gece dışında hiçbir fiziksel temas olmadığını söyledi. Kanınızın tadına baktığını söyledi."

Cabal, içinden bir acı dalgası geçerken gözlerini kapadı. Duygu. Pişmanlık. Sahneyi net bir şekilde hatırlıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülmüş, vücudu hıçkırıklarla titrerken yüz hatlarını doyurmuştu. Parmakları titrerken titreyen dudakları açılmış, yüzündeki kana dokunmuş, sonra parmaklarının ucunu diline değdirmişti.

Onun kanını tatmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "O zamanlar hiç sıcaklık belirtisi yoktu."

Jonas bunun üzerine homurdandı. "Ona sahip olduğunu haykırman sayılmadı, ha?"

"Refleks," diye .

"Ya da içgüdü," diye önerdi Jonas. "Söyle bana Cabal, ona kocası olduğuna inandığı adamın hâlâ hayatta olduğunu söyledin mi?"

Cabal dondu kaldı. Boğazından çıkan hırıltı öfkeli bir erkekten çok kızgın bir hayvana ait olana dek içinde yırtıcı bir öfke duygusu birikti.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Jonas'ın ses tonu soğuk bir şekilde onaylamıyordu.

Cabal, "Ona göre adam öldü," diye hırladı. "Hangi hapishanede oturuyorsa orada çürüyebilir."

Hattı ağır bir sessizlik doldurdu. Cabal bunu anladı. Patronu ona kararını yeniden gözden geçirmesi için bir şans veriyordu. Yeniden düşünecek bir şey yoktu. Douglas Watts'ın kendisi ve Cassa arasında sürdürdüğü evliliğin yasal bile olmadığını öğrendiği anda, onun adına karar vermişti.

O piç kurusu bir daha onun hayatına gölge düşürürse lanetlenirdi. Buna izin vermezdi.

"Cabal, bir hata yapıyor olabilirsin," diye onu sessizce uyardı Jonas.

"Bu bir hata değil," diye hırladı Cabal. "İyileştiğinden beri Breed'in organize ettiği bir hapishanede. Bu onun seçimi. Bu ya da ölüm.

Hapishaneyi seçti. Kendisine bu konuda bilgi verme seçeneği sunulmadı.

sürekli yalan söylediği kadın."

Jonas'ın derin bir nefes aldığını duydu. "Pekâlâ. Şimdilik bu oyunu senin yönteminle oynayabiliriz. Yine de oyunun değişeceği bir gün gelebilir. O zaman ne yapacaksın?"

"O benim eşim." Sesi kırılmıştı, soğuktu. "Onun üzerinde benim üstesinden gelemeyeceğim bir etkisi yok. Nokta. Eğer o gün gelirse, yaptığım seçimle başa çıkacağım. O zamana kadar, siktir et o piçi. Keşke daha fazla acı çekseydi."

Kalçasından aşağısı felçliydi. Bacaklarında ya da Watts için önemli olan diğer bölgelerinde hiçbir his yoktu. Irklar tarafından oluşturulan ve yönetilen yüksek güvenli bir denizaşırı hapishanede olduğu için Cassa'nın gerçeği öğrenme şansı pek yoktu.

"Umarım ne halt ettiğini biliyordundur, dostum," dedi Jonas, ses tonu artık endişeliydi. "O iyi bir kadın."

"Sevdiği adamın onu kullanmasına izin verdi," diye hırladı. "Onu öldürmek, sakat bırakmak için kullandı ve bunun için para aldı. Daha akıllıca bir seçim yapmalıydı."

Bir parçası yaptığı açıklamaya itiraz etti. İnsan kısmı, diye karar verdi. Daha zayıf olan. O iç ses, kız söz konusu olduğunda onu sürekli rahatsız ediyordu. Vicdanı mı? Kahretsin, o herifi yıllar önce öldürdüğünü sanıyordu.

"Belki de öyle yapmalıydı." Kulağa bir anlaşma gibi gelmiyordu; daha çok bir azarlama gibiydi ve Cassa'nın değil.

Cabal dudaklarını sıkarak konuyu daha fazla tartışmayı reddetti. Bu iş bitmişti. Douglas Watts cehennem gibi bir hapisanede yaşayan bir gölgeden başka bir şey değildi. Televizyon, video oyunu ya da bilgisayar yoktu. Çok az konfor vardı. Yemekler çok kötü değildi, tabii daha iyisine alışkın değilseniz.

Watts olmak berbattı.

Cabal sonunda sert bir şekilde, "Yapacak işlerim var, Jonas," dedi. "Tek istediğin buysa, vaktimi boşa harcıyorsun demektir."

"Hiç şüphem yok." Ağır alay Cabal'ın öfkesini kabarttı. "O halde arkadaşına iyi bak Bengal. Bulduğunda bana bir rapor ver."

"O zamana kadar raporunuzu Rule ya da Lawe'dan alabilirsiniz," diye tersledi Cabal. "Belli ki buraya sadece etrafı görmek için gelmemişler."

Jonas sessizce, "Çiftleşmemişler," dedi. "Kafaları hâlâ temiz Cabal. Ve benim ihtiyacım olan da bu. Temiz kafalı infazcılara. Bunu unutmayın."

Jonas, Cabal ona siktir olup gitmesini söyleyemeden bağlantıyı kesti. Ama yönetmenin yaptığı tek şey, Cassa'yla çiftleşmenin, onu tamamen kendisine bağlamanın son derece önemli olduğu gerçeğini ona hatırlatmaktı.

Watts'ı öğrenirse biraz üzülebilirdi. Çiftleşme ateşinin getirdiği birkaç faydadan birinden mahrum kalmak istemiyordu. Özellikle de onun altında zevk çığlıkları atmasına neden olandan.

Rule ve Lawe'un işine burunlarını sokmalarıyla daha sonra ilgilenecekti. Şu an için duştaki eşinin kokusu, kadınsı temizliğin ve tatlı, ateşli kadının kokusu vardı.

Tahrik olmuştu. Çiftleşme ısısı içinde yükseliyordu. Cehennem donana kadar hormon tedavisi alabilirdi ama bu onun öpücüğünün, dokunuşunun etkilerini iyileştirmeyecekti. Bunu bilmeliydi.

Şimdiye kadar. Bilim insanları hâlâ denese de hiçbir şey bununla mücadele edemezdi.

Ne yazık ki çiftleşme ateşini sonsuza dek saklayamazlardı. Bir gün gelecekti - ve Cabal bunun yakında olacağını biliyordu - dünya çiftleşme ısını öğrenenecekti, tıpkı başlangıçta Irklar hakkında öğrendiği gibi.

Kedigillerin alfa lideri Callan Lyons'un karısı Merinus'la çiftleşmesinin üzerinden on yıldan fazla, hatta on ikiye yakın bir zaman geçmişti. O zamandan beri ne Callan ne de Merinus kayda değer bir şekilde yaşlanmamıştı. Doktorlar tüm bu süre içinde vücutlarının sadece bir yıl yaşlandığını tespit etmişlerdi. Vücutlarının yaşlanma süreci dramatik bir şekilde yavaşlamıştı ve bilim adamlarının öğrendiklerine göre, özellikle de ilk Leo'nun kendi eşiyle birlikte ortaya çıkmasından bu yana, yaşlanma süreci önümüzdeki yıllarda da inanılmaz derecede yavaş kalacak gibi görünüyordu.

İlk Leo yüz yaşının üzerindeydi, tıpkı eşi gibi. Her ikisi de otuzlu yaşlarının sonlarından daha yaşlı görünmüyordu ve vücutları en iyi durumdaydı.

Eğer halk bunu öğrenirse, çiftleşme ateşi Irkların büyük düşmanı haline gelebilirdi. Şimdilik bu, Cabal'ın hayatında tattığı en büyük zevkti. Duyguları karmakarışıktı, onlarla ne yapacağını bilemiyordu ama bu dünyada ya da başka bir yerde hiçbir şeyin eşine dokunmak kadar iyi olamayacağını biliyordu.

Kapıya doğru yürüdü, anahtar kartını güvenlik kilidinden geçirdi, ışığın yeşile dönmesini bekledi ve sonra kapının mandalını çevirdi.

Kapı açıldı ve damarlarındaki kanı şehvetle kaynatan bir manzarayla karşı karşıya kaldı.

Eşi. Kadını. Ve banyo kapısının hemen dışında olduğu yerde donup kalırken güzel, görkemli bir şekilde çıplaktı.

Cabal şimdi vücudunun içinde bir cehennem gibi yükselen ıssıyı hissediyordu. Kadının çıplak vücudunu görmek şehvetten başını döndürürken nasıl aklı başında kalabilir, kafasını dik tutabilirdi ki?

Belki de Rule ve Lawe'un burada olması o da kötü bir fikir değildir, diye düşündü ceketini çıkarırken.

Adam kızın gözlerinin açılmasını izlerken kot pantolon yere düştü.

"Sakin kıpırdama," diye homurdandı Cassa banyoya geri adım atmaya başladığında. "İkimizin de iyiliği için, Cassa. Kıpırdama."

Dikkatini kot pantolonunun kumaşını gevşetmeye vermeden önce tişörtünü yırtıp çıkarırken kulaklarında bir çınlama hissettiğine yemin etti.

Aleti o kadar sertleşmişti ki çelik gibi hissediyordu, o kadar sıcaktı ki neden kabarmadığını merak etti.

Orada bir melek gibi duruyordu, geniş gözlü, neredeyse masum. Uzun saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu, kalın ve ağırdı, nemden daha koyuydu. Yüksek, dolgun göğüslerinin tepesinde sert, kızarmış meme uçları vardı. İnce beli ve yumuşak yuvarlak kalçaları pürüzsüz, kremi uyluklara ve onu baştan çıkaracak yumuşak, koyu sarı buklelere yol açıyordu.

Kadının kokusunu tekrar içine çekti, onun uyarılmışlığının kokusuyla neredeyse sarhoş oluyordu. Başına güçlü bir uyuşturucu gibi vurdu, botlarını ve ardından kot pantolonunu vücudundan yırtarken neredeyse başını döndürdü.

Orada öylece durmuş, onu izliyordu. Omuzlarını nemli bir parlaklık kaplamıştı; göğsünün üzerinde tek bir damla su vardı. Meme uçları o kadar sertleşmişti ki, olgun meyvelere benziyorlardı, tatlı ve onun tatması için hazırdılar.

Bir zamanlar başka bir adam onun bedenine dokunmuştu, diye düşündü kudurmuş bir öfkeyle. öpmüş, okşamıştı. Adamın kokusu artık kızın üzerinde kalmamıştı ama Cabal kokunun olduğu bir zamanı net bir şekilde hatırlıyordu.

Bu anının silinip gitmesine ihtiyacı vardı. Kendi kokusunun onunkinin bir parçası haline gelmesine ihtiyacı vardı, öyle ki onun tatlılığını kokladığında, onu lekeleyen başka hiçbir anı kalmayacaktı.

Onun kızıydı. Omzunda onun işaretini taşıyordu. Kokusu şu anda çiftleşme sıcaklığıyla doluydu, ama yakında, çok yakında değişecekti. Kokusu onunkiyle birleşecek, farklı, eşsiz bir şey yaratacaktı. Onun tarafından işaretlenecek, DNA'sına işlenecekti. Ondan asla kaçamayacaktı.

"Sana söylemiştim." Sesi sertti, oysa onun için daha yumuşak, daha nazik olmasını diliyordu. "Sana sahibim."

Böylesine sert bir iddiayı dile getirirken ses tonunun ne önemi vardı ki? diye sordu kendi kendine.

Adam çıplak ve tahrik olmuş bir halde onunla yüzleşirken gözleri kısıldı.

"Bana sahip olmak istiyorsun," dedi açıkça, içindeki hayvanı öfkeliendirerek. "Hiç kimse bana sahip olamaz, Cabal."

Birkaç uzun adımda ona ulaştı, parmakları saçlarına kayarak başını kavradı ve onu sabit tuttu.

"Sen benimsin."

"Rüyanda görürsün." Gri gözlerinde güven ve çelik gibi bir eğlence parlıyordu. Lanet olsun ona. İkisinin de farkında olduğunu bildiği şeyi asla kabul etmeyecekti. Kız ona aitti, vücudunun onu reddetmesine imkân yoktu.

Başını eğdi, dudakları ön hazırlık yapmadan onunkileri kapladı, yumuşak ipeğine gömüldü, dili dilinin altındaki bezlerde toplanan hormonu serbest bırakmak için kadının ağzına girdi.

Onu aldı, onu aldı. Yumuşak elleri adamın pazularını kavramak için havalandığında, sanki aralarında kopan fırtınaya dayanması gerekiyormuş gibi, öpücüğün içine küçük bir inilti fısıldadı.

Dudakları kadının konuşmasına izin verecek kadar aralanırken, "Şimdi inkâr et," diye sertçe ısırdı.

"Bedenim seni inkâr edemez Cabal," dedi, sesi artık tahrikten boğuklaşmıştı. "Sahip olduğun tek şey bu. Ve muhtemelen sahip olabileceğin tek şey de bu."

Sesinde onu rahatsız eden bir burukluk, belli belirsiz bir hüznün vardı. Bu ona o sabah kollarına kıvrılma girişimini ve içinden geçen duygu girdabından kaçma telaşını hatırlattı.

Parmakları kızın saçlarında sıkılaştı. Bunu yaparken yumuşak, koyu sarı kirpikleri zevkle gözlerinin üzerinde gezindi. Onu memnun etmenin çok kolay olduğunu düşündü. Bir gece önce ona yaptığı her dokunuş, kızın istekle ona dönmesini sağlamıştı. Açlıkla.

Bu düşünceyle siki zonkladı. Bu asi organ onu tekrar, şimdi alması için ısrar ediyordu. Ön hazırlıklara lanet olsun. Kalçalarını ayırmak, kıcını kavramak ve içine sertçe ve derinlemesine itmek için.

"Cabal." Elinin kıcını kavradığını, parmaklarının amının çiyden ıslanmış kıvrımlarından sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettiğinde adını fısıldadı. Ve onu kendisine doğru kaldırıyordu.

"İhtiyacım var." Sözlerinde duyduğu ve onun gözlerinde gördüğü ihtiyacı engellemeye çalışırken gözleri kapandı. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onu kaldırıyor, duvara yaslıyor, yanlara doğru kaydırıyor, kalçalarını aralıyor, sikinin başını seksinin kaygan, sıcak kıvrımlarına sokuyordu.

"Sana daha fazlasını vermek istedim." Adam kadının içine doğru bastırırken kelimeler yırtıldı. Yavaşça.

Ah lanet olsun. O kadar iyiydi ki. Isıtılmış ipeksi bir eldiven işkence gören etini sarıyor, zevkle okşuyor, aç bir taleple üzerinde dalgalanıyordu.

Ayaklarını birbirinden ayırdı, daha derine bastırıp sadece kendi zevkinin değil, onunkinin de verdiği hislerle hırlarken elleri kızın kışının üzerinde sıkılaştı. Küçük, keskin tırnakları omuzlarını ısırırken, ipeksi kasların sıkılaştığını, etrafını kavradığını hissedebiliyordu.

Bacaklarının kalçalarını sardığını, sıcak, kendinden geçmiş küçük amcığının içinde son santimlere doğru ilerlerken onu kavradığını hissetti.

"Beni delirtiyorsun." Kendini hâlâ onun içinde olmaya, zevkin tadını çıkarmaya zorlarken çenesini ısırıldı.

"Sadece hormon." Sesinde duymaktan nefret ettiği bir hıçkırık vardı. Kısmen zevk, kısmen acı. "Sadece hormon."

Hayır, bu sadece hormon değildi, bunu biliyordu. Çok daha fazlasıydı; bunu hissediyor, hissediyordu. O onun eşiydi, onun eşiydi; doğa sadece genetiğinin inatçı insan kısmının çuallamamasını ve ondan uzaklaşmamasını sağlamıştı.

Ve yapardı da. Mümkün olduğunca uzun süre koşmaya devam ederdi. Hayvanın ısrarını reddedecekti, çünkü kadın sadece uyarılmasını değil, aklını da sikmişti. Ve daha da kötüsü, onun soğuk, buz gibi kalbini de sikmişti.

"Lanet olası hormonun canı cehenneme," diye hırladı, keşke kelimeleri hatırlayabilseydi.

Dişlerini sıkarak, serbest bırakmayı reddettiği kelimeleri zorla geri aldı. Onları söylemek, onları kastetmekti. Onları söylemek, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu kabul etmek demektir.

İhtiyaç duymasına izin veremezdi. İhtiyaç duymak zayıflığı davet ederdi. Tehlikeyi davet ediyordu.

Onu tehlikeye atmasına izin veremezdi.

Onu becermek istiyordu, hepsi bu. Hormonun canı cehenneme, bu onu sikişmeye itmiyordu. Sadece daha fazla, daha sert sikmek istemesine neden oluyordu.

Ona sıkıca tutunarak kalçalarını hareket ettirdi, döndürdü, itti ve kendinden geçmenin kadife pençesinin içine daldı. Çok fazla zevk. Bir gelgit dalgası gibi içinden akıp geçiyor, bilincini yırtıyor, içinde gizlenen hayvanın içine batıyordu.

Zaferle kükredi. Ses boğazından kaçtı, kadının orgazmla kasıldığını hissettiğinde çılgılığıyla karıştı. Tatlı ve sıcak sularının, içinde daha sert ve daha hızlı ilerleyen ereksiyonun etrafından aktığını hissetti.

Tanrı onu korusun, onun içinde ölüyordu.

Zevki ya da ihtiyacı zapt edemiyordu. Muzaffer hırıltısını ya da omzunu ısırırken çıkardığı kendinden geçmiş iniltiyi zapt edemedi. Bu ürkek bir ısırık değildi. Keskin küçük dişleri ona yapıştı ve bırakmayı reddetti.

Şimdi acımasız coşkunun üzerine hücum ettiğini hissedebiliyordu. Aleti kalınlaştı, sıkılaştı. Taşakları çelik gibi şaftın dibine sıkıca çekildi ve boşaldığında, bu ölümdü. Ve yeniden doğuştu.

Başparmak büyüklüğündeki uzantı, horozunun başının altında dikleşti, kalınlaştı ve şişti, Kedi Cinsi erkek dikenini ortaya çıkardı ve horozunu içine kilitledi. Kalçaları dönerek, rahat ve zevkli bir şekilde yerleşene kadar yer değiştirdi. Ardından, menisi kadının içine sert ve derin bir şekilde pompalanmaya başladığında göğsünden boğuk bir kükreme çıktı.

Her şiddetli fışkırış, omurgasını yırtan ve vücudunu saran kabarcıklı bir elektrik hissi dalgası gönderdi. Kasları gerildi, başı eğildi; dili yalayıp okşayarak hormonu küçük ısırığa yayarken dişleri omzundaki çiftleşme izine kilitlendi. Onu daha fazla işaretliyor, daha derine iniyordu.

Tatlı Cassa. Onun eşi. Onun kadını. Bu dünyada sadece ona ait olduğunu bildiği tek şeydi. Onun için yaratılmış kadın. Onu yok edebilecek tek kadın.

◆ BÖLÜM ◆

Cabal onu yatağa götürüp yatırdıktan sonra duş almaya gittiğinde Cassa sessizdi. Uzun süre tavana baktı, kendi hisleriyle, kendi duygularıyla başa çıkmaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Seks iyiydi. Hem de çok iyiydi. Uçmak gibiydi, serbest düşüş. Ama bittiğinde, göğsünün içinde kaçamadığı küçük bir sızı bıraktı.

Ağır ağır iç geçirerek yataktan kalktı. Ondan ne yapmasını bekliyordu ki? Tüm zamanını yatakta geçirmesini mi? Yapacak işleri vardı ve işinin başından aşkın olduğu aşikârdı.

Eğer katil onunla temasa geçmişse, başka bir muhabirle temasa geçmiş ya da geçebilecek olma ihtimali zaman vardı. Hikâyesini hazırlayabilmesi için gerçekleri bir araya getirmesi ve aradığı cevapları bulması gerekiyordu.

Bornozunu giydikten sonra dizüstü bilgisayarına ve çantasında sakladığı flash bilgi çipine yöneldi. Küçük çipi yerleştirdi ve bilgileri çekip bir kez daha gözden geçirdi.

Altı kişi ölmüştü ve hepsinin de şu anda yasadışı Irk araştırması, cinayet komplosu ve adı açıklanmayan Irkların çalıntı tıbbi ve personel dosyalarını satın almak için komplo kurmakla suçlanan ilaç ve araştırma şirketinin sahipleri Phillip Brandenmore ve Horace Engalls ile bağlantıları vardı. İki adam Hawk's Nest-Gauley Bridge bölgesindeki dağlarda bir av kulübesini paylaşıyorlardı.

Cassa, Brandenmore ve Engalls'ın kurbanlarla olan bağlantılarını geçtiğimiz haftalarda, kanlı resimlerinin eklendiği isimsiz e-postalar gelmeye başladıktan sonra doğrulamıştı.

Dr. Ryan Damron. Phillip Brandenmore'un babası Damron'un üniversite ve tıp fakültesi masraflarını karşılamıştı. Adli patolog, bir zamanlar Irkları yaratan Genetik Konseyi ile birlikte çalıştığı için inceleme altındaydı. Damron'a karşı

canlı Irklar üzerinde otopsi yapıyordu. Yine de, o ilk denemeler sırasında pek çok kişi gibi o da Irk adaletinden kaçmıştı.

Memur Aaron Washington, New York'ta rütbesi ya da şöhreti düşük bir polis memuruydu. Brandenmore ve Engalls'la olan bağlantısı, bir zamanlar New York'un hemen dışındaki ilaç laboratuvarlarında güvenlik görevlisi olarak çalışmış olmasından kaynaklanıyordu.

Avukat Elam March. Brandenmore'un üniversitedeki en iyi arkadaşlarından biriydi.

Glen Ferris'in eski belediye başkanı David Banks, Brandenmore ile birlikte bölgede büyümüşü ve Brandenmore'un dağ evini sık sık ziyaret ettiği biliniyordu.

Ve son olarak, Genetik Konseyi'nin kurucularından birinin büyük torunu olan H. R. Alonzo. Sık sık Irklar aleyhinde konuşur ve onlara karşı şiddet uyguladığı söylenen kuruluşlara büyük katkılarda bulunurdu. Yine de ilaç ve araştırma devleriyle arasında çok az bağlantı vardı.

Dizüstü bilgisayarının ekranına bakan Cassa kaşlarını çattı ve başka bir düğmeye basarak anonim kaynağının kendisine gönderdiği dosyalardan birinde yer alan eski, grenli bir fotoğrafı çıkardı.

Cassa Brandenmore ve Engalls'ı tanıyabilmiş ve geçtiğimiz aylarda öldürülen altı adamı tam olarak belirleyebilmiş olsa da, resimdeki tüm adamları teşhis edememişti.

Gözlerini kısarak resme bakarken ve tanımlayamadığı adamların yüz hatlarını çıkarmaya çalışırken, "Altısı gitti, altısı kaldı" diye düşündü. Resmi birkaç kimlik programından geçirmiş ve onlardan kolunun uzunluğu kadar bir isim listesi elde etmişti. Resim kalitesi bir şey yapmak için çok kötüydü. Ama bir yüz vardı ki, neredeyse tanıdık gelmesiyle onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Yine de onu neyin rahatsız ettiğini asla belirleyemiyordu.

İç geçirerek dosyaları kapattı, yedekledi ve küçük bilgi çipini koruyucu bir kutuya koyarak çantasına sakladı, bu sırada düşün kapandığını duydu.

Arkasında hiçbir deneyimi olmayan yeni bir muhabir değildi, diye düşündü alaycı bir şekilde. Cabal'ın onu o çiple yakalamasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sahip olduğu her bilgi yedeklenmiş ve olabildiğince güvenli şekilde saklanmıştı. Bu dersi öğrenmişti

Kariyerinin başlarında bunu bir alışkanlık haline getirmişti.

Altı adamın Phillip Brandenmore ve kayınbiraderi Horace Engalls ile olan bağları, bu iki adamı, Breed'lerin kamuoyunca bilinmesinden önceki yıllarda, insan bilgisinin eteklerinde kayan gölgeler oldukları dönemde, ilk Breed cinayetlerinin ön saflarına yerleştirdi.

İki ilaç ve araştırma devi hakkında, geçmiş yıllarda yakalanan Irklar üzerinde deneyler yaptıkları ve onların fizyolojilerini kullanarak devrim niteliğinde birkaç ilaç geliştirdikleri yönünde suçlamalar vardı. Söz konusu ilaçların başında şu anda kanserle mücadelede yüksek başarı oranıyla kullanılan bir ilaç .

İki adamın bu ilk faaliyetlere karıştığı kanıtlanırsa, bu, Irk Yasası ile ilgili bir dava anlamına gelebilirdi - yani, yasaların oluşturulmasından sonra Irklar üzerinde deney yapan veya ölümlerine katkıda bulunanlara ölüm cezası verilmesini öngören yasa.

Irk Yasası, Irklara bir ölçüde özerklik, kendilerini ve topluluklarını denetleme ve onları yok etmeye niyetli gruplara ve toplumlara karşı koruma sağlamak için ABD ve diğer bazı ülkeler tarafından kabul edilen karmaşık bir dizi kural ve düzenlemeydi.

Şimdiye kadar, Irk Yasası öldürmek için kullanılmamıştı, en azından kimsenin bildiği kadarıyla. Irk İşleri Bürosu'nun, yani müdürü Jonas Wyatt'ın, Irk Yasası'nı kamuya açık bir yargılamanın emirleri dışında uyguladığına dair söylentiler vardı.

Cassa bundan şüphe duymuyordu ama çoğu durumda onu suçlayamazdı da. Dünyadaki insan nüfusuyla kıyaslandığında, Irklar çok azdı. Son sayıma göre binden biraz fazlaydılar ve yarım düzineden az çocukları vardı. Irk Yasası olmasaydı şimdiye kadar çoktan yok olmuşlardı.

Brandenmore ve Engalls zaten Irk Yasasıyla yüzleşmek üzereydi. Eğer kanıtlar gerçekten de bilgi çalmak için komplo kurduklarını, Dr. Elyiana Morrey'in uyuşturulmasının arkasında olduklarını ve Sığınak'ta birkaç Irkı öldürmek için komplo kurduklarını gösterirse, o zaman kanıtları değerlendirmek için toplanan heyet bu karmaşık set altında yargılanmalarına karar verebilirdi

kanunların. Ve temyiz ya da bekleme süresi olmaksızın idam edilebileceklerini.

Şimdiye kadar bu aşırı önlem, yargılanan Irkların düşmanlarından hiçbirine uygulanmamıştı ama Cassa bunun şu anda düşünüldüğünü biliyordu.

Cassa bunun gerçekleşmesi halinde Irklara karşı yapılacak protestoları hayal edebiliyordu. Daha şimdiden Brandenmore ve Engalls birçok basın mensubu ve siyasi figür tarafından savunuluyordu. Irk Yasası'na dayalı bir infazın yürürlüğe girmesi yarardan çok zarar getirebilirdi. Ancak bunu yapmamak da diğerlerine aynı derecede yıkıcı bir mesaj verebilirdi.

Bu iş her ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, Irk toplumunun karşılaşacağı hasar çok ağır olacaktı. Cassa bu bilgiyle acı çekiyordu. Irklar çoğu erkek ve kadının anlayamayacağı şekilde cehenneme katlanmıştı. İki adamın kötülüğü yüzünden bağımsızlıklarının ve özgürlüklerinin zaten olduğundan daha fazla kısıtlandığını görmekten nefret ederdi.

Odasında volta atarak Gauley Nehri'ne bakan geniş pencerelere doğru ilerledi. Altında uzanan kış grisi dalgalı suya kaşlarını çatarak bakan Cassa, bir anlığına da olsa, Irkların gerçekten yüzleştiği dehşeti fark ettiği geceyi hatırlamasına izin verdi.

Almanya'da az bilinen bir vadide, bir fırtınanın ortasında, kanın çamurla karışıp manzaraya dökülmesini izlerken, o gizli laboratuvardaki Irkları kurtarmak için verilen savaşı hatırladı.

Laboratuvarı kurtarmak için yapılan planlar kusursuzdu. Hiç can kaybı olmamalıydı. Ancak Konsey askerleri ve Çakallar kurtarma güçlerini bekliyorlardı. Gelecekleri, hangi yönden gelecekleri, kaç kişi olacakları ve silahlarının gücü konusunda uyarılmışlardı.

Gözlerini kapadı, anıları engellemeye çalıştı ama anılar sönmeyi reddetti. Ona huzur vermeyi reddettiler. Kocasının o takıma girmesine izin verilmesinin sebebi oydu. Irkların ona duyduğu güven Douglas'a da gösterilmişti.

Ve kocası ona ihanet etmişti.

Kanı ve ölümü hatırladı. Tesisin içinden geçerek Bengallerin öldürüldüğü yeraltı çukuruna doğru yaptığı uçuşun görüntüsü zihninde canlandı.

Douglas kamerayı bir kez bile elinden bırakmamıştı. Her hareketini takip etmiş, kaydetmişti. Yanağına taktığı mikrofon aracılığıyla gözlemlerini kaydetmiş ve onun sesinden heyecanını ve zevkini duymuştu.

Çelik kaplı koridorlarda hızla ilerlerken, "Bu lanet olası piçleri kurtarmanın imkânı yok," diye yorum yaptı. "Çığlıklarını buradan bile duyabiliyoruz. Raporlara bakılırsa o çukurda bileklerine kadar kan var. Umarım ateş etmenin bir yolu vardır."

Kanı, ölümü görmek istemişti. Kamera, hem onların ölümünü sağladığının hem de kendi özel macerasının gerçekleştiğinin kanıtıydı.

Hayat kurtarmak için çaresizdi. O ise ölümleri izlemek ve kaydetmek için çaresizdi.

Kendisini istila eden soğuğu kovmak için kollarını ovuşturdu. Kocası o gece Cabal'ın eliyle ölmüştü. Ama pek çok Irkın yanı sıra onları kurtarmak için savaşan insanlar da ölmüştü. Bilim adamlarının, kurtarma başladığında kendilerine karşı döneceklerinden şüphelendikleri Irklar, ağır kalelerle çevrili yerleşkenin içinde, çalkalanan bıçaklardan oluşan bir çukurun içine yerleştirilmişti.

İki düzine. Cabal'ın liderlik ettiği erkekler ve kadınlar. Onun gururu. Halkı. Ailesi.

Hepsi ölmüştü. Kendisi hariç hepsi ve Cassa'nın yavaşça açmayı başardığı paneli iterek geçerken öfkesi gözlerinde yaşayan bir alev gibiydi.

Cassa o güvenli odada Douglas'ın gözlerine baktığı anda onun kendisine ve Irklara ihanet ettiğini anlamıştı. Gözlerinde, dudaklarındaki sırıtışta ve artık gizleyemediği bilgide, o gün dökülen kandan faydalanmak niyetinde olduğu vardı.

Bunu nasıl bilmiyordu? Irklarla birlikte çalıştıkları onca ay boyunca onu kandırmayı nasıl başarmıştı?

Cabal'ın kendisini ondan uzak tutmasının nedeninin bu olduğunu anladığında, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yeniden yayıldı, soğuk onu istila etti. O ölümler için hep onu suçlamıştı. Onu asla affetmemişti ve onu suçlayamazdı.

Kendisine dokunmasına izin vermeden önce bunu neden düşünmemiştii? Çiftleşme sıcaklığının onun bu ölümlere duyduğu nefreti azalt düşündüren neydi?

Geçmişten daha fazla kaçamayacağı konusunda uyarılmıştı. İsimsiz katil, ilk cinayetten sonra gönderdiği ilk e-postada bunu söylemişti: *Kim olduğunu biliyorum. Kim olduğunu biliyorum. Geçmiş asla ölmez dostum, artık sadece avın değil avcının da peşini bırakmıyor. Dikkat et de sen de av olma.*

Kelimeleri unutmak imkânsızdı, tıpkı ilk e-postada gelen resimleri unutmanın imkânsız olduğu gibi. Dr. Ryan Damron, yüz ifadesi dehşet çizgilerine dönüşmüş, boynu parçalanmış, yırtık pırtık, kanlı yaralar acı dolu ölümünü kanıtlıyordu. Kurbanın resimleriyle birlikte onu götüren karanlık figürlerin resimleri de vardı.

İki gün sonra Dr. Damron'un aracının Kaliforniya'daki evinin önündeki kayalıklardan aşağı düşmesi sonucu meydana gelen feci kazada hayatını kaybettiği bildirildi.

Aylar boyunca daha fazla resim, daha fazla mesaj, daha fazla ölüm güvencesi gelmişti. Birileri onun Ölümcül Düzine olarak adlandırdığı kişileri ortadan kaldırmak için istikrarlı ve hızlı bir şekilde çalışıyordu.

Kaçan Irkların izini sürmüş ve onları araştırma için Phillip Brandenmore'a teslim etmiş ya da laboratuvarlara geri göndermiş avcılardı. En azından avlar sırasında hayatta kalanlar.

"Böylesine güzel bir yüze yansıyan böylesine hüznü düşünceler."

Cassa arkasını döndüğünde Cabal'ın odanın hemen içinde durduğunu ve arkasından banyo kapısını kapattığını görünce ani bir korku ve tahrikle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onu nasıl bu kadar kolay kandırabilmişti? Onu nasıl duymamıştı?

İrk gizliliği, diye düşündü. Efsaneleşmeye başlamıştı.

"Başka hiçbir zaman düşüncelerimin senin için bu kadar önemli olduğunu hatırlamıyorum," diye tersledi, bornozunun kemerini daha da sıkarken.

Birdenbire, ona karşı kendini çıplak hissetti. Defalarca seks yapmışlardı ama onun önünde çıplak olmak, hatta şimdi yarı giyinik olmak bile onu aniden rahatsız etmişti.

"İrk Yasası'ndaki ince yazıları kontrol etmedin." Dudakları kıvrıldı, güneşten kararmış yüzünde seksi bir erkek gözlerine alaycı bir ifade olarak yansıdı. "Gelecekte daha dikkatli olmalısın. Bu özel şartın orada olduğuna eminim."

"Bunu yapacağımdan ve aynı zamanda şikâyetle bulunacağımdan eminim," diye ısırdı, kolları şişen göğüslerini sıkarken. "Sanırım ayrılıklar için emsal, Coyote Breed alfası ve eşi tarafından çoktan oluşturuldu. Ben de kendim için dava açabilirim."

Başını salladı, altın sarısı ve siyah saçlarının ipeksi telleri omuzlarına sürtünüyordu. Parmakları garip çizgili saçların arasına dalmak için can atıyordu. Sıkamak, çekmek ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru sürüklemek için.

Ağzında onun tadını alabildiğine yemin etti. Isıtılmış baharatın tadı, bir ihtiyaç, saklamak için savaştığı bir açlık.

"Yerinde olsam bunu denemezdim," diye uyardı onu, sesi artık tehlikeli derecede yumuşaktı. "Aylarca yataktan çıkamazsın Cassa. Bundan emin olurdum. Ve insan ırkına gerçekten yeniden katılmayı başardığında da ayrılmayı düşünmeyeceğinden emin olurdum."

Buna da itiraz etmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu, diye düşündü öfkeyle. Vücudunda aniden ortaya çıkan tahrik edici hisler bir gösterge olsaydı, muhtemelen kendisini o lanet yatakta tutmasına yardım ederdi. Etrafta çırılçıplak ve tahrik olmuş bir şekilde kasıla kasıla dolaşarak bu duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Bakışları adamın ereksiyonuna kaydı, sonra tekrar adamın omuzlarına ve oradaki ısırik izine kaydı. Adamın omzunda bıraktığına benzer bir iz bırakmıştı.

Kahretsin, onu da kendisi gibi vahşileştiriyordu.

"Buraya gel," diye aniden hırladı. "Eğer bana o aç gözlerle bakmak istiyorsan, o zaman bana gel, Cassa. Seni doyurmama izin ver."

Aptal gibi mi görünüyordu? Bir kez daha düşününce, bu soruya cevap vermek istemedi.

"Sanırım şu anda aramızda çok dikkatli bir mesafe bırakmayı tercih ediyorum," diye onu bilgilendirdi. "Bu akşam gereken var ve senin tarafından dikkatimin dağıtılması bunlardan biri değil."

Adam atılmış giysilerine doğru ilerleyip yığından kot pantolonunu çekerken gözlerini ona dikti.

"Ne planlamıştın?" diye sordu, kot pantolonunu o muhteşem bacaklarının üzerine çekerken. "Birlikte akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm."

Birdenbire boş olmasını diledi.

Kendine çok kolay olduğunu söyledi. Bir . Korkak. Azgın bir aptal.

"Ne yazık ki reddetmek zorundayım."

Aslında, geleceğini bildiği acıyla yüzleşmektense giyinip eve kaçmaya hazırdı. Kendi geçmişi ve katilin açıkça sahip olduğu bilgi olmasaydı, o zaman tam da bunu yapardı. Belki de.

Bakışları bir kez daha adamın üzerinde, kot pantolonla kaslı bacaklarından göğsüne doğru uzanan koyu bronz tenine doğru kaydı. Tanıdığı en yakışıklı adamlardan ve şimdiye kadar tanıştığı en çekici Irklardan biriydi.

İnsanoğlunun böylesine hayvani bir güzelliği bu kadar farklı biçimlerde yaratmış olması gerçekten adil değildi. Irklar sadece genetik özellikleriyle değil, yoğun güzel görünüşleri ve üstün fiziksel kondisyonlarıyla da tanınıyordu.

"Tahrik olmuşsun." Aniden söylediği bu söz Cassa'nın yüzünü ısıttı. "Benim yanımdayken hep tahrik oluyorsun Cassa ama hiç flört etmedin, hiç ilgi göstermedin. Neden böyle?" Kuşku gözlerini kararttı.

"Oynadığın oyunları sevmediğim için mi?" Kaşlarını . "Sen ve kardeşin yakışıklılığınızdan daha fazlasıyla tanınıyorsunuz, Cabal. Oyuncaklarınızla birlikte oynamak, küçük oyun buluşmalarınız hakkında duyduğum en güzel tanımlardan biri."

En azından bir zamanlar kadınlarını paylaşmalarıyla bilinirlerdi.

Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tanner artık çiftleşti, bunu biliyorsun. Senin deyimimle artık oyuncaklarımızı paylaşmıyoruz."

Bu gülümseme çok bilgili ve çok seksiydi. Cassa yaklaşan bir son duygusuyla ona baktı. Geçmiş gerçekten de onu yakalıyordu, hem de olabilecek en kötü şekilde.

Kabaca nefes verdi. "Bu akşam Breed oyunları için sabrım yok, Cabal. Burada yapmam gereken bir iş var. Belki bu gece görüşürüz."

Daha önce şifonyerin üzerine koyduğu kıyafetlerini değiştirmek için harekete geçti.

Odaya ilerlerken kollarını göğsünden indirdi, başını çevirdi, bakışları küçük oturma alanı ve dizüstü bilgisayar üzerinde gezindi.

Durduğunda ondan sadece birkaç metre uzaktaydı, yüz ifadesi karanlık ve önsezili bir hal alırken bakışları onu sabitliyordu. "Park alanından uzak dur," dedi ona, sesi uyarıcı bir soğukluktaaydı. "Şu anda güvenli değil."

İçindeki her şey onu geri adım atması için uyarırken, "Bu işler böyle yürümüyor," diye sertçe cevap verdi. "Sırf benimle çiftleştin diye bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Dudakları inceldi. "Bu şekilde çalışmasını sağla, Cassa."

"O zaman bana ihtiyacım olan bilgiyi ver," dedi ona. "Bana neler olduğunu ve Irkların neden bir katilin ardından temizlik yaptığını anlat."

Onun ne bildiğini biliyordu. O vadide bulunmuştu, o ve Dog, muhtemelen birlikte çalışarak, kadının o bölgeye yaklaşmamasını sağlamışlardı.

Cabal'ın kaşları, yeşil gözlerindeki altın parıltısının üzerine ağır bir şekilde indi. Bakışları kadar ifadesi de sinirliydi.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorsun," dedi sonunda ona, sesi alçaktı. "Katil seni hedef aldı, Cassa. Seninle temasa geçildiğini biliyorum. Jonas bu konuda editörünle çoktan konuştu. Evine git, bırak bu işi ben halledeyim. Bu benim işim."

En azından artık ona yalan söylemiyordu.

"Editörümle konuşmaya hakkın yoktu ve ben zaten bunun bir parçasıyım," diye karşı çıktı. "Katiliniz bunu kesinleştirdi."

"Peki nedenini hiç sorgulamadın mı?" diye öfkeyle çıkıştı. "Büyük olasılıkla o piç Watts yüzünden hedefsiniz. Ölümcül Düzine'ye boğazına kadar bulaştı ve bunu sen de biliyorsun."

Evet, bu kadarından şüphelenmişti. O grenli resimdeki adamlardan biri, diğerlerinden daha gizli olan, tam olarak çıkaramadığı adam Douglas'a çok benziyordu.

"Ben her zaman Irklar için bir ses oldum, Cabal," diye onu bilgilendirdi. "Eğer Tanner Irkların yüzüyse, o zaman ben de sesiyim, sen

Bunu biliyorum. Bundan eminim. Katil açıkça ırkları ve onların toplumdaki konumlarını hedef alıyor. Douglas Düzine'nin bir parçasıysa, bu katil için daha da tatlı olur. Dünya öğrenirse bu benim itibarımı zedeler. Sanki onun günahlarını telafi etmek için iyilik yapıyormuşum gibi görünür."

Başını iki yana salladı. "Ve katil Breed'in toplumdaki konumundan çok daha fazlasını hedefliyor, bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi size tekrar soruyorum. Neden bu işe bulaştın?"

"Çünkü seninle bir ilişkim var." Gerçek buydu. Yeterince gerçek değildi ama yalanın kokusunu alamayacağı kadar gerçektir.

Cabal cevap karşısında kaşlarını çatı. "Biz bu işe dahil değiliz. Bundan emin olabilirsiniz."

Başını iki yana salladı. "Tesisiniz kurtarıldığında ben de oradaydım. Bunu rapor ettim. O hikaye ve çekilen fotoğraflar Konsey'in acımasızlığıyla dünyayı sarstı, bunu biliyorsun, Douglas'ın ölümünün aldığı yayından bahsetmiyorum bile. Bu cinayetleri araştırıyorsunuz; ilkinden beri araştırıyorsunuz. Doğal olarak katil bizi birbirimize bağlayacaktır."

Mantıklıydı ve aklına gelen ve onu gerçekten dehşete düşürmeyen tek sebep buydu.

Başını iki yana salladı. "Uzatıyorsun."

Bakışları tekrar onun üzerinde gezindi. Okşayıcı bakışlar korkunun ürpertisini kovalayan bir sıcaklığa sahipti. Cabal'ın etrafında olmanın tehlikesi buydu. Ona karşı dikkatli olmayı unutmuştu. Onun kendisi için bir cazibe olduğu kadar bir tehlike de olduğunu unutmuştu. Bunun bir aşk karşılaşması değil, hormonal bir fenomen olduğunu unutmuştu. En büyük tehlike buydu, çünkü bunu unutmak onu mahvedebilirdi.

Suçlama karşısında kayıtsızca omuz silkti. "Bana çok mantıklı geliyor."

"Sadece sana," diye homurdandı, bakışlarını tekrar ona çevirmeden önce bir kez daha odaya baktı. "Bu konuyu kapatmanı istiyorum Cassa. Burada işimi yapmama izin ver, sonra sana hikâyeyi anlatacağım. Şimdilik bu işin kal. İkimizi de tehlikeye atma."

Cabal onun öfkesinin, reddinin kokusunu, gözleri ona dikilmeden ve yüzü pembeye çalan bir tonda kızarmadan birkaç saniye önce almıştı.

Kızgındı. Bu öfke onun uyarılmışlığına da karışarak doğrudan taşaklarına vuran bir koku yarattı. Neredeyse nefesini kesecek bir şehvet dalgasıyla yukarı çekildi, sıkılaştı ve kenetlendi. Onu tekrar alabileceğini fark etti. Hem de hemen şimdi. Onu yatağa yatırmak ve ikisi de zevkten çığlık atana kadar becermek hiç de zor olmayacaktı.

"İşe yaramayacak." Bir çift yürüyüş botu almak için eğilmeden önce şifonyerden kıyafetlerini aldı. "Üzgünüm bebeğim, ama kaçırmamam gereken bir randevum var. Bensiz iyi eğlenceler."

Onsuz eğlenmek mi? Onun onsuz eğlenebileceğini düşününce neredeyse hırlıyacaktı. Hiç sanmıyordu. Onun gözetimi olmadan katılacağı bir randevu bile olmayacaktı.

"Aptallık ediyorsun Cassa. Burada var olan tehlikeyi biliyorsun."

"İş tanımımda güvenlikten bahsedilmiyor," diye soğukkanlı bir şekilde onu bilgilendirdi banyoya doğru giderken. "Merak etme, seninle yatıp kalkmam konusunda endişelenmene gerek olmadığından oldukça eminim." Sesinde şimdi bir acı vardı, onunla hiçbir ilgisi olmayan bir acı.

"Ben Watts değilim." Bu ifadeyi basitçe, soğuk bir şekilde söyledi. "Onun sana davranışını bana uygulama."

Watts'ın sözde ölümünden sonra hakkında yapılan soruşturmada bu da vardı. Adam karısına bir eşya gibi davranmıştı. Onu kontrol etmek için acı verici yanlış suçlamalarda bulunmuştu. Karısının tasmaşının çok kısa kalmasını sağlamıştı. Onu sevdiği için değil, kontrol edebilmek için.

Onun emriyle durakladı. Onu izlerken dudakları öfkeyle inceldi, belli ki onu tam olarak ne kadar zorlayabileceğini hesaplıyordu. Şu anda sınıra çok yaklaşmıştı.

"O zaman beni kontrol etmeye çalışma," diye önerdi, öfkesinin kokusu artık neredeyse uyarılmayı bastırıyordu. "Bu küçük macerayı benimle paylaşabilirsin ya da kendi başımıza devam edebiliriz. Her iki durumda da, bu benim hikâyem ve onu ben bitireceğim."

Cabal şimdi içinde hareket eden açlığı hissedebiliyordu. Kadının kasıtlı meydan okuması hayvani içgüdülerinin yükselmesine neden olmuş, ona hükmetme ihtiyacı neredeyse kontrolünü alt etmişti. Onun eşiydi. O daha çok

Güçlü, lider olan oydu ve kadın kendini kasten tehlikeye atıyor, ateş hattına yerleştiriyordu.

İnsanlık, kenara çekilmesinde ve yapması yapmasına izin vermesinde ısrar etti. Yine de hayvan öfkeyle kükrüyordu. Bu onun kadınıydı. Eşiydi. O olmasaydı, ne olurdu? Nasıl çalışacaktı?

Onu bölgeden uzaklaştırmak zorundaydı. Onu artık tehlikede olmayacağı kadar uzağa götürmeliydi. Jonas'ı arayıp yardımını isteyebilirdi ama reddedileceğinden oldukça emindi. Piç kurusu bu istek karşısında sadece eğlenirdi. Kızın kendisine bakmasını izledi. Bakışları onunkilere kilitlenmişti, emrettiği şeyi yapmasını, ikisini de kurtarmasını istiyordu, çünkü o

. bile.

"bile buradan ayrılamam Cabal."

Kadının sözleri kendi düşüncelerini yansıttığında neredeyse irkiliyordu. Ona şimdi dokunmak, onu tekrar sahiplenmek, onu önce güvenliğini düşünmeye zorlamak için yumruklarını sıkamak istedi.

"Kişisel korunmanın ne demek olduğunu hiç anlamadın, değil mi Cassa?" Cabal sesinin göğsündeki gümbürtüsünü duydu ve neredeyse irkiliyordu.

"Ve sen kişisel seçimin ne demek olduğunu hiç anlamadın," diye karşılık verdi. "Senin iznine ihtiyacım yok Cabal. İhtiyacım varmış gibi davranma."

Hayvan genetiği iyi bir günde berbattı ve bugün kesinlikle iyi günlerden biri değildi. Irkların bir parçası olan baskınlık, şu anda olduğu gibi saniyeler içinde yükselebilirdi. Kontrol etmesi gereken bir durumda ona meydan okuyordu, ilgili oyuncularını etmesi gerekiyordu. Ama bundan da öte, onun eşiydi ve hayatını tehlikeye atıyordu.

İnsan yanı onun kendi özgür iradesine sahip olduğu mantığını kabul ediyordu ama hayvan yanı, Irkların korunmasının çiftleşmeye bağlı olduğunu bilen yanı aksini düşünüyordu. Güvende olmalıydı, güçlü duvarların arkasında, güvenli bir ortamda kapalı olmalıydı. Durum ya da sebep ne olursa olsun, hayatını tehlikeye atmamalıydı.

Bu tipik bir Irk kibriydi ve onunla mücadele etse de sonunda savaşı kaybedeceğinden korkuyordu.

"Kişisel koruma zaten hiçbir zaman öncelikler listemde üst sıralarda yer almadı." Kadın omuz silkti ve Cabal onun ciddi olduğunu anladı. "Sadece bir kez yaşarsın Cabal. Etrafındaki dünyadan saklanır ve kafanı gömersen, o zaman yaşamıyorsun demektir. Var oluyorsun."

"Sen bir macera bağımlısısın," diye suçladı onu.

Kadın buna güldü. Adam onun dudaklarının ani bir eğlenceyle bükülüşünü izledi, bakışlarındaki kahkahayı gördü.

"Buna böyle mi diyorsunuz? Babam buna delilik derdi."

Douglas Watts'la tanışmadan ve onunla evlenmeden hemen önce ailesini kaybetmişti. Belki de bu yüzden o piç onu bu kadar kolay kandırmayı başarmıştı. Irkların dostu değildi ve kurtarmalarla ilgili haberleri her zaman inceden inceye önyargılıydı.

"Delilik bunun için iyi bir kelime." Daha da yaklaştı. Lanet olsun, kendine yardım edebilseydi. Onun sıcaklığını hissetmek, saten gibi tenine dokunmak, tadına bakmak istiyordu. Şimdilik bornozun altında çıplaktı. Çabuk hareket etmezse, giyinmiş ve gitmiş olacaktı.

"Cabal." Sesi nefes nefese çıkıyordu.

Hatırladığına göre, tutku da nefes nefese kalmıştı. Tatlı ve boğuk bir ses, göğsünün derinliklerinden gelen bir zevkti. Bunu tekrar duymak istiyordu, onun yumuşak küçük çığlıklarını, ihtiyaç ve coşku miyavlamalarını.

"Seni hayal ediyorum." Kelimeler ağzından zorla çıkmıştı. Bu sözleri fısıldamak istememişti, bu bilgiyi ona açıklamak istememişti. "Sana dokunmayı, etinin her santimini yalamayı hayal ediyorum."

Kadın titredi. Cabal onun vücudunda hızla ilerleyen ihanet dolu küçük dalgalanmayı izledi. Geniş gri gözler ona bakıyordu, biraz şaşkın, çokça temkinli. Kızın gözlerindeki açlığı, dudaklarının olgunlaşmasını, yanaklarının kızarmasını görebiliyordu.

Kendini onun yolundan çekilmeye, odadan çıkıp tehlikeye doğru yürümesine izin vermeye zorlayamıyordu. Onun tatlı, tatlı eşi. Onu altına almak, dokunuşuna boyun eğdirmek, ona sadece kendisinin getirebileceği tamamlanma için yalvarmak varken neden böyle çılgınca bir şey yapıyordu ki?

"Cabal, bunu yapma."

Durakladı, dudakları dudaklarından bir nefes ötede, onun yüzündeki çelişkili duyguları izledi, ince kokusunda onları kokladı. Öfke. Acı ve burukluğun bir tonu. Ve kararlılık. Buraya yapmak için geldiği şeyi yapmaya kararlıydı ve adam kasten onun yoluna çıkıyordu.

Çiftleşme ateşi başka bir şeydi, ama şu anda onu burada tutmak için bu ateşleri kasten tutuşturuyordu. Onu güvende tutmak için.

"Bu gece gitmene izin vermem hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye uyardı onu usulca. "Sonsuza kadar Cassa, ben de hemen arkanda olacağım."

Dudakları titriyordu ve adamın tek yapabildiği onları kendi dudaklarının altında yakalamak ve onunla arasında oluştuğunu hissedebildiği tüm açlığıyla sevmekti.

Kız onun kızıydı. Tanrı onu onun için yaratmış, onunla eşleştirmişti. Kalbi ve ruhu onun için yaratılmıştı.

"Ben bir sahiplenmeyim," diye fısıldadı acı içinde. Acıyı hissedebiliyor, etraflarındaki havadan kokusunu alabiliyordu. "Bir eş. Hepsi bu Cabal."

"Benim tek eşim," diye hatırlattı ona, sesi sertti. "Seni bir helikoptere bindirip Sığınak'a geri götürmediğime şükretmelisin."

"Önce seni vurmadığım için şükretmelisin." Şimdi onunla burun burunaydı, öfke uyarılmayı bastırıyor, gurur acı tatlı kokusunu ekliyordu.

Onu reddetmek istiyordu ama parmakları kollarını tutuyor, uçları etine masaj yapıyordu. Ona tutunurken bile onu inkâr ediyordu.

"Burada kalmanın ne kadar iyi olabileceğini sana göstermeliyim," diye fısıldadı.

Bunun üzerine harekete geçmek istedi. Dili harekete geçmek istiyordu; altındaki bezler şişmiş, ısınmış, çiftleşme hormonu ağzının sıcak derinliklerine salınmak için yalvarıyordu. Onu yalayabilirdi. Sadece dudaklarının yemyeşil kıvrımlarını yalayabilirdi. Bundan daha fazlası gerekmezdi. Dilinin bezlerindeki çiftleşme hormonu istekliydi, bir kez daha serbest kalmaya hazırdı.

Cabal dişlerini sıktı, kontrol için savaştı. Sadece birazcık kontrol. Şimdi bunun zamanı değildi. Katılacağı kendi toplantısı ve onun güvenliğini sağlamak için yapması gereken düzenlemeler vardı.

Ama ne kadar da tatlıydı. Artık onu tanıyordu, tadını ve üzerinde yaratacağı sarhoş edici etkiyi biliyordu.

Çok sarhoş edici.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. Bir elini indirdi, parmakları kadının kıvrımlarını kavrarken onu kendine doğru çekti, kaldırdı, kot pantolonunun altında sert ve sıcak bir şekilde zonklayan ereksiyona doğru bastırdı.

Ona şimdi sahip olabilirdi, onu alabilirdi. Tek gereken tek bir öpücüktü. Dilinin onunkine karşı sıcak, umutsuz bir okşaması ve ona ait olacaktı. Onu inkar edemezdi.

"Kabal." Eğer bu bir protestoysa, o zaman zayıf protestodur.

Dudakları çenesine, boynuna doğru ilerlerken başı geriye düştü. Yalamak istemesine rağmen yalamadı. Yalamak için ölüyordu.

Bunun yerine, dudakları sadece ayrıldı, dişleri hassas etin üzerinde gezinirken, aleti onun ani, muhtaç küçük iniltisiyle sarsıldı.

Tatlı cennet. Ondan istediği şey buydu. Onun zevk sesi. İtirazlarına, gözlerindeki ürkekliğe ya da korkuya değil. Ama sadece bu, Cassa'nın zevki.

◆ BÖLÜM ◆

Onun kollarında ölüyordu.

Cassa sıcak, sarhoş edici ihtiyaç dalgalarının vücuduna hücum ettiğini hissedebiliyordu; onunla savaşırken bile onu kucakladı. Başı çaresizce geriye düşerken tırnaklarını adamın kollarına geçirdi, duyuları boynundan akan hislerin yoğunluğuna odaklanmıştı. Hinzırca uzun köpek dişlerinin sivri uçları tenini tırmıkladı ve bir kez daha enfes zevk sarmallarını peşlerinden sürükledi.

Ona doğru yaklaşmamaya çalışırken ayak parmakları halının üzerinde kıvrılıyordu ve başarısız oldu. Adamın kalçası onunkinin arasına girip bacaklarının arasında zonklayan çaresiz ihtiyaca doğru bastırıldığında, boğazından bir inilti çıktı. Kalçaları sert kaslara sürtünürken dalgalandı; tırnakları gömleğinin kumaşına battı ve seksinden akan vahşi ıslaklığı hissetti.

Onun için acı çekiyordu. Hiçbir şey ya da hiç kimse için Cabal için acı çektiği kadar acı çekmemişti. Tam da bu kadar hızlı, Cabal'ın onu son kez almasından bu kadar kısa bir süre sonra, daha önce olduğu gibi aynı umutsuz yoğunlukla onun için yanıp tutuşuyordu.

Çiftleşme ısı. Irk topluluğunda hızla yayılan, çiftleri birbirine bağlayan, ayrılmalarına izin vermeyen o kimyasal reaksiyon. Bu vahşi, aç bir sıcaklıktı, göz ardı edilmeyi reddeden, Cassa'nın onu ele geçirdiğini, ruhunu çaldığını bildiği bir sıcaklık. Cabal zaten onun kalbini çalmıştı. Şimdi de geriye kalmış olabilecek her şeyi alıyordu.

"Lanet olsun sana." Küfrü kulağına doğru homurdandı. "Bana ne yaptığını biliyor musun Cassa? Bunun bize ne yapacağını biliyor musun?"

"Her seferinde bir soru." Adamın kalçası cinsel organının bornozla kaplı etine daha sert bastırırken kadın nefes nefese kaldı. "Çoklu görev yeteneklerim bugün çalışmıyor."

Adam yüzünü boynuna gömerken omzunda bir kıkırdama duyduğuna yemin edebilirdi.

"Seni lanet olası ukala," diye suçladı onu.

"Seni lanet olası cins." Adamın elleri sırtını kavrarken, masaj yaparken, bornozunun kumaşını okşarken kirpikleri kalkmayı, açılmayı reddetti.

Bu kadar iyi hissetmemeliydi. Ellerinin sırtını okşadığını hissetmek, parmaklarının omurgasını bulması, onu tekrar ısırarak için bu delice, çılgınca ihtiyaçla doldurmamalıydı.

Boynu dudaklarının altındaydı. Onu tekrar alırsa yine ısıracaktı.

Ve onu ısırabilirdi de. Gönölünce ısırabilir, etinin tadına bakabilir ve sonuçları hakkında endişelenmeden bundan zevk alabilirdi, çünkü sonuçlar zaten buradaydı.

Kirpikleri kalktı, başı aşağı inip dudakları adamın boynunun sert etine dokunduğunda zevk bir uyuşturucu gibi içinden akıp geçti.

Adamın göğsünden çıkan ses, kadının omurgasından aşağıya doğru şiddetli bir ürperti gönderdi. Kısmen korku, kısmen zevk ve bolca kadınsı tatmin.

Nedeni ne olursa olsun -kimyasal, biyolojik ya da sadece kader- bu Irk'ı başka hiçbir kadının yapamayacağı kadar memnun edecekti. Çapkın, çekici ve vahşi Cabal St. Laurents, sırf onun eşi olduğu için, onunla tattığı zevki asla tadamayacaktı.

Bir an için korku diğer tüm hislerin önüne geçti. Çünkü aynı şey onun için de geçerliydi. Başka biriyle asla bu kadar şiddetli bir zevk yaşayamayacaktı.

"Cabal, bunu durdurmalıyız." Sözcükleri söyledi ama kalçaları Cabal'inkilere sıkıca yapıştı, kalçaları aralarında sıkışan sert kaslara karşı çalıştı ve suları vajinasından yoğun ve sıcak bir şekilde aktı.

Hiçbir şeye Cabal'a ihtiyaç duyduğu kadar umutsuzca ihtiyaç duymamıştı. Tekrar. Şu anda.

"Ağrın var," diye fısıldadı kulağına. "Hissediyorum Cassa. Bana ihtiyacın var."

Ona şimdi ihtiyacı vardı. Çiftleşme sıcaklığının ne olduğunu bilmeden önce, aralarındaki fenomenin alevlenmesine yetecek kadar yakınlaşmadan önce ona ihtiyacı vardı. Dudaklarını ayırıp onun kanını tatmadan bir saniye önce ona ihtiyacı vardı.

Evet, ona ihtiyaçı vardı ama ihtiyaının derinliğinin fiziksel olanın çok ötesinde olduğunu biliyordu. Bir elinin sırtından karnına doğru kaydığını hissettiğinde bile, onun kalbine de sahip olamayacağını biliyordu.

Ama bu, bornozunun kemerinin çözüldüğünü hissettiğinde onun adını fısıldamasını engellemedi. Ve uçlarının ayrıldığını hissettiğinde karnını emmesine de engel olmadı.

"Sadece bir dokunuş." Kulağını ısırđı ve vücudunda patlayıcı bir coşku patlaması yarattı.

Çıplak teni, nasırlı ve emin parmakları karnının alt kısmına doğru kayıyordu.

"Cabal, bu ılgınlık. İkimizin de yapması gereken şeyler var." Cabal'ın parmakları kadının kalçalarının arasından kayarak, uçları cinsel organının hassas kıvrımlarını gizleyen nemli bukleleri okşarken, kadının protestosu ince, zevk dolu bir çığlığa dönüştü.

Adam geri çekilirken kalçaları daha da yaklaşıarak adamın baskıyı yeniden yakalamaya çalıştı. Bir saniye sonra, adamın parmak uçlarının tepesindeki buklelere baskı yaptığını hissedince durdular.

Teni ne kadar da sıcaktı. Klitorisinin şiştiğini hissettikçe, seksinin kıvrımlarının sularıyla ıslandığını hissettikçe zevk yoğunlaştı ve sistemi boyunca patladı. Vücudu onun için o kadar hazırdı ki, onun dokunuşu için o kadar çaresizdi ki, onu çaresiz bıraktı.

"Ne kadar tatlı ve ateşli olduğunun kokusunu alabiliyorum." enesiyle bornozunun yakasını kenara iterken dudakları boynundan omzuna doğru süzüldü. "Hissedebiliyorum, Cassa."

Parmakları aşığıya kaydı, klitorisinin çaresiz zonklamasını geçti, amından dökülen sırlıslıkam, kaygan ze dalmadan önce en hafif dokunuşla etrafını okşadı.

"Bunu şu anda yapamayız." Başına gelecekleri, onları birbirlerine daha da sıkı bağlayacak ve sonunda ikisini de yok edecek olan bağları ağlamak istiyordu. Ona her dokunduğunda, onu her ele geçirdiğinde, kendisinden daha fazlasını ona kaptırıyordu.

"Yapamaz mıyız? Ama bebeğim, biz zaten yapıyoruz. Yaptık bile."

Adamın parmağı aşığı doğru kayarken parmak uçlarına kalktı, kıvrıldı ve zonklayan dar, çaresiz giriše hınzırca sokuldu.

ona sahipti. Dudaklarından ağlamaklı, çaresiz bir iç çekiş döküldü. Başını adamın omzuna yasladı, elleri adamın kollarını sıkıca kavradı.

Cassa titrediğini, parmağı içine girerken içten dışa doğru parçalandığını hissedebiliyordu. Kasları davetsiz misafirin etrafında kenetlendi, sıkılaştı. Isınan ıslaklık arttı, parmağı sıkılaştıran dokuyu yavaş ve kolay bir şekilde geçerken yolunu kaygan ve sıcak hale getirdi.

"Senin içinde olmam gerekiyor," diye homurdandı, çenesi şimdi onunkine bastırıyordu, yüzünün yan tarafındaki kaslarının sıkışma hissi Cassa'ya kendi üzerinde uyguladığı kontrolü hatırlatıyordu. "Seni yatırmaya ihtiyacım var Cassa. Sana dokunmaya. Sadece sana dokunarak saatler, günler geçirebilirim. Seni tadarak."

Oh Tanrım. Okşayan parmağını çevreleyen kaslara beyaz-sıcak bir ihtiyaç çarptığında nefesini kaybetti. Rahmi kasıldı ve sıkılaştı ve eğer yanılmıyorsa, hayatının en yoğun orgazmına saniyeler kalmıştı.

"Beni istiyor musun, Cassa?" Kelimeleri fısıldarken soru hem zevk hem de acının sinsisi bir vaadiydi. "Bana ihtiyacın var mı?"

Nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi ona da ihtiyacı vardı.

Parmağı geri çekildiğinde boğazından bir inilti çıktı ve geri döndüğünde, bir başkası oturuşu daha da sıkılaştırdı, onu gerdi, savaşılamayacağı bir zevkle yaktı.

Arzuya ya da çekime karşı savaşmakta hiçbir zaman zorlanmamıştı. Daha iyisini bilemeyecek kadar genç ve aptal olduğundan beri. Bir erkeği sevmenin getirebileceği ihanetin gerçek derinliklerini öğrendiğinden beri.

Ama şimdi, zevk çok yoğun, görmezden gelinemeyecek ya da inkâr edilemeyecek kadar derindi. Başparmağı klitorisinin şişmiş tomurcuğunu daire içine alıp orgazm ihtiyacıyla zonklamasını sağlarken, parmakları yavaş, kasıtlı hareketlerle onun içinde becerdi.

Çok yakındı. Çok yakındı. Eğer baskı biraz daha sert olsaydı, sadece biraz daha sert.

"Cabal, lütfen." Kalçaları her yavaş, kasıtlı itişe karşı sarsıldı. "Benimle alay etme."

"Seninle asla alay etmem, Cassa."

Bir sonraki hamlede ılık atmak istedi. Parmaklarının içini sertçe ve derinlemesine ittiğini hissetmek, şiddetli bir zevk dalgasını sistemine gönderiyor, onu çok ediyor ve neredeyse kalp atılarını aşırı derecede durduruyordu.

Şimdiye kadar buna alımı olmalıydı. Onun dokunuşunu tanımalı, kendisine ilk dokunduğu andaki kadar şiddetli ve sıcak olan bu heyecana karşı bağışıklık kazanmalıydı.

Nefesi geri döndüğünde, bir sonraki itiş onu parmak uçlarına gönderdiğinde ve tırnakları şimdi adamın pazılarını sıktığında aceleyle, bir ılık . Yaklaşmıtı. Çok yaklaşmıtı. Patlayacaktı. İçinde oluşmaya başlayan tepkiyle ikisini de yok edecekti.

"Benim için gel, Cassa." Sesi Cassa'nın kulağında gümbürdüyordu. "Hissetmeme izin ver, bebeğim. Benim için geldiğini hissetmeme izin ver."

Onun adını haykırdı, kasıldı. Ekstazinin kırılğan klitorisinin etrafına kapandığını hissedebiliyordu. İhtiyacın birleştiiğini hissetti. Parmakları bir kez daha içine daldığında, onu doldurduğunda, gerdiğinde, ihtiyaç genişlemeye başladı, kan dolaşımında sert, hızlı bir taleple atmaya başladı. Onun içindeydi, onun etrafındaydı, onun içinde birikiyor.

"Bayan Hawkins, ben erif Lacey." Cabal'ın hareketsiz kaldığını hissettiğinde bu ses rahatsız edici, nefret dolu, korkunç bir sestti. "Bayan Hawkins, orada mısınız?"

O burada değildi. Cevap veremiyordu. Cabal'ın parmaklarının seksinin içinde sıkışıp kaldığı kadar kesin bir şekilde nefesi de boğazında sıkışıp kalmıştı.

Boğazında sert ve tehlikeli bir hırıltı gmbürdedi.

"Bayan Hawkins, kapıyı aın yoksa ben atıracağım." erif Lacey'nin sesi sertleştii, soğuk ve uyarıcı bir hal aldı. "İyi misiniz, Bayan Hawkins?"

Şerif odasına döndüğünden emin olmak için kontrol etmiş olmalı. Resepsiyondaki görevli orada olduğunu biliyordu.

Cassa başını salladı.

"Cevap ver ona," diye talep etti

Cabal. Boğazından bir inilti çıktı.

"imdi, Cassa." Adamın parmakları kızıdan kurtuldu ve kız erife öfkeyle bağırmak istedi.

"Sadece bir dakika." Sesi boğuktu, elinden yavaşça kayıp giden bir kurtuluşun acısıyla doluydu.

"Her şey yolunda mı, Bayan Hawkins?" Şerif Lacey'nin sesi daha talepkâr hale geldi.

"İyi, iyi. Tamam," diye . "Sadece bir dakika."

Zayıftı, Cabal'ın işini tamamlayana kadar bornozunu tamir ettiğini fark edemeyecek kadar dengesi bozulmuştu.

Yüz ifadesi şehvetle gerilmişti, gözleri daha yeşildi ve ona bakarken gözlerindeki kehribar benekler daha parlaktı.

"Bunun başlamasına izin verdiğimiz için delirmiş olmalıyız," dedi sert bir şekilde.

Ağlayabilirdi. Ağlamak istedi. Sonsuza dek bağlanacağı bir adamın, bağlandıkları için kendi pişmanlığını dile getirmesi gibisi yoktu. Evet, bu küçük ilişki çok eğlenceli olacaktı.

"Elin bornozumun içindeydi," diye hatırlattı ona, sesi ekşiydi. "Tam tersi değil. Sana bu akşam yapacak işlerim olduğunu söylediğimi hatırlıyorum." Yine de Cabal'ın bu buluşmadan haberolmamasını tercih ederdi.

Şerif Lacey kapıyı bir kez daha çaldığında vücudu hâlâ şarkı söylüyor, serbest bırakılma ihtiyacı hâlâ parçalıyordu.

Ellerini kalçalarına silen Cassa, sert bir nefes alarak kontrolünü etrafına topladı ve kapıya doğru ilerledi.

Cabal'a dönüp baktı, keşke onun kendisine verdiği tepkiyi sakinleştirdiği kadar kolay sakinleştirebilseydi. Şerif tekrar kapıya vurmasaydı, kendini kontrol altına almak, ellerinin titremesini durdurmak için daha fazla zaman harcayacaktı.

Dişlerini sıkarak kapı kolunu kavradı ve kapıyı çekip açtı, diğer kadının bakışları odayı yarıp Cabal'ın üzerine yerleşirken geri adım atıp şerife baktı.

Cassa bir an için şerif ve Cabal'ın birbirlerini ikisinin de fark etmesini istemeyeceği kadar iyi tanıdıklarını hissetti. Bu, diğer kadının omuzlarındaki gerginlikte ve ela gözlerini dolduran şüphedeydi.

"Umarım bir şeyi bölmemişimdir." Şerifin ses tonu alaycı, gülümsemesi dostçaydı, ancak bakışlarında gerçekten de bir şeyi böldüğünün bilgisi açıktı.

" de değil," güvence verdi Cassa. "Lütfen içeri buyurun ve beni tekrar görmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"İlçede olası bir İrk iddeti olduğu mesajını aldığımda, itiraf ediyorum, hemen oraya kotum. Bugün bundan bahsetmemitiniz."

Harika. Cassa Cabal'a baktı ve onun gözlerinin kısılmasını izledi.

"Bay St. Laurents bu ie karıtı mı?" İnce, uzun boylu erif, bakışları Cabal'ın üzerinde gezinirken baparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Her zaman onun oldukça şüpheli bir karakter olduğunu dnmmdr."

erifin sesinde bir kahkaha tonu ve bir aınalık vardı. Cabal'ı tanıdığını saklamaya alımıyordu ama onu çok iyi tanıdığı da söylenemezdi. Cassa içinde yükselen kıskançlığı bastırmaya çalıştı, bu duyguyu fark ettiğinde hem aırdı hem de dehete dt.

O kıskançlık yapmazdı. Bir erkeği kıskanmazdı, kıskanmazdı. Kendini yok etmek için bu duyguya teslim olmaktan daha hızlı bir yol yoktu. Ve Cassa bir daha asla kendini yok etmeyi reddetti.

"Bay St. Laurents'ın büyük ihtimalle bir şekilde bu iin içinde olduğundan eminim." Cassa gülümsemesinin gerginliğini hissetti ve Cabal'ın bu gece buraya gelmesinin Glen Ferris'e geldiği sorutırmaya karşı onu etkilemekten başka bir nedeni olmadığından emin oldu.

Danna Lacey odaya girdi, bakışları Cassa ve Cabal arasında gidip gelirken kara kaları merakla kalktı.

Kot pantolon, resmi bir gömlek ve botlar giymiş olan erif Lacey tam bir taşra kızı gibi görünüyordu. Omuz hizasındaki saçları, resmi erif apkasının altına tam oturan ve yüksek elmacık kemiklerini mkemmел bir şekilde ortaya çıkaran ık bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı.

Yeşil gözleri neeyle parıldıyordu ama içlerinde bir parça sinizm vardı. İrklarla uğramayı iyi bildiği ve onların hilelerinin çok iyi farkında olduğu halde eğleniyordu.

Olmalı da. Danna Lacey'nin departmanı, İrkları kolluk kuvvetlerine dahil etme ve İrklara karşı şiddeti düzenleyen yeni yasaları uygulama çabalarında İrk Yasası ile işbirliği yapmak için ilk imzayı atanlardan biriydi.

"Peki, sorun nedir?" Şerif Lacey ikisinin arasına baktı. "Genellikle Irk İşleri Bürosu, karıştığı herhangi bir şiddet olayı olduğunda benimle irtibata geçer. Muhabirler değil. Ve siz daha önce bunlardan hiç bahsetmediniz Bayan Hawkins."

Cabal, "Bayan Hawkins'in sadece endişelendiğini sanıyorum," dedi. "Ulusal ormanda eğitim tatbikatları yapıyorduk ve geçen gece onlardan birine rastladı."

Oh, bu iyiydi.

"Pek sayılmaz," diye itiraz etti Cassa. "Son duyduğuma göre, John Bollen'in emrindeki çakallar Büro ya da Sığınak ile pek işbirliği yapmıyorlarmış."

Bir zamanlar Genetik Konseyi'nde üst düzey bir yetkili olan General Tallant'ın ikinci adamı olan John Bollen, Tallant'ın ölümünden sonra görevi devralmıştı. Artık Bollen Enterprises olarak anılan Tallant organizasyonu, güvenlik görevlileri, kişisel koruma ve kas gücü ve silah gerektiren diğer hizmetleri sağlıyordu. General Tallant'ın sahipliğinde, Irklara karşı saldırı düzenleyecek yıkıcı ekipler de tedarik etmişti.

Irklar söz konusu olduğunda şimdi ne yaptığını kimse tahmin edemezdi. Bollen işlerini sessiz yürütüyordu ama genel kanı, Irklar'ın şu anda Bollen tarafından, örgüt Tallant'ın liderliği altındayken olduğundan daha fazla tehlikeye atıldıkları yönündeydi. "Bollen'in

Çakalları ulusal ormanda mı?" Şerif Lacey Cabal'a sorduğu soru. "Irk eğitimi egzersizleri sırasında mı?"

Cabal, Lacey'ye dönmeden önce Cassa'ya azarlayıcı bir bakış attı.

"Hadi ama Danna, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Biz onları gözetliyoruz, onlar da bizi gözetliyor. Kimse silahlı değildi, kimse yaralanmadı."

Şerif Lacey dikkatini tekrar Cassa'ya yöneltmeden önce bu yorum karşısında yüzünü buruşturdu. "O zaman şiddet nerede devreye giriyor?"

Cassa, şerifin sempatik ve Cabal'la aynı fikirde olmamaya ya da ona tamamen inanmamaya eğilimli olsa da, Cabal'ın kendisini açıkça uzak durması için uyardığı bir şeyi araştırmaya dahil olmayacağını hemen anladı.

Cassa artık öfkesini gizleyerek, "Ormanda pusuya düşürüldüm," dedi. "Coyote askerlerinin çok tehlikeli olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

bölgede dolaşıyordu ve kendimi tehdit altında hissediyordum. Bay St. Laurents bölgede olmasaydı, karşılaştığım üç asker tehlikeli hale gelebilirdi."

Lacey'nin gözleri kısıldı. "Kim olduklarını biliyor musun?" "Sadece birini." Cassa omuz silkti.

"Dog ve onun iki teğmeni Butch ve Mongrel'di." Cabal soğuk bir gülümsemeyle konuştu.

Şerif Lacey bu bilgi karşısında başını iki yana salladı, keskin bir baş hareketiyle yüz ifadesi ağırlaştı. "Orman bekçilerini onları izlemeleri için uyaracağım," diye söz verdi. "Yerel polis ve yardımcılarımın yanı sıra. Onları bölgeden atamayız ama gözümüz üzerlerinde olabilir." Tekrar Cassa'ya baktı. "Burada daha ne kadar kalacaksın?"

Cassa kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, şerifin muhtemelen kalış süresinin kısa olmasını umduğunun farkındaydı.

"Emin değilim," dedi. "Fark eder mi?"

Şerif yüzünü buruşturdu. "Breed ateşinin üzerine dökülmüş gaz gibisiniz," dedi. "Coyote askerlerinin burada olmasının sebebi siz olabilirsiniz Bayan Hawkins, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi. Dog raporlarınızda birkaç kez yer aldığına, onun hakkındaki görüşleriniz konusunda pek de nazik davranmadınız."

"Bana nazik olmam için para ödenmiyor." Kendini sorun çıkardığı için cezalandırılan on yaşında bir çocuk gibi hissediyordu.

Şerif, "Ben de bela arayan gazetecilere bakıcılık yapmak için para almıyorum," diye karşılık verdi. "Coyote askerleri gidene kadar ormandan uzak durun, size verebileceğim en iyi tavsiye bu."

Başka bir deyişle, toparlanıp şehri terk etse gerçekten iyi olurdu. Cassa, kendi soruşturmasında gerçekten yardıma ihtiyaç duyması halinde irtibata geçebileceği kişiler listesinden şerifi zihninden sildi.

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim Şerif." Kapıya doğru ilerleyip diğer kadın için kapıyı açarken dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. "Daha fazla yardıma ihtiyacım olursa size haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Şerif Lacey başını sallayıp kapıya doğru ilerlerken yorgun bir şekilde nefes aldı. "Bayan Hawkins, Irk Yasası'na göre, bir daha

Ne bu adamları şehir dışına çıkarabilirim ne de resmi olarak varlıklarını protesto edebilirim. Her ne kadar nefret etsem de, Dog ve teğmenleri gibi adamlar işleri berbat edip bana Büro ile irtibata geçmem ya da onları hapse atmam için bir sebep verene kadar onlara katlanmak zorundayım."

Cassa alaycı bir tavırla, "O zamana kadar odamda saklanıp eğleniyormuş gibi yapacağım," dedi. "Bölge hakkında planladığımı hoş küçük hikâyede bundan bahsetmeyi ihmal etmeyeceğim."

Şerif ona, "Hazır bundan bahsetmişken, geçen yıl çalıştığın istasyonda Dog'un resmini her yere yapıştırarak bu durumu kendin yarattığını da hatırlat lütfen," dedi. "Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı, Irklara karşı şiddet ve küçük çocukların şekerlerini çalmakla suçlanan bir zamanların isimsiz Coyote Breed'i," diye alaycı bir şekilde alıntı yapan şerif, başını eğlenerek salladı. "Gerçekten Bayan Hawkins, onunla ormanda karşılaştığınızda hoş biri olacağını mı düşündünüz? Cabal ve ekibi orada olduğu için şanslıydınız."

Şu anda şanslı olmak Cassa'nın tam olarak hissettiği şey değildi. Ama ağzını kapalı tuttu, fikrini kendine sakladı.

"İyi günler, Şerif." Şerife sıkıca , sonra Cabal'a döndü. "Artık sen de gidebilirsin."

Vücudu hâlâ uğulduyordu. İçinden öfke akarken bile cinsel ihtiyaç hâlâ yatıştırılmak için yanıp tutuşan bir açlıktı. Şerifle temasa geçtiğini biliyor olmalıydı. Meraklı piç bu yüzden buradaydı. Bir gece önceki saldırı hakkında lanet olası bir rapor tutmalıydı ve şimdi de bir soruşturma talep etmeliydi. Ama bunu yapmak için, ormanda neden bulunduğu dair bir neden bulması gerekiyordu.

Normalde bu bir sorun olmazdı. Ama normalde beyni çalışmayı reddedecek kadar tahrik olmazdı.

"Breed," diye emretti Şerif Lacey, sesi sertti. "Bakalım burada bulunma sebebiniz hakkında daha açık sözlü olacak mısınız, bu arada siz de benim tatbikat yaparken hazırlamanız gerektiğini unuttuğunuz raporu hazırlayın. İçimden bir ses ikinizin Dog ve adamlarından daha fazla sorun çıkaracağınızı söylüyor."

Cassa'ya attığı bakış, onun zevkten çığlık atmasına ve daha fazlası için yalvarmasına neden olacak türden bir misilleme vaat ediyordu.

"Benden bir süreliğine kurtulmak bu durumu daha iyi hale getirmeyecek," diye uyardı onu usulca, yaklaşırken, bakışları şimdi onunkilere kilitlenmişti. "Kendini kandırma Cassa."

"Bahse ," diye mırıldandı.

"girerim." Adam onun önünde durdu, dudakları kulağına değene kadar başını eğdi. "Bahse girerim, tatlım, sert, sıcak bir öpücük. Bunu görmezden gelmenin yapamayacağın bir şey olduğuna bahse girerim."

Geriye doğru sarsılan Cassa ona ters ters baktı. Kanı yeniden damarlarında dolaşmaya başlamıştı ve adamın taze, kış gecesi kokusunun diline dolandığına yemin edebilirdi.

"Seni sonra yakalarım Cabal." Şimdi o öpücüğü almadan önce ondan uzaklaşmak için kendini zorlarken bile kelimeleri dudaklarından zorla geçirmek zorunda kaldı. "Şerifle iyi eğlenceler."

Dudakları alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı, sonra doğruldu ve kadının dediğini yaptı. Dönerek kapıya doğru yürüdü, kapı kolunu kavradı ve paneli arkasından çekerek kapattı.

Kapının sessizce kilitlenme sesi Cassa'nın hem rahatlama hem de pişmanlık içinde gözlerini kapatmasına neden oldu. Pişmanlık, yüzleşmesine izin vermeyeceği bir şeydi. Topuklarının üzerinde dönüp duşa doğru ilerlemeye başlamıştı ki dizüstü bilgisayarından gelen sessiz bir bip sesi gelen kutusuna az önce bir posta düştüğünü haber verdi.

Odaya geri döndü ve masaya doğru yürüdü. Ekranı erişmek için şifreyi girdikten sonra e-postanın konu satırına baktı.

Başarısız olacaksın.

Başarısızlık bir seçenek değildi. Cassa e-postayı açtı.

Daha fazla kan dökülüyor. Ölümcül Düzine artık ölümcül değil. Sana yeterince zaman verdim. Avım her yıl buraya gelir. İhtişam içinde yemek yer. Önyargısızca büyüler. Ne kadar , ne kadar yakışıklı. Ruhu ne kadar kötü, kalbi ne kadar bozuk. Vahşi doğanın çocuklarını saklayan ve besleyen topraklar şimdi bir kez daha düşmanlarının kanını tadacak Bayan Hawkins. Dikkat edin de bir gün siz de av olmayın.

Bir gün av olacağına dair sürekli uyarı vardı. Cassa'nın o günün giderek yaklaştığından hiç şüphesi yoktu.

Cabal, Danna Lacey'yi handan itibaren takip etti, adımları Danna'ninkilere eşitti, ta ki Danna Lacey onun kullandığı resmi cipin önüne gelene kadar.

"Bu işe karışma Danna," diye uyardı Danna sürücü kapısının kilidini açıp ona bakarken.

Yüz ifadesi alaycı bir eğlenceyle doluydu. Adamın üzerinde çalıştığı soruşturmayı ve tehlikeyi biliyordu ama yine de gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun, Cabal?" Sesi, içindeki kibir imasına rağmen nazikti. "Ben senin emrin altında bir Breed askeri değilim, ne de çok iyi topuklarım var. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Tıpkı sizin de burada tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu hatırlamanız gibi. Sadece Irklar değil, bu topluluk da. Cassa için üzölmeyi bırak ve kendin için endişelenmeye başla."

Ondan dalga dalga yayılan sempati ve şefkatin kokusunu alabiliyordu. Bu sadece Danna'ydı. Yaptığı iş için gerekli duygusal güce sahip olduğunu asla düşünemezdi. Küçük bir kasabanın şerifi olarak, bir zamanlar mutlaka arkadaş, komşu olarak gördüğü insanların doğasında var olan zalimliği görmüştü.

"Her zaman önce kendim için endişelenirim, Breed." Elini uzatıp anahtarı kontağa sokarken ve aracı çalıştırırken kıkırdadı.

"Yoluma çıkma Danna," diye onu tekrar uyardı. "Cassa'nın bu konuda kışının altına ateş koymasına izin verme. Seninle savaşıacak zamanım yok."

Zarif bir homurtu çıkardı. "Sanki bunun için bir savaş olacakmış gibi," diye . "Gerçekten Cabal, sen daha iyi bilirsin. Oldukça tembelimdir; kendimi daha fazla dışarı atmam."

Cabal bu ifadenin yalan olduğunu biliyordu. Danna tembelden başka bir şey değildi.

Onun karanlık bakışına güldü, en ufak bir endişe ya da korku belirtisi göstermeyi reddetti. Ve onun her iki duyguyu da hissettiğinden şüpheliydi.

"Evet Cabal," diye devam etti, "küçük başımı eğeceğim ve Irklara uyacak şekilde yalınayak ve hamile olarak etrafta koşturacağım. Şimdi tatmin oldun mu?"

Cabal bunun üzerine homurdandı. Hayır, gerçekten tatmin olmamıştı ve onun mizahını da takdir etmemişti.

"Bunu yaptığından emin ol," diye mırıldandı. "Hazır başlamışken, Banks hakkında benim bilmediğim bazı bilgiler edinmeye çalış. Bu beni son derece memnun eder."

Danna gülerek başını salladı. "Bende ne varsa sende de o var Bengal. Senin için zaten yaptığımdan daha iyisini yapamam."

Ve onlar için çok fazla ayak işi yapmıştı. Kırk beş yaşında, bekâr ve bağımsız olan şerif, Cabal'ın soruşturmasının ilk birkaç günü boyunca sayısız saatini vermişti.

"Beladan uzak dur Danna," diye uyardı onu, Cassa'yı uyarabilmeyi dilediği halde.

"Aynı şeyi sana da söyleyebilirdim Bengal, ama benim sana göstereceğim ilgiyi senin de bana göstereceğinden şüpheleniyorum." Kadın ona gözlerini devirdi ama adam onun bakışlarındaki endişeyi fark etti.

Glen Ferris onun bölgesiydi ve geçmiş deneyimlerinden, onun kendi alanı olarak gördüğü yerde Breed müdahalesini iyi karşılamadığını biliyordu.

Bu düşünceye omuz . Kimse bunu hoş karşılamazdı ama bu artık hayatın bir gerçeğiydi. Irklar hayatta kalmak için bir ölçüde özerkliğe ihtiyaç duyuyordu. Irk Yasası onlara bu özerkliği elli yıllık bir süre için vermişti. Elli yılları vardı. Cabal bunun yeterli bir süre olmayacağını hissediyordu.

◆ BÖLÜM ◆

Kırık dökük erotik rüyalarla dolu huzursuz bir gece Cassa'nın peşini bırakmadı, ta ki odanın penceresinin ötesinde akan Gauley Nehri'nin üzerinden ilk kırılğan ışık huzmeleri süzölmeye başlayana kadar.

Yatağından kalkarak, ilk kez olmadığı halde, içini dolduran heyecan ve endişe duygusuyla kaşlarını çatarak çalkantılı, bulanık kış suyuna baktı.

Öfkeli olmalıydı. Bir gece önce Cabal'ı görmemişti. Yapması gereken iş her neyse onunkinden çok daha uzun sürmüştü. Tabii onunki Banks'in golf arkadaşlarının izini sürmekten öteye gitmemiştir. Hiçbiri eski belediye başkanının ortadan kaybolmasına yol açabilecek herhangi bir bilgiye sahip değildi.

Gece yarısı tiksiniş ve tahrik olmuş bir halde odasına dönmüştü. Çiftleşme ateşi berbattı ama en azından Ely'nin hormonları onu Cabal'ı aramaktan ve seks talep etmekten alıkoyuyordu.

Kendi bedenine olduğunu bildiğı şeyle yüzleşmek istemiyordu. Birini, herhangi birini sorgulamak istedi. Sadece çok inatçı bir Bengal Irkı ile nasıl başa çıkacağına dair birkaç fikir istiyordu. Elbette bunu istemek çok zor olmazdı.

Kedi sürüsü liderinin karısı Merinus ya da Kedigiller'in halkla ilişkiler müdürünün karısı Scheme... Cabal dışında herhangi biri, çünkü ona gerçeğı asla söylemeyeceğini sadece Tanrı biliyordu. Ama o daha iyi biliyordu. Eğer biriyle konuşursa, kendi kaderini mühürlemiş olacaktı.

Bir şekilde -hayır, bir şekilde değil, nasıl olduğunu biliyordu- çiftleşme sıcaklığı hayatının her alanını etkilemeye başlamıştı. Daha da kötüleşecekti, bunu zaten biliyordu. Günler geçtikçe ona olan ihtiyacı artacak, ta ki ateşin ilk evresi hafifleyene kadar. Bundan sonra, her ay birkaç gün ila bir hafta arasında semptomların daha da kötüleşmesini bekleyebilirdi. Yumurtlama her zaman bunu tetikliyor, seks ihtiyacını daha ısrarlı hale getiriyordu. Ely ona ne beklemesi gerektiğini zaten söylemişti.

Kollarını göğsünde kavuşturarak yavaşça nefes aldı ve meme uçlarının sert uçlarını, göğüslerinin şişmiş hatlarını hissetti. Şu anda acı verici olmaktan çok rahatsız ediciydi.

Dönüp hızlı adımlarla duşa gitmeden önce başını sertçe salladı. Bir gece önce termostatu ayarladığı soğuk sıcaklığa rağmen vücudu hâlâ aşırı sıcaktı.

Serin bir duş onu biraz olsun rahatlattı. İki saat sonra kot pantolon, beyaz bir bluz, deri ceket ve yürüyüş botları giyerek, kişisel kullanımı için taşıdığı küçük sırt çantasını omzuna astı ve odasından çıktı.

Önceki gün yeterince zaman kaybetmişti. Bu küçük kasabada cevaplar vardı, bunu hissedebiliyordu ve bir zamanlar Irkların peşine düşmüş ve onlara işkence edilmesine yardım etmiş adamların cinayetlerinden çok daha derin bir hikâye vardı.

İsimsiz e-postalar her geldiğinde bu bilgiyi hissetmişti. Daha sonraki e-postalara eklenen ölüm resimlerinin ve kendi sırlarının açığa çıkabileceğine tehditlerin ötesinde bir şeyler görmüştü. Bildiği hiçbir sırrı yoktu. Hayatında Irklar'ın derinlemesine araştırmadığı tek bir gün bile olmamıştı.

Yine de bu ölümlerin bir amacı vardı, Irk öfkesinin çok ötesine geçen bir nedeni. Cassa bu amacın ne olduğunu bilmek istiyordu. Irklar kendilerini ortaya çıkardıklarından beri ilk kez içlerinden biri, her zaman içlerinde gördüğü dikkatli kontrolü aşıyordu. İçlerinden biri kişisel intikamını alıyordu ve bunu yapmak için buraya, bir zamanlar Irkların sığındığı bir yere, Glen Ferris'e gelmişti.

Otelden ayrılırken, birkaç blok ötedeki lokantaya ve Myron'la ayarladığı kahvaltı toplantısına arabayla gitmek yerine yürümeyi tercih etti ve bir gün öncesine göre daha fazla bilgi almayı umuyordu. Adam bir şeyler biliyordu. Bunu sezmiş, hissetmişti.

Ona ne anlatmadığını ve Patricia'yla tanışıp evlenmeden önce sahip olduğu Breed karısından ona neden hiç bahsetmediğini bilmek istiyordu.

Lokantanın kapısını iterek içeri giren Cassa, Myron'u görene kadar geniş ve kalabalık odaya baktı. Parlak kızıl saçları rahatlıkla göze çarpıyordu. Yıllar öncesine göre kafasına çok daha yakın kesilmiş olan bu saçlar çilli yüz hatlarını çevreliyor ve soluk mavi gözlerini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Gözlerinin yan tarafında, bir gün önce fark etmediği derin çizgiler yüzüne kazınmıştı. Bunlara çizgileri diyebilirdi ama Cassa Myron'un güldüğünü hiç görmemişti. Aynı oluklar ağzını da çevreliyordu ve alnındaki derin kaş çatma çizgileri saçlarının kısa kesimiyle birlikte ortaya çıkıyordu.

Ama yüzü zayıftı ve kırk iki yaşından yıllarca daha genç görünüyordu. On bir yıl önce varlıkları ortaya çıkmadan önce Irkların saklanabileceği güvenli bir yer bulma hareketinin yönlendirici güçlerinden biriydi. O ve babası, çoğu zaman ölümle burun buruna gelen Irkları, güvenli olduğu söylenen tek bölgede saklamak için yıllarca yorulmadan çalışmışlardı.

Yemek salonunda ilerleyen Cassa, Myron'un arkasında ve yanında bir köşede kahve içen iki Breed'i gördü. Kot pantolon, flanel gömlek ve şapka giymişlerdi. Buraya gelmeden önce bölgede bilinen Irklar hakkında bilgi sahibi olmasaydı onları asla Irk olarak seçemezdi. Çiftçilere benziyorlardı. Hatta çiftçi bile olabilirlerdi. Bu dağlarda saklanan Irkların çoğu bölgede kendilerine bir yaşam kuracak kadar akıllıydı.

"Myron, umarım kahven geliyordur." Cassa, muhabire gülümseyerek kabine girdi ve onun solgun gözlerinde her zaman var olan şüpheyi ve alnındaki kaş çatma çizgilerinin derinleşmesini fark etti.

Başını kaldırarak tezgâha doğru başını salladı.

"Garson kız sizi bekliyordu," dedi, göz gezdirdiği gazeteyi bir kenara bırakırken. "Şimdi ne istiyorsun? Sana söyledim Cass, Banks'in kayboluşu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bir gün önce daha iyi bir ruh hali içindeydi, ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu.

"Banks hakkında soru sormayacaktım." Konuyu elinin tersiyle itti. "Uzun zaman oldu Myron, belki de sadece arayış istemişimdir."

Bunun üzerine başını salladı. "Arayı kapatacak vaktin yok Cass. Hikâyelerini takip ediyorum, biliyorsun. Son duyduğumda Çakal Irkı genetiğiyle ilgili olduğu bilinen İrk bilim adamlarının yerini tespit etmeye çalışıyordun. Ne oldu buna?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Omuz silkti. "İki Çakal Irkı bilim insanının Çakal Hayalet tarafından düzenlenen bir suikast girişiminden kurtulduğuna ve şu anda gerçekten Çakal kalesinde yaşadıklarına dair söylentiler vardı. Yine de tüm duyduklarım söylenti."

Myron şaşkınlıkla kırmızı kaşlarını kaldırdı. "Hayalet izin vermiş olsa bile Konsey'in onların yaşamasına izin vermesi şaşırtıcı. Çakallar onların en gizli yaratıklarıydı."

"Ve hem İrklar hem de insan bilim insanları hâlâ bunun nedenini çalışıyor," diye onayladı Cassa. "Belki de Coyote alfası Del-Rey Delgado ile Anya Kobrin arasındaki bu evlilik bu bilim insanlarına biraz ışık tutacaktır."

Myron bu düşünce karşısında homurdandı, ancak bakışlarında bir endişe titreşimi gördü.

"Ben bahse girmezdim," diye mırıldandı.

"İrklardan bilgi almak söz konusu olduğunda hiçbir şey üzerine bahse girmem." Bu düşünceye neredeyse gülecekti. "Cins "in tanımı "ağız sıkı ve ne yapacağı kestirilemeyen" demekti.

Myron buna gülümsedi, sonra kahvesini yudumlarken ona araştıran bir bakış attı ve şöyle dedi: "Duyduğuma göre şu sıralar özel bir cinsin . Ne var bunda?"

Cassa masum bir ifade takındı. "Sadece belirli bir Cins mi? Eğer etrafta bir Cins varsa, o zaman benim işime burnunu sokuyor gibi görünüyor."

"Bölgeyle birlikte mi geliyor?" Kıkırdadı. "Raporlarınla kendini onların baş belası haline getirdin. Sadece meraklı bir muhabir değilsin, aynı zamanda İrk alfa arkadaşlarından ikisiyle en iyi arkadaşsın. Dikkatli ol, bir sonraki sorumluluğun sen olabilirsin."

Cassa bunun üzerine gözlerini devirdi. "Belki de çoktan öyle biri oldum." Jonas ve Cabal'ın kendisini artık böyle gördüğünden hiç şüphesi yoktu. Bu işgal edilmesi tehlikeli bir konumdu.

"Bu, Bengal Irkı'nın seni gölgelemesini açıklayabilir." Myron kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve uyarırcasına ona baktı. "Uzak dur

Cassa. Burada incindiğini görmek istemem." Şimdi bir değişim oldu.

"Bir zamanlar başımın belaya girmesine yardım ederdin," diye hatırlattı ona küçük bir gülümsemeyle.

Myron kabaca içini çekerken sadece başını salladı.

"Banks hakkında bir şey öğrendin mi?" Garson Cassa'nın önüne menüyle birlikte bir fincan daha koyarken kahvesini dudaklarına götürdü. "Ortaya çıkarmaya çalıştığın pis kokunun dışında kalmaya niyetin olmadığı belli."

"Sadece dileyebilirdim." Kahvesine krema koyarken gülümsemeye çalıştı ve kirpiklerinin perdesinden Myron'u izledi. "Brandenmore ve Engalls'u iyi tanır mıydınız? Bölgede bir av kulübeleri olduğunu biliyorum."

Myron'un gözleri ona dikildi. "Burası küçük bir kasaba Cassa. Elbette onları tanıyordum. Yine de birlikte sosyalleşmedik."

"O zaman onların Irk ölümlerine karıştıklarından mı şüpheleniyordunuz?" Myron'un ifadesi daha da sertleşti ve çenesi gerildi.

"O zaman şüphelenmiş olsaydım, şu anda Breed'lere işkence etmeye devam etmek için hayatta olmazlardı."

Myron bu konuda son derece ketum davranıyordu. Bu ona göre değildi. O bir muhabirdi. Kendi soruşturmasını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu bilgilerin çoğunu çoktan almış olmalıydı.

"Bildiğiniz kadarıyla Irklarla bir bağlantıları var mıydı?" Cevapları ondan zorla almak zorunda olduğu hissiyle kaşlarını çattı.

"Irklardan nefret ediyorlardı ve bunu sen de biliyorsun." Myron yüzünü buruşturdu. "Bak Cassa, buralarda sana ya da Aziz Laurents'a yardım edebilecek bir şey bilen biri olsaydı, inan bana, bu bilgiye sahip olurdun. O ikisinin yakalanmasını herkes kadar biz de istiyoruz. Hem kendimize hem de Irklara bir iyilik yapmış oluruz."

"Birilerinin Irklara başka iyilikler de yaptığına dair söylentiler var. Birileri Ölümcül Düzine'nin kimliğini tespit etmiş ve onları ortadan kaldırıyorlarmış." Cassa çantasına uzandı ve dağlarda aradığı vadinin resmini çıkardı.

Onu dikkatle izleyerek masanın üzerine koydu. "Düzinelerden biri burada ölebilirdi."

Myron'un bakışları üzerinde gezinirken, yüz ifadesi kadının tanıdığından emin olduğu bir ifadeyle gerildi. Bölgeyi ve o yeri biliyordu.

"Bu vadiyi tanıyor musun?" diye sordu ona.

Bakışlarını kaldırdığında, gözlerindeki ifade kırılğan ve sertti.

"Bu her yerde olabilir," dedi ses tonunu bozmadan.

Cassa kaşlarını çatarak resme baktı ve sonra şüpheyle ona döndü. Onun tepkisini görmüştü; o vadiyi tanıdığını biliyordu.

"Kuzey çatalının yaklaşık dört mil ötesinde, dağdan aşağı inen en büyük vadinin doğu kısmı boyunca uzanıyor."

"Her yerde ," diye tekrarladı, sesi sertti.

Cassa kabinde arkasına yaslandı ve şaşkınlık içinde Myron'a baktı. Yıllar boyunca ona karşı tutumunu değiştirecek ne olmuştu? Eskiden arkadaşlıklar.

"Sorun nedir Myron?" diye sordu sessizce. "Sen ve ben yıllardır bilgi alışverişinde bulunduk, bu sefer farklı olan ne? Bugünü geçen yıldan farklı kılan ne?"

Bakışlarını kafenin geniş pencerelerinden dışarıya çevirirken dudakları inceldi. Ona döndüğünde düşmanlık yoktu ama onda görmeye alışık olduğu dostluk da yoktu.

"Geceleri ormandan uzak durmalısın, özellikle de orada Irklar ve Ölümçül Düzine ile ilgili bir şeyler oluyorsa," dedi sonunda, öne doğru eğilirken sesi alçalmıştı. "Beni dinle Cassa, bu dağlar acımasızdır ve sadece doğasından bahsetmiyorum. Burada her ne arıyorsan, bırak gitsin."

Cassa ona bakarken kahvesini yudumladı. Bakışlarında görmezden gelemeyeceği bir karanlık, bir uyarı vardı. Kahvesini masaya geri koyduğunda, yüz ifadesinin Glen Ferris'te neler olup bittiğini anlamak için içinde hissettiği kararlılığı yansıttığından emin oldu.

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Myron," diye sertçe uyardı onu. "Tıpkı benim seni tanıdığım gibi. Orada neler olduğunu , değil mi? Bu senin üzerinde çalıştığın bir şey mi? Daha önce birlikte çalışmıştık; yine yapabiliriz."

Bilmek zorundaydı. Bunu onun yüzünde, gözlerinde görebiliyordu. Ve ilk karısından ya da onun ölümünden bahsetmiyordu. Hiç bahsetmemişti. Birdenbire Myron'un Irklar hakkında ona anlattığından çok daha fazlasını gizlediğini hissetti. Öyle olduğunu biliyordu.

"Artık o dağlardan uzak duruyorum," diye tersledi, sesi hâlâ kısıktı. "Ben de herkese aynı tavsiyeyi verirdim. Cehennemden uzak durun."

"Ve insanların öldüğü gerçeğini görmezden gelin. Tekrar söylüyorum. Tıpkı ilk karınızın öldüğü gibi."

Kız konuşurken Myron yavaşça nefes almadan önce irkildi. Burun deliklerinin alevlenmesini, gözlerinin büyümesini ve bakışlarının odadaki Irklara doğru kaymasını izledi.

Ne konuşulduğunu tam olarak duyabildiklerine şüphe yoktu. Bir Irk'ın işitme duyusu mükemmeldi, bir insanınkinden çok daha hassastı ve sadece bu toplantıyı dinlemek için orada olduklarını hissediyordu.

"İnsanlar mı canavarlar mı?" diye tersledi. "Kötü bir şeyin ölümünden endişe etmiyorum, o yüzden bana endişelenmem gerekiyormuş gibi bakma. Ölümcül Düzine bir araya gelmeden önce yok edilmeliydi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ve ben ilk karımdan bahsetmem. Asla."

"Peki ya cinayeti bir Breed işliyorsa?" diye tısladı ona. "Yakalandığında ya da o Breed kanıtı ülkedeki tüm gazetelerde göstermekten başka bir şey düşünmeyen bir muhabire gönderdiğinde ne olacak? Bu karının ölümünü telafi eder mi Myron? Yoksa sadece daha fazla Breed'in öldürüldüğünü mü göreceğiz?"

Dudakları inceldi. "Adalet, Cassa. Adaletten daha fazlası olmazdı. Bunu biliyorsun."

"Peki ya bu adalet Irklara karşı kullanılacaksa?" Adamın gözleri bir kez ona dikilince sesini daha da alçalttı. "Ya size katilin bazı cinayetleri Breed'lerin üzerine yıkmayı planladığını söylesem? Kurbanların resimleri olduğunu, boğazlarının

vücutları pençelenmişse? Ya Myron, bir Breed temizlik ekibinin resimleri varsa?" Son soruyu neredeyse ağzından kaçırıyordu. "Sence bu ikimizin de kurtarmak için savaştığı her şeye ne yapar?"

Onun yüz ifadesini yakından izledi. Bakışlarında kasvetli bir öfke titreyişken, tüm duygular silinmiş gibi görünüyordu.

"Burada neler döndüğünü biliyorsun, değil mi Myron?"

Dudakları aralandı.

"Myron." Cassa'nın arkasından derin bir erkek sesi yükseldi. "İşte buradasın. Karın seni arıyor, dostum."

Karısı sürekli onu arıyormuş gibi görünüyordu.

Cassa, yaşlı beyefendinin Myron'un yanındaki kabine kaymasını gözlerini kısarak izledi. "Cep telefonuna cevap vermediğin için biraz sinirlenmeye başlamıştı."

Myron kabinin diğer tarafından çıkıp ayağa kalkarken, "Cep telefonu kapalı," diye mırıldandı. Cassa'ya attığı bakış bir uyarı ve endişe ifadesiydi. "Bu gece havaalanına gitmek için araca ihtiyacın olursa haberim olsun."

Bununla birlikte, ceketini kaptı ve kabinden çıktı. Bu bir uyarıydı. Şimdi gitmesi için. Bu onu kalmaya daha kararlı hale getirmekten başka bir işe yaramadı.

"Biraz daha kahve, Debra, sakıncası yoksa ve eğer kaldıysa muzlu kremalı pastadan bir dilim."

Cassa sessizce yabancıyı izledi. Ellili yaşlarında, geniş, dostça bir gülümsemesi ve koyu kahverengi gözleri vardı. Kalın, kaba gri saçları yüzünden geriye doğru taranmış, güçlü, belirgin kemikleri ortaya çıkmıştı.

Çiftçi Brown. Olgunluk çağında bir taşra çocuğu. Dağların gücünün ve dayanıklılığının timsaliydi.

"Birkaç dilim, Walt, ve taze." Genç Debra, Cassa'ya dönmeden önce yabancıya bir gülümseme attı. "Senin için başka bir şey var mı?"

"Ben de turta alacağım," dedi Cassa. "Ve biraz daha kahve."

Cassa dönüp kendilerinden birkaç kabin ötede oturan Breed'lere bakarken Debra uzaklaştı.

"Mükemmel bir zamanlaman var," dedi Walt'a alaycı bir gülümsemeyle. "Gerçi Myron'un bana zaten söylediğinden daha fazlasını söyleyeceğinden şüpheliyim."

Walt kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Çoğu insan zamanlamamın berbat olduğunu söyler. Ama sorun değil, sen ne düşünürsen düşün." Yavaşça öne doğru eğildi. "Yine de hiçbir şeyi değiştirmes. Myron'ın karısı onu arıyor. Sanırım seni havaalanına götürecek bir araca ihtiyacı olduğunu söyledi."

Cassa neredeyse sırtıyordu.

Cassa teklifi reddetti. "Henüz değil. Myron'u bir süredir görmedim, ona yetişmek isterdim."

Walt bunun üzerine derin bir nefes aldı. "O ve Patricia son zamanlarda zor zamanlar geçiriyorlar. Onu burada gördüğümde, Patricia'nın onu aradığını haber vereyim dedim."

Cassa kaşlarını çattı. Myron ve Patricia her zaman anlaşmazlık içindeydiler. Yıllar boyunca Cassa'nın neden birlikte kaldıklarını merak ettiği zamanlar olmuştu. Ve şimdi de neden herkesin Myron'u Cassa'dan kurtarmaları gerektiğini düşündüğünü merak etmeye başlamıştı.

Debra gitmeden önce kahve ve turtayı masaya koyarken Walt, "Myron'un seni iyi tanıdığını biliyorum," dedi. "Senden sık sık bahseder."

"Gerçekten mi?" Cassa kendi turtasını görmezden geldi ve kollarını masaya dayayarak merakla onu izledi. "Umarım iyi şeylerdir."

Walt buna güldü. "Cabal'ın senin hakkında söylediklerinin hemen hemen aynısı. İnatçı. İnatçı. Bir hikâyenin peşindeyken tam bir buldog. Bunları iltifat olarak kabul ediyorum."

Cassa içinde bir soru işaretiyle ona bakmaya devam etti. Yani Cabal'ın neden bu yaşlı adam bir yana, herhangi biriyle onu tartıştığını.

"Cabal beni seninle mi tartıştı?" Sesinde Cassa'nın karşı koyduğu bir öfke vardı. Cabal'ı ve onunla ilgili içinde uyanan her türlü duyguyu görmezden gelmek zorundaydı. Kendisini bir eşyadan fazlası olarak görmeyen bir adam tarafından ele geçirilmesine izin veremezdi. Onu sarıp sarmalamaya, hapsetmeye çalışacaktı. Ve bunu yapmak için her yola başvurabileceğini kanıtlamıştı.

Walt lokantada etrafına bakındı, gözleri dar bakışlı iki İrliğin üzerindeydi. Birkaç saniye sonra iki adam ona ters ters baktı ama yerlerinden kalkıp kahvelerinin parasını ödemek için tezgâha yöneldiler.

"Etkilendim," dedi Cassa ona. "O kadar kolay pes edecek bir tipe benzemiyorlar." oğu Irk pes etmezdi.

Walt buna güldü, ela gözleri parlıyordu. "Onları tanıyorum. Çok meraklılar ama pek sorun ıkarmıyorlar."

Hiçbir Irk için dürüst bir tanımlama sayılmaz. Hepsi büyük bir T ile belaydı ve bu iki Irk sadece meraklı olmaktan daha fazlasıydı.

"Söyleyin bana Bayan Hawkins, Glen Ferris'te ne arıyorsunuz da Myron Konsey bölgesinde bir Cins kadar avlanmış görünüyor?" Walt merakla ona baktı, kaba saba yüzü samimiyet çizgileriyle buruşmuştu.

Cassa, küçük kasabaları sevmek gerekir, diye düşündü.

"David Banks. Anomaliler. Kayboluşuyla ilgili hikyeme ekleyebileceğim herhangi bir şey," diye cevapladı umursamazca, defterini çekip çıkardı, kalemını şaklatarak açtı ve beklentiyle ona baktı. "Herhangi bir bilginiz var mı?"

Walt güldü. "Banks bazıları tarafından sevilir, tarafından nefret edilirdi. İkisinin arası yoktu." Omuz silkti. "Kayıp nehre düşmeyi başardığından şüpheleniyorum. Cesedini ilkbaharda bulacaklarını sanıyorum. Bana sorarsanız çok uzun bir yol."

Başını eğdi ve uzun sessizce onu izledi. "Böyle gittiğinden oldukça emin görünüyorsun," diye yorum yaptı. "Olabildiğince eminim," dedi turtasını bitirirken. "Bankalar

Phillip Brandenmore ve Horace Engalls ile oynamayı da çok severdi. Belki de onu öldürmüşlerdir."

Ya da belki de birileri büyük bir sis perdesi oluşturmaya çalışıyordu.

"Belki." Sıkıca gülümsedi, kot pantolonundan biraz para çıkardı ve neredeyse hiç dokunmadığı pasta ve kahve için masaya koydu. "Yine de teşekkür ederim, Walt."

Gitmek için sandalyesinden kalktı, yaşlı adamın da kalkıp onu restorandan çıkarken takip ettiğinin farkındaydı.

"Bayan Hawkins." Walt'un sesi sertleşince Cassa durakladı. "Evet?" Kaşlarını çatarak ona döndü.

"Glen Ferris'te her ne arıyorsanız, bana güvenebilirsiniz, eğer bana tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu söyleyecek kadar dürüst olursanız."

dedi, ifadesi ağırbaşlı ve samimiydi. "Bırak yardım edeyim."

"Eminim Cabal bunu onaylamazdı," diye alaycı bir şekilde uyardı Cassa onu. "Jonas kesinlikle onaylamazdı."

Eğer yaşlı adam Cabal'ı tanıyorsa, Jonas'ı da tanıdığına şüphe yoktu. Yine de Cassa, Cabal ya da Jonas onaylasa da onaylamasa da ona güvenmeye kendini ikna edemiyordu. "Walt "ta, açıkladığından çok daha fazlasını sakladığı konusunda onu uyaran bir şeyler vardı.

Walt bunun üzerine homurdandı. "O ikisi beni korkutmuyor. Hiç korkutmadılar ve şimdi de korkutmayacaklar. Sadece onlarla nasıl başa çıkacağını bilmen gerekiyor." Eğlenerek göz kırptı. "Uzun bir sandalye ve keskin bir kırbaç. Her zaman işe yarar."

Cassa başını sallayarak güldü. Bundan daha doğru bir söz söylenemezdi.

Kaldırımında ilerlerken "Kırbacı alıp sandalyeyi kırana kadar mı?" diye sordu.

"Eh, o her zaman var." Walt güldü. "Ama asıl amaç onların bu kadar yaklaşmasını engellemek."

Cassa bu yoruma gülmeye başladığında, yanı başında hareket eden bir gölge hem onun hem de yaşlı beyefendinin dönüp bakmasına neden oldu. Cabal kafenin tuğla duvarına yaslanmış, koyu altın rengi kaşlarını çatmış, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

"İrkları kontrol etmek ya da zapt etmek o kadar da kolay değildir," diye ikisini de bilgilendirdi, doğrulurken ve onlara alaycı bir eğlenceyle bakarken. "Ama isterseniz hayal kurmaya devam edebilirsiniz." Yavaş bir sırtışıla Walt'a döndü. "Seni görmek güzel, yaşlı adam. Balıkçılık nasıl gidiyor?"

Walt rahat bir sırtışıla, "Balıkçılık çok iyi," dedi. "Bir gün benimle birlikte çıkmalısın."

"Vakit buldukça, Walt," diye söz verdi Cabal. "Şu anda biraz meşgulüm."

Cassa kalbinin hızla çarptığını, bedeninin hassaslaştığını hissetti. Adam bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde göğüsleri şişti, meme uçları tişörtünün altına giydiği sütyene sert ve sıkı bir şekilde bastırdı.

"İrklarla nasıl başa çıkılacağı konusunda Walt'un tavsiyesine uyacak mısın?" sordu hınzırca gülümseyerek.

Cassa ona, "Peri masalları bana değil," dedi. "Walt'un aksine, seni ve Jonas'ı bu tuzağa düşmeyecek kadar iyi tanıyorum."

Ama bu, adamın parmakları kolunun üst kısmına dolanırken kızarmasını engellemedi. Elini ceketinin ve altına giydiği tişörtün kumaşında hissedebileğine yemin etti. Parmaklarının sıcaklığını, nasırlı ve şehvetli hissini... Neredeyse klitorisinin ağrıyan merkezine dokunuşunu hissedebileceğine yemin etti.

Islaktı, hassastı. İpek külotunun kıvrımlarına değmesi onu zevkten titremekten alıkoymuştu. O da bunu biliyordu. Lanet olsun ona.

"Oh, onları yeterince iyi tanıyorum." Walt gülümsedi. "Sadece içlerindeki kötülükten ziyade iyiliği görmeyi tercih ediyorum. Tabii görülecek bir kötülük varsa." İmalı bir şekilde göz kırptı. "Yaşlı bir adamın alabileceği en iyi pozisyon, ha?"

Bu, herhangi bir durumda herkesin alabileceği bir pozisyondu. Pembe gözlükler her zaman en acı verici zamanlarda takılırdı ve onlardan kurtulmak her zaman mümkün olmazdı.

Cassa, Cabal'a ters ters bakmadan önce kolunu çekiştirirken, "Bu bir insanın alabileceği en kötü pozisyon," diye mırıldandı. "Bırak beni."

"Lütfen de." Gülümsemesi yırtıcıydı ve kadının vücudunda bir uyarılma hissi uyandırdı.

Ona ne yaptığını biliyordu ve bunu kasıtlı olarak yapıyordu. Bunu onun yüzünde, yeşil ve kehribar rengi bakışlarındaki parıltıda görebiliyordu.

"Lütfen." Kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından geçirdi.

Onu ele geçiren sıcaklık hissinden ya da vücuduna hücum ettiğini hissettiği aklıktan hoşlanmıyordu. O her yakınında olduğunda içinden geçen duyguları ya da hisleri sevmiyordu. Özellikle de şu anda olduğu gibi şiddetlenmelerinden hoşlanmıyordu.

"Konuştuktan seve seve yaparım," diyerek onu temin etti ve yaşlı adama dönerek kısa bir "Görüşürüz Walt," dedi.

Adam kaldırırmda ilerlemeye başlarken kadının kolunu sıkıca kavradı ve kızın sessiz protestosunu görmezden geldi.

Tekrar.

Çok güçlü, çok baskındı. Onu tekmelemek istedi ama bunun pek de işe yaramayacağını hissetti. Lanet olası ırklar, inatçı piçler.

"Benimle mücadele etmeyi bırak Cassa," diye homurdandı Cassa kolunu bir kez daha adamın elinden çekip almaya çalışırken. "Konuşmamızın zamanı geldi."

"Konuşma zamanı mı yoksa bana tekrar şehir dışına çıkmamı emretmeni dinleme zamanı mı?" Sesi şeker gibi tatlıydı. "Üzgünüm Cabal, ama bugün oldukça meşgulüm. Belki yarın."

Köşeyi döndükten sonra onu lokantanın otoparkına çekti ve park etmiş arabaların arasından ilerledi. Parmakları hâlâ kızın koluna kilitlenmiş, onu arkasından çekiyordu. Adamın tutuşuna karşı koymak onu daha da öfkeliendiriyordu, çünkü adam girişimlerini fark etmemiş gibi davranıyordu.

"İşte gidiyoruz." Otoparkın arka tarafına park etmiş siyah cipin önünde durdu ve uzaktan kumandaya bastı. Kapıların kilidi açıldı ve kolu kavrayıp sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Biner misin ve olduğun yerde kalır mısın?"

"Hayatta olmaz." O da neşeyle gülümsedi. "Beni koltuğa bağlamak ister misin?" Etrafına bakındı ve şansına bakın ki yakınlarda tek bir Allah'ın kulu bile yoktu. "Eğer niyetin buysa, bana göre ortalık temiz."

"Bu suçlamalardan bıkaçığım Cassa," dedi yumuşak bir sesle. "Sana zarar vermem mümkün değil, bunu sen de biliyorsun."

Bakışları onun üzerinde gezindi, ateşli ve yoğun. Gözlerinde seks vardı. Şehvet yüz hatlarını sıkılaştırmış ve ona vahşi, bilenmiş bir görünüm vermişti.

"Sana ihtiyacım var, Cassa. Şimdi," diye hırladı.

Cassa alaycılığını kaybetti. Adamın sesinde gürleyen ve şimdi bakışlarına yansıyan açlıkla yüz ifadesinin karardığını hissetti.

"Önemli olan tek şey bu mu? Dün gece neredeydin? Bu sabah?"

Uyandığında onun dokunuşuna ihtiyaç duyarken neredeydi? Ona sarılmaya ihtiyacı vardı. Yine de ona duyduğu açlığın derinleştiğini hissedebiliyordu, ihtiyaç, rahminde çiçek açan sürekli bir ağrı. Bunun için o cızırtılardan birinden biraz daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hep biliyordu.

ayaklarının dibinde eriycek gibi görünüyordu. Ve haklıydı. Tek gereken buydu.

"Senin gibi benim de yapacak işlerim vardı." Uzandı ve parmaklarının tersiyle kızın çenesine dokundu. "Hormonları alıyorsun ve belli ki işe yarıyorlar. Aksi takdirde cep telefonumu arardın."

"İlginiz için yalvardım mı demek istiyorsunuz?" Acı acı homurdandı. "Evet, hemen dizlerimin üzerine çökeyim ve başlayayım."

"Yalvarmana gerek yok, Cassa." Sesi baştan çıkarıcı, şehvetli bir vaatle derinleşti.

Başını sallamak istedi, ama şimdi sadece şaşkınlıkla ona bakabiliyordu.

"Oyun oynuyorsun." Onun oynadığını biliyordu. "Beni bu hikâyeden vazgeçirebileceğini sanıyorsun."

Öfke bakışlarını aydınlatırken başını geriye attı. "Baştan çıkarma mı?" Hırladı. "Hiç sanmıyorum, dostum. Gökyüzünün yeşil olduğuna inanmak istesen bile seni mavi olduğuna ikna edebileceğimden şüpheliyim. Bir hikâyeden vazgeçmeye bu kadar kolay ikna edilebileceğine dair hiçbir iddiam yok."

"Ama deneyeceksin," diye suçladı onu, öfke ve bilgi içinde çalkalanırken, ihtiyaç duyularını sararak ona eziyet ediyordu.

Dokunmak. Ona dokunuyordu ve dokunmak çok uzun yıllar boyunca kendini mahrum bıraktığı bir şeydi. Ona ihtiyacı vardı. Onun için acı çekiyordu.

Başını tekrar eğdi, dudakları dudakları boyunca bir öpücük fısıldarken bakışları onunkilere kilitlendi. "Öyleyse bana diren, Cassa. Tek yapman gereken uzaklaşmak. Eğer yapabilirsen. Çekip git ya da savaşın bittiğini kabul et. Sen benim eşimsin. Ve bu ikimizi de yok edebilecek bir şey."

◆ BÖLÜM ◆

Ona ten tene dokunamıyordu ama şimdi dokunduğu için durmak istemiyordu. Onu dudak dudağa öpemiyordu ama bu sınır bir kez aşıldığında, öpücüğüne açlık duyuyordu. Kendine uzun süre ona sahip olamayacağını söylemişti. Onu korumak onun göreviydi, çiftleşme ateşini durdurmak ve onun güvenliğini, emniyetini sağlamak onun göreviydi.

Geçen yıllar cehennem gibiydi, kendini geri çekilmeye, uzak zorluyordu. Onun yumuşak tenine en ufak bir dokunuşu bile reddediyordu.

"Bana olduğunu anlatmayı deneyebilirsin."

Kız geri çekilip kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakarken Cabal öfkeyle ulumak istedi. Bu konuda iyiydi. Kadın o fırtınalı gri gözleriyle hiç kimsenin yapamayacağı şekilde dik dik bakabiliyordu.

"Deneyebilirim." Geri çekildi, ona her yaklaştığında kendisine saldıran duyguları çözmeye çalışırken bakışları otoparkın üzerinde geziniyordu.

"Ama sen yapmayacaksın?" Bakışları onun üzerinde daraldı ve gülümsemek istedi. Lanet olsun ona, çiftleşme ateşinin burada başlamasına neden izin vermemesi gerektiğine dair tüm nedenleri unutturmuştu.

"Ben öyle bir şey demedim." Kolunu tekrar kavradı, onu cipten geri çekti ve kapıyı açtı.

"Beni hırpalamanız sadece beni kızdırır." Adam şaşkınlıkla ona bakarken kolunu adamın elinden çekmeyi başardı.

"Seni tartaklıyor muyum?" diye sordu aniden. Onu her yerinde tutmaya çalıştığında karşı koymasının nedeni bu muydu? Onun kendisini tartakladığını mı düşünüyordu? "Cassa, sen lanet olası bir kurmalı oyuncak gibisin. Asla çok uzun süre hareketsiz durmuyorsun. Seni güvenli bir alanda tutamazsam nasıl koruyabilirim ki?"

Irkların hâlâ hedef olduğunu biliyordu ve kadınları daha da hedefti. Şu anda bile silahların kendisine çevrildiğini hissedebiliyordu. Her zaman izleniyordu, her zaman tehdit altındaydı ve yine de bundan habersiz görünüyordu.

"Beni güvende tutmak için sana ihtiyacım yok," diye karşılık verdi. "Hedef olan ben değilim, Cabal. Sen kendi güvenliğin için endişelen, ben de kendi güvenliğim için endişeleneyim."

Duyularına bir şehvet dalgası yayılırken dişleri neredeyse şiddetle sıkıldı. Lanet olası bağımsız kadın. Bir Cins'le uğraşmak gibiydi. Kadının ona ne kadar benzediğinin farkında olup olmadığını merak etti. Alfa eşlerinin etrafında çok uzun süre kaldığı belliydi; onların bağımsız, tartışmacı tavırları ona da bulaşmıştı.

"En iyi yaptığım şeyi yapıp ikimizin de arkasını kollamama ne dersin?" diye homurdanarak onu yolcu koltuğuna oturttu. "Şimdi, konuşmak ister misin, yoksa günün geri kalanında burada durup tartışmak mı istersin?"

Kadının gözlerindeki kısa savaşı gördü ve orada durup onunla tartışıp tartışmamayı tartıştığına yemin etti.

"Konuşmak mı?" diye sordu sonunda.

"Ne yapmamı istiyorsun, sana dokunmayacağıma söz vermemi mi? Çiftleşme ortasındayız. Seni sikmeyi o kadar çok istiyorum ki aletim açık bir yara gibi zonkluyor." Vücudundaki her kasın protesto için gerildiğini hissedebiliyordu. "Kendi işime bakıp seni burada bırakmadan önce araca bin Cassa."

Soğukta ve rüzgârda mı? Bu mümkün değildi; ona karşı koruyucu içgüdüleri bunu yapmasına izin vermeyecek kadar bilenmiş, keskinleşmişti. Kadın neredeyse acı çekecek kadar tahrik olmuştu. Bunun daha fazla sürmesine izin vermeyecekti.

"Bir söz iyi olurdu," diye mırıldandı, ama onun yanından geçti, uzattığı eli görmezden geldi ve koltuğa atladı.

Cabal boğazında bir hoşnutsuzluk gümbürtüsünün titreşmesine izin vermeden önce kapıyı kapattı. Elli adımda bir adamın etini kavuracak bir ağza sahip bir eşi olacaktı.

Kardeşi bazen en azından karısı Scheme ile çiftleştiğinden beri hiç sıkılmadığını söylerdi. Tanner da sık sık hayatın artık ilginç olduğunu söylerdi. Cabal kesinlikle Cassa'dan sıkılmıyordu, kendisinin de sıkıldığını hayal bile edemezdi ama saçını başını yolmaya da hazır değildi.

Sürücü koltuğuna atlayarak kapıyı çarptı, kontağı çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı. Sessizliğini koruyarak Ana Cadde'ye döndü ve şehir dışına, eyalet parkında kiraladığı küçük kulübeye doğru yola koyuldu.

Cassa da sessiz kaldı, bu da vücudundaki gerilimin artmasına neden oldu. Cassa'nın duygularının, uyarılmışlığının ve ne zaman yanında olsa içinde taşıdığı korkunun kokusunu alabiliyordu.

Onun kendisinden birazcık bile olsa korktuğunu bilmek içinde bir şeyleri parçalıyordu. Ve bu ondan korkmaktı. Kokusunu biliyordu, başkalarından yeterince sık koklamıştı. Başka zamanlarda onu nadiren rahatsız ederken, şimdi rahatsız ediyordu. Ona duyduğu güven gibi çok temel bir şeyin reddedildiğini bilmek, içinden bir hayal kırıklığı parçasının geçmesine neden oldu.

Dağlık yollarda cipiyle manevra yaparken zaman zaman ona bakıyor, sakın profilini inceliyordu. Koyu sarı saçlarının kalın dalgaları yüzüne ve omuzlarına dökülüyor, göğüslerinin üzerinden geçerek sırtına iniyordu.

Parmakları o ipeksi kütleye gömülmek için kaşınıyordu ve kendini inkâr etmenin sadece açlığını artırdığını fark etti. İçinde yükselen ihtiyacın içinde kaybolduğunu hissetti. Bu ihtiyaç onun kontrolünü ve üzerinde çalıştığı görevi tehdit ediyordu. *Kadın* onun görevini tehdit ediyordu.

Aracı kiraladığı kulübenin küçük garaj yoluna çektiğinde, Cabal kontrolünün sınırlarına dayandığını hissetti. Bu onun kokusuydu. İnce tatlı, vahşi bir arzunun ipucuyla ısıtılmış.

Arabayı geniş ön verandanın önünde durdurup kontağı kapatırken, onu baştan çıkaran şeyin bu olduğuna karar verdi. Kızın uyarılmasındaki o vahşi baharat.

"İşte " diye duyurdu ona dönerken.

"Uygun." Kapısını açmadan önce ona dönerken gülümsemesi sıkıydı. "Neredeyiz, aradığım o küçük vadiden birkaç mil uzakta mı?"

Belki iki. Kızın bunu fark etmesine şaşırmıştı.

"Çok iyi bir yön bulma duygunuz var," dedi, kapıyı açıp araçtan inerken ve ona yardım etmek için yanına gitmeden önce onu selamlayarak. Yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Adam kapıyı açmak için hareket ettiğinde kadın cipten atlıyordu. Kadının bir erkeğin kendisi için bir şey yapmasını beklemeyecek kadar bağımsız olduğunu bilmeliydi.

"Yön duygun her zaman mükemmel olmuştur," dedi adam elini sırtına koyup onu ön kapıya götürürken.

Kulübe geniş ve ferahtı. Geniş oturma odası, ferah mutfığı ve yedek yatak odasıyla alt kat temiz ve açıktı. Üst katta, ana yatak odası kapıya bakıyordu ve büyük bir ana banyoya sahipti.

Kiralık kulübe yıl boyunca kalmak için inşa edilmişti ve ihtiyaç duyulduğunda Cabal ile birlikte çalışan ilave Irklar için bolca yer sağlıyordu.

"Güzel yer," dedi adam kapıyı arkalarından kapatırken, sonra sessizce kilitleti.

"İşe yarıyor." Omuz silkti ve onun önünde ilerledi. "Kahve?"

İkisinin de ihtiyacı olan son şey kahveydi. Kafein çiftleşme ısıyla cehennemi oynuyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Elbette." Onu açık mutfığa kadar takip ederken gülümsemesi bilmiş ve alaycıydı. Kafeinin bünyeye ne yaptığını biliyordu ve şu anda onun kendisine meydan okuduğu kadar şiddetli bir şekilde ona meydan okuyordu. "O zaman konuşabiliriz."

Aklındaki şey tam olarak konuşmak değildi. Onu yere yatırmak ve tepeden tırnağa yalamak, işte bu fikrin bir değeri vardı. Yine de merak ediyordu. Aldığı çiftleşme hormonu tedavisi daha ne kadar dayanmasını sağlayacaktı? Çok iyi gidiyordu. Aslında ondan çok daha iyiydi.

"Elbette, konuşuruz." Yine de ne hakkında konuşacaklarına dair söz vermiyordu.

Onun farkındalığı görünmez bir okşayış gibi tenini karıncalandırdı ve içini acıtan bir yalnızlık parçasına dönüştürdü. Kendini tutarak neyi kaçırdığını biliyordu; eşine sahip çıkarak bulabileceği tamamlanmışlığı biliyordu.

Ama duygularının zaten olduğundan daha fazla karışmasına izin verirse neyi riske atacağını da biliyordu. Hem kendi ruhunu hem de onunkini riske atıyordu. Diğer Breed infazcılarının aksine Cabal gizli bir infazcıydı. Kayıtsızdı ve tamamen kuralsızlığıyla tanınıyordu. O bir intihar ajanıydı. Diğer infazcıların Irk Yasası veya protokol nedeniyle alamadığı işleri alırdı. Ölüm oranı çoğundan çok daha yüksek olan işleri aldı.

Yine de o artık bir eşti. Eğer ona bir şey olursa, Cassa'nın yaşayacağı cehennemi düşünmek bile istemiyordu.

Bu görev bittiğinde, infazcı statüsünün yeniden gözden geçirilmesi gerekecekti. Onun yerini alabilecek pek çok başka Irk vardı ve dürüst olmak gerekirse, onlar için kenara çok mutlu olabileceğini düşünüyordu.

"O zaman ne hakkında konuşmak niyetindesin? Beni eş olarak istemediğin gerçeğini mi yoksa bu konuda bir şey yapmak için çok geç olduğunu mu?" Kadının ses tonunda öyle bir sertlik vardı ki, adam dönüp sessizce ona baktı.

Çiftleşmenin, kanının diline değmesi kadar basit bir şeyle başlayabileceğini hayal bile edemezdi. Onun kanından bir damla almaktan fazlasını yapamazdı ama bir şekilde bu yeterli olmuştu.

Saçmalık. Cassa ve kocasını, içinde öleceğini düşündüğü tesisin kontrol odasında gördüğünde her zamankinden daha fazla öfkelenmişti. Kadının onu serbest bırakmak için verdiği mücadeleyi, Douglas'ın kan ve ölüm karşısındaki neşesini izlemişti.

Onu o zaman sahiplenmişti, diye düşündü. O çukurdan kaçmadan önce, onu sahipleneceğini biliyordu.

Şimdi onun arzusunun kokusunu alabiliyor, neredeyse etraflarındaki havanın tadını çıkarabiliyordu. Kurtarıldığı gece onun korkusunun, öfkesinin kokusunu almıştı. Öfkesinin ve acısının kokusunu almıştı. Ve parmağını yüzüne dokundurduğunda, sonra parmağını dudaklarına götürdüğünde, etraflarındaki havada onun gözyaşlarını ve pişmanlığını tattığına yemin etmişti.

"Ya da H. R. Alonzo'nun cesedi ve Irklar'ın bir katili neden koruduğu hakkında konuşabiliriz."

Kızın sesinden en çok hangi konuya ilgi duyduğunu anlayabiliyordu. Vücudu her an ısınıyordu ama o keskin küçük zihni önce cevaplar istiyordu.

Kahveyi hazırlamayı bitirip ona dönerken, "İrklar bir katili korumuyor," diye bilgi verdi. "David Banks'in kayboluşunu araştırıyoruz, Cassa."

Narin, hanımefendi bir homurtu çıkardı. "Saçmalık. Bana gönderilen bilgileri biliyorsun Cabal, bana yalan söylemeye kalkma. Sunucumdaki e-postaların yanı sıra dosyalarım da erişmeyi başardığını biliyorum. Dizüstü bilgisayarımı dinliyorsun. Ben aptal değilim. Elimde tam olarak ne olduğunu biliyorsun, tıpkı benim senin neyi ettiğini bildiğim gibi."

Sert ve soğuk kalpli bir Breed'in gülmek ya da en azından gülümsemek istemesi için yeterliydi.

Kadın haklıydı. Sahip olduğu bilgiyi biliyordu. Bilmiyormuş gibi davranarak kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yapmıyordu.

Arkasından, devrini tamamlayan kahve fincanının yumuşak metalik sesi duyuldu. Tezgâhın altındaki kancalardan iki fincan kaparak aromatik, kafeinsiz demliği fincanlara doldurdu ve fincanları mutfak yemek alanından ayıran uzun tezgâha taşıdı.

Çiftleşme sıcaklığı söz konusu olduğunda ona sessizce meydan okumak isteyebilirdi ama onu kasten gereğinden fazla rahatsız edecek değildi. Kahvenin içindeki kafein çiftleşme ısısı sistemlerini kötüleştirirdi, kahvenin kendisi değil.

"Sana yalan söylemek aklımda olan bir şey değil," dedi adam, kadın tezgahın karşısındaki bar taburelerinden birine kayarken. "Banks'in kayboluşunu araştırıyorum."

"Alonzo'nun ölümünün yanı sıra," diye bilerek işaret etti.

"Birkaç ölümün yanı sıra." Alonzo'ya itirafta bulunmayacaktı. Bu kadın söz konusu olduğunda herhangi bir şeyi kabul etmek, ona sorgulama için açık bir şekilde izin vermekle aynı şeydi. Bir televizyon muhabiri değil de bir savcı olmalıydı.

"Ve tam olarak kaç ölü olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Katil benimle temasa geçti, Cabal. Bunu biliyorsun. Bunun fazlasıyla farkındasın ve bu lanet oyunu oynamaya devam edebileceğini mi sanıyorsun?"

Benimle oyun mu oynuyorsun?" Sesi, hayret verici bir öfke onu doldurmaya, etrafındaki havayı koklamaya başladığında yükseldi.

Sabrının sonuna geliyordu. Cabal bunu biliyordu, farkındaydı. Tıpkı yakında bir seçim yapmak zorunda kalacağını bildiği gibi. Ya ikisini de oyundan çekerek ondan sonsuza dek nefret etmesini sağlayacaktı ya da ona izin verecekti. Her iki seçenekle de yüzleşmek istemiyordu.

Bir saniyeliğine, çok kısa bir süreliğine, kendini kontrol edemedi. Kızın hayatını bu kadar dikkatsizce tehlikeye atabileceğine gerçekten inandığı ve onu korumak için hiçbir şey yapmayacağı düşüncesi öfkesini kabarttı.

"Eşimi korumaya hakkım var." Yüzünü onunkine , şaşkınlığını hissetti, yuvarlak gözlerinde gördü ve sesi tehlikeli bir şekilde gürlerken teninde aniden beliren kızarıklığı fark etti. "Ne olursa , Cassa, bu hakka sahibim. Burada tehlikedesin. O pişin seninle temasa geçmiş olması bile bana seni çoktan hedef aldığını gösteriyor. Bunu sen de benim kadar iyi ."

"Bu hakkını geri alabilirsin." Birden onunla burun buruna geldi, fırtınalı gözleri daha da karardı, öfkeyle ona baktı, ona meydan okudu. Kahretsin, şimdi kot pantolonunun içine boşalacaktı. "Zorlamaya tahammül edeceğimi sanma Cabal. Ne senden ne de başka bir adamdan. Bir daha asla. Ve bir an için bile beni bundan vazgeçirebileceğini düşünme. Çiftleşme ısısına lanet olsun, buna izin vermeyeceğim."

Cassa son günlerde bastırmaya çalıştığı öfkenin şimdi içinde yükseldiğini, onu korumak için kullandığı dikkatli otokontrolden kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Buraya ortaya çıkarmak için geldiği hikâyeye odaklanmıştı; hatta onun yaptıklarından ziyade kendi suçluluğuna odaklanmasına bile izin vermişti. Yine de bu tünel görüşü genişlemeye başlamıştı ve onun eylemlerini görmezden gelmeye devam etme yeteneği aşınıyordu.

Onu tartaklamaya, ona yalan söylemeye cüret etmişti. Buradaki ilk gecesinde ormanda kasıtlı onu korkutmuştu ve aklının bir köşesinde, şartlar ne olursa olsun Bengal'inin ona asla böyle davranmayacağına inandığını kendine itiraf etti. Başka bir Cins'in ona böyle davranmasına asla izin vermezdi.

Ne onu kovalayacak ne de onun için bu kadar önemli olan bir şeyden onu vazgeçirmeye çalışacaktı.

"Bir daha asla mı?" Koyu yeşil gözlerindeki kehribar beneklerin altın ışıltısı yoğunlaştı. "Seni hiçbir şeye zorlamadığımı biliyorum Cassa, peki sen kimden bahsediyorsun?"

Sesi alçaldı. Sesinde, kadının omurgasını ürperten ve evli olduğu adamın öldüğü için şanslı olup olmadığını merak etmesine neden olan gizli bir şiddet zonklaması vardı. Kolay ölmüştü. Cabal'ın yüzündeki ifade, onun bir adamı zor öldürebileceğinden şüphelenmesine neden olmuştu.

"O ormanda kovalanmama bilerek izin verdin," diye öfkeyle suçladı onu. "Dog'un beni korkutmasına izin verdin. Onunla uğraşmak zorunda kalmamak için beni o vadiden kaçırmasına izin verdin. Yaptığın şey korkunç ve acı vericiydi ve bırak eşini, bir kadına bile asla yapamayacağına yemin edebileceğim bir şeydi."

Adamın çenesini sıkmasını izledi, adam ona ters ters bakarken kaslar etin altında öfkeyle titreşiyordu. Bırak baksın. Öfkeden kuduracak gibi hissetti

-Vurmak istedi.

"Bu ne cüret!" diye bağırarak tabureden kalktı ve ellerini öfkeyle tezgâhın üstüne vurdu. "Bunu bana yapmaya nasıl cüret edersin?"

"Hayatını böyle bir şekilde riske nasıl cüret edersin!" diye bağırdı ona. "Sebebi ne olursa olsun, herhangi bir Irk'a senin havanı soluma şansı vereceğimi düşünmeye nasıl cüret edersin? Cehenneme kadar yolun var Cassa. O gece sana ulaşmak için neredeyse kendi boynumu kırıyordum."

"O zaman daha sonra beni çalışmaktan daha fazlasını yapmalıydın!" diye bağırdı. "Bana hiç saygın yok Cabal. Ve benim kim olduğumu daha da az anlıyorsun, yoksa beni bu hikayeden kurtarmak için yalan söyleyip hile yapabileceğini düşünmezdin."

"Ne bekliyordun ki?" diye hırladı. "Kemikli bir buldog gibisin. Ölümün seni durduracağından şüpheliyim."

Onun erkek öfkesi karşısında gözlerini devirdi. "Oh, işimi yaptığım için beni affedin," diye alaycı bir şekilde konuştu. "Irkların iftiraya uğrayıp uğramadığını ya da yıllar içinde edindikleri tüm bu büyük kamuoyu algısını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadıklarını umursadığım için beni affedin."

"Kıçımın kamuoyu duyarlılığı," diye homurdandı ve onu suçlayamazdı. Irklara yönelik iyi niyet ve sempati ifadelerinin çoğu, bunu dile getiren yüksek profilli kişilerin çoğu için politik doğruculuk girişiminden başka bir şey değildi.

"Birlikte çalıştığım diğer gazeteciler gibi ben de Irkların mümkün olan en iyi şekilde tasvir edilmesini sağlamak için çok çalıştım Cabal, ancak yine de gerçeğin sınırları içinde kaldım. Burada bana hiç yardımcı olmuyorsunuz."

"Gerçek mi?" Tezgâhın etrafından dolandı, vücudu gergindi, yüz ifadesi öfkeyle gerilirken harekete geçmeye hazırdı. "Ne gerçeği, Cassa? Kanlı bir cesedin üzerine eğilmiş bir Breed bulsan, o zaman ne yapardın?"

"Şu anda yaptığım şeyin aynısını!" diye bağırdı, ellerini kalçalarına götürerek meydan okurcasına ona baktı ve bunun her saniyesini sevdi. "Araştırıyorum Cabal. Elimde bariz bir Irk saldırısı ve ölümünün fotoğrafları var. Basılı bir şey görüyor musun, yoksa beni kimin neden Irkları suçlamaya çalıştığını anlamaya çalışırken mi görüyorsun?"

"Kıçını öldürtmeye çalıştığını görüyorum. bu."

Adamın yüz ifadesine neredeyse gülecekti. Tamamen erkek, öfkeli ve hayal kırıklığıyla doluydu. Ve kadın korkmamıştı. , meydan okurcasına ona bakıyordu.

Ona zarar vermeyecekti. O gece ormanda onun incinmesine izin vermemişti ve şimdi de vermeyecekti. Onu korkutmuş, unutmak istediği bir geçmişin anılarını geri getirmiş ve onu çok kızdırmıştı ama ona zarar vermemişti.

"O zaman, sanırım neşeli küçük yoluma devam etmeme izin vermeniz ve şansımın yaver gitmesini ummanız gerekecek," diye tersledi. "Çünkü beni durdurman için hiçbir şansın yok Cabal."

Cabal zihninin içinde sıcaklığın ve açlığın kaynama noktasına yükseldiğini hissedebiliyordu. Bundan daha iyisini biliyordu. Onun bundan daha iyisini bildiğini biliyordu. Irkların, özellikle de çiftleşmiş çiftlerin etrafında bu tür sesli ve fiziksel meydan bir eşe ne yaptığını bilecek kadar uzun süre bulunmuştu.

"Biz normal savaşçılar değiliz Cassa," diye uyardı onu, boğazındaki hırıltı içinde yankılanırken sesi . "Ne olduğunu biliyorsun

yapıyorsun."

Kaşları alaycı bir şekilde kalktı. "Gerçekten mi?" Ondan ve geri dönmeden önce birkaç adım attı. "Ne yapıyorum ben Cabal? Sana vermeyi reddediyor muyum? Zavallı küçük Bengal Irkı. Küçük oyuncakları tarafından o kadar şımartılmış ki, tüm kadınların diz çöküp kışındaki o güzel küçük çizgilere tapacağını sanıyor. Üzgünüm bebeğim, ben değilim. Senin kibrin zaten yeterince şımartılmış durumda."

Kendisinin ve kardeşinin yatağını ziyaret eden o lanet olası kadınları düşünmek bile dişlerini germeye yetiyordu. Tanner'ın Glen Ferris'te onu tartaklayıp gerçeği öğrenmesini engellemek için verdiği mücadeleden daha çok sinirlendiğine emin olduğu zamanlar olmuştu. Tanner'la yıllar boyunca kaçırdıkları bir Breed hayranı varsa, bunun nedeni hepsini becermeye çalışmamış olması değildi.

"Çizgileri bu işe karıştırma." Hırıltısıyla uyararak yaklaştı.

Çizgilerden bahsetmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi; Cabal'ın da aşıklarına onlardan bahsetmeye cesaret ettiği söylenirdi. Bengal çizgilerinden nefret ettiği söylenirdi, her bir kalça boyunca bir noktadan bacağının etrafına uzanan ve her bir uyluğun iç kısmında bir noktada son bulan tuhaf renkli ince tüyler.

Alışılmadık işaretler son derece erotikti. O lanet kılların her birini öpmek istiyordu ama henüz deneyecek cesareti bulamamıştı.

Sahte bir masumiyetle gözlerini açtı. "Yani yıllar boyunca becerdiğin tüm o kıs kıs gülen küçük sosyete kızları sana onlardan bahsetmeye cesaret edemedi mi? Neden Cabal, oldukça ihmalkâr davrandılar. Çok seksiler. Beni ıslatıyorlar." Onunla burun buruna gelmişti. "Her yerini okşamak istememe neden oluyorlar."

Gözleri kızın üzerinde kısıldı. "Bana meydan okuyorsun," dedi, sesi o kadar karanlık ve uyarıcıydı ki Cassa'nın tüylerini diken diken etti. "Neden, Cassa? Sonunun nereye varacağını bildiğin halde neden beni böyle zorluyorsun? Seni düşünmeden almak istediğimi mi sanıyorsun? Düşünmeden mi? Neden beni zorluyorsun?"

Eğer gözlerindeki ışıltı bir şey ifade ediyorsa, zaman kazanıp kazanamayacağını öğrenmeye fazlasıyla hazırды.

"İkinci en iyiyi oynamaktan hiçbir zaman hoşlanmadım." Kollarını şişmiş, hassas göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve öfke kabarıken çenesini sıktı. "Eşin olduğumdan ilk şüphelendiğinden beri kaç kadınla birlikte oldun Cabal? Bir düzine mi? İki mi?"

"En azından numarayı inandırıcı yap," diye hırladı ona.

Cassa'nın dudakları öfkeyle gerildi. Yıllar boyunca onun sayısız kadınla sevişmesini izlemişti. O ve kardeşi bir zamanlar bu kadınları paylaşmış, çoğu yetişkin erkeğin yüzünü kızartacak seks oyunları oynamışlardı.

"Bu sayı bana çok inandırıcı geliyor," dedi soğukkanlılıkla. "Gerçekten Cabal, sadakatsizliğin beni şaşırtıyor. Irk erkeklerinin eşlerinin kim olduğunu ilk fark ettikleri andan itibaren sadık olmaları gerektiğini sanıyordum. Ne yani? Sen bu kuralın bir istisnası mısın? Eşten ziyade bir hareme mi ihtiyacın var?"

Kafasının incelenmesi gerekiyordu. zorluyor, kendisini alması için cesaretlendiriyordu ve bunu biliyordu. Dün gece ile bu sabah arasında bir yerde akıl sağlığını kaybetmişti.

"Ben de senin bir hikâye için burada olduğunu sanıyordum." Sesinin gürültüsü klitorisinin zonklamasına neden oldu. "Eşini almaya geldiğini bilmiyordum Cassa. Önceden bir şeyler söylemeliydin. Seni ağırlamak için zaman ayıracağımdan emin olabilirdin."

Onun ses tonuyla yüzüne kızgın bir sıcaklık yayıldı.

"Seni aşağılık piç," diye tersledi. "Cehenneme kadar yolun var. Ve bunu yaparken Jonas Wyatt'a söyle, kıcımlı öpsün. Ben sadece şu ana kadar bildiklerimi rapor edeceğim. Irkların gerçek yüzünü ortaya çıkardığım için bana Pulitzer kazandıracağına bahse girerim."

Bunu asla yapmayacağından değil. Bir hikâye için bile olsa arkadaş olarak bildiği insanlara bunu yapamazdı. Ama lanet olsun ona, bu konuda ter dökmeyi hak ediyordu, Jonas da öyle.

Ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak için mutfaktan çıkmak üzere döndü. Ondan uzaklaşmak için gecenin köründe o ıssız dağ yolunda yürüyecekti. Küstah, hırlayan hıyar. Kafasında bir deliğe ihtiyacı varmış gibi bir Irk'a bağlanmaya ihtiyacı vardı. Özellikle de bu Irka.

Onu almak, ona sahip olmak için duyduğu doğal dürtüyü inkâr etmesinin kendisini ne kadar öfkeliendirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Biliyordu ki

inkar etmişti. Neden inkar ettiğini biliyordu. Ne bir mazereti ne de ona karşı haklı çıkarabileceği bir nedeni vardı.

O bir erkek kedi idi. Açık ve net. Onu almıyordu çünkü eli kolu bağlı olmak istemiyordu. Onunla tüm sevimli seks oyunlarını oynayamaz ya da onun için eteğini kaldırmaya istekli her kadınla iyi geçinemezdi.

"Cehennem gibi gidiyorsun."

Sesi hayvansıydı; şehvet ve taleple zonkluyordu, parmaklarının kolunun etrafında kıvrıldığını hissetti ve onu bir kez daha yüzleşmek için çekerken onu durdurdu.

Ellerini adamın geniş göğsüne dayayan Cassa, gözlerine yansıyan ani açlığın gözünü korkutmasına izin vermeyerek ona baktı.

"Cehennem gibi. inansan iyi edersin. Senden bir şey istersem lanetleneyeceğim, Cabal. İhtiyaç ya da istek. Neşeli kıcımlı kaldırıp Sığınak'a döneceğim, Ely hormon tedavisini artıracak ve sen de cehenneme gideceksin." Cabal'ın onu bırakmayacağını bildiği halde göğsüne bastırdı.

Şimdi onun bakışlarındaki niyetin gücünü, etraflarındaki havayı aniden çalkalayan açlığı ve şehveti hissedebiliyordu.

"Başka kadınlara duyduğun arzu gibi önemsiz bir şey yüzünden sana sahip çıkmadığıma mı inanıyorsun?" Parmakları kızın kollarında esnedi. Acı verici bir şekilde değil ama sanki ona dokunma, onu okşama ihtiyacı, başka türlü kendisinden talep ettiği şeylerin önüne geçiyordu.

"Senin deyimimle beni neden *sahiplenmediğin* gerçekten umurumda değil," diye yüzüne karşı alay etti. "Senin tarafından asla sahiplenilmeyeceğim, Cabal. Ne bu yaşamda ne de başka bir yaşamda. Seninle çalışmaya, ortak olmaya istekliydim - arada fark var."

Onunla birlikte çalışacak ve belki de ona duyduğu bu açlığın ne olduğunu, çiftleşme ateşinin ona hiç sahip olmadığı bir şeyi nasıl verebileceğini öğrenecekti. Kendine ait bir şey. Onu sevecek, ona bakacak bir adam. Onu yatağında istememişti çünkü çiftleşme ısısı onu oraya zorlamıştı. Onun kendisini istemesini istemişti. Ve bunun kendisi için bu şekilde olamayacağını anlayamayacak kadar saftı.

Çiftleşme ateşinin en hafif bile inkâr edilemeyecek bir şey olduğu konusunda uyarılmıştı. O ana kadar buna inanmamıştı.

Cabal St. Laurents ile yüz yüze tanıştığı güne kadar. Ta ki yüzünü kaplayan işkenceyi, gözlerindeki yalnızlığı görene ve hayatında kaybettiği her şey için acı çekene kadar. Daha da fazlası, onun kaybettiklerinde kendi payı olduğu için acı çekmişti.

Yıllar önce onu kurtardıktan sonra yanına gitme ihtiyacı neredeyse sağduyusunu bastırmıştı. Ona dokunmak, onu rahatlatmak istemişti. Çok sevdiği gururunu kaybettiği için hissetmesi gerektiğini bildiği acıyı hafifletmek için bir şeyler, herhangi bir şey yapmak için yanıp tutuşuyordu. Douglas'ın yaptıklarını telafi etmek istemişti. Onun güvende olduğundan emin olmak istemişti. Sadece onun hayatının küçük bir parçası olmak istemişti. Kötü bir anıdan daha fazlası.

"Sen bir işkencesin." Onu daha yakına çekti, göğüsleri göğsüne yaslandı, onu duvara doğru iterken ağır kalçası bacaklarına baskı yapıyordu. "Düşüncelerime işkence ediyorsun. Bedenime ihtiyaçla işkence ediyorsun. Bu çiftleşmeye neden bu pervasızca girdiğin aklımı karıştırıyor Cassa. Beni buraya iterek neyle karşı karşıya olduğunu biliyordun. Kabul et bunu. Her zaman biliyordun."

Evet, şimdiye kadar kimse onu sağduyu ödülüne aday göstermemişti ve şimdi de göstermeyeceklerinden emindiler. Ölen kocasıyla birlikte erkek zevkinin berbat olduğu ortaya çıkmıştı ve Cabal da bu teoriyi kanıtlıyordu. seferki sorun sadece onun hatası değildi. Nedense doğa da bu eğlenceye katılmaya ve hayatını daha da berbat etmesine yardım etmeye karar vermişti.

"Seni herhangi bir yöne ittiğim için lütfen beni mazur gör," diye sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı. "Dürüst olmak gerekirse Cabal, senden tek istediğim lanet olası hikâye. Hepsi bu. Bana bilmem gerekeni söyle, ben de neşeli küçük yoluma devam edeyim ve kadın nüfusunun geri kalanıyla kendini becermeye devam etmene izin vereyim. İstedtiğin bu değil mi?" Bu mümkün müydü? Dişi eşlerin bir başkasının dokunuşuna dayanamayacağını biliyordu ama erkekler dayanabilir miydi?

Tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştı. Giysilerinin katmanları arasında sert ve ısrarcı bir şekilde karnına bastıran ereksiyon hissini görmezden gelmeye çalıştı. Ve içinde kamçılanmaya başlayan ihtiyacı, öpücüğünün tadına duyduğu ani arzuyu, ellerinin bedenini okşama hissini görmezden gelmeye çalıştı.

Her şeyi inkâr etmek istedi.

"Lanet olsun sana," diye hırladı. "Bunu bana yapacağını biliyordum."

"Ne? Araştırdığın her şeyin efendisi olduğunu düşünmene izin vermeyi reddetmek mi?" diye öfkeyle çıkıştı.

Bir eli kolundan ayrılıp yanağını kavradı ve başı aşağı inerken başını sıkıca yerinde tuttu.

"Lanet olası kontrolümü parçalayacağını biliyordum," diye fısıldadı, sesi şimdi işkence ediyordu, derin ve karanlıktı ve artık kontrol edemediği aynı ihtiyaçlarla yankılanıyordu. "Lanet olsun sana, Cassa. Sonunda beni yok edeceğini ."

Dudakları bu ifadeyi tartışmak için ayrıldı. Hatta onun egosunu paramparça edecek mükemmel bir cevap bile hazırlamıştı. Daha konuşmadan, böylesine saçma bir açıklama yaptığı için onun derisini yüzemeden, adamın dudakları onunkileri kapladı. Dili kızın ağzına girdi. Tarçın ve baharatın tadı duyularını doldururken, vücudunun geri kalanında sıcaklık patladı.

Cabal'ın tadı. Onun tadını seviyordu. Onun öpücüğünü. Tekrar hissetmek için can atıyordu. Parmakları Cabal'ın kollarında kenetlendi ve ona doğru kalktı. Dili onunkine dokundu, çiftleşme hormonunun baharatlı sıcaklığını tattı ve kaybolduğunu anladı. Yoksa bulunmuş muydu?

◆ BÖLÜM ◆

Dudaklar, dişler, diller. Cabal onu göğsüne doğru çekip arzularını ateşleyen bir güçle aç okşamayı kabul ederken şehvetin, ihtiyacın ve sıcaklığın tadı Cassa'nın duyularını yaktı.

Geçen seferkinden daha iyiydi. Daha sıcaktı. Daha parlaktı. Yüce Tanrım ona merhamet et, öylesine yakıcı, öylesine parlak bir girdabın içine atılmış gibiydi ki, şu anda onu kasıp kavuran hislerden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kibir onun bir parçasıydı. Kız ondan uzaklaşmaya çalıştığında aç hırıltısında yankılanıyor ve öpücüğü için onu yerinde tutmak için başının arkasında tuttuğu hakimiyete ekleniyordu.

Cassa, adamın dili onunkinin üzerinde gezinirken ve hızla bağımlısı olmaya başladığı baharatlı tattan daha fazla dökülürken inledi.

Akıl sağlığını kesinlikle kaybetmişti, çünkü bunu kabul etmekle, onun kendisini aldığı gibi almasına cesaret etmekle neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Bunun kolay bir sonu olmayacağını biliyordu ama ihtiyaç, Tanrım, ihtiyaç onu parçalıyor, açlıktan yanan çelik kazıklar gibi içine saplanıyordu.

"Lanet olsun sana." Dudaklarındaki hafif ısırık onu ayak parmaklarının ucuna kadar kaldırdı, şimdi daha fazlası için çaresizdi. Öpücüğü, o lanet hormon vücudunda hızla dolaşmasa bile, şimdiye kadar tanıdığı tüm daha fazlaydı.

Daha aç, daha açgözlü, daha fazla arzuyla, daha önce bildiği her şeyden daha fazla şehvetle doluydu.

Adamın gömleğini çekiştirerek tenine dokunmak, dudakları tekrar dudaklarının üzerine gelirken vücudunu okşamak için mücadele etti, sert vücudu onu arkasındaki duvara daha da yaklaştırdı.

Elleri kıkırda kenetlenip onu kaldırdığında ve daha da yaklaştırdığında nefesi kesildi. Kalçaları adamınkilerin üzerinden ayrıldı. Bir kot tabakasıyla örtülmüş olan siki, kalçalarının beşiğine bastırıp klitorisini okşarken hâlâ sert ve aç görünüyordu.

Cassa kollarını onun boynuna doladı ve kalçaları kendi isteğiyle ona doğru hareket ederken can havliyle ona tutundu. Kendisine doğru bastıran sert tümseği okşayarak itiyor, şimdi içinde yanan uyarılmayla kendini çıldırtıyordu.

Parmakları Cabal'ın saçlarının ipeksi tellerinde geziniyor, saçların parmak uçlarına değen okşayışı erotik ve şehvetliydi. Cabal'la ilgili her şey fazla erotik, fazla şehvetliydi. Bu savaşı aylardır kaybediyordu ve bunu biliyordu.

"Hayır. Lütfen." Adam başını geriye doğru çekerken, bir eliyle saçlarını kavrayarak onu yerinde tutarken, diğer eliyle de ona dik dik bakarken, kadın yalvarışını soluk soluğa haykırdı.

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi, sesi sıcak bir yaz gecesinin okşayışı gibiydi. "Söyle bana Cassa. Ne yaptığını biliyorsun."

"Ne yaptığımı biliyorum." Parmakları adamın saçlarında kenetlenerek başını geriye çekti. "Çok haklısın, ne yaptığımı biliyorum."

O onundu. Bir parçası onun kendisine ait olduğu gerçeğinden daha azını kabul etmeyi reddediyordu. Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti. Daha sonra bunun için ölebilirdi. Ama şimdilik, ona ait olacaktı. Onun olacaktı. Cabal'a kadar hiç kimse ya da hiçbir şey yalnızca ona ait olmamıştı. Ve asla ait olmamıştı, gerçekten, önemli olan yere değil.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Onu vücuduna doğru yaklaştırdı ve kulübenin içinden geçerek çatı katındaki yatak odasına çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. "Hiçbir şey, Cassa. Bu hikâye hâlâ sana kapalı."

Düşündüğü şey buydu. Bırak düşünsün. Şimdilik neye inanması gerekiyorsa ona inansın; kız ona daha sonra aksini gösterecekti. Bu çiftleşmede, daha önce kendisine dikte edildiği gibi dikte edilmeyecekti.

Dudakları aralandı ve adam merdivenleri yavaşça çıkarken dişlerinin alt dudağının çizgisini ısırmasına izin verdi. Dili küçük yarayı yaladı ve keşke mırıldanmayı bilseydi, çünkü şu anda içinden akan zevkle mırıldanabilirdi.

"Bana emirler yağdırmayı kes," diye soludu elleri kıkında kenetlenirken. "Beni tekrar öp, Cabal. Sadece öp beni."

Boğazında sessiz bir çığlık titreşirken dudakları tekrar onunkileri kapladı. Arzu ve ateşli ihtiyaçtan oluşan bir öpücüktü. Bu

Adamın dili dudaklarını, sonra da kendi dilini okşarken duyularını okşadı. Hormonun yayılması, önce yavaşça içine yayıldı, sinir uçlarını ısıttı, kendini bir yatağa indirildiğini hissederken vücudunu kaosa sürükledi.

Cabal'ın yatağı.

Adam tişörtünün eteğinden tutup yavaşça vücudundan çekerken kolları havaya kalktı.

Odanın soğuğu sadece bir saniyeliğine dantelle kaplı göğüslerinin üzerinden geçti. Sadece gömleği fırlatıp atması ve avuçlarının ağır, şişmiş tümsekleri örtmesi için geçen süre kadar.

"Çok güzel," diye iç geçirdi, sesi kalın ve boğuktu. "Göğüslerini okşamanın hayalini kurdum Cassa. Onları ellerimde tutmayı ve üzerlerindeki o güzel kızarıklığı görmeyi."

Aşağı baktı. Göğüsleri de vücudunun geri kalanı gibi kızarmıştı. Meme uçları avuçlarına sertçe ve emici bir şekilde bastırıyordu ve onun dokunuşuna, öpüşüne duyduğu ihtiyaçla olgunlaşmış, kiraz kırmızısı görüneceklerini biliyordu.

Adamın elleri hareket ettiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştı, parmakları sütyeninin kapağını açıp kumaşı sıyrırken kadın tam bir teslimiyet çığlığı atmamak için kendini zor tutuyordu.

Başı eğildiğinde ve sert, sıkı tepelerden biri ağzının sıcak derinliklerinde kaybolduğunda, yine de dudaklarından düşen bir çığlıktı. Dudakları kızın üzerine kapandı, yanakları hassas noktayı çizdi ve klitorisindeki zonklayan sinir düğümüne hızla zevk parçaları gönderdi.

Kalçalarının arasından akan suların hissi kalçalarını esnetti, ona doğru eğildi. Onu çıplak istiyordu, onunla çıplak olmak istiyordu. Onun her santiminin kendisini okşadığını, kendisine dokunduğunu hissetmek istiyordu.

Adamın başı geriye çekilip dudakları nemli göğüs ucunu serbest bıraktığında, kadın neredeyse orgazm olacaktı. Adamın yüzünde şehvet dolu bir ifade vardı, açlık yüzünü kaplamıştı.

Aşağı uzanarak tişörtünün eteklerini kavradı ve göğsünün ve karın kaslarının etkileyici kaslarını ortaya çıkaracak şekilde çekerek çıkardı. Kana bulanmış bir diş dövmesi omzuna yaslanmıştı. Diğer pazusunda ise bir Breed kabile dövmesi olarak bilinen dikenli tel dövmesi vardı,

Köpek dişleri ve hançerler kaslarının etrafında bir daire oluştuyordu. Etkileyiciydi, çok seksiydi ve Irkların olabileceğini bildiği kadar tehlikeli görünüyordu. Şimdiye kadar dövmeye o kadar dikkat etmemiş olması garipti. Dövmeyi görmüştü, ne olduğunu biliyordu ama daha önce dikkatini çekmemişti.

Elleri hareket etti, parmakları kot pantolonunun kavradı ve ilk metal düğmeyi çekip açtı. Aletin başı şimdi açıklığın üzerine çıkmıştı. Geniş, kızarmış, dikkat çekmek için zonkluyordu.

"Henüz değil." Kadının ellerini yatağa geri itti. "Daha sonra."

"Cehennem gibi sonra." Nefes nefese kalmış, ona dokunmak için parmaklarını tekrar yerine koymaya çalışıyordu. "Burada kuralları sen koyacaksın demedim, Cabal."

O anı kot pantolonunu serbest bırakmak ve fermuarın tırnağını aşağı çekmek için seçti. Düşük bel kot pantolonu ayrıldı ve onun bakışlarındaki açıklığın altında donup kalırken alt karnının etini ortaya çıkardı.

Onun bakışları altında hareket edemiyordu. Adam aşağı doğru inip botlarını ve çoraplarını ayağından çıkardıktan sonra kot pantolonunun altından tutup bacakları boyunca aşağı doğru kaydırırken yüz ifadesi dalgındı.

Cassa onun gözlerinden, ifadesinden büyülenmişti. Canlı koyu yeşilin içindeki altın parıltısı onu ortaya çıkarmıştı.

İpekli külot kot pantolonla birlikte aşağı indi, nasırlı ellerinin uzun ve yavaş okşamasıyla çıkarıldı ve kot pantolonla birlikte yatağın kenarına bırakıldı.

Artık onun altında çıplaktı. Avuç içi karnına bastırıp, parmakları kalçalarının arasındaki yumuşak kıvrımlarla karşılaşana kadar karnını okşarken, bedeninde ürpertici hisler dolaştı.

"Çiftleşme hormonu tedavisi," diye homurdandı. "Kokusunu alabiliyorum. Benden uzak durmanı sağlayan şey bu."

"Hayatta kalmamı sağladı," diye bilgi verdi ona sertçe. "Ben bir çiftleşme kuklası değilim, Cabal. Olmayı reddediyorum."

Adamın gözlerini ona dikmesini, parmak uçları vücudunun doymuş merkezinde yavaşça gezinirken dudaklarının eğlenerek kıvrılmasını izledi.

Cassa nefesini tuttu ve okşamaya karşı eğildi. Parmaklarının dokunduğu her gözenekte patlayıcı bir sıcaklık hissettiğine yemin etti.

"Benden bir adım önde durmaya çalışacağına güveniyorum," diye mırıldandı ve geri çekilip botlarını ayağından çıkarırken parmakları kot pantolonunun metal düğmelerine gitti.

"Kim deniyor?" Bırakın konuşmayı, zar zor nefes alabiliyordu. "Ben başardım."

Bunun üzerine homurdandı ama kalçalarındaki ince Bengal çizgileriyle birlikte sikiinin etkileyici uzunluğu ortaya çıkınca ilk dürtüsü tartışmak olmadı.

Cassa, içindeki hayvanın kanıtı ve gerçekten deriye ne kadar yakın olduğunu görünce ürperdi. Her iki yanında üçer tane olan turuncu çizgiler, uyluğunun dışından iç etine kadar tık etinin etrafında kıvrılıyordu.

Cassa'nın parmakları onlara dokunma, tırnaklarını üzerlerinde gezdirme isteğiyle kıvrılırken çizgiler kasların üzerinde esnedi.

"Bu çizgilere bayılıyorum." Adam dizini yatağın üzerine koyup ona yaklaştığında karnından bir şehvet dalgası geçti.

"Çizgiler tartışmaya açık değil," diye uyardı onu, bakışları tamamen şehvet doluydu.

"Yine de," diye kabul etti, onun üzerine gelirken bakışlarındaki ihtiyacın altın parıltısıyla büyülenmişti.

"Asla."

Dudakları, kadının aklından geçebilecek her türlü protestonun önünü kesti. Adamın sert, çıplak bedeninin üzerine geldiğinde dudakları onunkileri örttü. Ağır kaslı kalçaları ince olanları ayırdı ve sikiinin ucu iç dudaklarının sıcak ıslaklığını öptü.

Cassa, bir başkasının dokunuşuna karşı hiç bilmediği bir çaresizlikle öpücüğe uzandı. Kolları adamın boynuna dolandı, parmakları adamın saçlarına gömüldü. Kalçaları, ereksiyonun sertleşmiş etini uyluklarının arasındaki ıslak kıvrımların kucaklamasına daha derine zorlamak için vahşi bir girişimde bulunurken, kalçalarının üzerinde kenetlendiğini hissedebiliyordu.

"Henüz değil." Geri çekildi, dudakları kızın boynunda geziniyor, oradaki sinir uçları boyunca sıcak zevk titreşimleri gönderiyordu. "Henüz değil"

henüz, bebeğim. Önce ben tadına bakacağım. Beni uyarılmanın kokusuyla baştan ; şimdi bana bir tat vereceksin."

Ses tonundaki hâkimiyetten ve ihtiyaçtan ürperdi.

Cassa başını kaldırıp adamın dilinin meme ucunu yalayışını izledi, sonra da vücudunda gezinmeye başladı. Oradan bir öpücük, buradan bir ısırık. Dili etinin üzerinde oynadı ve karnından aşağıya, seksinin alev alev yanan sıcaklığına doğru ilerlerken daha fazlası için titremesine neden oldu.

"Çok tatlısın," diye fısıldadı, sesi sertti. "Gün ışığı kadar tatlı kokuyorsun."

Kısmen hırıltılı, kısmen bir şey boğazını terk ederken dili dar yarıktan geçti ve rahminde bir şehvet yumruğu esnetti. Kalçaları daha da yaklaştı, elleri adamın saçlarına gömüldü ve duyuları arasında şehvetli bir sıcaklık alevlenmeye başladı.

Zevk onu sarsarken başı geriye doğru eğildi. Cabal'ın dili çok kötüydü. Klitorisinin hassas tomurcuğunun etrafını okşarken duyularını çaldı, sonra ağzı onu içine çekmeden önce üzerinde gezindi.

"Cabal." İhtiyacın nabız gibi atan parçaları etinde yankılanırken, çığlığı kalın bir açlık feryadıydı.

Uyarılma hiç bitmeyen bir açlıktı. Klitorisinden meme uçlarına ve ötesine kadar zonkluyor ve ağrıyordu. Etinin her bir santimi hassaslaşmış, zihninin her bir bölümü onun tarafından tüketilmişti.

Hormonun kan dolaşımına karışıp damarlarını yakarak verdiği uyuşturucu tepkiyi hissedebiliyordu. Doymak bilmiyordu. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı, hepsine ihtiyacı vardı.

"Oh Tanrım!" Adamın parmaklarının vajinasının sıkıcı derinliklerine girdiğini hissettiğinde neredeyse duayı haykıracaktı. Onu gerdiler, yaktılar, akıl sağlığının son parçalarına tutunamayacağından emin olana kadar içine girdiler.

Cassa kalçalarının hareket etmesine, adamın parmaklarına sürtünmesine engel olamıyordu. Şu anda ihtiyaçtan, doldurulma, alınma arzusundan parçalanıyormuş gibi hissediyordu. İçini yakan zevkin içinde kaybolmuştu ve bundan kurtarılmak gibi bir arzusu yoktu.

Cabal'ın dili klitorisinin üzerinde ve etrafında dolaştı. Önce nazikçe, sonra da sertçe emdi. Tüm bu süre boyunca parmakları onu yavaşça becerdi ve

kolay, onu kontrol altında tutabileceği noktayı geçmeye zorluyordu.

Onun kollarında istemediği bir kontrol.

"Daha fazla," diye nefes nefese haykırdı, daha da yaklaşırken parmakları adamın omuzlarına gömüldü.

Bacakları daha da açıldı, daha fazla öpücük, daha fazla dokunuş, ona vermek istediği herhangi bir şeyden daha fazlası için çaresizdi, çünkü onun tarafından ele geçirilmekten başka neye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bir erkeğin ona sahip olmasına asla izin vermeyeceğine yemin etmişti. Kocasının sevgiliden çok canavar olduğunu fark ettiğinde kendine bu sözü vermişti. Şimdi, on bir yıl sonra, kendine yalan söylemiyordu. Sevgilisi insandan çok hayvandı ve bu sefer duygularıyla başa çıkacağına, sahip olmadığı şeylerle bunun için başa çıkacağına dair kendine söz verdi. Sahip olabileceği şey için.

Kendini buna kaptırabilirdi. Burada ve şimdi. Onun altında kıvrıldı, kalçalarını daha yukarı bastırdı, klitorisini onun ağzına daha derinden soktu ve dolambaçlı zevkin onu uyarıcı bir şekilde sıkıştığını hissetti.

"Cabal." Dövüşürken onun adını haykırdı ve hislerini zapt edemedi.

Cevabı alçak bir hırıltı, klitorisinin üzerinde dilinin bir fiskesi ve parmaklarının onun çekirdeğinin içine ani, güçlü bir itişiydi.

Zevk onun içinde patladı, gücüyle, kuvvetiyle onu şok etti. Vücudu, aniden gelen acı verici salıverilme nabızı ve vücudunun her hücresine yayılan ateşle kasıldı.

Onun adını haykırdığını duyduğuna yemin edebilirdi. Yapmamaya çalışmasına rağmen yaptığından emindi. Parmakları adamın saçlarına kilitlenmişti ve kadın adamın altında sarsılıp titrerken dudaklarını kalçalarının arasında tutuyordu.

Cinsel ihtiyaç yeniden içine işlerken bile ter vücudunu ıslatıyordu. Onun okşamaları altında kıvranan Cassa, duyularına hücum eden sıcaklıktan kurtulmak için mücadele etti.

"Evet, bebeğim." Cabal aniden kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çökerken hayvani hırıltısı etrafında yankılandı. "Benim için tekrar gel."

Vücudunun aşağısına baktı, ona doğru eğilirken parmaklarının ereksiyonunun ağır uzunluğu etrafında kıvrılmasını izledi. Geniş başın, seksinin şişmiş dudaklarını ayırmasını, onu daha da ayırırken sularının parıldamasını büyülenmiş bir şekilde izledi.

"Sen benimsin Cassa," dedi, sesi düzensiz ve sertti, kadının içine doğru bastırmaya başlamıştı.

Bu iddiaya gülmek istedi ama nefesi yetmedi. Bunun yerine, ona hiddetle baktı. "Tam ,"
diye nefes nefese kaldı. "Benimkinin."

Onun kendisine sahip olmasına izin vermeyecekti. Onu ele geçirecekti. Onu ruhunun o kadar derinlerine sarmak istiyordu ki, gerçek ortaya ondan asla uzaklaşamayacaktı. O kadar derine ki, asla anlaşılamayacağını bildiği şeyi görmeye, anlamaya çalışacaktı.

Sert, ateşli bir kıkırdama, gözleri genişlemeden ve vücudunun çizgisine geri dönmekten önce ifadesini karşıladı. Adam onun içine giriyor, onu itiyordu. Eti onun için ayrılırken, onun etrafında yanarken, ihtiyaç hıçkırıklarının boğazını terk edişini izledi.

Onu doldurdu. Bir başka salıverme kasılmasının içini yırttığını hissederken santim santim. Sadece içine girme eylemiyle orgazm olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemişti. Sadece içine girdiğini hissetti, sikinin ağır uzunluğu hassas iç kaslarını okşuyordu. Zevk, şiddetli bir ışık ve renk çağlayanıyla onu boğarken başını geriye attı. Cabal derin, ölçülü vuruşlarla içine girmeye başladığında, duyularını kamçıladi, onları yırttı ve onu titretti.

Adamın vücudu kadınınkini kapladı; dudakları kadının boynuna, omzuna doğru ilerlerken elleri kadının kalçalarını tuttu. Adamın göğsünde gümbürdeyen her sert hırıltının kendi göğsünde yankılandığını hissedebiliyordu. Adamın sikinin içinde zonklayan kanın her bir atışını, seksinin hassas dokusu içinde mekik dokurken hissediyordu.

İnlemeleri etrafında yankılanıyor; adamın sert, nefesleri duyularını dolduruyordu. Bacaklarını adamın kalçalarına dolayan Cassa, sarmal bir coşku içinde sıkışmaya başladığında onu dünyaya bağlayacak bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için mücadele etti.

Buna dayanamıyordu. Yandığını, hızlandığını, içinde karşı koyamayacağı bir kasırga yarattığını hissedebiliyordu.

Zevk hiç böyle olmamıştı. Şehvet hiç böyle olmamıştı. Cabal'ın onu almasının verdiği his kadar derin, saf kendinden geçme hissiyle dolu bir şey hiç bilmemişti.

Böyle olmamalıydı, diye düşündü uzaktan. Sadece şehvet bu kadar tüketici, bu kadar tehlikeli olmamalıydı. Hissetmek istemediği şeyleri hissedebiliyordu, bir bağlantı, onu dehşete düşüren zevk aracılığıyla bir bağ.

Bu sadece kimyasal bir reaksiyon, diye kendini uyardı. Hepsi bu. Kendine bunu hatırlatmak zorundaydı. Aşkın araya girmesine izin veremezdi. Cabal onu sevmiyordu. Onu sevmeyecekti. Ona olan sevgisinin bunu engellemesine izin veremezdi.

Ağırlığını bir dirseğinin üzerinde tutarken eli kalçasında gezindi. Yan tarafını okşadı, göğsünü kavradı. Dili omzunda gezinirken parmakları sıkı meme ucunun üzerinde gezindi ve kalçaları daha hızlı hareket etti. Daha sert.

Aleti güçlü, eşit vuruşlarla kadının içine girdi. Hassas sinir uçları daha da canlandı. Cassa etinin şiştiğini, rahminin sıkılaştığını, klitorisinin zonkladığını hissetti.

Çok yaklaştı. Orgazmının içinden geçtiğini, yaklaştığını hissedebiliyordu. Orgazm sıklaşıyor, bedenini ona yaklaştırıyor, vahşiliği içini yakıp kavurmaya başladıkça ona doğru eğilip kıvranmasına neden oluyordu.

Bacakları onun etrafında sıkılaştı, tırnakları sırtına battı. Hissedebiliyordu, oradaydı, o kadar yakındı, o kadar his doluydu ki, üzerine döküldüğünde öleceğine yemin etti.

Köpek dişleri omzuna batarken Cassa adını haykırdığını duydu. Sonra nefesinin boğazında düğümlendiğini, vücudunun kasıldığını, cinsel organının coşkuyla kabardığını hissetti; çünkü küçük, başparmak büyüklüğündeki diken, adamın sikinin kabarmış başından şişerek onu içine hapsetmiş ve sıcak hormonal özünü içine akıtarak onu adama daha da bağlamıştı. Şu anda içinden geçen coşkuyu anlatacak hiçbir kelime yoktu. Serbest kalışının gücünü, derinliğini açıklamamanın ya da tarif etmenin hiçbir yolu yoktu.

Onunla kaynaştığını, onun bir parçası haline geldiğini hissetti. Vücudunun onu aldığını, kabul ettiğini hissetti ve biliyordu ki

Ömrü boyunca bu zevki başka bir erkekle asla tadamayacaktı. Böyle bir zevkin var olabileceğini hiç hayal etmemişti.

İçine saplanan dikenin verdiği his hayvani ve mest ediciydi. Bu ona aitti. Bunun sadece tek bir kadınla olduğunu biliyordu. Bu ek ereksiyon sadece bir eşle gerçekleşirdi, başkasıyla değil. Cabal'ın bunu yaşayabileceği tek kadın oydu. Ve ona ihanet eden de oydu.

Cassa gözlerini ıslatacak yaşlara karşı koyarken, Cassa yüzünü göğsüne gömdü, adam onun üzerinde titriyordu, kendi salıverilmesi vücudunu sarsıyordu.

Şimdilik ona sarıldı. Onun ona ait olduğu kadar, o da ona ait olacaktı. Şimdi onu reddedemezdi. Onu terk edemezdi; onu geri çeviremezdi. Çiftleşme ısısı bunu sağlayacaktı. Şimdilik kendini onunla paylaşmak zorundaydı, sadece fiziksel olarak değil.

Omzundaki ısırganın etine bir damga gibi saplandığını ve onu sonsuza dek işaretlediğini hissetti. Bu küçük yara asla tam olarak iyileşmeyecekti. Bu asla tamamen geçmeyecek fiziksel bir izdi, tıpkı avucundaki kendi ısırganının hala tam olarak iyileşmediğini bildiği gibi.

Çiftleşme sırasında Cins'in ve eşin bedenleri değişti. Birbirlerini gölgelerler, her birinin özü birbirine karışır. Cassa bunu biliyordu, tıpkı aşkla sonuçlanmayan bir çiftleşme olmadığını bildiği gibi. İki eş arasındaki bağıllık Cassa'yı her zaman kıskandırmıştı.

Artık kıskançlığa gerek yoktu. "Eşim," diye hırladı onun omzuna doğru.

Cassa ona daha sıkı sarıldı. Şimdilik onun eşiydi. Ona sahip olduğu sürece onun tadını çıkaracaktı. Kendi iradesini onunkine karşı koyacak, birlikte geçirecekleri zamanın tadını çıkaracaktı ama kendine buna bel bağlamayacağına dair söz verdi. Asla tam anlamıyla Bengal'inin kalbi olamayacaktı, çünkü ona ihanet etmişti. Onu kaybedecekti. Kendini buna teslim ediyordu. Ama bundan kaynaklanacak acıyı hiç beklemiyordu. Kalbini bu adama karşı çelikleştirmenin hiçbir faydası olmamıştı, çünkü nasıl olsa göğsünden sökölüp atılacağını hissediyordu.

Onu kaybetmek onu öldürebilirdi.

Cabal Cassa'ya tutundu, omzundaki ısırtığı yavaşça gevşetirken kolları Cassa'ya sıkıca sarıldı. Yarayı yalarken ağzındaki ilkel çiftleşme hormonunun tadını alabiliyordu ve bunu bir kez daha etinde bıraktığı küçük ısırtık izlerinin üzerine yaydı.

Çiftleşme kolay değildi, nazik değildi. Hâlâ içini parçalayan zevkin gücüyle titriyordu. Serbest kalışının şiddeti onu titretiyordu ve aniden bu kadını kaybederse başına neler gelebileceğinin fazlasıyla farkına vardı.

Saçlarını terden ıslanmış yüzünden geriye doğru tararken, parmaklarının elmacık kemiğini, çenesini okşamasına izin verdi, bir yandan da güvercin yumuşaklığındaki gri gözlerine baktı.

Kadını.

İçinde yükselen sahiplenme duygusunu, bir şeyin kendisine ait olduğu hissini bastırmak için mücadele etti. Sadece ona. Kaderi biliyordu ve kadın ona spor olsun diye gülüyordu. Bir alay ve kahkahayla mutluluğu onun parmaklarının ucundan çekip aldı.

Cassa'nın gözlerine baktı ve bir kez daha gözlerinde o her zaman nefret ettiği korkunun parıltısını gördü. Şu anda bile, hayatında tattığı en inanılmaz zevkten saniyeler sonra, Cassa'nın kendisinden korktuğunu hissediyordu.

Belki de bu, onunla zaman geçirirse, zamanın onun için halledeceği bir şeydi, dedi kendi kendine. Korkacak hiçbir şeyi olmadığını öğrenecekti.

Onun için hiç düşünmeden canını verebilirdi. Şu anda onsuz yaşamının yapabileceği bir şey olmadığını şüpheyi yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Bu açlık, bu ihtiyaç, bu cinsel hazzın tamamen tatmin edilmesi hayatında bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve onun dokunuşu. Onun dokunuşu bir zevk ve rahatlık darbesiydi.

Bu rahatlık olmadan yaşamak asla riske atmak isteyeceği bir şey değildi. Onun diğer yarısıydı, çiftleşme olgusunu öğrendiğinden beri

özlemini çektiği tek şeydi. O, onun

Ruhunun bir parçası eksikti ve şimdi tamamlanmıştı.

"Gözlerinde o korkuyu görmekten hoşlanmıyorum," dedi ona yumuşak bir sesle, diken yavaşça geri çekilirken ve iç bedeni onu kavramaktan vazgeçerken.

Gözleri titredi ve adam yalanın geldiğini gördü. Parmaklarını dudaklarının üzerine koyarak kelimeleri geri çekti.

"Yalan yok Cassa," dedi ona usulca. "Eğer bana nedenini söyleyemiyorsan, gördüğümü bildiğim şeyi görmediğimi söyleme zahmetine de girme."

Kaşları çatılırken dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı.

Cevapları talep etmek yerine ona, "Bunu tartışmaya hazır olduğunuzda burada olacağım," dedi.

Bir erkek Cassa'dan bir şey talep ettiğinde fazla uzağa gidemezdi. Bir kadının olabileceği kadar inatçı ve iki kat daha bağımsızdı.

"Yapacak mısın?" diye sordu sonunda, dudakları parmak uçlarında fısıldayarak. "Yapacak mısın, Cabal? Yoksa her zaman yaptığın gibi çekip gidecek misin?"

Şimdi çekip gitme düşüncesiyle dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Sanırım ikimiz de artık geri adım atmanın mümkün olmadığını farkındayız. Bu ikimizin de yapmak istediği bir şey olsa bile."

Adam ona doğru hareket etti, nefesi kesilirken sertleşen ereksiyonu kadının bedenini doldurdu.

"Gördün mü, Cassa? Kaçmak yok, tatlım. Biz bağlıyız. Tıpkı olacağını bildiğin gibi."

Bunu onun gözlerinde, yüz ifadesinde görebiliyordu. Bilgiyi ve korkuyu.

◀ BÖLÜM ♦

Ölüm, kulübenin ışıklarının söndüğünü görünce gülümsedi. Ölüm gülecekti ama donmuş kalbinin derinliklerindeki bir şey eğlencenin o kadar ileri gitmesine izin vermedi.

Bu bir çiftleşmeydi. Buna hiç şüphe yoktu. Cabal St. Laurents ve Cassa Hawkins eşti. Ölüm'ün vicdanına eklenecek bir günah daha vardı.

Ölüm, yirmi yıl sonra bile hâlâ hassas olan ve hâlâ bir eşin ısırığını taşıyan omuza dokundu. Uzun zaman önce ölmüş bir eşin.

Kar havada sürüklendi; soğuk, dondurucu bir buhar gibi oluştu ve orman zemini boyunca hafifledi. Çok uzaktaki vadiden gelen sis, bahara bu kadar yakınken bile toprağı kaplamak için donmuş sis gönderdi. Ölümün yıldönümüne bu kadar yakınken.

Yapılması gereken bir iş vardı ve artık pişmanlığın ya da bir eşin yakında bir kez daha kaybedileceği gerçeğinin bir önemi yoktu. Geçmiş ölmeyi reddediyordu; Ölüm ona yardım etmek zorundaydı. Bu da hepsinin ölmesi gerektiği anlamına geliyordu. Uzun zaman önce o katliamın bir parçası olan herkes bu dünyadan götürülmeliydi.

Cassa Hawkins'in o sırada bu katliamın bir parçası olmaması önemli değildi. Gerçek şu ki, daha sonra kocasının hayatının bir parçası olmuştu ve kocası da o katliamın bir parçasıydı. Kocası şimdi gelecekti. Bir yolunu bulacak, değerli karısının bir Cinsle çiftleştiğini öğrendiğinde deliğinden kaçacak ve buraya gelecekti.

Douglas Watts, Ölüm'ün yaratıldığı gece çok gençti, henüz on sekiz yaşındaydı ve babasının şeytani ayak izlerini takip ediyordu. Ama yine de ölmeyi reddeden bir kötülüktü bu. Ve Cassa, değerli karısı, daha sonra Irklara ihanet etmesi için ona yardım etmişti - bu onun ruhuna da kötülüğün damgasını vurmuştu.

Ölüm'e göre Cassa da en az kocası kadar Ölümcül Düzine'nin bir parçasıydı ve ölmesi gerekiyordu.

Onu buraya çekmek kolay olmuştu. Resimler, e-postalar, Irklara iftira atma tehdidi. Dünya bir gün Irkların insanlardan, insanların da Irklardan farksız olduğunu öğrenecekti. Hepsinin öldürme yeteneği vardı ve hepsi ölebilirdi. Bunun kanıtı çoktan başlamıştı.

Yine de Ölüm çiftleşmeyi beklemiyordu. Bu düşünce, şimdi uygulanması gereken kararlarla parçalanmış bir zihnin içinden geçti. Eşini kaybetmek hiçbir canlının katlanmak zorunda kalmaması gereken bir dehşetti. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir acıydı. Eşi olmadan alınan her nefes asla bir kâbustu.

Ölüm kulübeden yavaşça geri çekildi, karın henüz kaplamadığı ama yakında kaplayacağı patika boyunca ilerledi. Gözlerin izlediğine ve bir düşmanın beklediğine dair kanıt bırakmak olmazdı. Gecenin sessizliğinde Ölüm'ü kovalayan Irklar, önlerindeki görevi asla anlayamazlardı. Kendi hayatlarının neden insanlarınkinden daha önemsiz olduğunu anlayamadılar.

Cassa'nın günü . Çok , kocası kanı dökülecekti. Ama önce bir başkasının kanı Ölüm Vadisi'ni ıslatacaktı. Bir başkasının kanı Ölüm'ün içinde yükselen, zihni parçalayan, ruhu yakan iblisleri durduracaktı.

Ölümcül Düzine'nin yedincisi. Ölme vakti gelmişti.

Cabal, Cassa'nın etrafında canlı bir battaniye gibi kıvrıldı, onu göğsüne yakın tuttu, sıcaklığını ona bastırabildiği her gözeneğin içinde tuttu.

Başkalarıyla yatmaktan hiçbir zaman zevk almamış bir adamdı. Yıllar boyunca yeterince kadınla yatmıştı ama kardeşinin de onaylayabileceği gibi, onlarla aynı yatağı paylaşmanın samimiyeti Cabal'ın pek zevk almadığı bir şeydi.

Cassa'ya kadar. Başta buna karşı koymuştu. Ona ihtiyaç duymamaya, ihtiyaç duymamaya çalışmıştı. Şimdi Cassa'ya başka bir yer bulması için meydan okuyabilirdi.

Bu geceden sonra ne zaman olursa olsun uyuyacaktı. Bunu başarmak için ne yapmak zorunda kalırsa kalsın, gecelerini burada, onun kollarında geçirecekti.

Uyuyan profiline bakmak için saçlarının uzun, karışık tellerini geriye doğru taradı. Derin ve sert bir uyku çekiyordu, hafif nefes alışları yattığı yerde adamın koluna değiyordu. Gece boyunca aynı derinlikte uyumuştı. Ama uykusunun rüyasız olduğunu söyleyemezdi. Gece boyunca yer değiştirmiş, bir iki kez kendi kendine mırıldanmış, kaşlarının arasında bir çatıklık oluşmuştu.

Araştırmacı muhabir olarak geçirdiği yıllar boyunca gördüğü dehşeti yeniden mi yaşıyordu? Laboratuvarının saldırıya uğradığı gece ve kurtarılması sırasında oradaydı. Ölüm çukurunda gerçekleşen katliamı görmüştü; onun yaralarını ve kurtarılması sırasındaki öfkesini görmüştü.

Gözlerini odanın diğer ucuna dikmiş, şimdi o anılarla kendisi savaşıyordu. Orası, ruhunun içinde çok sık tekrar ziyaret etmemeye çalıştığı bir yerdi. Ailesinden çok fazla kişi o çukurda ölmüştü. İtirazlarına rağmen onun yaşamasını sağlamak için canlarını veren bir düzine erkek ve kadın. Kendilerini onun önüne atmışlar, onu engellemişler, metal duvarları kesen bıçakların ona saplanmasını engellemişlerdi.

Kaçmayı başarana kadar o çukuru çok fazla kan doldurmuştu. Pek çok hayat kaybedilmişti. Çünkü kurtarıcıların arasında bir hain barındırılıyordu. Çünkü Cassa'nın sahte kocası hepsine ihanet etmişti.

Lanet olsun, Douglas Watts çok büyük bir karmaşa yaratmıştı. Biraz sefil bir halde de olsa hâlâ yaşıyordu ama hayatına dokunduğu insanlar onun yaptıklarının acı yaralarını taşıyordu.

O piçin yaşadığını öğrenirse ne yapacaktı?

Watts'ın yaşamaya devam etmesine izin vermek için çok uzun zaman önce verdiği kararı kendi içinde sorgulayarak ona baktı.

Bu, içinde barındırdığı zalimlik damarından kaynaklanıyordu. Watts'ı öldürmek çok kolay olurdu. Çok merhametli. Adamın acı çekmesini ve çok acı çekmesini istemişti.

Yine de Cabal bu kararıyla kendi geleceğinin sonunu mu hazırlamıştı? O, bir eşini, bir ırk için kaybeden ilk ırk mı olacaktı?

Eski sevgilisine, onları evlendiren yargıcın bile yalan söylediği bir adama?

Bu görev tamamlandığında ve insanları öldüren Cins'in kimliği ortaya çıktığında, Cabal kendi kendine yeni eşi hakkında daha fazla şey öğrenmek için zaman ayıracağına söz verdi. Onun inatçılığından ve sadakatinden daha fazlasını. Onu neyin güldürdüğünü, neyin neşe bulmasını sağladığını öğrenecekti. Cassa'nın hayatında büyük bir neşe yaşamadığına dair bir his vardı içinde.

Ve o zaman belki de bir zamanlar kocası olduğuna inandığı adama verdiği sadakatin onun sadakati olup olmadığını anlayacaktı.

Pencereye doğru bakarak dışarıdaki karın kokusunu içine çekti. Geç gelen kış havası ormana taze ve temiz bir koku verirken, dışarıdaki dünyayı da beyaz bir örtüyle sarıyordu.

Cassa uyuduktan hemen sonra yaktığı ateş hâlâ yanıyordu, kor halinde parlayan alevler oturma odasının açık tavanından yatak odasını aydınlatıyordu.

Yataktan kalkarak battaniyeleri dikkatlice uyuyan arkadaşının üzerine örttü ve kot pantolonunu giyerek yatak odasından çıktı. Breed Akıncılarının kulübeye giden yolda ilerlediklerini duyabiliyordu. Jonas'ın araçlardan birinde olacağını biliyordu. Yönetici nadiren hiçbir şeyi şansa bırakmazdı, özellikle de bunun gibi hassas bir görevde.

Başıboş bir Irkın insanları öldürmesi görmezden gelinecek bir şey değildi. Cassa'nın bir gece önce söylediği gibi, bu dünyaya Irklar'ın gerçek yüzünü gösterebilirdi ve bu henüz hazır olmadıkları bir şeydi.

Ön kapıya doğru ilerleyerek, Irkların dağlık ve çöl ortamlarında kullandıkları güçlü ATV'ler olan iki Raider'ın arabaya yanaşmasını izledi.

Kapının çerçevesine yaslanarak Jonas'ın ilk araçtan inişini, ardından da koruması ve şoförü olan, kısaca Çakal denilen insanı izledi. İkinci araçta iki infazcı vardı: Lawe Justice ve Rule Breaker. Bu isimler Cabal'ın dudaklarının eğlenerek seçirmesine nadiren neden oluyordu.

Yine de Breed'in bu eğlenceyi görmesine izin vermek olmazdı. Onlar oldukça gurur duyuyorlardı isimleri onlar için seçmişlerdi

Kendilerini.

Jonas eve yaklaştığında durakladı, burun delikleri alevlenirken gözleri Cabal'a dikildi. Cabal, yönetmenin çiftleşmenin kokusunu ve Cabal'ın vücudunu saran Cassa'nın kokusunu içine çektiğini biliyordu. Artık Jonas'ın zihninde çiftleşmenin tamamlandığına dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

Jonas, "Kahretsin, en azından bu görev bitene kadar bekleyeceğini düşünmüştüm," diye homurdandı.

Cabal bakışlarını tekrar ona dikti. "Yeterince uzun süre bekledim."

Ve bu lanet olası gerçektir. Kendini tutmuştu çünkü Cassa'nın buna ihtiyacı olduğunu hissetmişti. İkisi için de bu ihtiyaç artık yoktu. Görev uğruna kendini tutmalıydı ama içindeki hayvanın görev umurunda bile değildi. Eşini önemsiyordu ve hayvan derisine hayal ettiğinden daha yakındı.

Jonas'ın Lawe ve Rule'a bakmadan önce yüzünü buruşturmasını izledi.

"Hey, Patron, bana bakma," diye emretti Lawe ona. "Sana söyledim, bu çiftleşme saçmalığından uzak duruyorum."

Rule, "Bu bizim tüylerimizi diken diken ediyor," dedi.

Jonas bunun üzerine homurdandı. "En azından hâlâ akli başında biri var." Jackal'a attığı bakış alaycıydı.

Diğer adam her zamanki gibi metanetle ona baktı. Çakal pek konuşmazdı. İşini yapar ve gerektiği zaman konuşurdu.

Cabal onlara "Kahve içerde," diye haber verdi. "Dördünüz için kafein aldım."

Şimdilik kafeinsiz içmeye devam edecekti. Çiftleşme sıcağı ve Cassa söz konusu olduğunda daha fazla soruna ihtiyacı yoktu. Kafein semptomları daha da kötüleştirme eğilimindeydi. Eğer şu anki uyarılmışlık hali bir gösterge ise, onları alevlendirecek hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Jonas açıklığa baktı, çenesi gerildi ve başını sallayarak verandaya doğru ilerledi. "Toparlan. Eşinle birlikte Sığınak'a geri dönebilirsin," dedi merdivenlere ulaştığında.

Cabal bu düşünce karşısında kıkırdadı. "Unut bunu, Jonas. Bu iş burada bitecek ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Jonas soğukkanlılıkla, "Arkadaşın her hareketini izlerken olmaz," dedi. "Bu soruşturma çok ciddi Cabal. Onu riske atamayız."

Cabal bunun üzerine başını salladı. "O da zaten bizim kadar çok şey biliyor. Biz istesek de istemesek de katil ona gönderiyor Jonas. Bunu görmezden gelemeyiz."

Bundan nefret ediyordu. Bir katilin eşini bu cinayetlerin içine çekmesinden daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu ama bunu durduramıyordu. Gecenin erken saatlerinde onu bu işin dışında tutamayacağını itiraf etmişti. Ortada başıboş dolaşan bir Cins olduğu sürece, Cassa'yı da bu işin içine çektiği sürece, onu bu işin dışında tutmanın hiçbir yolu yoktu.

Jonas, "Lanet olsun, tam da ihtiyacımız olan şey, işime karışan lanet olası bir gazeteci," diye küfretti.

"İçeri gel Jonas," diye iç geçirdi Cabal. "Uyanmadan önce fazla vaktimiz yok."

Fazla zaman yoktu. Çiftleşme ateşi uzun süre göz ardı edilemeyecek bir ateşti ve Cabal bunu biliyordu. Daha şimdiden eşine dokunma, onu tatma, ona sahip olma ihtiyacı içinde yeniden yükseliyordu.

Geçtiğimiz yıllarda aldığı hormonal tedaviler ilk birkaç gün yardımcı olmuştu. Yine de zaman geçtikçe her zaman ayarlamalar gerekiyordu ve Cassa çiftleşme sıcaklığının neden olduğu hormon artışına karşı bir ayarlama yapmamıştı.

Dişi eş için olduğu kadar erkek için de zor değildi. En azından Cassa hormon tedavisine vaktinden önce başlayacak kadar ileri görüşlüydü. Bu onun için işleri kolaylaştıracak, bazen gebe kalmayı geciktirecek ve seks ihtiyacının vücut üzerinde yarattığı stresi hafifletecekti.

Bu ihtiyacı ortadan kaldırmadı. Bunu ortadan kaldırmanın ya da eşlerin uzun süre ayrı kalmasına izin vermenin bir yolu yoktu. Jonas şimdilik Cabal'ın hayatında Cassa ile sıkışıp kalmıştı.

"Buna ihtiyacımız yok Cabal," diye homurdandı Jonas kulübeye girip mutfağa yöneldiklerinde. "Bu durum çok hassas. Bu Breed'i bulmak zorundayız ve bulduğumuzda da bir gazetecinin onu Breed Yasası'na teslim etmek gibi lanet bir niyetim olmadığının farkında olması riskini göze alamayız."

Evet, Cabal'ın şüphelendiği şey de buydu. Haydut Breed kimsenin yapamadığını başarmıştı. Kimliğine dair bir iz ya da koku bırakmadan öldürmüştü. Onu takip etmenin, kimliğini tespit etmenin bir yolu yoktu.

Cabal, "Eminim sonunda kötü adamın ölmediği gerçeğini gizlemenin bir yolunu bulursun," diye mırıldandı. Jonas'ı tanıyordu. Adamın işleri kendi lehine sonuçlandırma yeteneği vardı.

"Bu görevi tamamen mahvedeceksin Cabal,"

Cabal kahve fincanına doğru ilerlerken Jonas ısırdı. "Yine öldürecek, hem de yakında. İkimiz de öldüreceğini biliyoruz. Gerçekten de eşinin bunun ortasında olmasını istiyor musun?"

Elbette hayır, ama onu bundan kurtarmanın bir yolu olmadığını da biliyordu. Onu kendisinden nefret ettirmeden, kaçmasını sağlamadan olmazdı. Onu tekrar zorlayacak değildi, bunu zaten bir kez denemişti. O zaman işe yaramamıştı, şimdi de yaramayacaktı.

Cabal başka bir şey söylemeden önce kahveyi hazırladı. Jonas'a söyleyecek bir şeyi yoktu ve bunu biliyordu. Diğer adama Cassa'nın bu işten çekilirse hepsinden nefret edeceğini açıklamanın hiçbir lanet yolu yoktu.

Gece boyunca bununla boğuştu. Onu çıkarmak için binlerce farklı yol bulmuştu ve hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordu.

"Cabal haklı, Patron." Cabal kahveyi doldururken Lawe konuştu. "Katil bizimle temas kurmadığı zamanlarda onunla temas kuruyor. Bunu kullanabiliriz."

"Eşimi kullanamazsın." Cabal bir hırıltıyla ona döndü.

Jonas'ın kahkaha sesi odada yankılanırken Cabal diğer adamın alaycı bakışlarıyla karşılaşmak için sarsıldı.

Jonas ona öfkeyle, "Lanet olsun Cabal, önerdiğinden daha fazlası değildi," dedi. "O çiftleşme atından in ve . Bundan sonra bu durumla nasıl başa çıkacağımızı çözeceksek, kafanın savaşıma ya da düzüşme ihtiyacıyla dolu değil, açık olmasına ihtiyacım var."

Bu Jonas'tı, sonuna kadar açık sözlü.

Parmaklarını kabaca saçlarının arasından geçiren Cabal, Jonas kahve fincanının yanına giderken odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Onun horozunu

Başıyla yatak odasından gelecek herhangi bir hareket belirtisini dinledi ve Cassa'nın bir süre daha uyuması için dua etti.

"şey bulabildiniz mi?" Jonas sonunda sordu.

Cabal bu soru karşısında başını salladı. "Yeterli değil. David Banks kaybolmadan bir gün önce Charleston'da bir toplantı yaptı. Brandenmore ve Engalls ile buluştu ama biz bunu zaten biliyorduk. Kaybolduğu gün öğleden sonra burada bir muhabirle, Myron James ile buluşması gerekiyordu. O toplantıya hiç gelmedi."

Jonas düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Daha önce bunun farkında değildik."

"Şerif Lacey Banks'in kendisinden Myron'ın telefon numarasını istediğini söyledi. Myron'a bunu sorduğumda, Banks'in aradığını ve bir görüşme talep ettiğini itiraf etti. Myron'un bazı bilgilere sahip olduğunu söyledi."

"Bilginin ne hakkında bir fikrin var mı?"

Cabal başını salladı. "Myron'a söylemedi ya da Myron bana söylemiyordu. Yine de herhangi bir aldatma sezmedim. Bu kasabada sırlar var Jonas, hem de çok fazla, ama Banks bunların çoğundan haberdar değil gibi görünüyordu."

Lawe, "O eski bir belediye başkanıydı," diye belirtti. "Belediye başkanları tüm dedikoduları alır."

"Hepsi değil," dedi Cabal. "Yaklaşık otuz yıl önce burada kaçak Irkları saklamak için başlayan hareket pek bilinmiyordu. Bu işe karışan sadece küçük bir grup kadın ve erkek vardı. Banks onlardan biri değildi."

"Bunların hepsini biliyoruz," diye belirtti Jonas.

Cabal ona, "Bilmediğimiz şey Banks'in aslında o grubun bir parçası olduğuydu," dedi. "Myron babasının Banks'in grubun bir parçası olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu, ta ki daha önce Irklardan birine ihanet ettiğinden şüphelenmeye başlayana kadar."

Rule, "Buradan geçen çok fazla kişi yoktu," dedi. "Birkaç düzine."

Cabal, "Ama yaratılanlarla karşılaştırıldığında, bu yüksek bir sayı," diye belirtti. "Bu süre zarfında kaçan birkaç düzine Irk Konsey için bir sorun olabilirdi."

Lawe, "Ve Konsey bunu Ölümcül Düzine için bir sorun haline getirebilirdi," dedi. "Herkes başarısız olduğunda iz sürenler onlardı."

"Çünkü kaçan Irkların izini sürmek için ihtiyaç duyulan yerlerde bağlantıları vardı," diye kabul etti Cabal. "Banks Düzineler'den biriydi, buna hiç şüphe yok. Ama gruba saldırmak için neden bu kadar bekledi? Ve kaç tanesi bu bölgede bulunuyordu?"

Jonas, "Kaçan Irkların çoğu bu bölgede saklanıyordu," dedi.

Bu doğrudu. Bazı nedenlerden dolayı Batı Virginia, Tennessee ve Kentucky dağları dünyanın dört bir yanından kaçan Irklar için tercih edilen bir sığınak olmuştu.

Biri burada, birkaçı orada - bir şekilde çoğu Amerika'ya ulaşmış ve üç eyaletlik bir yarıçap içinde onları saklamaya istekli birkaç gruba girmişti. Grupların çok azı birbirini tanıyordu. Irkların çoğu diğer bireysel gruplardan habersizdi. Bu bir güvenlik meselesiydi. Diğerleri nerede olduklarını ya da her gruptaki Irkları bilmiyorsa, işkence altında ihanete uğrayamazlardı.

"Bilmek istediğim şey, Brandenmore ve Engalls'ın Konsey'in ya da Irklara yardım eden grupların haberi olmadan bu bölgedeki Irkları yakalayıp üzerlerinde deney yapmayı nasıl başardıkları," diye homurdandı Lawe. "Birilerinin buna uzun zaman önce dur demesi gerekirdi."

Jonas, "Ölümcül Düzine sadece Konsey için değil, Brandenmore ve Engalls için de çalışıyordu," dedi. "Yakalanan Irkları Düzine'den satın aldılar. Ölü bir Irkla Konsey'e döndüklerinde, onlara tekrar ödeme yapılırdı. Nasıl öldükleri önemli değildi, tek ihtiyaçları olan kelleleriydi. Brandenmore ve Engalls bir kellenin alınmasına hiç aldırış etmiyorlardı."

Mide bulandırıcıydı. Irkların özgür olma çabaları sırasında karşılaştıkları dehşet, bazen laboratuvarlarda karşılaştıkları dehşet kadar acımasızdı.

"Bilmek istediğim şey, katilin kurbanların üzerinde en ufak bir koku bırakmadan bu katliamı nasıl yaptığı. Dişleriyle boğazlarını parçalıyor. DNA gibi bir şey olmalı."

Olması gerekiyordu ama yoktu, en ufak bir iz bile yoktu.

Jonas, "Kendimizi tanıtabak hiçbir Şey bırakmamak üzere eğitildik," dedi. "Yani koku, tükürük, her neyse. Bunu saklamanın yolları var."

Rule, "Ancak bu ileri eğitime sahip yalnızca çok küçük bir ırk grubu vardı," dedi. "Bu genel bir bilgi değildi."

Jonas, "Çakallar daha gelişmiş gizli alanlarda eğitilmemişlerdi," diye düşündü. "Jaguarlar öyleydi, Aslanlar öyleydi."

Cabal, eğitim alanlarının listesini ve her birinde en güçlü olduğu düşünülen ırkları hatırlarken, "Kurtlar da çoğunlukla bu eğitimin dışında bırakıldı," dedi. "Jaguarlar ve Aslanlar en iyi katiller olarak görülüyordu."

"Evet, biz harikayız." Lawe bu ifade karşısında homurdandı.

Rule alaycı bir tavırla, "En azından bir konuda iyi olduğumuz düşünülüyordu," dedi. "Bu bizi hayatta tuttu."

"Altı ölüm ve tek bir ipucu yok, hiçbirimiz o kadar iyi değildik," dedi Jonas soğuk bir sesle. "Ben bile o kadar iyi değilim. Koku saklayamayacağınız bir şeydir. Maskeleyebilirsiniz ama maskeleyeme belirtisi bile yok. Sanki bir hayalet bu adamlara saldırıyor ve onları öldürüyor. Ve beyler, ben hayaletlere inanmam."

Herhangi biri mi? Cehennem, hayaletler, periler, sonsuza dek mutlu sonlar - hepsi aynı kategoride toplanmıştı. Peri masalları.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" Lawe sordu. "Altı ölü adam ve katile dair hiçbir ipucu yok. Tekrar saldıracağını biliyorsun, hem de yakında. Banks ve H.R. Alonzo sadece başlangıçtı. Artık isimsiz adamlarla uğraşmıyor. Büyük silahların peşinden gidiyor."

Alonzo'nun Ölümcül Düzin'e'nin bir parçası olduğunun farkında bile değillerdi. Ancak ölümünden sonra avcı grubunun bir parçası olduğuna dair kanıt bulmuşlardı.

"Yüksek profilli isimler," diye homurdandı Jonas. "Tam da ihtiyacımız olan şey." "Ve peşimizde bir muhabir," diye homurdandı Lawe, Cabal'a bakarken

alaycı bir sırıtışla. "Bunu saklarken çok eğleneceğiz."

"O kadından pek bir şey saklayamayacaksınız," diye bildirdi Jonas hepsine. Cabal, Jonas'ın sesindeki tiksinti karşısında bir gurur patlaması hissetti. Cassa, Jonas'ın aksi yöndeki isteklerine rağmen bilgi bulma yeteneğiyle tanınıyordu. Onun nefret ettiği hikâyeleri yazmış ve yayınlamıştı.

Hoşuna gitse de de. Şimdiye kadar çok kötü bir şey yayınladığından değil, ama yayınladıkları hakkında doğruyu söylemekte bir sakınca görmüyordu.

Uzun bir süre boyunca onun kendilerine zarar verebilecek herhangi bir şeyi öğrenmesini engelleyebilmişlerdi. O günler geride kalmıştı. Irk topluluğunu yok edebilecek bilgilere zaten sahipti ama kendini tutmuştu.

"Peki ne yapacağız?" Lawe sordu. "Onu içeri mi alacağız, yoksa ne?" "Ya da ne," diye tersledi Jonas. "Evet, onu içeri alalım. Ona sadece

Bir sonraki aşamada öleceğinden şüphelendiğimiz kişileri korumak için ekipler göndermek yerine nasıl haydut bir Irkı koruduğumuzu ve onun bizim için düşmanlarımızı öldürmesine izin verdiğimizizi."

Cabal bunu düşününce neredeyse sırtı acıdı.

"Sıradakinin kim olabileceğini biliyor muyuz?" diye sordu yönetmene. Jonas'ın bir yerlerde bir ipucu olduğundan hiç şüphesi yoktu. Adam genellikle bilirdi.

"Henüz değil," diye tersledi Jonas. " bu değil. Bilseydim bile yine de kenara çekilir ve bitirmesine izin verirdim. O bu işte daha iyi."

Cabal, "Er ya da geç birileri bu cinayetlerle ilgili olarak Irkları suçlayacak," diye onu uyardı. "Düzineler artık avlandıklarını biliyorlar. İçlerinden biri er ya da geç korkudan ciyaklamaya başlayacak."

Jonas'ın gülümsemesi gergin ve sertti. "Ben de bunu bekliyorum. Birini alırsak, hepsini alırız."

Cabal bu planı çoktan çözmüştü. Jonas cinayet mahallinden cinayet mahalline koşarak ortalığı temizledi. İpucu aradı; katili arıyordu ama daha da fazlası, avlanan grubun üyelerinden çirkin küçük kafasını kaldırmasını bekliyordu.

"Daha ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Cabal diğer adama sordu.

Jonas omuz silkti. "Alonzo ölen altı kişi arasında en yüksek profilli olanı. Kayıp olarak kalmasına izin vereceğiz. Tanner halkla ilişkilerden anlıyor ve Konsey'in ondan bıktığına dair birkaç söylenti çıkarmayı başardık ama arkadaşları farklı şeyler bilecek. Onun ölümünün içlerinden birini dışarı çıkmaya zorlayacağını umuyorum."

"Altı tane kaldı." Lawe başını salladı. "Sence hepsi hâlâ hayatta mıdır?"

Jonas kendine bir fincan kahve daha doldurup mutfağın penceresine doğru ilerlerken, "Bu tür bir kötülük nadiren genç yaşta ölür," dedi.

Cabal, yönetmenin kaşlarını çatarak pencereden dışarıya, karla kaplı şafağa bakmasını izledi.

"Kötülük nadiren genç yaşta ölür, nokta," dedi sonunda onlara dönerken. "Ve burada uğraştığımız şey, bunu değiştirmeye çalışan bir Cins. Onun yakalanmasını istiyorum ama bir insanın adaletini ona zorla uygulatırsam lanetlenirim."

"Cinayet cinayettir, Jonas," diye hatırlattı Cabal ona. Bir Melezin ölümü söz konusu olduğunda Jonas'ın onlara sık sık öğütlediği bir şeydi bu.

"Cinayetle hayatta kalmak arasında fark vardır," diye tersledi Jonas ona. "Bu ölümleri bu noktaya kadar örtbas etmeyi başardık ve bu şekilde kalmasını istiyorum." Ürkütücü gümüş gözleri öfkeyle parladı. "Bu adamların geçmişte Irklar üzerinde nasıl bir cehennem yarattığını hatırlatmama gerek var mı? Sadece birkaçını yakalayıp laboratuvarlara geri göndermediler. Onları araştırma için sattılar. Elimizdeki bilgiler doğruysa, Konsey'in yaptığı her şeyden daha korkunç bir araştırma. Ölümlerini hak ettiler."

Cabal bu noktayı tartışamazdı. Brandenmore ve Engalls'a karşı yavaş yavaş topladıkları bilgiler bir Breed'e bile daha fazla kâbus gördürmeye yetiyordu. Eğer kanıt elde etmeyi başarabilirlerse ya da konuşmaya zorlayabilecekleri bu dehşetlere tek bir tanık bulabilirlerse, Amerika'nın en büyük ilaç ve araştırma tesislerinden birini yöneten bu iki adam Irk Yasası'na tabi olacaktı. Ve Cabal'ın Jonas'ın bu iki adam söz konusu olduğunda cezanın sınırlarını zorlayacağından hiç şüphesi yoktu.

Jonas ona, "Şimdi cinsimizi nasıl yakalayacağımızı bul," diye emretti. "Ve bunu yaparken, o piçin neden bir kokusu olmadığını anlamaya çalış."

"Muhtemelen sakladığı ."

Hepsi kapıya doğru döndü. Silahlar kılıflarından çıkarılıp odanın girişinde duran meraklı küçük muhabire doğrultulurken Cabal onun önüne atladı, kalbi silahların oluşturduğu tehdit karşısında dehşetle çarpıyordu.

İrkilmedi; geri çekilmedi. Çıplak ayak parmakları kot pantolonunun paçasından dışarı bakarken, uzun saçları karışık dalgalar halinde adamın gömleklerinden birinin kumaşına uzanıyordu.

Yetişkin oyunları oynayan küçük bir kız gibi görünüyordu. Onu öldürebilecek oyunlar.

Adam onun bedenini korurken, birkaç şey aynı anda aklına geldi. Onları atlatmayı başarmıştı, bu imkânsız olması gereken bir şeydi. Tabii kokusu yoksa. Tıpkı diğerlerinin de yaptığını bildiği gibi, onun özünü içine çekmeye çalışırken burun delikleri alevlendi.

Orada hiçbir şey yoktu. Ne çiftleşme kokusu, ne uyarılma, ne de vücudunda şehvetinin kokusu vardı. Sanki Cassa bir hayalet gibiydi, hiçbir özü ve kokusu yoktu.

Döndü, kadının kollarını kavradı ve geceyi içine tohumlarını akıtarak geçirdiği kadının kokusunu almak için mücadele ederken şok içinde ona baktı. Bir koku izi olmalıydı. Herhangi bir koku.

Lawe onun yanına doğru, "Ne oluyor lan," diye mırıldandı. "Jonas?"

Arkasında Jonas'ın kaydığını, hareket ettiğini hissetti. Diğer Cins'in de Cabal'ın yaptığının aynısını yaptığını, var olmadığı kadar zor bir kokuyu bulmaya çalıştığını biliyordu.

Cabal gözlerini ona dikti, yüzünü inceledi ve bir kalp atışı içinde ne anlama geldiğini anladı.

"Beyler, işte katilinizin sırrı." Elini kaldırdı ve ipeksi avucunun ortasında küçük beyaz bir hap vardı. "Bir koku engelleyici. Katil tarafından bana gönderildi ve Brandenmore Araştırma tarafından üretildiği bildirildi. Senin haydut cinsin seni bu şekilde ele geçiriyor."

◆ BÖLÜM ◆

Cassa birkaç saat sonra Cabal'ın kullandığı arazi tipi Raider'la dağdan aşağı inerlerken onun profilini izledi. Hâlâ kızgındı. Profili sert, ifadesi soğuktu ve gözlerindeki kehribar ışıltısının daha donuk görüldüğünü fark etmişti. Bu öfkeydi, çünkü koyu yeşil daha parlaktı ve kabaran öfkeyle canlandı.

Panik, Jonas'a kendisine gönderilen küçük haplardan birini verdiği ve ne kadar işe yaradıklarını açıkladığı sabahtan beri onu bunaltmakla tehdit ediyordu. Jonas, Coyote alfasının düğün gecesi Cabal'la yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmasından hiç memnun olmamıştı. Cabal ondan daha da az memnun görünüyordu.

İlk, talihsiz evliliğini hatırladı. Douglas ne zaman sinirlense, bazen haftalarca morlukları üzerinde taşımıştı.

Şimdi, on yıldan uzun bir süre sonra, öfkesi etrafında dönen bir sevgiliyle bir araçta oturuyordu. Korkunun ve belirsizliğin bir sınırı vardı. Bir daha asla bir sevgilinin kendisine vurmasından endişe etmesi gereken bir konuma düşmesine izin vermemişti. Cabal ile çığneyebileceğinden fazlasını ısırp ısırmadığını merak etmeye başlamıştı. Eğer Douglas'ın tehlikeli olduğunu düşünüyorsa, o zaman onun Cins sevgilisi yüz kat daha tehlikeliydi.

Adam ona kızgındı ve durumu onun için daha da tehlikeli hale getiren şey, adamın neden bu kadar öfkeli olduğundan emin olmamasıydı.

Bunun nedeninin o sabahki toplantısını bölmesi olabileceğini düşündü. Oldukça dramatik bir giriş olmuştu. Hapı, Cabal yataktan çıktıktan kısa bir süre sonra, Akıncıların araba yolunda ilerlediğini duyduğunda almıştı.

Cabal'a ilaçtan bahsetmek için her şeyi yapmıştı. Bu sırrı uzun süre saklamak çok tehlikeliydi. Eğer Irklar'ın düşmanları

ellerine geçerse, Sığınak ya da Cennet, her ikisi de Konsey'in Çakalları ve askerleri tarafından kolayca ihlal edilebilirdi. Hiçbir Irk eşi bir an bile güvende olmayacak ve doğan her Irk çocuğu risk altında olacaktı.

"Bu tavrın beni rahatsız etmeye başladı." Cassa kendini saldırıya geçmeye zorladı. "Eğer sinirlendiysen, bana nedenini söyleme nezaketini gösterebilirsin."

Ona öfkeli bir bakış fırlattı. Öfkeli bir Irk gerçekten de oldukça sıradan bir şeydi, diye kendini temin etti.

"Jonas gelmeden önce beni o hap konusunda uyarabilirdin," diye sıkılmış dişlerinin arasından itti. "Ayrıca kimliği belirsiz bir katilin sana gönderdiği lanet olası bir ilacı alarak kendini ne diye riske atıyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?" Öfke vardı. Sesi de onunla birlikte yükseldi.

"Bana bağırma Cabal," diye emretti ona hissettiğinden daha cesur bir tavırla. Hissettiği şey tam anlamıyla panikti. Adam ilk düşündüğünden daha öfkeliydi. "Kuşkusuz bir risk aldım ama karşılığını da aldım."

"Bunun bedelini hayatınla ödeyebilirdin." Dağlık yolda ilerlerken elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Orospu çocuğu, Cassa. Bunu yapmadan önce hiç düşündün mü? Riskleri hiç düşündün mü?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ben her zaman riskleri göz önünde bulundururum Cabal. O ilacı ve o cinayetlerin kanıtını kim gönderdiyse henüz ölmemi istemiyor. Kanıtlaması gereken bir şey var. Hem Irklara hem de bana. Beni öldürmek henüz onun amacına hizmet etmeyecektir."

Çünkü geçmiş henüz tam bir döngü haline gelmemişti. Cassa bunu biliyordu. Katilin onun için başka planları vardı, tek soru bu planlardan kurtulup kurtulamayacağıydı.

Gözü kara mıydı? Riskli miydi? Şüphesiz. Bu işe girerken bunu kabul etmişti. Ama on yıldan fazla süren şüpheler, suçlamalar ve suçluluk duygusundan sonra, artık bu işi sonuna kadar götürmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu.

Cabal'ın hapsedildiği Alman tesisinin kurtarılması sırasında topu taca atmıştı. Kocası yüzünden pek çok kişi ölmüştü. Çünkü Douglas'ın, evliliği kötüye gitse de hikayeyi önemseyeceğine güvenmişti. Ve yanılmıştı.

Şimdi bu haydut İrkin İrk topluluğunu bir bütün olarak yok etmediğinden emin olmak için bir şansı vardı. Bu sefer topu düşürmeyi reddetti. Geri adım atmayı reddetti.

"Ve tek düşündüğün kendin miydin?" diye sordu, sesi alçalıyor, kararıyordu.

Cassa acı bir kahkaha attı. "Başka kimi düşünmeliyim?"

"Arkadaşlar mı?" Hırladı. "Onlardan birçoğuna sahip olduğunu biliyorum, değil mi? inkar et."

Denemedi.

"Bakın, bu benim işim. Bu benim hayatım." Cassa ona döndü, kendi öfkesi korkusuyla karışmıştı. "Sonuçlarını tarttım ve risk aldım. Bu benim seçimimdi."

Bakışlarını yola dikerken dudakları inceldi. Elleri direksiyonun üzerinde gevşemedi.

"Onu aldığı anda arkadaş olduğumuzu biliyordun," diye suçladı. "Beni düşündün mü?"

"Ah evet, bunu bir düşüneyim," diye alaycı bir şekilde konuştu. "Hayır, senin bu konudaki fikrini dikkate almadım çünkü gerçekten olmadığını varsaydım. Bir eşe hazır olduğun izlenimini vermedin Cabal. Belki bir harem."

Bundan nefret ederdi. İrkların playboyu. Ya da en azından kardeşi Tanner çiftleşmeden önce bir oyun takımının yarısı olarak görülüyordu.

Adamın çenesinin kasılmasını izledi ve azı dişlerinin birbirine çarpan dişlerinin kuvvetine dayanacak kadar güçlü olup olmadığını merak etti.

"Benim hiç haremim olmadı," dedi öfkeyle.

"Her neyse." Cassa sinirli bir nefes verdi ve parmaklarını ona salladı. "Sen sadece dünyayı beceriyordun. Anlıyorum."

Ve bundan nefret ediyordu. Bu kadınların ona dokunması, ona sahip olması, kendisi henüz bunu yapmamışken o seksi çizgilere dokunması düşüncesi onu çıldırtıyordu. O tuhaf renkli işaretlere dokunma düşüncesiyle parmaklarını kıvırdı ve dudaklarının onların üzerinde gezindiği görüntüsünü bir kenara itmeye çalıştı.

Bir erkek hem bu kadar seksi hem de bu kadar sinir bozucu olmamalı.

"Hiçbir şey anlamıyorsun," diye bilgilendirdi onu. "Eğer sürekli korkup kaçmasaydın, belki kendimi tavşan kovalayan bir hayvan gibi hissetmezdim. Her fırsatta benden kaçtın."

"Şehvet düşkünü kadın sürüsü tarafından ezilmemek için kenara çekildim," diye sertçe karşılık verdi.

Ama korkmuştu ve bunu biliyordu. Arzusunun gücünden ve onun kendisini asla unutmayaacağından ya da affetmeyeceğinden korktuğu geçmişinden korkuyordu.

"Korkmuştun, tıpkı şimdi korktuğun gibi." Ses tonunda biraz kınama vardı. "Sana zarar vereceğime seni ne zaman inandırdım Cassa?"

Bu soru karşısında sessiz kaldı. Ona el kaldıracağına inanmasını sağlayacak hiçbir şey yapmamıştı. Düşman olmadığı sürece, o zaman da onu ondan kurtarmak mümkün olmazdı.

Tanrım, hayatının en kötü ihanetinin sebebinin o olduğu ve hâlâ onu ne kadar suçladığına dair hiçbir belirti vermediği düşünülürse, bu ne kadar neşeli bir düşünceydi.

"Bana zarar vereceğine inanmamı sağlayacak hiçbir şey yapmadın Cabal," diye cevap verdi yorgun bir şekilde. "Eğer korku hissettiysen, belki de bunun başka nedenleri vardır."

"Kocanız mı?" Adam ona düşünceli bir bakış attı. "Jonas'ın senin hakkında yaptığı araştırmada bu yoktu." Yaşadığı kötü muameleyi kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iyi sakladığı için kendini tebrik etmesi gerektiğini düşündü. Eğer biri şüphelenmiş olsaydı, o zaman Irklar bu bilgiye sahip olurdu. Her lanet şeyi biliyorlardı. Orospu çocukları burunlarını başkalarının hayatlarından uzak tutamazlardı.

"O zaman kocam olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu küstahça.

Bunun üzerine homurdandı. Tamamen kedigillere özgü bir kızgınlık sesiydi.

"Seninle ve kocan Douglas Watts'la ilgili raporu okudum," diye bilgilendirdi onu. "O tam olarak bir ödül değildi, Cassa. Çok daha iyisini yapabiliirdin. Raporda istismarla ilgili bir şey olmaması, böyle bir şeyin olmadığı anlamına gelmez."

Bu şaka değildi.

"Ama o raporda bununla ilgili hiçbir şey yoktu," diye hatırlattı ona.

Aracı ana yola doğru manevra ettirmeden önce başını hızlıca sallarken saçları omuzlarına döküldü.

"Ve çok kaçamak cevaplar veriyorsun, bu benim için yeterli bir cevap." Boğazında gizli bir hırıltı vardı, bu hırıltı Cassa'nın omurgasında hem zevk hem de korku ürpertileri yarattı.

"Neye inanmak istiyorsan inan," dedi ona soğukkanlılıkla. "Şu anda hayatımda çoktan ölmüş bir kocadan çok daha ilginç meseleler var. Sence Jonas'ın o ilacın nereden geldiğini bulması ne kadar sürer?"

Kalın, koyu altın rengi kirpikleri kızın üzerinde daralırken, dikkatini tekrar yola çevirmeden önce ona hızlıca bir bakış attı.

Verdiği tek cevap "Yakında" oldu. "Bu noktada asıl endişemiz katili yakalamak. Onu bulunca uyuşturucunun kaynağını da bulacağız."

"Jonas bir haydutu kontrol edebileceğini sanıyor, değil mi?" Jonas'ın bu kadar kibirli olduğuna inanabilirdi.

"Jonas aklına koyarsa rüzgârı kontrol edebileceğini sanıyor," diye homurdandı Cabal. "O kadar dik kafalı ki. Ama bu durumda, büyük olasılıkla yapabilir."

Cassa bu düşünce karşısında başını salladı. "O resimleri gördüm Cabal, tıpkı senin cesetleri gördüğün gibi. Bu kadar öfke kontrol altına alınamaz. Jonas bir haydutun öfkesinin yanlış ucuna düşebilir."

"Oraya daha önce de gitmişti." Cabal'ın sesine bakılırsa, o zaman da pek hoş olmamıştı.

Cabal Akıncı'nın kokusunu içine çekti ve öfkeyle hırlama ihtiyacını dizginledi. Hâlâ onun kokusunu ya da üzerindeki işaretini alamıyordu. Bu kadar elemental bir şeyin onun bedeninde hapsedilmiş olması onu öfkeliyordu. Kendine özgü kokusu tamamen silinip . İçindeki hayvanı rahatlatmak hiçbir şey yoktu.

Onun olduğunu, kokusunun vücudunu kapladığını. Bu ilkel ihtiyacı giderecek uyarılma kokusu bile yoktu.

Bu hakarete, Watts'a yönelttiğı suçlamaların doğru olduğunu ve kadının hâlâ bunu saklamaya çalıştığını bilmek de eklenmişti. Watts onu dövdüğünü, taciz ettiğini itiraf etmişti. Cabal'ın o cehennem çukurundan kaçıışından sonraki sorgusu sırasında Watts bunu itiraf etmişti. Tıpkı Cassa'nın ihaneti hakkında hiçbir şey bilmediğini itiraf ettiğı gibi. Onunla oynamıştı. Cassa'nın bu sevgi ve aidiyet yanılısamasına ne kadar hevesli olduğuna gülmüştü.

Cabal onu öldürmek istemişti. Pek çok kez. Pek çok şekilde. Ama o piçi yaşamaya zorlamak Cabal'ın gururunu da okşuyordu. Cabal onun ölmesini ne kadar istese de, Watts bu şekilde huzur içinde yatmak yerine işlediğı suçların bedelini ödüyordu.

Cassa'nın korkuları içgüdüsel oldu ve Cabal bunu anlasa da, yine de Cassa'nın kendisinden korkmasına duyduğu öfkeden kurtulamıyordu.

Onun eşiydi. Ona zarar vermektense kendine zarar vermeyi tercih ederdi. Bu içgüdüden öte, onun bir parçasıydı. Güç duygusunu kendinden daha zayıf olanlara zarar vererek kazanan hiçbir erkek kendine erkek diyemezdi. Özellikle de kadınına.

Ona bakarken, kokunun devam eden eksikliği karşısında yüzünü buruşturdu. O sabah onlara söylediğine göre sadece yaklaşık iki saat sürmüş olmalıydı. Oysa bundan biraz daha uzun sürmüştü.

Onun kokusunu alamıyordu ve bir parçasının onunla bağlantı kurmaya ihtiyacı vardı. Bir elini direksiyondan çekerek ona doğru uzandı ve uyluğuna yaslanan elinin yumuşak inceliğini kavradı.

Kızın tepkisi, en ufak bir şaşkınlık belirtisi havada süzülürken vücudunun sertleşmesi oldu. Adamın elini tuttuğı yerden tekrar yüzüne baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Aşıklar böyle yapmaz mı?" diye sordu adam elini tutmaya devam ederken, kucağından sert kalçasına doğru çekerek. "El ele tutuşmak."

Gözlerini kırıştırarak sessizce ona baktı. Onu şok etmeyi başarmıştı. Kahretsin, bundan biraz gurur duyabileceğini düşündü. Cassa şaşırmaya ya da şok olmaya nadiren izin verirdi.

Ne söyleyeceğinden ya da nasıl davranacağından emin değilmiş gibi tekrar ellerine baktı. Dengesini daha da bozmak için ve sadece

Kızın yumuşak etini hissetmekten hoşlanıyordu, başparmağının kızın narin parmak eklemleri üzerinde gezinmesine, etini okşamasına ve ısıtmasına izin verdi.

Küçük bir titreme parmaklarından geçip koluna doğru ilerledi. Onun dokunmaya alışık olmayan bir kadın gibi davrandığına yemin etti.

"Yaklaşık kırk yıl öncesinden başlayarak, kaçan Irklar kendilerini koruyup kollayacağını düşündükleri bölgelere gidiyorlardı. Buraya, Glen Ferris'e geldiler," dedi ona usulca. "Birkaç tane, bir tane orada, bir tane burada, ta ki iki düzineden fazlası bir araya gelene kadar. Sonra, yaklaşık yirmi yıl önce, bu birkaç kişiden bazıları ortadan kayboldu. Kayıp Irkların cesetlerinin cansız bir şekilde Konsey'e teslim edildiği söylentisi yayıldı. Kendilerine Ölümcül Düzine adını veren bir avcı grubu vardı ve kaçan Irkları avlıyorlardı."

"Bu Irklardan bazıları Konsey'e iade edilmeden önce Brandenmore Araştırma'ya satıldı," dedi Cassa, sesinde bir rahatlama tonuyla. "Phillip Brandenmore ve Horace Engalls, Irk toplumuna karşı işledikleri suçlar nedeniyle tutuklandıklarından beri, onları yasadışı araştırmalarla ilişkilendiren bilgiler gelmeye başladı."

"Aynen öyle." Cabal başını salladı. "Bizim haydut Breed ilk cinayetini yaklaşık üç ay önce, Brandenmore ve Engalls'ın Breed tıbbi bilgilerini çalmaya çalışırken Sanctuary'de yakalanmasından hemen önce işledi. O zamandan bu yana, her birinin araştırma ve ilaç ailesiyle bağlantılı olduğu söylenen beş kişi daha öldü."

Cabal kızın elini tutmaya devam etti, kız elini her kurtarmaya çalıştığında elini daha da sıkıyordu. Onun elini tutmaktan, tenini kendi tenine değdirmekten, sıcaklığını kendi elinin içinde hissetmekten hoşlandığını fark etti.

Cassa, "Belli ki kin besleyen bir Cins," diye belirtti. "Ölümcül Düzine'de kaybettiği bir arkadaşı ya da aile üyesi. Belki de bir eş."

Cabal bunun üzerine başını salladı. "Bir Irk, kaybettiği eşinden intikam almak için asla yirmi yıl beklemez. Irklar kendilerini göstermeden önce çiftleştikleri birkaç örnek var. Her seferinde, geride kalan Cins vahşileşti ve öldürüldü."

Cassa kabaca nefes verdi. Glen Ferris'e girerken ona bakan Cabal, kaşlarının arasındaki hafif çatıklığı ve koyu gri gözlerindeki endişeyi fark etti.

"Myron bir şeyler biliyor." Tekrar ona bakarken başını iki yana salladı. "Sorularıma verdiği tepkide doğru olmayan bir şeyler vardı. Karakterine uygun değildi. Burada neler olup bittiğini ve nedenini bilmediğini merak ettim."

Myron'la olan arkadaşlığı için endişeleniyordu ama aynı zamanda Irk topluluğu ve şu anda gerçekleşen cinayetler için de endişeleniyordu. Myron bir şey biliyordu ve bu şey bir katilin yakalanması ile Irkların güvenliği arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Cabal, "Irkların ortaya çıkmasından hemen önce eşini burada kaybetti," dedi. "Aslan Irkı bir dişi. Neredeyse on sekiz yaşındaydı. Kaçan bir Irka dağlarda eşlik ederken öldürüldü. O gün Alonzo'yu bulduğumuz aynı vadide neredeyse bir düzine Irk öldü."

"Sence bir bağlantı var mı?" Bağlantıyı hissedebiliyordu.

Cabal öyle olduğuna inanmak istiyordu çünkü kolay cevaplara ihtiyacı vardı.

"Bu cinayetleri bir Cins işliyor," dedi ona. "Bir insan değil. Myron birinden şüpheleniyor olabilir ama katil o değil."

"Yani bu olasılığı çoktan kontrol ettiniz," dedi.

Cabal buna gülümsedi. "Beni ne kadar iyi tanıdığını görüyor musun Cassa? Seninle çiftleşmek ikimizin de beklediğinden daha eğlenceli olabilir. Çok ilginç olabilir."

Ona gözlerini devirdi.

Cabal'ın, onu yatağa geri götürür götürmez işlerin ilginçleşeceğinden hiç şüphesi yoktu. O lanet hapın etkisi yavaş yavaş geçiyordu ve kızın uyarılmışlığının tatlı kokusu ona doğru sürüklenmeye başlamıştı. Onun uyarılmasının yanı sıra vücudunda bıraktığı hormonal iz de. Sonunda içindeki hayvan daha rahat nefes alabiliyordu.

O hap tehlikeliydi. Jonas'ın da belirttiği gibi, artık Konsey'e karşı güvende olan tek bir Cins bile yoktu. Asla bir güvenlik güvencesi olmayacaktı çünkü artık düşmanlarının kokusunu alabileceklerine güvenemezlerdi.

"Önce nereye gidiyoruz?" diye sordu adam ana yoldan yan yollardan birine saparken.

"Şerif Lacey," dedi ona. "Bugün onun izin günü. Geleceğimizi haber vermek için daha önce aramıştım. Babası buralarda Irkları koruyan grupların liderlerinden biriydi. Çoğuyla arkadaştı. Vadide öldürülen grup hakkında bir şeyler bileceğini umuyorum. Alonzo'nun cesedini orada bulmamız tesadüf değil."

"Ama orada başka ceset bulunmadı," diye belirtti. "Cesetler dağıldı ve Banks'in cesedi hâlâ bulunamadı. Birileri bir şeyler görmüş olmalı," diye düşündü. "Sadece haydut bir Cins değil, aynı zamanda onu koruyan bir veya daha fazla kişi de olabilir."

Tıpkı ilçedeki her Breed'i araştırdığı gibi bu konuyu da çoktan araştırmıştı. Şerifi henüz yeterince sorgulamamıştı. Diğerlerinden alamadığı daha fazla bilgiye sahip olabilirdi.

Cassa dikkatle, "Lacey işbirliğine yatkın görünüyor," diye söze girdi.

Cabal şimdi kokusunu alabildiği kıskançlık belirtisi karşısında neredeyse sırtıyordu. "Ailesi buraya gelmeyi başaran Irkları her zaman korumuştur," dedi.

ona söyledi. "O sahip olunması gereken önemli bir kişi."

Ama şerifle yatmamıştı. Danna Lacey işbirlikçi ve arkadaş canlısıydı ama bir erkeğe mesafesini koruması gerektiğini haykıran çekingen bir havası vardı.

Cassa başka bir şey söylemedi. Cabal Raider'ı Danna'nın küçük evinin sapağına kadar sürdürdü, küçük kasabayı çevreleyen ormanlık ağaç hattının hemen içindeydi.

Şerif kapıda bekliyordu, elinde dumanı tüten bir fincan kahve, çerçeveye yaslanmış onların araçtan inip eve doğru ilerleyişini izliyordu.

Kot pantolon ve geniş bir flanel gömlek giymişti, saçlarını geriye doğru örmüştü ve yeşil gözleri eğlenen bir ilgiyle parlıyordu.

Bakışları Cabal'ın Raider'dan indikten sonra Cassa'nın elini tekrar yakaladığı yere kaydı. Huysuz küçük arkadaşı, şu anda dahil olduğu çiftleşmenin şefkatli yönünden hâlâ emin değildi.

Ondan uzak durmaktan vazgeçmişti. Ona dokunmaya, sarılmaya ihtiyacı vardı.

"İyi günler." Verandaya çıktıklarında onları selamladı. "İçeri buyurun. Bir demlik kahve yaptım. Sakıncası yoksa kafeinsiz. Doktorum kafein alımımı azaltmam gerektiğini düşünüyor." Bu düşünce karşısında homurdandı.

Uzun mutfak masasına geçtiklerinde Cabal, "Kafeinsiz kahve iyidir," diyerek onu temin etti. "İzin gününde bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Bu bir sorun değil," diye onu temin etti. "Ama merak ediyorum. Ben ofise dönene kadar bekleyemeyecek kadar neyi bilmeniz gerekiyor?"

Cabal, Raider'dan taşıdığı kahverengi zarfı kaldırdı ve H. R. Alonzo'nun öldüğü vadinin havadan çekilmiş fotoğrafını çıkarmadan önce masanın üzerine koydu.

"Bu vadi." Bölgeyi işaret etti. "Yirmi yıl önce burada bir aslan sürüsü öldürüldü. Çiftleştirilenler hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Cassa şerifin yavaşça masaya doğru ilerlemesini ve havadan çekilmiş fotoğrafı almasını izledi. Yüz ifadesi kısa bir an için acı çizgilerine dönüştü, sonra derin bir nefes aldı ve üzüntüyle başını salladı.

"On tane Breed vardı," dedi başını kaldırırken. "Başlarında İngiltere'den kaçmış bir ırk olan Patrick Wallace vardı. Irkların çoğunu kendi sürüsünde toplamıştı. O gece on tanesini kaçırdı. En genci küçük bir aslan cinsi dişiydi. Sadece on sekiz yaşındaydı ama sahip oldukları en vahşi savaşçılardan biriydi."

Danna masadan kalktı, kahve doldurdu ve yerine oturmadan önce hem Cabal hem de Cassa için fincanlarla geri döndü.

"Dişi hakkında önemli olan neydi?" Cabal sordu.

Cassa şerif cevap vermeden önce biliyordu ama dinledi ve şerifin ses tonunda duyduğu pişmanlıkla acı çekti.

"O zamanlar ben de yirmi üç yaşındaydım," diye iç geçirdi Danna. "Kızın adı Illandra'ydı. Grubumuzun genç adamlarından biri olan Myron James'le yeni evlenmişti." Dudaklarının kıvrımı hüznle gerilmişti. "Ormanda bir Çakal Irkı'na eşlik ediyorlardı. Yaralıydı, dağı tek başına aşamayacak kadar zayıftı ve onu araçla götürme riskini göze alamazlardı ya da bölgede kalmasına izin veremezlerdi. Bunun yerine, Konsey Çakallarından ve onlar için gönderilen askerlerden kaçabileceklerini düşünerek yaya olarak gittiler."

"Bu Çakalı bu kadar özel yapan neydi?" Cabal ona sordu. "O zamanlar Konsey'e karşı çıkan çok az Çakal vardı."

"Belki de onu özel yapan şey buydu," dedi omuz silerken. "Kim olduğunu ya da neden orada olduğunu bilmiyordum. Nadiren bilirdik. Patrick oldukça ketum biriydi."

"Yine de o vadide mi yakalandılar?" Cabal ona baskı yaptı.

Danna başını salladı. "Onları avlamak için gönderilen bir grup adam tarafından vadide yakalandılar. Erkek Irkların çoğu öldürüldü. Illandra ve gruptaki diğer dişi yakalandı ve götürüldü."

Şerif uzandı ve resmi bir kez daha kendisine doğru çekti. Cassa onun yüzünü izlerken o da oturmuş resme bakıyordu. Belli ki orada ölen Breed'leri iyi tanıyordu.

"Illandra'nın Myron'un eşi olduğunu mu söylemişsiniz?" Cassa sked.

Danna başını kaldırdı, dudakları acıyla birbirine yapışmıştı. "O kadar canlıydı ki. Daha yeni gülmeye başlamıştı. Myron ona surat asar, çiçekler ve şekerler getirirdi. Onu her zaman şımartır, laboratuvarlarda yaşadığı dehşeti telafi etmeye çalışırdı. Kendini ona adamıştı."

"Peki ya diğer dişi?" Cabal sordu. "Çiftleşti mi?"

Danna bunun üzerine kaşlarını çattı. "Gruptaki Irklardan biriyle çiftleşmişti. O da öldürüldü."

"Kimse kurtulamadı mı?" Cabal onu tekrar sorguladı.

Danna hüznle gülümsedi. "O gece hayatta kalan biri olsaydı, bunu bilirdim. Babam aylarca o dağlarda nereye götürüldüklerine dair bir işaret aradı. Sonunda Illandra'nın bedeni yaratıldığı laboratuvara geri götürüldü. Bundan haberimiz oldu. Erkeklerin çoğu da geri getirildi. Sonradan öğrendiğimize göre, bir daha ortaya çıkmayanlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı."

geri dönmeleri için. Onları yakalayan grup, vücut parçalarının çoğunu çeşitli deneyler için kullanan bağımsız bir bilim adamına satmıştı."

"O bilim adamının kim olduğuna dair herhangi bir söylenti var mıydı?" Cabal ona sordu.

Danna buna güldü. Sesi boş ve acıydı. "Yakın zamana kadar değil. Brandenmore olduğuna dair söylentiler var." Bunun üzerine başını salladı. "O ve Engalls dağlarda özenle yapılmış bir kulübe tutuyorlardı ama geçen yıl adamlarınız tarafından tutuklanana kadar böyle bir şey için kullanıldığından haberimiz yoktu. Kulübenin altında bir araştırma tesisi olduğunu duydum."

Vardı. Cassa yeraltı laboratuvarının resimlerini görmüş ve dehşete düşmüştü. Irklara orada işkence yapıldığına dair herhangi bir kanıt yoktu; onlar bundan daha zekiydiler. Ama orada bulunan teçhizatın kapsamı ve kullanım alanları hayal gücünü dehşete düşürüyordu.

"Danna, o gece sürüye saldıran bir grup adama karşı bir Irk tarafından intikam saldırıları yapıldığına dair herhangi bir söylenti duydun mu?" Cabal şerife o zaman sordu.

Cassa şerifin bakışlarının fotoğrafla Cabal arasında gidip gelmesini izledikten sonra kaşlarını çatarak ona döndü. "Banks'in o grubun bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun? Ve onun bir katil olduğunu mu?" diye merakla sordu.

Zekiydi, Cassa bunun için ona kredi verdi.

"Onun Dozen'ın bir parçası olduğuna dair söylentiler olduğunu biliyordum ama ciddiye almamıştım." Sesinde bir kahkaha tonu vardı. "O zaman David Banks'i tanıımıyordun. Evet, kabadayının tekiydi ama kan görünce kusardı. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Cassa onunla aynı fikirde değildi. David Banks kan görünce Cabal'ın bayılacağından daha fazla bayılmazdı. Sık sık kullandığı şefkatli yüz ifadesine rağmen adam tam anlamıyla kötü biriydi.

Cabal ona, "Onu kesinlikle Düzine'ye bağladık," diye güvence verdi. Danna'nın kaşları daha da çatıldı. "Cesedini buldunuz mu?"

"Henüz değil ama yapacağız." Cabal sert bir nefes verirken omuzlarını oynattı. Zarfı kaldırırken fotoğrafı tekrar kendisine doğru çekti.

"Orada başka neler var?" Danna öne doğru eğildi ve zarfın üst kısmından birkaç fotoğrafın daha kenarı göründü.

Cabal şaşkınlıkla başını kaldırdı. Cassa daha iyi biliyordu. Irklar nadiren herhangi bir şeye ya da birine şaşırdıkları, özellikle de Cabal'a.

Bu ikisini birlikte izlemek ilginçti. Sakin görüntüsünün altında Danna'nın bilginin saklanması rahatsız olduğu belliydi. Ayrıca ilçesinde bir şeyler döndüğünün de gayet iyi farkında olduğu açıktı. Banks'in ortadan kaybolması ve etrafta dolaşan Breed'lerin ani akınını gözden kaçırmak imkânsızdı.

Cassa Danna'nın yüzünü izlerken Cabal zarfın içinden birkaç fotoğraf daha çıkardı. Diğer kadın ilk kanlı fotoğrafı görünce soldu. Yüz hatları ayırt edilemiyordu ama kurbanın korkunç bir şekilde parçalandığına şüphe yoktu.

Cassa'nın kendisinin de gördüğü bir fotoğraftı. Dr. Ryan Damron'un olay yeri fotoğraflarının bulunduğu dosyanın içindeydi. Nerede öldürüldüğünü Cassa bilmiyordu ama H. R. Alonzo'nun da aynı dağlarda öldüğüne dair bir his vardı içinde.

"Tanrım," diye fısıldadı Danna şaşkın gözlerini Cabal'inkilerle buluşturmak için kaldırırken. "Kim o?"

"Dr. Ryan Damron," dedi Cabal sessizce. "Onu tanıyor muydunuz?"

Şerifin cesedi ve doktorun etrafındaki zemini görebildiği resimlerden birini daha çıkardı. Sol omzunun yanında bir göz küresi vardı. Dili kesilmiş ve parçalanmış göğsünün üzerine yatırılmıştı.

"Ryan Damron." Danna derin bir nefes aldı. "Onu tanıyordum. Yazları Brandenmore ve Engalls'ı sık sık ziyaret ederdi. Özellikle de av sezonunda."

Cabal resimleri tekrar zarfın içine yerleştirdi.

"David Banks'le bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz," diye tahmin etti. "İkisi de aynı kişi tarafından mı öldürüldü?"

Cabal bu soru karşısında sanki emin değilmiş gibi başını salladı. "Elimizdeki tek bağlantı, cesedini bulmadan önce iyi doktorun birkaç ay boyunca kayıp olması. Cinayet yeni işlenmişti. Büro cesedin nerede bulunabileceğine dair bilgi aldı, başka bir şey değil."

"Banks'in cesedi de ortaya çıkmadı." Elini kalçasına koyan şerif, odanın diğer tarafına doğru volta atmadan önce döndü.

"Banks'i tanırdım," diye iç geçirdi. "Onu pek sevmezdim ama tanırdım. Damron'u ise sadece tanıyordum." Onlara döndü, koyu yeşil gözleri tekrar resimlerin olduğu zarfa kaydı. "Yine de ikisi de Brandenmore ve Engalls'a bağlıydı, bunu biliyorum."

Cabal, "Damron, Banks, Brandenmore ve Engalls av arkadaşlarıydı," dedi. "Onlarla birlikte avlanan ya da burada sık sık ziyaret eden başka birini hatırlıyor musunuz?"

Danna elini kaldırdı ve uzun düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken işaret parmağıyla dudaklarına dokundu.

"Birkaç kişi vardı," dedi sonunda. "Bir polis memuru, Aaron Washington. Sessiz bir adam, biraz sade. D.C.'den bir avukat, Elam March, yılda belki kez gelir ve baş belası olurdu. Batıdan gelen bir şerif vardı sanırım, Jason Douglas. Ve şu lanet olası H. R. Alonzo. O zaman bile tam bir baş belasıydı." Başını iki yana salladı. "Başkaları da vardı ama onları Myron'a sormam gerek. O zamanlar bile benden daha sosyaldi. Brandenmore'un arkadaşları hakkında benden daha çok şey biliyordur."

Myron. Cassa Danna'nın sözleri karşısında midesinin bulandığını hissetti. Dün sabah sorularına verdiği tepkiden sonra, onun bu işe inanmak istediğinden daha fazla bulaştığına dair kötü bir hisse kapılmaya başlamıştı.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler Danna." Cassa onu daha yavaş takip ederken Cabal ayağa kalktı. "Aklınıza başka bir şey gelirse bana haber verin."

"Cabal, burada neler oluyor?" Şerifin yüzü şimdi endişeyle doluydu. "Banks neye karıştı? Bir Breed, yirmi yıl önce işlenmiş bir cinayet için bu kadar uzun süre beklemez."

"Emin değilim Danna." Şerifi izlerken Cabal'ın bakışları kasvetliydi ve Cassa belki de onun sesinde bir pişmanlık gölgesi sezdiğini düşündü. O da kendisi gibi Myron'un cinayetlere karışmış olabileceğinden mi şüpheleniyordu?

Buna inanmak istemiyordu ama şüpheli olmayı öğrenmişti ve en yakınınızdakilerin bile size ihanet edebileceğini öğrenmişti.

en kötü şekilde. O ve Myron arkadaşları ama bu, Myron'un öldürülen ve muhtemelen işkenceyle öldürülen bir arkadaşının intikamını almak istemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Danna ani bir baş hareketiyle çenesini sıktı, belli ki Cabal'ın ona daha fazla bir şey söylemeyeceğini hissetmişti.

"Size daha fazla yardımcı olabileceğim haber verin," dedi ona. "Ben de Banks hakkında bilgi aramaya devam edeceğim. Kayboluşu hâlâ açık bir dava. Buralarda onu seven pek çok insan vardı, bu yüzden sorularınızı nasıl sorduğunuza dikkat edin."

"Tavsiyen için teşekkürler Şerif." Cabal dönüp kapıya yönelmeden önce bir kez daha başını salladı.

Cassa sessizce, "Kahve için teşekkürler Şerif," dedi.

"Rica ederim, Bayan Hawkins." Şerifin sesi artık sertti, Cassa ondan uzaklaşıp Cabal'ı evden çıkana kadar takip ederken yüz ifadesini endişe kaplamıştı.

Soğuk havaya adım attığında ve onun sıcaklığını yanında hissettiğinde, ani bir ihtiyaç ürpertisini dizginlemek zorunda kaldı.

Aklını bu soruşturmada tutmak istiyordu; eylemleri Irkları yok edebilecek katili bulmak ve neden düşmanlarının cesetleri üzerinde böyle bir yıkım gerçekleştirdiğini öğrenmek istiyordu. Onu harekete geçiren neydi ve kimdi? Bir Irk mı yoksa Irkları yok etmeye niyetli biri mi?

Anlama ihtiyacı onu zihninde dolaşan sorulara cevap bulmaya itti. Ama başka bir ihtiyaç da içini yakmaya başlamıştı.

Eşine olan ihtiyacı.

◀ BÖLÜM ♦

Lanetlenmiş bir Cins kadar kafa karıştırıcı bir şey yoktu, özellikle de Cabal. Onu tutmayı reddetmekten onu bırakmayı reddetmeye geçmişti.

Şerifin evinden çıkarken onun elini tuttu. Raider'a geri döndüklerinde, arabayı sürerken iri eli onun dizini kavradı. Sanki ellerini onun üzerinden çekmeye dayanamıyormuş gibi davranıyordu.

Onun dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu? Dengesini mi bozmaya çalışıyordu? Onun nesi vardı?

Kasabanın içinden geçerlerken ona bir kez daha şüpheyle baktı. Raider, Glen Ferris'in hafif trafiğinde ilerlerken inanılmaz derecede dikkat çekiyordu. Kasaba aslında fark edilmeden geçilebilecek kadar büyük değildi. Aracın kapısındaki Breed amblemi de pek yardımcı olmuyordu.

Yine de ırklar gittikleri her yerde dikkat çekiyordu. Dünya, insanoğlunun yarattığı bu tuhaf yeni türe hâlâ alışmamış ya da ondan emin olamamıştı.

"Bölgedeki Irkları saklayan Irk Özgürlüğü Derneği. Tüm üyelerinin kimliklerini biliyor musun?" diye sordu, bir yandan da adamın parmak uçlarının dizinin iç sürtünme hissini unutmaya çalışıyordu.

"Kimse Özgürlük Cemiyeti'nin kimliğini bilmiyor," diye cevap verdi ona ve bu konuda endişeli görünmüyordu.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Doğru," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Kimse onların kimliklerini bilmiyor. Sen de hiç araştırmadın. Ve bahse girerim Jonas'ın da hiçbir fikri yoktur."

Dudakları onun hızlı sözleri karşısında kırıldı. "Jonas'ın bildikleri büyük ölçüde Jonas'ta kalır," dedi. "Onun ne bildiğini kim bilebilir?"

Neredeyse homurdanacaktı ama bunun yerine kendini şaşkınlıkla ona bakarken buldu. Onunla şakalaşıyor muydu? Stoacı, ağırbaşlı, tehlikeli Cabal şaka mı yapıyordu? Ne zamandan beri?

"Benimle dalga geçiyorsun," diye kuşkuyla onu suçladı.

Adamın ona bakışında bir şaşkınlık vardı. "Seninle dalga geçmek mi? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü yapabilirsin," diye iç geçirdi, bacağını onun dokunuşundan kurtarmaya çalıştı ve başaramadı. Bu ilk kez olmuyordu.

"Özgürlük Cemiyeti'nin tüm üyelerini hiçbir zaman tanımlamaya çalışmadım, bunun bir nedeni var," diye açıkladı. "Büro için bile anonim kalmak için mücadele ettiler. Ben de buna saygı göstermeye çalıştım."

"Peki ya şimdi bir katil saklıyorlarsa?" Soruyu sorarken ona döndü. "Ya hayduttan haberdarlarsa, cinayetlerden haberdarlarsa?"

Kadın parça öfkeyle onu izlerken ön camdan baktı.

"Danna Özgürlük Topluluğu'nun bir üyesi, bunu biliyoruz." Tek bir parmağını kaldırdı. "Walt. Bahse girerim o da bunun bir parçasıydı, hem de yüksek rütbeli biriydi."

"Neden Walt?" Adamın eli bacağında daha yukarılara kaydı, parmakları sürtünüyor, okşuyor, kadının düşünce sürecine müdahale ediyordu.

Nefesini kontrol etmeyi zar zor başarabiliyordu. Parmakları biraz daha yukarı çıkarsa nefesini tamamen kaybedecekti.

"Neden Walt?" Adamın eline baktı, esmer tenli parmaklarının bacaklarını örten kotun üzerinde gezinmeye devam edişini izledi.

Bacaklarını ürperti sardı, sinir uçlarında şarkı söylemeye, daha yukarılara vurmaya, klitorisinin hassas tomurcuğunun etrafını başlayan his frizleri vardı.

Daha da ıslanıyor, daha da hassaslaşıyordu. Kukusunun hassas etinin ısındığını, onun için hazırlandığını hissedebiliyordu.

Tek yapmak istediği konsolun üzerinden kaymak, onun kucağına oturmaktı.

Peki onu durduran neydi? Bu onun eşiydi, değil mi? Onun erkeğiydi. Dokunabilirdi. Öpebilirdi. Ne yapmak isterse yapabilirdi.

Bu düşünce karşısında çenesi gerildi. Belki de değişiklik olsun diye yapmak istediği şeyi yapmayı denemeliydi. Otele yeterince yakındılar. Kahretsin, bu konuda çok sayıda yer vardı

yoldan çekebilir, camları karartabilir ve onunla istediğini yapabilirdi. Eğer bunu yapacak akli varsa.

Onu bunu yapmaya ikna edip edemeyeceğini merak ediyordu.

"Ne haltlar karıştırıyorsun?" Koltuğunda kaykıldı, şimdi onu yakından izliyor, cesareti olup olmadığını, bu kadar cüretkâr olmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

"Ben mi?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Neyin peşinde olduğumu sanıyorsun?"

Parmakları yukarı doğru hareket ediyordu, ona duyduğu ihtiyaçla titreşen ıslak, çaresiz ete sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun." Yaramaz olabilir. Kötü olabilirdi. Olacaktı, çünkü bu lrk'ın onu kontrol edebileceğini ve edeceğini düşünmesinden bıkmış ve usanmıştı.

Parmaklarını adamın elinin arkasına dokundurdu, adam kalçasında duraklarken parmak uçları adamın etini zar zor okşuyordu.

"Beni kontrol edebileceğini sanıyorsun, değil mi Cabal?" diye sordu ona usulca, suçlama aralarında ağır bir yük oluşturunuyordu. "Soru sormamı istemiyorsun. Bu hikâyeyi araştırmamı istemiyorsun. Öyleyse ne yapıyorsun?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ne yapıyorum ben?"

"Çiftleşme sıcaklığını ve seksi benim dikkatimi dağıtmak için kullanıyorsun," diye cevap verdi ona. Öfkeli olmalıydı. Daha sonra olacağına dair kendini temin etti. Şimdilik, olmak istediği şey olacaktı. Bir kez olsun yapmak istediği şeyi yapacaktı. Bir kez olsun, dikkati dağılmak yerine dikkatini dağıtacak.

Bunun bir eşin işi olduğuna karar verdi. En azından bir kadının Cabal gibi bir eşi varsa.

"Ben olsam bunu yapmazdım." Kadın elini onunkinden çekip kalçasına koyduğunda boğazını temizledi. Parmak uçları oradaki sert kasları örten kotun üzerinde dans etti, yaklaştı ve sonra sertleşmiş sikinin şişkinliğinden uzaklaştı.

derin bir nefes almasını, emniyet kemerini çözüp koltuğunda hareket ederken göğsünün genişlemesini izledi.

"Kahretsin," diye kabaca nefes aldı kadın bir bacağını onun kalçalarının üzerinden geçirip, vücudu direksiyonla onun arasına girinceye kadar hareket etti.

"Bunun yasadışı olduğuna eminim." Sesi aniden gırtlaktan ve sert çıkmıştı. "Yaptığın işin yasallığını hiç umursadın mı?"

diye sordu, başı omzuna doğru eğildi, dudakları boynuna değdi.

"Sadece yakalanabilirsem." Eli kalçasını kavradı, vücudu Dişlerini onun boynunda gezdirirken sıkılaşıyordu. "Yakalanabiliriz."

"Ne biz?"

"Yasadışı bir şekilde araba kullanmak ve sürmek mi?" diye sordu ona. "Eminim bir yerlerde bir yasa vardır."

"Eminim," diye mırıldandı, dudakları boynunu okşarken, dili üzerinde gezinirken aniden onun etinin tadıyla dikkati dağıldı.

Cabal'ın kalçaları kalkıp yer değiştirdikçe, o üzerinde hareket ettikçe siki kalçalarının kıvrımına baskı yaptıkça, içinden bir güç dalgası geçtiğini hissetti. Onu kendisinden uzaklaştırmıyordu. Onu inkâr etmiyor ya da onunla alay etmiyordu.

"Kahretsin, Cassa." Onun yerine inliyordu, tişörtünü kotundan çekerken, eli sert karnının üzerinde geziniyor, kasların avucunun altında esnediğini hissediyordu.

Sıcaktı. Çok sıcak ve sert. Onu daha önce hiç fark etmediği bir şekilde yumuşak, dişi hissettiriyordu.

"Eğer kaza yaparsam, başımız belaya girer," diye onu uyardı, ama ona gitmesini emretmiyordu. Ona isim takmıyordu; cüretkârlığı için onu lanetlemiyordu.

Tahrik olmuştu. Ve onu kendisine doğru tutuyordu.

Kaç kez bunun hayalini kurmuştu? Onunla birlikte cesur ve gözü pek olmayı. Daha önce hiç olamadığı kadın olmayı hayal etmişti. Nasıl olacağını bilmediği kadın.

"Yıkılma Cabal," diye fısıldadı boynundaki sert eti ısırırken.

"Senin için söylemesi kolay," diye inledi, eli kalçasına doğru hareket etti, uyluklarının beşiğinde sallanırken onu kendisine doğru kaydırdı.

"Benim için söylemesi çok kolay." Kadın, erkeğin kalçalarını okşadığını hissettiğinde

Sikinin sert çıkıntısı kadının hassas kıvrımlarını okşuyordu.

"Sana ne oldu böyle?" Başını çevirdiğinde iniltisi şehvetin boğuk nefesine dönüştü, dudakları önce hızlı bir öpücük çaldı

bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Her nefeste bununla savaşıcağını sanıyordum."

"Kavga eden sendin."

Adam kiraladığı kulübeye giden dönemeci dönerken, kadın virajın içine doğru eğildi. Dizleri adamın kalçalarında sıkılaştı, eli adamın göğsünü okşadı.

"Cassa, bebeğim, kontrolümü yok ediyorsun."

Peki kontrolüne ne olmuştu? Sağduyusu ya da kendini koruma duygusu nereye gitmişti?

Onun elinde parçalanmıştı. İlk öpücüğüyle birlikte yok olmuştu.

"Sana sahibim." Raider, kulübeye giden dik yokuşta hızlanırken kadın onun kucağına oturdu.

Adamın gözlerindeki kehribar renginin parlamasını, elmacık kemiklerinin kızarmasını ve yüz ifadesindeki şehvetin alevlenmesini izledi.

Elleri vücutlarının arasında hareket etti, parmakları kot pantolonunun kapağını yırttı. Ona ihtiyacı vardı. Onun için acı çekiyordu.

"Lanet olsun sana," diye hırladı. "Bana yaptığınız şey yasadışı olmalı." "Bunu iktidar kabinesi ile görüşün," diye soluk soluğa konuştu.

Breed topluluğunu ve yasalarını denetleyen grup. "Bunu seninle konuşacağım, dostum."

Raider kulübenin dışında durduğunda adamın nefesi de onunki kadar sert ve ağırdı. Kadın daha sert bir nefes alamadan, adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi, dili onunkilerin üzerinde dönüyor, çiftleşme hormonunun baharatlı tadını yayıyor ve zaten hızla kontrolden çıkan uyarılmayı ateşliyordu.

Kollarını onun etrafında sıktı; dizleri onun kalçalarını kavradı ve araçtan inerken omuzlarına ve öpücüğüne tutundu.

Adamın ellerinin arkasını kavradığını ve onu kendisine doğru tuttuğunu hissettiğinde zevkle gülmek istedi. Ama onun yerine öpücüğü tarafından tüketildi. Öpücüğün içinde inledi, elleri gömleğini yırttı, çekti, çıplak bedenini hissetmek için çaresizce çırpınırken arkasındaki kapıyı hissetti, Cabal'ın güvenlik kilidini açmak için çabaladığını hissetti.

"Çok ileri gittin, dostum." Kapı itilerek açılırken artık şehvetle hırıliyordu, sesi kalın ve derindi.

Cassa bu kez kendi öpücüğünü aldı. Dudaklarını Cassa'ninkilerle birleştirdi, parmaklarını Cassa'nın saçlarının uzun tellerine daldırdı, Cassa'yı kendine çekti ve sevdiği gibi okşadı.

Burada, ikisini de tüketen şehvetin içinde, içinde çok derinlerde kabaran ve ona her dokunuşunda taşan aşkı saklayabilirdi.

Burada her duyguyu saklayabilir, kendi şehvetinin kılığına sokabilir ve gerektiğı kadar sıkı tutabilirdi.

"Sana dokunmak beni deli ediyor. Seni tatmak için."

Kapıdan oturma odasına nasıl geçtiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiğı, adam onu kanepeye indirirken gömleğinin üzerinden çekilip bir kenara atıldığı. Dantelli sütyen parçalanmış ve adamın dudakları işkence gibi sertleşmiş göğüs uçlarını kaplamıştı.

Elleri kıyafetlerini yırtıyor, kot pantolonunu ve botlarını vücudundan sürüklüyordu, hatta sert diliyle meme ucuna saldırırken, onu ağzına alıp emiyor ve kızın şiddetli bir ihtiyaç içinde haykırmasını sağlıyordu.

Enfesti. Kendini bunun için yaşarken bulabilirdi, çiftleşme sıcakğı vücuduna işkence etmese bile bunun için ağrıyordu.

Parmaklarını adamın saçlarına daldırdı, kalın, ağır telleri parmaklarının etrafında dolaştırırken sırtı kavislendi ve önce bir meme ucunu, sonra diğerini yalayıp okşayan hınzır, bilmiş dile için mücadele etti.

Cassa, içinde dönmeye, kıvrılmaya başlayan his girdabını, zevki hissedebiliyordu. Onun önünde çırılçıplaktı, kucağına doğru eğiliyor ve onun alaycı vuruşlarının izin verdiğiinden çok daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Cabal, lütfen," diye fısıldadı kadın, adamın eli karnını yumuşatırken yumuşak bir hıçkırıkla.

"Seni memnun edeceğim," diye mırıldandı. "İkimizi de memnun edeceğim, bebeğim."

Parmakları kalçalarının arasındaki kalın, kaygan neme doğru kayarken, adam karnından aşağı doğru öpmeye ve ısırmaya başladı.

Adam aniden ayağı kalkıp onu kanepeye yatırdığında ve önünde dizlerinin üzerine otururken kalçalarını önünde açtığıında dudaklarından ırkılmış bir çığlık koptu.

Adamın başı aşığı inmeden ve dili amcığının sıkışık, çaresiz kavrayışına gömülmeden önce bu hareketin önemini kavrayacak zamanı yoktu. Yalama, itme. Bacaklarını kaldırıp ayaklarını minderlerin üzerine koyarken ve onu dokunuşuna daha da açarken, onu kötü bir çöküşle yedi.

Adamın dili dar yarığı yalayıp klitorisini ağzına alırken Cassa zevk çığlıklarına karşı koymaya çalıştı ama kendini tutamadı. İçini titretecek kadar şiddetli bir duygu seli içinde uçuyor, geçmiş bir halde minderlerin üzerinde kıvranıyordu.

Bu çok fazlaydı. lyordu. Tam orada, oturma odasında, güneş büyük camlardan içeri süzülürken ölüyordu. Onun kollarında diri diri yanıyor ve alevlerin içine doğru koşuyordu.

İçinden hızla geçen orgazm, adam kalçalarının arasından iterken onun adını haykırmasına neden oldu.

Cassa parmaklarını saçlarından çözüp omuzlarına yerleştirirken gözlerini açtı. Bir eliyle sikini kavrayıp geniş, kızarmış başını seksinin ıslak girişine sıkıştırmasını ikisi de izledi.

"Kahretsin bebeğim, bu çok seksi." Adamın gürleyen sesi kadının içinde zevkten ürperti yarattı.

Cassa, adamın ileri doğru bastırmasını, geri çekilmesini ve tekrar bastırmasını gözlerini kocaman açarak izledi. Ereksiyonunun başı yavaşça içine girdi, dudaklarından alçak, iniltili bir çığlık dökülürken etini gerdi. Cassa girişin yavaş ve enfes yanışının, adamın aletinin yumuşak dokulara vuruşunun tadını çıkarırken kirpikleri kapandı.

Başı minderlere yaslandı, bacakları onu daha da yaklaştırmak için kalçalarına sarılırken tırnakları adamın omuzlarının derisine sıkıştı.

Her yavaş itiş, etinin onunkinin içindeki her güçlü kontrollü vuruşu, duyularının dönmesine neden oldu. Zevkin elektriksel dürtüleri amcığının içinde titreşiyor, yavaş ve kolay bir şekilde itmeye devam ederken onu içinde tutmak için savaşmasına, mekik etinin etrafında sıkılaşmasına neden oluyordu.

"Çok tatlı," diye gürledi, sesi sertti. "Kahretsin Cassa, çok güzel."

Çok iyiydi. Kadın uzanıyordu, kasları onu kavıyor, adam ona doğru eğilip derin ve sert bir şekilde iterken tırnakları etine batıyordu. Elleri kalçalarını kavradı, dudakları omzuna gitti ve kadın ne olacağını biliyordu. Doruğa ulaştığını, rahminde sıkılaştığını hissedebiliyordu.

Bu bir yangındı. Isı ve alevler, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak kadar enfes bir his kütlesine dönüşene kadar etrafında, içinde dönüp durdu.

Daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda daha da iyi oldu. Kedigil dikenini dikleştirdi, içine kilitlendi ve Cabal'ın salıverilmesini sıvı sıcaklığın fışkırması üzerine fışkırtarak döktü.

Bir his ve zevk dünyasına kilitlenmişti. Bacakları adamın kalçalarını kavradı, boynu kavislendi ve ısırtık geldiğinde nefesini kesen ve zihnini sarsan bir dizi orgazmı patladı.

Hayatında hiç bilmediği bir çaresizlikle ona tutunmak zorunda kalmıştı. Bir nebze olsun düzenini, güvenliğini korumak için ona tutunuyordu.

Kolları onu sarmış, teni onunkine kilitlenmiş, bedeni onunkini korumuştı; o onun güvenliiydi. Zevkin şiddetiyle onu yok etmekle tehdit eden bir fırtınadaki limanı. Asla kimseye bağımlı olmayacağına, hiçbir erkeğin evreninin merkezi, limanı ya da güvenliği olmayacağına yemin etmişti.

Douglas bile onun için o kadar önemli değildi. Onun hayatı ya da zevki için hiçbir zaman zorunlu olmamıştı. Bu anda, coşkuyla çalkalanırken, Cassa en azından kendi kendine Cabal'ın tam olarak öyle olduğunu itiraf etti. Çiftleşme ısısı olmasa bile, bu adam onun kalbi için zorunluydu.

"Sakin ol." Adamın kulağına fısıldayan sesini duydu ve Cassa ancak o anda ağladığını fark etti.

Başını adamın omzuna gömülmüş, kolları ona kilitlenmişti ve aklını kaçıırıyordu, çünkü onun kendisi için ne anlama geldiğini anlamasına izin verecek kadar deliydi.

O bir Cins'ti. Normal bir erkek değildi. Duyguları hissedebilir, koklayabilirdi. Kızın söylemeyi reddettiği şeyleri bilirdi. Hissetmeyi reddettiği şeylerin kokusunu alabilirdi. Ve şu anda, hissetmemesi gereken, hissetmeyeceğine yemin ettiği pek çok şeyi hissediyordu.

"Sana sahibim." Dudakları kızın boynuna yapıştı, elleri kızın sırtına doğru kaydı, nasırlı avuç içleri kızın bedenini okşayarak içindeki titremeleri yatıştırdı.

Rahatlık istemiyordu. Buna bağımlı olmak istemiyordu, bunu dört gözle beklemek ama daha sonra alınmasını istemiyordu. Çünkü her zaman elden giderdi. Asla uzun sürmedi.

Adam onu kollarına alıp ayağa kalkmadan önce yavaşça ondan çekilirken Cassa nefes alıp düzene sokmak için mücadele etti. Bacaklarını adamın kalçalarına dolayan ve kollarıyla onu sıkıca tutan Cassa, adam onu merdivenlerden yukarıdaki büyük yatak odasına ve hâlâ kokularını taşıyan yatağa taşıırken başını adamın omzuna yasladı.

Onu yatağa yatırırken usulca, "Beni tembelleştiriyorsun," dedi, sonra hızla peşinden gitti, çarşafı ve yorganı üzerlerine çekerek onu tekrar kollarına aldı.

"Evet. Tembel." Sesindeki alaycılık olması gerekenin çok gerisindeydi. Henüz tembelliğe yakın bir cinsle tanışmamıştı.

"Burada kalabildiğim kadar kalmak istememe neden oluyorsun Cassa."

Kendisine yönelen kasvetli bakışlara bakmak için döndüğünde başı yanındaki yastığa yerleşti.

"Neden yapamadın?" diye sordu. "Tabii benim bir parçası olmamı istemediğin bir şey yapmayacaksan."

Adam sessizce ona bakmaya devam etti, bakışlarındaki altın benekler onu izledikçe bilerek parlıyordu.

"Biz arkadaşız," diye . "Benim parçası olamayacağım hiçbir şey yapmamalısın."

Bu kozu, gerçekten işe yarayacağı bir zamanda kullanmayı umarak saklıyordu. Irk Yasası'nın tüm ayrıntılarını bilmiyordu ama emin olduğu bir şey vardı: Eğer onun hayatını tehlikeye atmasını istemiyorsa, o zaman bir yıl süreyle bu işe bir an önce son vermesi gerekiyordu.

Bunu ona yapmaktan nefret ederdi; doğruyu söylemek gerekirse, onu işinden etmeye çalışmak gibi bir hata yapmadığı sürece muhtemelen bunu yapmaya cesaret edemezdi.

"Biliyor musun, kirli oynamayı bildiğinin her zaman farkındaydım," dedi düşünceli bir şekilde, öfke duymadan.

Aslında oldukça sakindi, şaşırtıcı bir şekilde. Korkutucu derecede belki de.

Cassa kaşlarını kaldırdı. "Kirli oynamak mı? Ben sadece her ne yapıyorsan, nasıl yapıyorsan onun bir parçası olmam gerektiğini söyledim. Bu nasıl kirli oynamak oluyor?"

Bu yorum karşısında homurdanarak yan tarafına kaydı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. "İkimiz de Irk Yasasını biliyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni tehdit ettiğimi mi düşünüyorsun Cabal?" Daha etkili olması için gözlerini kırptırdı. "Asla yapmam."

"Ben de öyle yapmayacağımı umuyordum," diye söylendi. "Çok zeki bir kadına benziyorsun Cassa. Bu yüzden artık çiftleştiğimize göre bu işin dışında kalacaksın. Seni riske atmayacağım."

Güldü. Tam orada, adamın yüzünde, dudaklarını aşip küstahlığı karşısında başını sallayana kadar içinde bir eğlence kabardı.

"Evet. Ben de tam olarak bunu yapacağım," diye söz verdi tüm alaycılığıyla, yataktan kalkıp buruşuk çarşafı çıplak vücuduna sarmak için yataktan çekerken.

O anda adamın bakışlarındaki açık erkek beğenisini pek umursamadı. Adamın yüz ifadesindeki alaycı ifade de umurunda değildi.

"Cassa." Yatağın üzerinde sürünürken çıplaklığını ya da uyarılmışlığını örtme zahmetine girmede. "Bu bir şaka meselesi değil. Burada her ne halt oluyorsa tehlikeli bir hal almak üzere."

"Sen benim arkamı kolla, ben de seninkini kollayayım." Kadın ona sertçe baktı. "Ama gitmeyeceğim ve burada yaptığım şeyi bırakmayacağım."

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesi yükseldi, çok değil ama normalde ses tonunu sakın ve dengeli tutan Cabal için çok fazlaydı. "Kendi hayatını tehlikeye atmanın dışında."

"Hikâyeyi alıyorum," diye soğuk bir şekilde bilgilendirdi onu. "Neden?"

"Ne demek 'neden'?" diye haykırdı. "Katil bana bilgi gönderdi, Cabal. Görmezden mi ?"

"Bilgileri ya da cevapları aldıktan sonra ne yapacaksınız?" diye sordu ona, yüz ifadesi sertti. "Bunu örtbas edeceğimizi, olabildiğince derine gömeceğimizi biliyorsun. Neden asla basılmayacak bir hikâye yazasın ki Cassa? Neden kendine bunu yapıyorsun?"

Neden? Şaşkınlıkla ona baktı. Cevabı biliyordu ama ona verebileceği bir cevap değildi bu.

"Ya konusunda yanılıyorsan?" diye fısıldadı.

"Ya başka biri öğrenirse? Ya da katil kanıtı başka bir muhabire gönderirse? Cevaplara ihtiyacınız olacak. Sizin tarafınızı gösterecek ve Irklara daha iyi ışık tutacak bir hikaye yazacak birine ihtiyacınız olacak."

"Sizi tehlikeye atmadan da bunu başarabiliriz," dedi. "Neden buradasınız?"

"Cevapları istiyorum," dedi öfkeyle. "Nedenini bilmem gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Kendini affettirmen gerekiyor. Bunca yıldır bunu yapmanın sebebi buydu. Irkları yaratıldığımız katiller olarak değil de kahramanlar ve kurbanlar olarak görmek için her zaman savaşmanın nedeni buydu. Bu yüzden Irklar için kendini defalarca tehlikeye attın. Watts'ın yaptıklarını telafi edemezsin."

Cassa irkildi. Söylediği sözün acısı, ayaklarının üzerinde durduğuna hayret edene kadar içinde dolaştı. Sanki ruhunda merkezlenmiş ve tüm varlığına yayılmış bir acı yumruğu gibiydi.

Douglas'ın yapmasına izin verdiği şeyi telafi edemezdi. Onun yaptığını fark etmediği şeyi. Bunu başından beri biliyordu. İşlediği suçların affedilemeyeceğini, bağışlanamayacağını biliyordu. Evli olduğu adama güvenerek bilmeden işlediği suçlar.

Başka hiç kimsenin onu affetmesine de imkân yoktu. İki düzine Bengal Irkı vardı. Bildiği kadarıyla biri hariç hepsi ölmüştü. Cabal. İçlerinde en vahşi, en tehlikeli olanı.

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," diye karşı çıktı, sesinin de argümanının da zayıf olduğunun farkındaydı.

Kendisinin düşündüğünden daha fazlası değildi. Irkları tanıdıktan sonra dünyanın da onun gördüklerini görmesi için savaştı. Hayatta kalmak için savaşan erkekler ve kadınlar. Ne olmak için yaratıldıkları önemli değildi. Önemli olan ne olduklarıydı, onurlu ve güçlü.

"Her şeyin bununla ilgisi var Cassa," diye homurdandı şifonyerden bir kot pantolon alıp üzerine geçirirken. "Kendini ateş hattına atmanın birilerinin seni farklı görmesini sağlayacağını mı sanıyorsun?"

Cassa yüzündeki acıyı görmemesi için arkasını döndü. Bu tam da umduğu şeydi. Irklar, Douglas'ın yaptıklarının boyutunu öğrenirlerse, onun bu işin bir parçası olmadığına inanacaklardı. Bunun Cabal'ın kendisine karşı beslediğinden korktuğu nefreti hafifleteceğini ummuştu.

"Beni farklı görüp görmemeleri önemli değil," dedi sessizce ona dönerken ve acısını Breed duyularının bile fark edemeyeceği kadar derine gömmek için mücadele etti. "Önemli olan benim kendimi nasıl gördüğüm. Ve eğer bu işi bırakıp gidersem her sabah aynada gördüğüm şeyden hoşlanmayacağım."

Bunun yerine ondan uzaklaştı. Odadan çıkmaya zahmet etmedi; bunun için enerjisi olduğunu düşünmüyordu. Sadece uzaklaştı, oturma odasına ve yere saçılmış kıyafetlere döndü.

Onun kıyafetlerini de.

Kendi başarısızlık duygusuyla başını sallayarak aceleyle giyindi ve çanta olarak taşıdığı çantasını alıp kulübeden çıktı.

Yürüyüş berbat olacaktı ama burada kalıp gözlerinin içine bakmak, onu ne kadar severse sevsin yaptığı hiçbir şeyin eski kocasının yaptıklarını telafi edemeyeceğini bilmek kadar berbat olmayacaktı. Ya da Douglas'ın Irkları kandırmak için sahip olduğu şans için onu ne kadar suçladığını bilmek.

Hava soğumuştı, sıcaklık düşmeye başladığında dağlara doğru sert bir şekilde ilerleyen geç kış havası vardı. Kasabaya geri dönmek uzun ve soğuk bir yürüyüş olacaktı. Ama arkasında uzanan geçmişten daha uzun ya da daha soğuk olamazdı.

◀ BÖLÜM ♦

Onu takip etti. Cassa bunu bekliyordu. Onun eşiydi. Onun hormonal, biyolojik eşiydi. Ona bu kadar kızgın olmasaydı bu düşünceye burun kıvırırdı.

Kasabaya dönüş yolu soğuktu ama bu ona düşünme, her şeyi olduğundan daha iyi bir perspektife oturtma şansı verdi. Her şeyi yoluna koymuş olduğundan değil, çünkü koymamıştı.

Adam yanına yanaşıp Raider'ın yolcu kapısı açıldığında, kadın döndü, uzun bir süre ona baktı ve sonra kapıyı çarparak kapattı.

Bir hikâye için buradaydı; çektiği acılar yüzünden yaşadığı eziyet hakkında hiçbir fikri olmayan bir Bengal tarafından psikanalize tabi tutulmak için burada değildi. Ve kalbini ona açmak istemediği belli olan bir adamın kalbi için savaşmak için de burada değildi.

Kasabaya vardığında bacakları yanıyor, öfkesi . Kanawha Şelaleleri'nin girişine yaklaşıyordu ki, kötü, güçlü siyah bir Harley otoparktan içeri girdi ve durdu.

Köpek.

Kadından Akıncı'ya bakarken sırtışı alaycı ve eğlendiriciydi.

"ister misin?" diye sordu.

"Onunla gitmeyeceğim, neden seninle gideyim ki?" diye tersledi.

"Belki sana cevaplar vereceğim ve o ölüp cehenneme gideceği için Önce mi?" diye sordu Cabal'dan bir saniye önce durduğunda. "Acele etsen iyi olur, işte geliyor," diye güldü Dog, Akıncı hızlı bir durak.

Cassa, Köpek hakkındaki şüphelerini bir kenara itti, Harley'in arkasına atladı ve yolculuktan sağ çıkması için dua ederek parmaklarını çaprazladı.

Köpek onu bu kadar pervasızca incitmezdi, dedi kendi kendine, arkasında Cabal'ın şiddetli lanetini duyarken ve Köpek kükreyerek uzaklaşırken.

"Cevaplar," diye öfkeyle ısırdı. "Dediğiniz gibi, fazla zamanımız yok."

"Her şeyi berbat ettiniz Bayan Hawkins," diye seslendi ona, kollarını ona dolamak yerine giydiği deri ceketini kavrarken. Onu kucaklama düşüncesine katlanamıyordu.

"Şaka yapmıyorum," dedi sertçe. "Şimdi bana bilmediğim bir şey söyle."

Dog küçük kasabadaki virajları istediğinden daha hızlı alıyordu. Motosiklet, kalçalarının arasında güçlü bir canavar gibi titreşip uğulduyor ve ona burada, bu şekilde, bu Cins'le olmaması gerektiği gerçeğini hatırlatıyordu.

"Bilmediğin bir şey mi var?" diye karşılık verdi. "Bilmediğiniz bir şey, Bayan Hawkins, Bengal'inizin çözmeye çalıştığı şeyle aynı."

Hana yaklaştıklarında, "Beni merakta bırakmaya devam et, olur mu?" diye seslendi. "Ve eğer sakıncası yoksa, konaklama yerimi es geçmeyin."

Cabal arkalarından gelirken, hanın dönüp girişe yakın bir yere park ederken iri bedeni bir kıkırdamayla titreşti.

Dog motosikletten inerken, "Ona katilin sizinle neden temasa geçtiğini sorun, Bayan Hawkins," diye önerdi. "Çünkü neden burada olduğunuzu biliyor."

Cabal'ın Raider'dan atladığını ve onlara doğru ilerlediğini fark edince durdu ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Neden?" diye tersledi.

"Çünkü Watts Düzine'nin bir parçasıydı, Cassa. O da bunun bir parçasıydı ve katilin istediği kişi de o."

Bu şaşırtıcı açıklamayla birlikte Dog, Harley'nin motorunu çalıştırdı ve Cabal'ın onlara ulaşmasından bir saniye önce park yerinden çıktı.

Cassa eşine baktı, onun gözlerindeki şüpheyi, bilgiyi gördüğünde şok içinde yankılandı. Oradaydı, gözlerinde

parlak kehribar rengi noktalar ona bakıyordu. Bulmacanın onda olması gereken bir parçası ondaydı. Bu kadar önemli bir şey biliyordu ve ona söylememiştir.

"Haydut katilinizin Douglas'ı ölümden geri getirebileceğimi düşünmesine neden olan şey nedir? Yoksa işlediği suçların bedelini ödemeye devam etmem gerektiğini mi düşünüyor?" Sesi, dökmeyi reddettiği gözyaşları ve serbest bırakmayı reddettiği bir öfkeyle boğuklaşmıştı.

"Siktir!" Mırıldandığı küfür, Dog'un nadiren sahip olduğu dürüstlüğün bir kanıtıydı.

Bir parçası bunun bir yalan olduğunu, Çakal Irkı'nın neden bahsettiğini bilmediğini ummuştu. Dog, Irk topluluğuna olan sadakatiyle tanınmıyordu, tam tersine. Düşmanlarıyla birlikte çalışmasıyla bilinirdi. Elbette kendi yöntemleriyle. Geçen yılki söylentilere göre Dog'un idarecisi bile onun hangi tarafa oynadığından her zaman emin olamıyordu.

"Evet, sikeyim," dedi lanetin üzerine soğuk bir vurgu yaparak. "Hepsini sikeyim, Cabal."

Dönerek Bengal'den uzaklaştı, sadece onun dokunuşuna duyduğu ihtiyacı görmezden geldi. Bu sefer cinsel değildi ve öyle de olmalıydı. Çiftleşme sıcaklığının her zaman cinsel olduğu söylenirdi.

Hayır, şu anda içinde kıvranan ihtiyaç onun dokunuşuna, ona sarılmaya duyduğu ihtiyaçtı. Ona doğru kıvrılma ve çok uzun yıllar sonra bir kez olsun biraz iyileşme ihtiyacı.

On iki yıl önce anne ve babasının ölümünden beri yalnızdı. Bunun hemen ardından da evliliği gelmişti. Douglas eve taşınmış, her şeyi ele geçirmiş ve Cassa'nın kendine olan güvenini yavaş yavaş yok etmişti.

Odasına girip çantasını yakındaki masanın üzerine atarken ne kadar kolay olduğunu düşündü. Onunla evlendiğinde onu sevdiğini düşünmüştü ama aylar geçtikçe ona yaslanmasına neden olan şeyin kederi olduğunu fark etti.

O zamana kadar çok geç olmuştu. Douglas kendini onun hayatına entegre etmiş ve yıkımının tohumlarını ekmeye başlamıştı bile.

Onunla birlikte kendi cehaletine lanet okudu. On bir yıldır buna lanet ediyordu. Ona güvenmekle hata yapmıştı ve bunun bedelini hâlâ ödüyordu.

Bazen aldığı son nefese kadar ödemeye devam edip etmeyeceğini merak ediyordu. Ve ötesine.

Ölüm, handaki odanın ışığının yanıp sönmesini izledi. Nehrin karşı kıyısından ne kadar sıcak ve davetkâr görünüyordu. Ne kadar çok anıyı geri getiriyordu.

Çok fazla anı. Zihninin bir ucundan diğerine yığılmışlardı, acı uzun yıllar boyunca paramparça olmuş bir ruhu parçaladıkça hayal gücünde titreşiyorlardı.

Sevgililer Günü gecesi. Her şey o zaman olmuştu. Bir yıldönümü daha hızla yaklaşıyordu. O çiftleşmeden önce karanlık olan hayatının her köşesini aydınlatan eşinin olmadığı bir yıl daha.

Ölüm, hâlâ hassas olan ve dokunmak için can atan kollarını ovuşturdu. Eşinin varlığını özlemeyen tek bir hücre bile yoktu. Bu bir hastalık gibiydi, sürekli yükselen ve sonunda zihni yok eden bir ateş.

Hiç bitmedi.

Bir zamanlar sıcaklık vardı, kahkahalar vardı. Ait olunacak bir yer vardı. Artık bunların hiçbirisi yoktu. Artık ait olunacak bir yer ya da sarılacak kollar yoktu. Artık büyümesi hiç durmayan, bedene ya da zihne eziyet etmeyi ya da işkence etmeyi hiç bırakmayan açlığı yatıştırmak için gereken öpücük yoktu.

Ölümü yaratmıştı. Bu korkunç, kemirici boşluk hiç geçmedi. Asla hafiflemedi. Acı hiç hafiflemedi, hiç geçmedi. Delilik rahatlatana kadar ruhun içinde titreşti ve yankılandı.

Çoğu kişi şimdi bunun delilik olduğunu düşünebilir. Ama değildi. Delilik, birinin yaptığının yanlış olduğunu kabul edememesiydi. Ölüm burada doğru bir şey olmadığının çok iyi farkındaydı. Bu sadece adaletti. Ve alınan hayatlar için önemli olan tek şey adaletti. Asla geri getirilemeyecek hayatlar için.

"Bir zamanlar yakışıklı bir adamdın." Ölüm döndü ve suyun kenarında yatan bağı, ağzı tıkalı kurbanı baktı.

Gözleri kısılmıştı ve nefretle doluydu. Öfkeyle doluydu.

Ölüm'ün dudaklarından bir gülümseme geçti. Acımasız bir gülümsemeydi. Jilet gibi keskin dişleri ve niyetiyle parlayan bir gülümsemeydi.

Evet, Cash Winslow, eski bir CIA ajanı. Bir zamanlar çok yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu ve fit, saçları koyu renk ve ipeksi, gözleri aldatıcı bir şekilde arkadaş canlısıydı. Bir zamanlar Ölüm'ün güvendiği biriydi. Güvendiği ve ihanete .

"Çıktığımız balık avını hatırlıyorum," dedi Ölüm sessizce, Cash Winslow'un yaşlandığı adama bakarak. "Sen de hatırlıyor musun?"

Ağzını kapatan koli bandının arkasından boğuk öfke sesleri geliyordu.

"Büyük balığı ben yakaladım. O büyük yayın balığını. Bizimle yedin, bizimle plan yaptın. O koca balığı yedik, ne kadar sert olsa da." Ve gülmüşler, Breed'in özgürlüğü ve o zamanlar karşılaştıkları tehlikeden çok daha farklı hayatlar için planlar yapmışlardı.

Ölüm Cash'e döndü ve o gözlere baktı. O aldatıcı, yalancı gözlere.

"Hepimize ihanet ettin."

Nehirden gelen soğukluk, birçok gece bundan çok daha soğuk olan bir bedeni sardı. Battaniyelerin soğuğu hafifletmediği, anıların bile içinde büyüyen buzu ısıtamadığı geceler.

Ölüm eldivenli parmaklarıyla Winslow'un alnına dokundu. Saçları artık ağarmıştı. Yaşı altmışın biraz üzerindeydi. Yaşlanıyordu. Eskisi hızlı değildi, sezgileri de eskisi kadar kuvvetli değildi. İntikam almadan önce zamanın geçmesine izin vermişti. Kurbanlar eskisi kadar çevik değildi.

"Birçoğuyla ne kadar yakın olduğunu hatırlıyorum," diye acı acı iç geçirdi Ölüm. "Hepimizle."

Cash umutsuzca bandın altından mırıltılı sesler geliyordu. Gerçekten acınası bir durumdu. Bir zamanlar formda ve sert, kaslı ve oldukça yakışıklıydı. Şimdi ise sadece göbekli, kilolu, saçları dökülmüş yaşlı bir adamdı. Boynunda bir olta ipi vardı.

Daha önce bir kez yem olmuştu. Onları sözde kaçan ve dağda yardıma ihtiyacı olan Çakal Irkı'na çekmişti.

"Bize geldiniz. Onun bir kurban olduğuna yemin ettiniz, özgürlüğü ve güvenliği için mücadele ettiniz. Ve sen bizim dostumuzdun, sana inandık."

Dimdik ayakta duran Ölüm, ağır ve kırık bir ruhla Winslow'a baktı.

"Sana inandık."

Artık kaybedecek zaman yoktu. Onu omuzlarının altından kavrayarak kaldırmak ve nehrin kenarına, birkaç metre ötedeki kayalara kadar olan küçük mesafeye götürmek hiç de zor olmadı.

Mücadele etti ama sorun değildi. Mücadele etmek tercih edilirdi. Bu, hâlâ biraz hayat kaldığı anlamına geliyordu. Suyun altına girdiğinde acı çekecekti. En azından birkaç dakikalığına acıyı tadacaktı.

"Su çok soğuk. Hipoterminin oldukça çabuk ortaya çıkacağı kadar soğuk. Bu gerçekten çok kötü. Sana bir süre daha acı çektirmeyi umuyordum. Kanını tatmayı umuyordum ama bunun için yanlış zaman, değil mi?"

Kan iyi olurdu. Boğazını parçalamak, boğulmasını izlemekten çok daha iyi olurdu. Ama ölümünün bir mesaj bırakması gerekiyordu. Yem. Bunun ne anlama geldiğini bilecek çok kişi vardı. Önemi görecektik çok kişi vardı ama cevabı bilecek kimse yoktu.

"Sadakat," diye fısıldadı Ölüm. "Karşılığı ödenir. Tıpkı ölümün intikamının alındığı gibi.

Hepimizi öldürdün."

Mücadele ediyordu, savaşıyordu. Hiçbir işe yaramayacaktı. Kıyıda güvenli bir yere ulaşabileceği tek bir yer vardı ve o da kadının . Adam ölecekti ve kadın da onun ölümünü izleyecekti.

"Sen ve Watts." Tıslama nefretle, acımasız bir kan ihtiyacıyla doluydu. "Sen ve Watts planladınız. Siz gerçekleştirdiniz."

Sırtına inen güçlü ve sert bir tekme onu suya yuvarladı. Su sıçraması, boğazlarından çıkan çığlık sesleri kadar tatmin edici değildi ama onu izlemekten daha iyiydi

Nefes al. Bir an bile fazla yaşadığını bilmekten daha iyiydi.

Winslow'un boynuna dolanan ipi tutarak, onu ölüm döşeği için seçilen derin su havuzunda tutmak kolay bir işti.

Soğuktan çatlamış dudaklarında bir gülümseme belirirken gecenin içinde hınzırca keskin köpek dişleri parlıyordu. Mücadele ediyor, çizgiyle savaşıyor, bir tutamak, hava almanın bir yolunu arıyordu ve bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Ölüm ipi çekiştirerek küçük bir melodi mırıldandı ve bulutlarla dolu gökyüzüne baktı. Sabaha kadar kar yağacaktı. Irklar buzbir ceset bulacak ve katilden hiçbir iz kalmayacaktı. Öldürmenin en iyi yolu buydu. İz bırakmadan. DNA yok. Kanıt yok, sadece hayatın geçtiğini gösteren bir ceset.

Winslow'un çırpınışları sona erdiğinde ve vücudu halata karşı ölü bir ağırlık haline geldiğinde, Ölüm bir kayanın üzerine diz çöktü ve bulanık suya, aşağıdaki cesede baktı.

"Güller kırmızıdır. Menekşeler mavidir. Hatırlıyorum dostum ve seni nasıl özlediğimi."

Kelimeleri fısıldayan seste gözyaşları vardı. Gözyaşları ve keder. Hayat bu kadar karanlık ve kasvetli hale geleli gerçekten yirmi yıldan fazla olmuş muydu? Sanki dün olmuş gibi acıyordu. Bir saat önce. Acı, iyileşmeyi reddeden açık, iltihaplı bir yara gibi olana kadar acı veriyordu.

"İkinizi de özledim."

Ölüm gözyaşları olmayan bir yüzü sildi. Çok uzun zaman önce dökülmeyi bırakmışlardı.

Yavaşça ilerleyen misina, yakındaki bir ağacın sağlam bir dalına bağlandı ve ucuna bir fotoğraf .

Bırakın ne yapsınlar.

Cassa Hawkins'in odanın iyi aydınlatılmış penceresine bakmak için döndüğünde, kasvetli gözleri daraldı ve öfkesi yeniden arttı.

O Bengal'le çiftleşmişti. Lanet olsun ona. Bir cinsle çiftleşmişti. Bu daha da zorlaştırdı. Olmamalıydı. Ölüm böyle olacağını düşünmemiştir. Ama oldu. Pişmanlık vardı, ama çok az pişmanlık.

Bir eşin kurban edilmesi gerekecekti. Ama zaten o kadar çok kişi kurban edilmişti ki, bir başkası gerçekten önemli miydi? Nihai sonuç neydi?

önemliydi. Sonuç ve bu kadar çok şeyi yok edenlerin ölümü.

"Güle güle Cash Winslow," diye fısıldadı Ölüm rahatlama hissiyle.
"Yedisi gitti. Dört tane kaldı. Ve biri tekrar ölecek."

◀ BÖLÜM ◆

Çünkü Watts Düzine'nin bir parçasıydı Cassa. O da bunun bir parçasıydı ve katilin istediği kişi o.

Dog'un sözleri gecenin büyük bir bölümünde Cassa'nın aklından çıkmadı. Handa volta atarken, haydut bir Irkın neden Douglas'ın uzun zaman önce yaptıklarının bedelini ödemesi gerektiğini düşündüğünü anlamak için mücadele etti.

Ölümcül Düzine'nin bir parçasıydı. Dizüstü bilgisayarındaki eski, soluk resmi açtı ve kötü odaklanmış on iki adamın yüzlerine odaklandı. Özellikle bir yüz her zaman duraksamasına neden olmuştu ama nedenini hiçbir zaman bilememişti.

Şimdi nedenini biliyordu. Douglas.

Gözlerini kıstı ve yüze yakından baktı. Douglas'ın gençliğine ait olabilirdi. Aynı küt, karemsi yüz hatları. Aynı dar, neredeyse acımasız dudaklar. Çok daha gençti. Cassa'nın onunla evli olduğu zamankinden en az on-on beş yaş daha gençti. Ondandır birkaç yaş büyüktü.

Sevgililer Gecesi katliamı sırasında işlenen cinayetler, Irkların ortaya çıkmasından on bir yıl önce işlenmişti. Cassa'nın tahminine göre yaklaşık yirmi iki yıl. Sevgililer Günü gecesi, yani bundan birkaç hafta sonra, o katliamın yirmi ikinci yıldönümü olacaktı.

"Tanrım, Douglas, ne sen?" diye fısıldadı resmi Irk İşleri Bürosu Tarih bölümüne girmeden önce.

O geceye dair hiçbir hikâye yoktu, olanlara ışık tutacak hiçbir şey yoktu. O olayla ilgili gerçeği yerel bir kaynaktan öğrenmesi gerekiyordu. Ve şerifin onlara verdiğiinden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Danna Lacey, Glen Ferris'teki Breed özgürlük hareketinin bir parçasıydı. Glen Ferris'te Irk özgürlüğü hareketinin bir parçasıydı.

ve oradan kaçanlara bir ölçüde güvenlik sağlamaya çalışmıştır.

Yine de liderliğin bir parçası olmamıştı. Çok genç olmalıydı. Hayır, Patrick Wallace'la birlikte o Irkları yöneten her kimse artık çok daha yaşlı olmalıydı. Walt gibi.

Bu küçük kasabada, Irklar söz konusu olduğunda pek çok sır vardı. Hareketin bir parçası olan vatandaşlar Irkları yakından takip etmiş ve Irklar da o günlerde saklandıklarından emin olmuşlardı.

Şimdi bile arka planda kaldılar.

Cassa bir an için parmağını dizüstü bilgisayara vurarak ihtiyacı olan bilgiyi almanın en iyi yolunu düşündü.

Daha fazla sorgulama için Dog'un izini sürmeyi çok isterdi ama bunun olmayacağını hissediyordu. Cabal onu yakından takip ediyordu ve başka bir Cinsle buluşmak neredeyse imkânsızdı.

Olabilir.

Kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı, çevirerek açtı ve bir numara tuşladı.

"Mordecai." Şu anda Kedigiller yerleşkesi Sanctuary'ye bağlı olan Çakal Irkı ilk zil sesinde cevap verdi.

"Bir iyilik isteyeceğim," dedi.

Hattı sessizlik doldurdu. İnatçı Breed'in olasılıklar üzerinde düşündüğünü ve hangi iyiliği isteyeceğini merak ettiğini neredeyse hissedebiliyordu.

" var," diye iç geçirdi sonunda. "Bu beni öldürtecek mi?"

O neredeyse sırttı at Bu. O yapamadım hayal et Mordekay, ölümün kendisini etkileyip etkilemeyeceği konusunda endişelenmek bir yana, ölümü düşünmektedir.

"Sanırım her şey mümkün," diye . "Geri mi ?"

Bunun üzerine homurdandı. "Hayat bazen çok uzun zaten. Kimi öldürmemi istiyorsun?"

"Bu hafta kimse yok," diye söz verdi.

Aslında onun kimseyi öldürmesini istememişti, sadece bunu yapmak için her zaman çok hevesli görünüyordu.

"Çok kötü," diye mırıldandı. "Devam et."

"Glen Ferris'te, yaklaşık yirmi iki yıl önce meydana gelen Sevgililer Gecesi katliamını araştırıyorum. Bir düzine kadar Breed

arkadaşlarıyla birlikte öldürüldü. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Bazen Irklar bir şeyler bilirdi. Bilgi aralarında taşınırdı, göğüslerine yakın tutulurdu, ama doğru zamanda doğru soru sorulursa .

"Ufak tefek şeyler," diye cevap verdi. "Sana yardımcı olabilecek bir şey yok sanırım. Söylediğiniz gibi bir düzine kadar, bazıları çiftleşmiş, doğmamış çocukların öldürüldüğüne dair bir söylenti var."

"Köpek burada. Bir şeyler biliyor."

Mordecai küfretti. "Dog'dan uzak dur Cassa. O kötü haber."

"O hangi tarafta?"

"Kendi tarafı," diye homurdandı Mordecai. "Dog hep oradaydı ve hep orada olacak. Eğer Glen Ferris'te Cabal'ın ve Jonas'ın işine burnunu sokuyorsa, o zaman gitsin."

"Onunla konuşmam gerek Mordecai."

Ve Mordecai ona borçluydu. Kurtarma operasyonlarından hemen önce tutulduğu laboratuvarlardan alınan birkaç Irk'ın yerini tespit eden oydu. Öz kardeşini bulmuş ve yerini Mordecai dışında kimseye söylememişti.

Çakal'ın ona borçlu olduğu başka iyilikler de vardı. İhtiyacı olduğunda ona verdiği bilgiler. Ona sağladığı yasadışı belgeler Arkadaşlar arasında birkaç küçük alışveriş.

"Haberler kötü," diye mırıldandı Mordecai. "Bu hafta beni öldürtme havasındasın."

"Bunu ayarlayabilirsin," dedi ona. "Onunla iletişime geç. Burada olduğumu biliyor; bir keresinde benimle konuşmaya çalıştı ama Cabal araya girdi."

"Ve sözümü kesmeye devam edecek."

"Dog'da telefon numaram varsa olmaz. Biri ona verirse olmaz. Gerisini ben hallederim."

Jonas'a vermediği haplardan iki tane kalmıştı. İhtiyacı olursa diye. Mecbur kalırsa onları kullanacaktı. Cabal onu buna zorlarsa.

"Lanet olsun," diye Mordecai. "Onunla doğrudan iletişime geçmek pek kolay değil, tatlım."

"Sana güveniyorum." Cassa pencereye geri döndü ve nehrin karşısına baktı.

Karşı kıyıdaki küçük ateşi görünce neredeyse gülümseyecekti. Şüphesiz bir balıkçıydı, gerçi balık tutmak için hava çok soğuktu.

Alevler kırmızı ve altının tonlarında titrerken kaşlarını çattı. Suyun daha hızlı aktığı şelaleye yakın bir yerdeydi. Hain sulara balık tutmak için tuhaf bir yer ve tuhaf bir geceydi.

Mordecai sonunda, "Ne yapabileceğime bakacağım," diye iç geçirdi. "Eğer arayacaksa, yakında ondan haber alırsın. Köpek tahmin edilebilir değildir. Ve sen de çok dikkatli ol."

"Her zamanki gibi, dostum," diye güvence verdi ona. "İrklarla uğraşırken, insan gerçekten çok dikkatli olmayı öğreniyor."

Onun küçük onay homurtusuna neredeyse gülecekti. Telefonu kapatıp kot pantolonunun cebine geri koydu ve onu neden rahatsız ettiğini anlamaya çalışırken uzun saniyeler boyunca uzaktaki alevleri izlemeye devam etti.

Dizüstü bilgisayarındaki alarmin sesinin kısılmasıyla daldığı hayallerden sıyrıldı. E-posta alarmı özellikle bir e-posta adresi için ayarlanmıştı.

Bir katilin.

Cabal Jonas'ın yanında duruyordu, kulağında bir iletişim bağlantısı vardı ve ceset sudan çıkarılırken çevreyi koruyan infazcılarının sessiz konuşmalarına ayarlanmıştı.

Ölüm mahalline bu kadar yakın bir yerde hiç ışık yoktu. O ve Jonas olay yerine vardıkları anda yangın söndürülmüştü ve Cabal kararmış gökyüzüne bakarken, gün ışığı ilk ışınlarını suyun üzerine düşürüp hiçbirinin görmek istemediği cinayeti ortaya çıkarmadan önce her şeyi temizleyebilmeleri için dua etti.

Bakışlarını gökyüzünden nehrin karşı kıyısındaki hana çevirdi ve gözlerini Cassa'nın odasının penceresine dikti.

Şimdi ne yapıyordu? Hiç şüphesiz katilin kendisine gönderdiği resimleri inceliyor, konumu takip ediyor ve mümkün olduğunca çabuk buraya gelmek için planlar yapıyordu. Jonas cinayet haberini alır almaz, ona geleceğini bildiği e-postayı engellemeye çalışmıştı. Ama işe yaramamıştı. E-posta teslim edilmişti ve ona eklenmiş olan program uzaktan bozulmasına ya da silinmesine izin vermiyordu.

Haydut onun bunu bilmesini istiyordu. Onun da bu işe dahil olmasını istiyordu. O çok tehlikeli bir oyunda piyundu ve bundan bıkmaya başlamıştı.

Cabal müdüre bakarken Jonas sessizce, "Kendisine bilgi ," dedi. "Onay az önce geldi. E-posta okundu, resimler indirildi. En azından dizüstü bilgisayarındaki uzaktan takip cihazı çalışıyor."

"Takip edildin mi?" Cabal daha iyi bildiği halde sordu.

Jonas başını salladı. Bu kez alay ya da iğneleme yoktu. Bu, Cassa'nın bağlantısı aracılığıyla izini sürmeye çalıştıkları ikinci e-postaydı ama boşunaydı.

Yönetmenin ifadesi kasvetli, düşünceli ve buz gibi bir öfkeyle doluydu. Jonas bu ruh halindeyken en tehlikeli halini yaşıyordu.

"İz yok," dedi kısık sesle. "Yüklediğimiz program . E-postanın kendisi buna izin vermeyen bir programla gömülü. Dane henüz bunu kırmayı başaramadı."

Jonas'ın düşmanı ve üvey kardeşi, aynı zamanda güçlü Afrika Vanderale imparatorluğunun varisi olan Dane Vanderale doğuştan Breed'di ve hepsinin başına belaydı. Ancak şifreleri kırma ve bilgilerin izini sürme konusunda sahip oldukları en iyi kişiydi.

"Onu kıracaktır." Cabal omuz silkti.

Cabal bakışlarını tekrar kıyıya ve Rule ile Lawe'un sudan çıkardıkları cesede çevirdi. Kurbanın boynundaki misina deriyi kesmiş ve ince bir yara bırakmıştı. Ağzı bantla kapatılmıştı. Solgun gözler dehşetle irileşmişti; solgun yüz hatları acı ve ıstırap çizgileriyle buruşmuştu.

Biri, bir şey, bu adama acı çektirmişti.

"Cash Winslow," dedi Rule cesedin yanına çömelip Jonas'a bakarken. "Onu izliyorduk. Eski CIA ajanı. O

Brandenmore'da güvenlik uzmanı olarak çalışıyordu."

Jonas nehrin ıslattığı cesede yaklaştı ve pantolonunun paçalarını yukarı kalçalarının üzerine çöktü ve Lawe'un el fenerinin ince ışığının ortaya çıkardığı yüz hatlarına baktı. Jonas sessizce, " kadarıyla özel bir görev üzerinde çalışıyormuş," diye düşündü. "Onu izlemeye çalışıyorduk, Brandenmore'un neyin olduğunu anlamaya çalışıyorduk, o sırada

geçen hafta radarımızdan çıktı."

Cabal'ın kaşları kalktı. Jonas'ın radarından kaçan birine nadiren rastlanırdı.

"Görevle ilgili söylentiler yok mu?" Cabal sordu.

Jonas gözlerini ona dikti. "Birini arıyordu, tüm bildiğimiz bu. Brandenmore'un ona ve Engalls'a karşı açtığımız davada yardımcı olabileceğinden emin olduğu birini."

İrklara karşı cinayet teşebbüsü ve yasadışı araştırma. Phillip Brandenmore ve kayınbiraderi Horace Engalls geçen yılki eylemleri nedeniyle hesaplaşma gününe ve olası Irk Yasası yaptırımlarına yaklaşıyordu. Birilerinin onlara nasıl yardım edebileceğini düşündükleri Cabal'ın ötesindeydi.

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Jonas başını salladı. "Tek bildiğimiz, Brandenmore'un pazarlık aracı olarak kullanmak istediği Irklar aleyhinde bilgiye sahip olduğuydu. Katilimiz bizi yendiği mesajını gönderdiğinde onu bulmaya çalışıyorduk."

Cabal elini yorgun bir şekilde alt çenesine silmeden önce derin bir nefes aldı. Bu durum gün geçtikçe daha da gizemli bir hal alıyordu.

"Brandenmore ya da Engalls ile burada mı buluşuyordu?" Lawe, cesedi toplamaları için birkaç infaz memuruna işaret ederken müdürü sessizce sorguladı.

"Burada değildi." Jonas kaşlarını çatarak ormanlık alana bakmadan önce doğruldu. "Büro'nun onları izleyen adamlarından kaçma şansları yoktu ve bunu biliyorlardı. Bunu riske atmazlardı."

"O zaman kiminle buluşuyordu?" Cabal sordu.

"Katilimiz." Jonas'ın sesi soğuk, sert ve çelik gibiydi; bu da aradıkları haydutun katili bulmaya çalıştığının açık bir göstergesiydi.

müdürün sabrını taşırdı. "Ne yazık ki onun için ya da bizim için, haydutumuz bu kez yanlış hedefi seçti. Winslow için planlarım vardı. Başkasınınkini temizlemektense kendi adaletimi sağlamayı tercih ederdim."

Cash Winslow'un elinde bilgi vardı. Jonas'ın Brandenmore'a karşı kullanmayı umduğu bilgi. Jonas bu bilginin bedelini, Winslow'u sorguya getirdiklerinde kendi özgürlüğünü sağlayarak ödeyecekti.

Araştırmalarına göre, son birkaç yıl içinde Cash, ilaç sahiplerinin araştırmaları için kullandıkları birkaç Irkın kaçırılması olayına karışmıştı. Kaynaklarına göre, Winslow'un ölümünden hemen önce bir eşinin cesedinden alınan bir bebeğin yerini bilmesi de mümkündü.

Bu çocuk, Irkların geleceği için umut olan, doğal yollarla dünyaya gelmiş birkaç çocuktan biriydi. Eğer bulunamazsa araştırma için kullanılacak bir çocuktu, daha fazlası değil. O çocuğu bulmak Jonas'ı harekete geçirmişti, Cabal bunu biliyordu, tıpkı geçen yıl boyunca diğerlerini harekete geçirdiği gibi. İnsan eli yerine Tanrı'nın eliyle doğal olarak yaratılmış bir bebeğin onların yaşadığı dehşeti yaşaması düşüncesi hepsine kâbuslar gördürüyordu.

"İlk birkaç yıl bebeğe onlar bakacak," diye düşündü Lawe ağırbaşlı bir şekilde. "Doğumdan sonra çok hassas olurlar. Ölüm riskini göze alamazlar."

"Yine de," diye homurdandı Rule. "Winslow o piçlerin çocuğu nereye sakladığını biliyordu. Bildiğimiz kadarıyla Brandenmore ve Engalls dışında bunu bilen tek kişi o."

Ve kesinlikle konuşmuyorlardı.

Cabal direktörden ve artık kendi ekibinin bir parçası olan iki infazcıdan uzaklaşarak bağlantı üzerinden gelen raporları dinledi.

"Yerinde bir şey yok." Jonas'a döndü. "Kimseden iz yok. İz yok, koku yok, araç izi yok."

"Lanet olası hayalet," diye Jonas.

"Ya da öyle düşünmemizi istiyor." Cabal omuz silkti ve bakışları Winslow'un cansız bedenine geri döndü. "Yedisi gitti. Dördü gitti ve biri kaldı.

Tekrar öl," dedi ve birkaç saat önce Jonas'ın kişisel uydu telefonuna gelen mesajı tekrarladi.

Jonas ona sessizce baktı ve bu bakışı anlamak Cabal için bir sorun değildi.

Jonas, "Sonuncusunu biliyoruz," dedi. "Diğer dördü için bana yardım et Cabal. Bana şimdiye kadar isimler bulduğunuzu söyleyin. Bir şeyler."

"Ivan Vilanov, eski Rus istihbarat subayı, CIA için çalışan bir çiftte ajan. Bir zamanlar Winslow'un adamlarından biriydi. Dün gece Gauley Köprüsü yakınlarındaki bir barda bulduğum birkaç yeni arkadaşın yardımıyla onu resimden teşhis ettim. Yirmi yıldan fazla bir süre önce, Washington'daki Rus Büyükelçiliği'ndeki görevi sırasında buranın müdavimiymiş. Hafta sonları Brandenmore ve Engalls'la hem burada hem de Avrupa'da avlanıyormuş."

Jonas tiksintiyle burnunun kenarını ovuşturdu. "O kayıp. Orospu çocuğu. Yirmi dört saatten az bir süre önce İç Güvenlik'ten bir rapor geldi. Brandenmore ve Engalls'a karşı açtığımız davada sorgulanmak üzere gözaltına alındıktan birkaç saat sonra kaçmış."

Cabal bu bilgi karşısında yüzünü buruşturdu. "Elimde başka isimler de var ama onları araştırıyorum. Banks'in cesedi henüz ortaya çıkmadı. Walt Jameson onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor. Bence bu mümkün. Bu Breed kimse, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi cesedi de ölümünden sonraki yirmi dört saat içinde bulunması için bırakmış olmalı."

"Walt'un bunun kim olabileceğine dair bir fikri var mı?" Jonas öfkeyle ısırdı.

Cabal başını salladı. "Belli ki Alonzonun cesedini bulduğumuz vadide gerçekleşen katliamla bağlantılı. Elde edebildiğimiz tüm bilgilere göre, o gece o grubun bir parçası olan Breed'lerin hepsi öldürüldü. Walt bana isimleri verdi, ben de araştırdım. Hesapta olmayan kimse yok."

Bu listedeki her cins ya laboratuvara ölü, kafası sağlam olarak geri dönmüş ya da sadece kafası iade edilmiş ve ödemesi alınmıştı.

"Birileri her şeyi etmiş olabilir mi?" Jonas sordu.

Cabal bu öneriyi reddetti. "Eğer çuvalladırsa, buna dair bir kanıt bulamadım. Her cinayetin DNA kanıtı vardı. Bunun sahtesini yapmak çok zor."

Jonas ona, "Birileri bir yerlerde çuvallamış," diye güvence verdi. "Bu isim listesini oturduğum yere ilet. Onları kendim inceleyeceğim. O gruptaki Breed ya da insan her erkeği ve kadını ve bu lanet kasabadaki herkesle bağlantılarını bilmek istiyorum. Ve bunu dün istiyorum."

Cabal, "Sizinle burada buluşmak için handan ayrılmadan hemen önce iletildi," diye bilgi verdi. "Sana iyi şanslar."

Jonas bir kez daha sessizdi, Cabal onu izlerken yüz ifadesi düşünceli ve rahatsız edici derecede soğuktu.

"Sonuncunun kim olduğunu biliyoruz," dedi sonunda. "Tekrar ölecek olan." Gözlerini Cabal'a dikti. "Söyle ona."

"Hayır." Cabal anlık reddinin zekâdan çok içgüdüsel olduğunu fark etti.

Jonas ona, "Eğer sen yapmazsan, katil yapacak," dedi. "O zaman ne olacak?" "Hiçbir şey kanıtlayamaz," diye Cabal. "Hiçbir şekilde ve ona ulaşmanın bir yolu yok. Unut bunu Jonas. Böyle bir şey olmayacak."

Jonas başını iki yana salladı. "En iyi hazırlanmış planlar," diye iç geçirdi. "Bu işin sonu iyi bitmeyecek Cabal. Her şeyi berbat ediyorsun."

"O zaman bu benim hatam."

Douglas Watts dünya için ölmüştü ve Cabal'a göre de ölü kalacaktı.

"Bizim haydut Breed Watts'ın hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyordun?" Lawe sordu, sorudan ancak bir nefeslik ses çıktı. "Bu bilgi sadece birkaç Irkın elindeydi."

Jonas başını salladı. "Bunun Winslow'un kanıt bulmak için gönderildiği bir bilgi olduğundan şüpheleniyorum. Son görevinin onu denizaşırı ülkelere götürdüğünü biliyoruz. Onu orada bir süreliğine kaybettik. Haftalar sonra ilk cinayetler başladı. Birbiriyle bağlantılı." Cabal'a döndü. "Bağlantılı olduğunu biliyorsun. Ve nereye gittiğini de biliyorsun."

Bu işin nereye varacağını başından beri biliyordu ama bu hoşuna gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu ve Jonas'ın dikte ettiği şekilde davranması gerektiği anlamına da kesinlikle gelmiyordu.

Cassa onun eşiydi, açık ve net. Nokta. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi ve Cassa'nın evli olduğuna inandığı adamın hâlâ hayatta olduğunu bilerek çiftleşmenin sularını bulandırmak için aklına gelebilecek hiçbir neden yoktu.

Watts ona yalan söylemiş, onu aldatmıştı. En başından beri onun güvenine en temel şekilde ihanet etmişti. Düğün bir maskaralıktan başka bir şey değildi, çünkü Watts sözleşmelere ya da sözlere inanmazdı. Onları evlendiren vaiz, rol yapmak için tutulmuş bir aktörden fazlası değildi. İmzalanan kâğıtlar, evlilik cüzdanı, tüm anlaşma bir sahne dekorundan başka bir şey değildi.

Watts dramayı severdi. Töreni severdi. Herkesi bu kadar etkili bir şekilde kandırmaktan zevk almıştı. Bu onun kendi özel küçük şakasıydı ve şimdi şaka Watts'ın üzerindeydi. Yalanlarla elinde tutacağını düşündüğü kadın, şimdi o çok küçümsediği yaratıklardan birine aitti. Yok edebileceğini düşündüğü birine.

Cabal, diğer adamın bakışlarındaki ürkütücü gümüşün düşünceli bir şekilde kaymasını izlerken, "Bırak onu Jonas," diye onu uyardı.

Jonas durumu inceliyor, düşünüyor, Cabal'ın Jonas'ın sık sık kullandığından emin olduğu zihinsel satranç tahtasında doğru noktaya hareket etmesini sağlamanın en etkili yolunu buluyordu.

Jonas başını salladı. "Birlikte bir hayata başlamak için ne kötü bir yol," dedi. "Böyle bir şeyi sonsuza kadar saklayamazsın. Sonunda hep seni kıcıncıdan ısırır dostum."

"Risk altında olan benim kığım." Cabal omuz silkti.

Jonas'ın dudakları daha fazlasını söylemek için aralanmıştı ki iletişim bağlantısında bir uyarı tıslaması yankılandı.

Cabal içindeki önseziyi hissetti, daha isim bile telaffuz edilmeden infazcılarının kimin peşinde olduğunu biliyordu. Sadece buraya gelmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırılmıştı. Çevre devriyesini atlatmaya çalışırken çok dikkatli davranmış olmalıydı.

"Muhabir." Mordecai bağlantı aracılığıyla sessizce konuştu. "Bengal'in eşi."

Lanet olsun. Onu burada istemiyordu; burada işi yoktu. Bu sadece onu, etrafında döndüğünü zaten hissedebildiği tehlikenin daha da derinlerine çekecekti.

Cabal dişlerini öfkeyle sıktı ve koşarak Jonas'tan uzaklaşıp ağaç hattına doğru ilerledi. Artık onun kokusunu alabiliyordu. Ağaçların arasından esen rüzgâr yoktu, bu da ona ormanın içinden cinayet mahalline doğru kayarken avantaj sağlamıştı.

Adam ona doğru ilerlerken o da hızla ormanın kenarından uzaklaşıyordu. Siyahlar giymiş, uzun saçları şapkasının altında toplanmış, yüzünde öfkeli bir ifade vardı; bölgeyi koruyan infaz memurları her iki yanında toplanmışken bile fırtınalı bakışlarıyla onu anında yakaladı.

"Bu işe yaramayacak," diye tersledi hemen, arkadaşı yakınlarda olduğu sürece onu geri çekmeye zorlamakta isteksiz olan infaz memurlarını iterek.

Ve onun olduğu gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değildi. Çiftleşme kokusu ve onun kokusu onu sarmış, içine işlemişti. Bu koku bir markadan daha etkiliydi. Diğer erkekleri geride tutuyor, Cabal'ın yanı sıra onu da dikkatle izlemelerini sağlıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı, parmakları kızın üst kolunu sararak onu kendine çekti, sonra da onu Raider'ları park ettikleri yöne doğru geri çevirdi.

Öfkesinin kokusu adamın duyularını tokatlarken, kadın adamın onu tutuşuyla sarsıldı. Kızgındı ve duyularının bu saldırganlığa ve aralarında çiftleşme ıssısına tepki verdiğini hissedebiliyordu.

Kendini tehlikeye atıyor, ateş hattına yerleştiriyordu ve Cabal hayatında ilk kez eşini kaybedebileceğine dair gerçek bir korku hissetti.

"Burada ne halt ettiğimi sanıyorsun?" karşılık verdi topuklarını kuma gömüp adamın tutuşuna direnmeye başlarken. "Bakalım, tam olarak neden buradayım? Beni buraya ne getirdi? Bir katilin bana gönderdiği o iğrenç küçük resimler olabilir mi? Bu resimleri, Irkların bu hikayeden sağ çıkmasını umursamayan gazetecilerin bir listesine göndermekle tehdit eden başıboş bir katiliniz olabilir mi?"

Cabal sert bir şekilde durdu. "Ne dedin sen?"

Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Dur tahmin edeyim, o küçük mesajı almadın mı? Sana şunu sorayım, ölümünün ses dosyasını aldın mı?"

Bir şekilde onun almadığını biliyordu. Cabal onun almadığını biliyordu, tıpkı Jonas'ın almadığını bildiği gibi.

"mı getirdin?"

Bir ses dosyasında ipuçları olabilir. Katili bulmak için kullanabilecekleri ipuçları. Bu katilin pek ipucu bırakacağını sanmıyordu. Şimdiye kadar çok akıllı davranmıştı.

"Yanımda getirdiğimi söyledim mi?" Gözlerini ona dikti. "Benimle oyun oynama. Burada ne bulduğunu bilmek istiyorum ve katilin son ölecek kişinin daha önce ölmüş ve tekrar ölecek biri olduğunu söylerken kimden bahsettiğini bilmek istiyorum. Burada ne tür bir oyun oynanıyor Cabal?"

◆ BÖLÜM ◆

Öfke korkunç bir duyguydu. Cassa patlayacakmış gibi hissedene kadar içinde kalır, oyalanır, demlenir ve birikirdi.

Cash Winslow'un ölümünün ortaya çıkmasından iki gün sonra, Washington'dan gelirken karıştığı iddia edilen ateşli araba kazasının haberlerini izledi.

Aracı buza çarpmış - dağlarda hafif bir kar vardı - ve korkuluklardan geçerek tehlikeli bir dağ uçurumunun dibinde patlamıştı.

Muhabirin aktardığına göre onlarca kişi güvenlik danışmanının yasını tutuyordu. Eski hükümet ajanının alkollü araç kullandığından şüpheleniliyordu.

"Daha klişe bir şey kullanabilir miydin?" diye mırıldandı Cabal arkasında odada volta atarken, daralan bakışları ona dönmeden önce muhabire kaydı.

"Klişe çünkü işe yarıyor," diye homurdandı.

Haber bültenini izlemeye devam ederken umursamazca omuz silkti, bakışları televizyon ekranının köşesindeki saati takip ediyordu.

İki gün. O iki gün boyunca kendi yatağında tek başına uyumuştı. Adam onu kucağına almıştı, ama buna sevişme demeye cesaret eden biri olsaydı, zaman şiddete başvururdu. Bu onu ilk seferden ya da ondan sonraki seferlerden çok farklı kılmıyordu. Sadece Cabal'ın kendini tuttuğu şeylerin giderek arttığını fark ediyordu.

Şefkat miydi? Ona karşı her zaman nazikti, her zaman dikkatliydi.

. . Belki de buydu. Çok dikkatliydi. Her dokunuşun bilincindeydi ve onu kendi cinselliğini ortaya koymasına pek fırsat vermeyen şehvetli bir girdabın içinde çaresiz bırakıyordu.

Çiftleşme ateşi ve Cabal'ın bir parçası olmasına izin vermeyi reddettiği bir görev burada el ele gitmiyordu. Ve bunun için sızlanmaktan yorulmuştu. Sızlanmaktan nefret ederdi ve yalvarmak onun tarzı değildi.

"Gitmem gereken bir toplantı var." Sesinin derin törpüsü, kadının omurgasından aşağı bir tepki heyecanı gönderdi.

Elbette gitmesi gereken bir toplantı vardı. Jonas onu iki kat yukarıda, bilgisayarından ve son olay yerinden aldıkları kanıtlarla birlikte bekliyordu.

"Anlaşıldı." Bir kez daha omuz silkti ve dikkatini televizyonda tutarak hem ona vereceği tepkiyi hem de kendi planlarını dikkatle kontrol etti.

"Birazdan gelirim." Sesinde artık sabırsızlığın bir sınırı vardı.

"Acele etme." Bir şeyler saklıyor olabileceğine ya da kendi planladığı bir toplantı olduğuna dair şüpheleri yatıştırmak için kendi öfkesinin yeterince ortaya çıkmasına izin vererek onu el sallayarak uzaklaştırdı.

Mesajlaşma harika, harika bir icattı. Ve Dog o kadar sinsi bir şekilde etkiliydi ki Cabal onunla odadayken bile mesajlaşmaktan kaçınıyordu. Bu çok korkutucuydu. Odasında Cabal'ın gözden kaçırmış olabileceği bir gözü ya da kulağı olup olmadığını merak ediyordu.

Arkadaşına baktı ve onu sessizce kendisini izlerken yakaladı. Bir kez daha düşününce, onun bir şey kaçırdığından şüpheliydi, özellikle de odalarındaki elektronik bir dinleme cihazını.

"Bak Cassa, seni koruma ihtiyacımı anlamadığını biliyorum. . ."

"Başlama." Elini durdurucu bir hareketle kaldırdı. "Seninle daha fazla mücadele etmeyeceğim."

Dudakları sinirlenerek inceldi. Son iki gündür onun bu soruşturmanın bir parçası olmadığı yönündeki inatçı ısrarını tartışmayı reddediyordu. Artık tartışmıyordu.

"Bunu tartışmamız gerekecek." Kelimeler gıcırdayan dişlerin arasından çıkıyordu. Zavallı küçük Bengal, bu hızla giderse Glen Ferris'ten ayrılana kadar hiç azı dişi kalmayacaktı.

Onu terk ettiği zaman.

"Yani er ya da geç seninle anlaşmak ve bağımsızlığımı sana devretmek zorunda kalacağım," diye karşılık verdi tatlı tatlı. "Hayır, üzgünüm benim güzel çizgili kaplanım, böyle bir şey olmayacak."

Kadının ona taktığı alaycı isim karşısında kaşları çatıldı. O cehennem kadar seksi çizgilere yapılan göndermelerden nefret ediyordu. Çok yazık, çünkü kendisi de onlardan hoşlanıyordu.

"Kastettiğim bu değildi." O azı dişlerinden bir katman daha gitti.

"Senin gitmen gereken bir toplantı yok mu?" Koltuğuna daha rahat yerleşirken televizyonun sesini daha da açtı ve dikkatini Glen Ferris'in önümüzdeki haftaki hava durumuna verdi. Görünüşe göre hava normalden daha soğuk olacaktı. Bu büyük bir sürprizdi.

Arkasından Cabal sert bir nefes verdi. "Birkaç saat içinde döneceğim. Belki döndüğümde akşam yemeği için aşağıya inebiliriz."

Omuz silkti. Onunla yemek yemeye hiç niyeti yoktu, hele de bilgi sahibi bir Çakalla hamburger paylaşmaya hazırlanırken.

Lanet olası Cabal. Onunla yemek yeme düşüncesinin, almaya çalıştığı şeyi telafi edeceğini mi sanıyordu?

"Cassa." Cassa uzaklaşmadan önündeydi, gözlerinin içine bakabilecek kadar eğildi, parmaklarının arkası yanağına değerken dizleri bacaklarını kavradı.

Merak uyandıran nazik okşama, gözlerini ıslatmakla tehdit eden gözyaşlarına neden oldu. Üstelik ağlamayacağına dair kendine söz vermişken.

Ona soğukkanlılıkla baktı. İçinde kaynayan kargaşanın kokusunu alabiliyor olabilirdi ama bu onun bunu görmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle yalvaracağı anlamına da gelmiyordu.

"Ne?" Sesi boğuktu, adamın yakınlığı duyularını etkilediği için duygularının bir kısmı sesini sertleştirmek için serbestçe kayıyordu.

"Özgürlüğünüzü çalmaya çalışmıyorum."

Evet, buna inanmıştı. İfadesinin kanıtını görebiliyordu. Evet, oğlum. Hayat kadar büyük ve bir kaya kadar cahil olan Cassa Hawkins tam burada oturuyordu. Jonas Wyatt'ın araştırması için getirdiği herhangi bir Irk'tan çok kendisini ilgilendiren bir soruşturmanın dışına itilmişti.

Bu Irkların hiçbirini katilin istediği adamla evli değildi. Ölmüş bir adamla.

Kadın sessizce ona baktı. Bir kez daha kendi noktalarını ya da onun ifadesinin sahtekârlığını tartışmayı reddetti.

Eli yanağını kavradı. Onun kendisini öpmesini, kendisine çekmesini, öpücüğün içini dolduracağını bildiği çiftleşme hormonunun tadını duyularına aşılmasını bekledi. Bunun yerine öne eğildi, başını eğdi ve dudakları boynunun ve omzunun kıvrımındaki hassas ete bastırdı.

Öpücük dokunaklı bir şekilde şefkatliydi ve geceleri adamın bedeni onunkini kapladığında hissetmek istediği tüm sıcaklıkla, ihtiyaçla doluydu. Başka zamanlarda ona vermeyi reddettiği her şeyi barındırıyordu.

"Sadece güvende olmanı istiyorum," diye fısıldadı, sonra alnını Cassa'nın omzuna dayadı. "Sadece bu, Cassa."

Odanın öbür ucuna perişan bir halde bakarken başını salladı. "Beni kilitleyemezsiniz. Ve senin yaptığın da bu Cabal. Birinin sana bir daha bunu yapmasını engellemek için öldürebileceğin tek şeyi yapıyorsun."

Adam gerildi, sonra yavaşça ondan uzaklaştı. Gözlerindeki kehribar rengi öfkeyle parlıyordu. Onun kibrini, kendisi için neyin en iyi olduğunu bildiğine dair erkek güvencesini iğnelemişti. Onun kendisi için böyle kararlar vermesine ve sözde korumasına ihtiyacı yoktu.

"Sandığın kadar çok şey bilmiyorsun," diye güvence verdi ona, ayağa kalkıp Cassa'nın üzerinde yükselirken sesi sertti. "Bu lanet olası bağımsızlığını istemekle ilgili bir durum değil Cassa."

"O zaman her şeyi kendi istediğın gibi istiyorsun demektir, Cabal," diye patladı ve ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "Bak, sadece lanet toplantına git. Burada yapmam gereken işler var ve kesinlikle senin yardımına ihtiyacım yok."

Dizüstü bilgisayarına doğru yürüdü, ekrana baktı ve içinde oluşmasını engelleyemediği korkuyla savaşmaya çalıştı. Geçmişin bir şekilde sandığından daha karanlık, daha sert olduğu korkusu.

Son iki gün içinde Douglas hakkında bulduğu bilgiler, daha önce sahip olmadığı, bulmaya zahmet etmediği bilgiler, panik atak geçirmesine neden olmaya başlamıştı. Ölümcül Düzine hakkında, onlar tarafından yakalanmaktan kurtulan Irklardan gelen raporlar şiddetli ve acımasızdı. Bu raporlar arasında tek bir erkek ve onun yakalanan dişi Irklar üzerinde uyguladığı korkunç eylemler de vardı.

Sadece eylemleri değil, aynı zamanda onları uygularken bulduğu zevki, neşeyi de.

"Kimseden bir şey istemezsin, değil mi?" diye homurdandı, arkasından geldi, iri vücudu onunkini kavradı ve içinden akan ani sıcaklıkla onu şok etti.

Çiftleşme sıcaklığı ve öfke birbirine karışmazdı. Kanının vücudunda o kadar hızlı dolaştığını hissedebiliyordu. Adamın giysilerinin altındaki etinin sıcaklığını, karnına yerleşen avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek." Sesini güçlü tutmaya çalıştı, elbette, ama çok fazla farkındalık vardı, ona çok fazla ihtiyacı vardı.

Parmakları kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını bulduğunda nefesini içine çekti. Çok yavaş bir şekilde serbest kaldılar.

Cassa gözlerini kapadı, sert ve derin bir nefes aldı ve kendisine saldıran baş döndürücü ihtiyaç dalgasıyla .

Her zaman böyleydi. Adamın eli kot pantolonunun içine doğru kayarken ve kalçalarının arasındaki ıslak sıcaklığı bulurken tırnakları küçük masanın üstünü kazıyordu.

"Beni istiyorsun," diye kabaca suçladı onu. "En azından bunu nasıl düzeltmez?"

Evet, onu istiyordu.

Parmakları amının dolgun kıvrımlarını ayırıp içine girerken ve onu okşayan parmaklarının heyecan verici törpüsüyle doldururken başı göğsüne doğru düştü.

Arkasında, adamın kot pantolonunu çıkardığını hissedebiliyordu, sikinin sert, çıkıntılı uzunluğunun sırtının alt kısmına baskı yaptığını hissediyordu ve ne olacağını biliyordu. Biliyordu ve bunu durduramıyordu.

"Eğil, bebeğim." Bir eli kızın sırtına bastırırken sesi sert ve şehvetliydi. "Çok tatlısın, Cassa. Beni sarhoş ediyorsun"

senin tadını, sana dokunmayı."

Keşke onu aşık edebilseydi. Keşke ona saygı duymasını sağlayabilseydi. Keşke . . .

Bunun yerine onun için eğildi, omuzlarını masanın üstüne dayarken vücudunun üst kısmı alçaldı ve kot pantolonunun ve külotunun kalçalarının üzerinden kaydığını hissetti.

Tanrım, bu çok ilkeldi. Seksiydi. Daha önce hiç böyle alınmamıştı, arkasındaki adamın kesik kesik nefes alışını ve boğazından çıkan ateşli hırıltıları duyana kadar böyle olmak isteyeceğini hayal bile etmemişti.

"Seni becermek uçmak gibi." Aletinin başı yaklaştı, sularının arasından kaydı ve aradığı girişi buldu. "Ölmek gibi, Cassa. Dünyadaki en tatlı kaçış."

Kalın etin içine doğru bastırdığını hissettiğinde sırtı eğildi. İçindeki elektrik, kendinden geçirici enerji karıncalanmaları cızırdadı. Klitorisini çevrelediler, meme uçlarına vurdular. Enerjinin gücü altında titredi ve adam onu yavaşça, kolayca gererken haykırmamak için mücadele etti.

Elleri kalçalarını kavrayarak onu yerinde tutuyordu. Yüzünü görmek istiyordu ama onun altında yattığı diğer zamanlarda hissetmediği bir şey hissediyordu. Şimdi daha fazlasını hissediyordu. Sanki içinde tuttuğu bir şeyi bırakıyormuş gibi.

Kalçaları yumuşak, pompalayıcı bir ritimle hareket ediyordu. İçindeki ereksiyonun her darbesi zevki daha da yükseltti, onu duyu ve mutluluğun merkezine daha da yaklaştırdı.

Cassa kendini kasılmış hissediyordu, zevkten parçalanmak üzereydi. O kadar çaresiz, o kadar coşku dolu bir duyguya kapılmıştı ki, hayatta kalıp kalamayacağını merak ediyordu.

Çığlık atmak istedi ama nefes alamadı. Onun adını haykırmak, yalvarmak, daha fazlası için yakarmak istedi ama güç bulamadı. Masanın tahtasına tutunmaktan, parmak uçlarına kalkmaktan ve sessizce daha fazlası için yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi, ona verdi. Daha sert, daha hızlı vuruşlar. Aletinin içindeki itişler gizli sinir uçlarını okşuyor, diğerlerini ortaya çıkarıyordu. Gerildi ve yandı ve hızı arttıkça

Sürükleyici, çaresiz bir ritme yükseldi, orgazmı onu parçalamaya başladı.

Klitorisinde patladı, rahmine doğru sekti, sonra amının ortasında patladı ve onu çığlık atmaya, öyle bir hisle haykırmaya zorladı ki, ürpermeler içinden geçmeye başladı.

Onun içinde kaybolmuştu. O kadar kaybolmuştu ki başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, uzun, acı dolu anlar boyunca başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ta ki onun salıverilişinin içine aktığını hissedene, başının altından uzanan dikenin onu içine kilitlediğini ve nefesini tamamen kesen başka bir doruk noktası yarattığını hissedene kadar.

Onun yanındaydı. Şiddetli sarsıntılar boyunca onu göğsüne bastırdı, üzerine çıktı, onu hem etrafını hem de içini saran fırtınadan korudu.

Parmakları kızın saçlarını çekerek başını yana çevirdi ve kız gerçekliğin son kırıntısına tutunmak için mücadele ederken, adamın dudakları kızın dudaklarını kapladı. Dili dudaklarını yaladı, okşadı, sonra içeri kayd ve çiftleşme hormonunun ateşli sıcaklığını öpüşmelerine yaydı.

Orgazmının son zonklayan titremelerini aşıladı, yoğunlaştırdı, kaslarını sıkılaştırdı ve titremek yerine onu titretti, daha fazlası için çaresizce ona doğru eğilmesini sağladı.

İniltili çığlığına rağmen dudakları onunkilerden kaydı. Boynundan aşağıya doğru öptü ve yaladı, sonra kız kendini hazırlayamadan dişleri omzundaki çiftleşme izini ısırdı ve dili üzerinde gezindi.

Boğazından sessiz bir çığlık koparken, vücudunu titreten ürpertiler içinden geçmeye başladı. Sonunda duygu ortaya çıkmıştı. Şimdi, onun yüzünde göremediğinde, tanımlayamadığında. Kalbinden geçen acıyı dindiremediği zaman.

Bunun adaletsizliği karşısında ağlamak istedi. Çünkü her şey bittiğinde hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. Yıllardır olduğu gibi koruyan değil, korunan olmaya devam edecekti. Onun yanında değil, arkasında olacaktı. Ve onun yanında olmayı arzuluyordu.

"Sensiz ölürüm," diye fısıldadı kulağına, sesi kaba, karanlık, tanımlayabilmeyi dilediği bir duyguyla hırıltılıydı.

yüzünde görmek. "Bunu anlıyor musun, Cassa? Eğer sana bir şey olursa, ben bir hiçim."

Çünkü o onun eşiydi. Çünkü bir kez çiftleştiler mi, onlar için bir daha asla olmazdı.

Tabii ki onu kaybetmekten korkacaktı. Onu duvarların arkasında, tehlikelerden uzakta, güvenle yatağında isterdi.

Uzun dakikalar sonra diken geri çekildiğinde ve adam ondan uzaklaştığında gözyaşlarına karşı koymak zorunda kaldı. Serbest kalışının yankıları arasında adamın sikinin içindeki nabzını ve zonklamasını hâlâ hissedebiliyordu. Onun sıcaklığı, bedeninin bile bırakmadığı bir anıydı.

"Seni korumak için her şeyi yaparım Cassa," diye yemin etti Cassa'nın kıyafetlerini düzeltmesine yardım ederken.

Ona sırtını döndü. Ona bakamıyordu, henüz değil. Gözyaşlarını ya da pişmanlıklarını görmesine izin veremezdi. Onu sevmek yeterli olmayacaktı ve bunu biliyordu, çünkü asla onun ihtiyacı olan şey olamayacağını biliyordu.

"Senin korumana ihtiyacım yok." Sırtını ona dönerken bile acısını ses tonundan tutmak için mücadele etti. "Senden bunu hiç istemedim."

"Zaten burada," diye söz verdi ona. "Başka bir şey yapamam."

Sesinde bir gerginlik vardı, aslında öfke değil, belki de kızgınlık.

Cassa başını salladı. "Fark etmez Cabal, bu konuda asla anlaşılamayacağız. Ve biz anlaşana kadar da hiçbir şey değişmeyecek."

Onun bu savaşı kazanmasına izin veremezdi - eğer bu savaşı kazanırsa, bir daha asla bağımsızlık nedir bilmeyecekti.

Masadan yavaşça sandalyesine doğru ilerledi ve yorgunluk hissiyle yerine oturdu. Birdenbire kendini yorgun ve kararsız hissetti. Buradan nereye gideceği ya da onu yok edeceği konusunda nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Başını çevirip adamın giysilerini düzeltmesini izledi, bakışları kehribar rengi bir hayal kırıklığıyla parlıyordu.

"Daha sonra döneceğim. Bunu o zaman konuşuruz," dedi odanın içinde kapıya doğru yürürken.

"Elbette yapacağız." Gülümsemesi gergin ve hüzünlüydü. "Burada oturup, olmam gerektiğini düşündüğün iyi bir dost gibi seni bekleyeceğim."

"Senden istediğim bu mu?" Öfke şimdi ses tonunu işgal ediyordu. "Benden başka bir şey istedin mi?" diye sordu sessizce.

Kapı arkasından çarparak cevap verdi, bu da öfkesinin onları bağlayan uyarılma ile aynı ince çizgide ilerlediğinin açık bir göstergesiydi.

Sesindeki alaycılık onu uyarmış olmalıydı. Eğer uyarmasaydı, zamanla öğrenirdi, diye kendini temin etti.

Korkuyu geri püskürtmek işin zor kısmıydı. Ona karşı gelmenin, küstahlığından ya da sert sözlerinden daha fazlasını kazandıracağı korkusu. Bir tokat ya da daha kötü bir şey kazanacağı korkusu.

Korkak değildi ama fiziksel dayanıklılığının sınırlarını yıllar önce, hayatının en cehennem dönemlerinden birinde öğrenmişti.

Tanrım, ona Douglas'ın kendi kariyerine ihanet etmeyeceğini düşündüren neydi? Ona defalarca ihanet etmişti. Kariyeri onun için ondan daha önemli olamazdı. Irkları ve onları kurtaranları Konsey'e satmak onun bir an bile uykusunu kaçırmazdı. Onu aksini düşünmeye iten neydi?

Ondan kurtulabileceğini düşünmesine ne sebep olmuştu? Özgür olma yoktu, bir daha asla.

Bir süre daha haberleri izledi ve bunu yaparken saati dikkatle takip etti. Saat tam dördü üç geçe odasından çıkması gerekiyordu. Ne daha erken, ne daha geç.

İki dakika sonra sandalyesinden kalktı, ceketini giydi ve kapıya doğru ilerledi. Saat üç dakika sonrasını gösterdiğinde kapıyı açtı ve çantasını omzuna asarak dışarı çıktı.

Asansöre doğru yürürken saati kontrol etti. Köpek ona hanın arka girişine varması için tam iki dakika vermişti.

Asansöre adımını attığında, çok ileri gittiği hissiyle savaştık zorunda kaldı. Dog ile iletişime geçmek iyi bir fikir değildi - eğer Cabal bunu öğrenirse Onunla buluşmak daha da kötü bir fikirdi.

İhtiyacı olan cevapları başka nasıl alabilirdi ki? Bir katilin neden Douglas'ı tekrar öldürebileceğini düşündüğünü başka nasıl öğrenebilirdi? Tabii Douglas'ı onun aracılığıyla öldürmek istemediyse.

Bu düşünce karşısında başını salladı. Katil deli değildi. Şu ana kadar olanlarda deliliğe dair bir ipucu bile yoktu. İntikam, evet. Öfke, belki. Ama çılgınca bir şey yoktu.

Katil Douglas'ın hala hayatta olduğunu mu düşünüyordu?

Asansörün kapıları lobi katında açılıp onu ıssız koridora bırakırken bu düşünce onu neredeyse olduğu yerde donduruyordu.

Douglas hayatta değildi. Onun öldüğünü görmüştü; öldüğünü biliyordu. O korkunç laboratuvarın zemininde, sırtına çelik bir çivi saplanmıştı.

Koridora adım attı, hanın arka girişine doğru ilerlerken adımları yavaşlıyordu.

Aslında onun öldüğünü görmemişti. Cenaze töreninde cesedini görmemişti. Kapalı bir tabut cenazesiydi, sözde ailenin isteği üzerine.

O zaman merak etmişti, hangi aile? Douglas ona ailesinden hiç bahsetmemişti.

Başını kaldıran Cassa arka girişte durakladı, zihnini kurcalayan sorularla mücadele ederken eli çantasının kayışına dolanmıştı.

Bu katil zeki ve metodikti. Düzine'nin teker teker ortadan kaldırıldığı haberi yayıldıktan sonra yedi adamın Glen Ferris'e dönmesini sağlamayı başarmıştı. Ne yaptığını ve nasıl yapacağını biliyordu.

Douglas'ı istiyordu. Douglas'ın karısıyla tatmin olmayacaktı.

Şimdi kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissediyordu ve bu sefer bu uyarılmadan kaynaklanmıyordu. Dehşetten. Dehşetten.

salladığını hissedebiliyor, çiftleşme ıssısının bedenini yaktığı kadar kesin bir şekilde bilginin ruhunu yaktığını hissedebiliyordu.

"Geri mi dönüyorsunuz, Bayan Hawkins?"

Dog'un sert sesiyle döndü.

Gözlerini açarak adamın ofislerden birinin kapısından çıkışını izledi. Siyah deri giysileri, vahşi yüz hatlarını çerçeveleyen gümüş ve siyah saçlarıyla ruhları toplamaya gelmiş bir şeytana benziyordu.

Seçtiği kişi onun ruhu muydu? Yoksa sadece hayatı mı?

"Benimle dışarıda buluşman gerekiyordu," dedi, korkunun içinde bir intikamla yükseldiğini hissederek.

"Öyleydim." Kaşları meraklı bir eğlenceyle kalktı. "Ve aslında otuz beş saniye önce o kapıdan dışarı adım atman gerekiyordu. Geç kaldın."

"Öyleyse öyleyim." Adam bir adım öne çıkınca kadın geri çekildi.

Ne yapmıştı ki? Asansörden inerken bile bir hata yaptığını biliyordu. Bu buluşmayı asla kabul etmemeliydi. Şimdi bu kesinliği iliklerine hissedebiliyordu.

Cabal'dan bu kadar etkili bir şekilde uzaklaşmasına asla izin vermemeliydi. Olayları hayatı boyunca yaptığı gibi çözmeye çalışmak yerine onunla birlikte mücadele etmeliydi. Kendi yöntemiyle. Sessizce. İnatla.

Douglas bir keresinde ona inatçılığının kendisini öldürmesine neden olacağını söylemişti. Belki de bir bakıma hep haklıydı.

"Çok fazla korku." Dog onu izlerken alaycı bir tavırla başını yana eğdi ve bir başparmağını dar deri pantolonunun cebinin içine soktu. "Belki de bu buluşmayı ayarlamadan önce ne kadar akıllıca olacağını düşünmeliydin."

Hadi canım.

"Şimdi düşünüyorum," diye karşılık verdi. "Bırak geçeyim, Köpek."

"O zaman küçük Bengal'ine geri mi döneceksin?" Soruyu sorarken sırtıyordu. "Söylesene Cassa, henüz çözemedin mi?"

Anlamış mıydı? Bir sürü şüphesi ve bir sürü sorusu vardı. Ama Dog'un sandığı kadar çok cevabı olmadığına dair bir his vardı içinde.

" ne var ki?" diye sordu onun yerine. "Seninle buradan ayrılırsam Cabal ikimizi de öldürür."

"Nasıl birimizi öldürecekti." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yine de bu kadar kolay kaçacak kadar şanslı olacağından şüpheliyim."

Her nasılsa, onun haklı olduğunu tahmin etti.

"Hanı terk etmiyoruz," dedi sonunda dönmeden önce koridora bir göz atarken. "Hayatımı sonlandırmak gibi bir arzum yok.

başkalarının acele ettirme çabalarına rağmen, henüz var olmamıştır."

Cassa ona bakarken sıkıca yutkundu ve odasında kalmış olmayı diledi.

"Şimdiye kadar neyi çözmüş olmam gerekiyordu?" Onun önceki sorusuna geri döndü.

Başını yavaşça salladı. "Mordecai senin söylediğinden daha zeki olduğundan oldukça emin görünüyordu," diye iç geçirdi. "Söyle bana Cassa, katilin seni neden buraya çektiğini hâlâ anlayamadın mı? Bengal'in neden onun karıştığı şeyin bir parçası olmana izin vermiyor?"

"Köpek."

Cabal arka koridora adım attığında Cassa dönmeye başladı.

Bir kaya ile zor bir yer arasında kalmaktan bahsediyoruz.

Ürkütücü bir tehlike hissi etrafını sarmaya başladığında bakışları iki adam arasında gidip geldi.

"Neyi gerekiyordu?" diye sordu Çakala, eşini görmezden gelirken. Sevdiği adamı görmezden geldi ve hasta etmeye başlayan şüpheyi görmezden gelmeye çalıştı.

"Bırak şunu, Köpek," diye uyardı Cabal sessizce. "Yeterince ileri gitti." "Belki de ," diye iç geçirdi Dog. "Eğer gerçek onu tokatlamadıysa

Şimdiye kadar başını yukarı kaldırmışsa, artık kaldırmayacaktır." Başını ona doğru eğdi. "Bir dahaki sefere konuşmak istediğinizde, Bayan Hawkins, normal kanallardan gitmeyi deneyin. Normalde bu şekilde kırım daha güvende olur."

"O yaşıyor."

Köpek dondu. Zaman dondu. Cassa arkasında Cabal'ın hırladığını duydu.

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı ve Cabal'a bakmak için geri döndü. "Kocam hâlâ hayatta."

◆ BÖLÜM ◆

"O senin kocan değil!" Sözcükler Cabal'ın ağzından o durduramadan döküldü. Hatırlayabildiğinden uzun bir süredir ilk kez düşünmeden, dudaklarından dökülen sözcükleri dikkate almadan konuşmuştu.

Bunu söylemek istememişti, öylece değil. Ama bunu kaldıramadı. Watts'a kocam dediğini duymak ona çok ağır gelmişti.

Gözlerindeki, kokusundaki acı onu neredeyse boğuyordu. Onu teselli etme, kollarıyla sarma ve bu bilgiden koruma ihtiyacı ruhuna saplanmış bir kazık gibiydi.

"Defol buradan, Köpek," diye hırladı.

Şu piç Coyote. Orospu çocuğu Jonas'la akraba olmalıydı, çünkü tıpkı Büro müdürünün kendisi gibi çıkarıcı bir baş belasından başka bir şey değildi.

Köpek onları sessizce izledi, yüzünde düşünceli ve ağır bir ifade vardı.

"Bırak yüzleşsin," dedi usulca, gözlerinde ihanetle Cabal'a bakarken bakışları Cassa'ya gitti.

Cabal ihanetin en çok canını yaktığını kabul etti. Jonas'ın onu uyardığı gibi, bu sır geri gelip onu kışından ısırmıştı.

"Biliyordun." Sesi, onun için nasıl hafifleteceğini bilmediği bir acıyla boğuklaşmıştı. "Hâlâ hayatta olduğunu biliyordun."

"Ve bunun önemli olmadığını biliyorum." Bu kadarı yeterdi.

Cabal öne çıktı, kolunu kavradı ve onu asansörlere doğru çekti. "Bunu yukarıda konuşacağız."

"Cehenneme kadar yolumuz var." Kolunu adamın elinden çekerek ona baktı, artık içinden öfke dalgaları dökülmeye başlamıştı. "Benden başka ne saklıyorsun Cabal? Başka kaç yalan söyledin?"

"Takip etmek isteyeceğinden daha fazla," diye kendinden tiksinerik ısırdı. "Lanet olası bir liste mi istiyorsun?"

Onu nazikçe asansöre itti, çıkışı kapattı ve kapılar arkalarından kapanırken acımasızca ona baktı.

"Beni yine mi kilitliyorsun Cabal?" alay etti.

Öfkesi için onu suçlayamazdı. Buna hakkı vardı. Jonas'ın da söylediği gibi, bu ondan saklamaması gereken bir sırdı ama onun da bilmesine gerek yoktu. Ta ki bu göreve kadar. Cabal'ın Watts'ı tekrar öldürmesini gerektireceğinden hiç şüphe duymadığı göreve kadar. Bu sefer sonsuza dek.

"Sadece kayarsın," diye hırladı. "Yerinde duramıyorsun, değil mi Cassa?"

"Cehenneme kadar yolun var!" diye öfkeyle bağırdı, yüzü pembeleşmeye başlamıştı. "Ben senin emir verebileceğin zayıf dizli küçük bir sürtük değilim. Artık değilim."

"Yani bir şey için benimle savaşmak yerine Köpek'e mi gidiyorsun?" diye çıkıştı, öfkesi onu da yakmaya başlamıştı. "Çakala mı, Cassa?"

"En azından bana gerçeği söylemeye istekliydi."

"Belki de bunun için mücadeleye etmeye cesaret etseydin ben de istekli olurum," diye kabaca suçladı onu.

"İçin savaşmak mı? Bunun için savaşmalı mıyım?" Onu vurmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Bana isteyerek vermen gereken bir saygı için neden savaşayım? Tanrı aşkına, Cabal. Seninle bunun için savaşmak zorunda kalmadan, sırf senin eşin olduğum yanında durmama izin vermeliydin. Beni orada istemeliydin."

Sessiz bir şok içinde ona baktı, bakışlarında hissettiği ihaneti gördü ve Cassa'nın diğer Irklarla kafa kafaya vermekten hiç çekinmezken neden saygı ve kabul görmek için onunla hiç savaşmadığını ilk kez anladı.

Bu onu rahatsız etmişti, bunu şimdi kabul ediyordu. Daha önce itiraf etmek istemediği bir şeydi bu. Tıpkı ona ne yaptığını görmek istemediği gibi. Onu korumak istemişti. Karşı karşıya geldiği diğerlerine yaptığını gördüğü gibi onun da kendisinden haklarını talep etmesini istemişti. Ona meydan okumasını istemişti. O ana kadar onun kendisine nasıl meydan okuduğunu fark etmemişti. Ona gerçek bir eş olması için meydan okuyordu. *Onunla* eşit olması için meydan okuyordu.

Cabal yaptığı hataları anlamlandırmaya çalışırken, asansör küçük bir ping sesiyle durdu ve kapılar Cassa'nın katına doğru kayarak açıldı.

Salon boş değildi. Jonas, Lawe, Rule ve Mordecai onları bekliyordu. Ve pek mutlu görünmüyorlardı.

"Bir var," dedi Jonas, sesi soğuk ve amansızdı. "Bunun için sana ihtiyacımız var."

Cabal Cassa'ya dönerken dişlerini öfkeyle sıktı. "Cehennem gibi."

Onun önüne geçti. "İrk Yasası'nı biliyorum ve Kullanmayacağımı sanmayın." Gözlerini Jonas'a dikti. "O nereye ben de oraya giderim." Cabal'a sert ve öfkeli bir bakış fırlattı. "Bu noktada ondan gerçeği öğrenmenin tek yolu bu gibi görünüyor."

Ekibin diğer üyeleri şok içinde Cabal'a bakarken Jonas'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Cabal ifadesini dikkatle boş tutsa da içinden akan uyarılmanın açıkça fark edildiğinden şüphe duymuyordu. Çiftleşme ısısı sisteminden geçerek damarlarına pompalanıyordu. Onun yerini alıyordu. Bunu o istememişti. Bir yanı coşkuyla doluyken, diğer yanı dehşete kapılmıştı. Ateş hattında onu koruyamazdı. Ama o da korumanın istediği şey olmadığını kanıtlıyordu.

Başından beri istediği şey bu muydu? diye merak etti. Arkasında durmak yerine yanında durmak için savaştacak bir eş?

Önemli değildi ve şu anda bunu sorgulamıyordu. Bunu daha sonra tartışacaklardı. Tıpkı onun eşinden ziyade Köpek'ten bilgi alma eğilimini tartışacakları gibi. Eğer bilgiye ihtiyacı varsa, bunun için ona meydan okuyabilirdi.

"Pekâlâ." Jonas Cabal'a uyarıcı bir bakış attı. "Asansörle en üst kata çıkacağız. Toplantı odası orada hazır."

Mordecai onu üst koridorda durdurup Cassa'nın Dog'la buluşacağını haber verdiğinde Cabal'ın gitmekte olduğu toplantı odasına.

Mordecai'nin Cassa'ya olan borcunu ödemek için ayarladığı bir toplantı. Cabal, Çakal'ın eşini bu toplantıdan haberdar ederken gösterdiği sadakati takdir ettiği gibi, geri ödemeyi de anlıyordu.

Mordecai ona Cassa'nın Dog'la buluşacağını söylediği anda bazı gerçekleri kabul etmişti. Birincisi ve en önemlisi, onunla birlikte çalışmamakla kendi hatasını yapmıştı. Cassa'nın bağımsız doğasını onu korumasına izin verecek kadar bastırabileceğini düşünmüştü. Bu konuda yanılmıştı, bunu kabul ediyordu.

İrk toplumu insan toplumundan çok farklıydı. Saygı verilmez, alınırdı. Birlikte çalıştığı her Melezin saygısını kazanmıştı ama ona karşı kendini tutmuştu. Bu saygının verilmesini bekliyordu. Bunu kendi yöntemleriyle talep etmişti; o ise bunu anlayamayacak kadar kalın kafalıydı. Ve şimdi onun olmuştu.

Yine de her şeyden önce, onu burada olup bitenlerin gerçeğinden, kendi geçmişinin gerçeğinden ve inandığı kadar l olmayan parçalarından kurtarmak istemişti.

"Buraya." Jonas tuttuğu site doğru ilerledi.

Toplantı odası hâlâ daha önceki gibi düzenlenmişti. Resimler holografik bir panoda gösterilirken, lmcl Düzine'nin daha önceki avlarından birkaç holografik video hâlâ oynatılıyordu. Bu videolar yıllar içinde kurtarılan bazı laboratuvarlarda bulunan Konsey arşivlerinden kurtarılmıştı.

Sayıları fazla değildi ama Düzine'nin avlarını yakalamak için aldığı korkunç önlemleri göstermeye yetecek kadar vardı.

Cassa odanın içinde durdu ve bakışlarını elektronik panoda gösterilen görüntülere dikti.

lmcl Düzine'nin bazı avlarını kayda aldığı söyleniyordu. Konsey'e ve kaçan İrklerini yeniden elde etmek isteyen laboratuvarlara hizmetlerini bu şekilde satıyorlardı.

Aslında bunun kanıtını görmek dehşet vericiydi. İrklerin kaçmak, saklanmak ve kendilerini bekleyen bir düzine avcıdan kaçmak için verdikleri mücadeleyi görmek.

Dört adamın arkasından kapının kapandığını duydu ve onların etrafında hareket ettiklerini, ekrandaki görüntülere bakarken onu izlediklerini fark etti.

"ok iyiydiler," diye fısıldadı videoyu uzun süre izlerken. "Yanlarında bir Cins vardı."

Jonas sessizce, "İki. Onlar Düzine'nin bir parçası değillerdi," dedi. "Bu her zaman anlaşmanın bir parçasıydı. Laboratuvarlar av sırasında iz sürmelerine yardımcı olması için onlara iki çakal ödünç verirdi."

Başını yavaşça salladı. "Onları istedikleri yere götürdüler. İzlediler. Beklediler."

"Bazı avlar haftalarca, hatta birkaç ay sürermiş," diye anlattılar. "Avlarını takip ediyorlardı."

Bir safari avı gibi, diye düşündü. Ne istediklerini, nerede olduğunu biliyorlardı. Avlarının alışkanlıklarını ve nasıl iz sürdüklerini, saklandıklarını biliyorlardı. İzlerken bunu görebiliyordu. Avlarını yakından tanıyorlardı.

"Bu av ilk avlardan biriydi," dedi Jonas ona ve Cabal'ın arkasında hareket ettiğini, ellerinin kalçalarına yerleştiğini ve onu kendine doğru çektiğini hissetti.

Toka cinsel olmaktan çok samimiydi. Tahrik edici olmaktan çok rahatlatıcı.

"Bunu New Mexico'daki bir laboratuvarda bulduk," diye devam etti Jonas. "Av yaklaşık yirmi yedi yıl önce gerçekleşmiş. Avladıkları cinsler o laboratuvarıdan bir erkek ve iki dişiydi. İlk dişiyi bu avdan bir hafta önce yakalamışlar."

Jonas'ın söylemediği şeyi hissetmişti. O yakalamanın ayrıntılarını bilmek istemediğini. Muhtemelen bunu da bilmek istemiyordu.

Görüntüleri izlerken, avcıların kendilerine dair birkaç görüntü yakaladı. Siyah maskeli ve siyah giysili. Kimin kim olduğunu söylemek imkânsızdı.

Karanlık manzara, videonun termal ve gece aydınlatıcı özellikleriyle aydınlanmıştı. Erkek Cinsi görebiliyordu, kahverengi gözleri ve alaca renkli saçları bir gösterge ise bir Aslan Cinsi, dişiyi önünde tutmaya çalışıyordu.

Her iki cins de kurnaz ve hızlıydı ama avcılar onları kuşatmıştı. Onlarla oynadılar. İlk atış yapıldı kadar erkeğin içindeki öfkeyi ve dişinin içindeki korkuyu geliştirdiler.

Cassa, erkeğin sırtına isabet eden kurşunun sesi ve görüntüsüyle irkildi. Yere düşmeden önce yüzünde bir anlık sersemlemiş bir acı ve teslimiyet ifadesi vardı.

Kadın ona doğru koştı. Dudaklarından öfke dolu bir kükreme dökülürken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Avcılar ona doğru ilerlerken köpek dişleri karanlıkta parlıyor, kahkahaları gecenin içinde yankılanıyordu.

"Çok güzel bir kız," diye seslendi içlerinden biri.

"Ona henüz çok fazla zarar vermeyelim," diye bir başkası önerdi ve Cassa tanıdık ses tonuyla neredeyse acı içinde haykırıyordu. "Onun için birkaç planım var."

Bir başkası alay etti. "Ben hala bunun bir hayvanla sikişmek gibi olduğunu söylüyorum."

Douglas ona doğru ilerlerken, "Vahşi bir kediyi becermek gibi," diye güldü. "Hadi onu aşağı indirelim. Ben onun güzel küçük amını sikerken o da izleyebilir."

Cassa kendini Cabal'ın elinden kurtardı, videoya sırtını döndü ve içinde yükselen mide bulantısını bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Titriyordu, elini ağzına götürüp kusmayacağına yemin ederken başını sallıyordu.

Arkasından ses kesildi. Odada sessizlik vardı ama Cassa'nın duyabildiği tek şey avcıların dişi Breed'i eşinden ayırmaya çalışırken attıkları çığlıklardı.

Eğer dişi Cins çiftleşmiş olsaydı, diğer erkeklerin dokunuşu acı verici olurdu. Öyle bir ıstırap ki, sanki hançerler eti parçalıyordu. Cassa biliyordu. Kalabalıkta başka bir erkeğin ona dokunması kadar basit bir şey, çiftleşme ısı başladığından beri o kadar rahatsız ediciydi ki, ne pahasına olursa olsun bundan kaçınırdı.

Parktan otele Dog'un Harley'inin arkasında döndüğü gün, ona dokunmamaya dikkat etmişti ve Dog da ona dokunmadığından emin olmuştu.

Kadın eşinin Douglas yüzünden çekeceği ıstırap Cassa'nın ruhunu kör bir bıçak gibi kesti. Kocasını. Ve o hâlâ hayattaydı.

Cabal onu tekrar kendine çekmeye çalışırken başını salladı. Şimdi ona dokunmasına izin veremezdi, henüz değil. Düşünmeye ihtiyacı vardı ve ona sarılırsa düşünemezdi. Onun rahatlığına, dokunuşuna çok fazla ihtiyacı vardı. Onun içine gömülmek ve gerçekliğin var olduğunu unutmak istiyordu.

Onu bundan korumaya çalışmıştı, bunu fark etmişti. Onu korumak istemişti ama o bunu yapmasına izin vermeyi reddetmişti.

Bilmek daha mı iyiydi? Göğsünü dolduran gözyaşlarını yutarken merak etti. Yoksa masumiyet daha mı iyi olurdu?

"Neden hâlâ hayatta?" Douglas'ın ölmesini istediğini fark ettiğinde sesi boğuk çıkmıştı. Kendisine yaptıkları için değil, dışı Irklara yaptıkları için. Özgürlük ve güvenlikten başka bir şey hayal etmeyen eşlere.

Cabal'a döndü, ona ters ters bakarak bir cevap istedi.

"Neden?" diye tekrarladı. "Neden hâlâ hayatta?"

Sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Kızığın havada savruluşunu, omurgasına saplanışını ve acı içinde bağırırken onu metal zemine gönderişini izlemişti.

Çılgınlık . Yerde kan birikmişti. Nasıl hâlâ hayatta olabilirdi? Neden hâlâ hayattaydı?

"Yaşamasına izin verdin," diye fısıldadı acı içinde. "Yaşamasına izin verdin, değil mi?"

"Acı çekmeyi hak etti." Bu ifade daha çok bir hırlamaydı, gözlerindeki kehribar rengi parıltılar orman yeşili bir arka planda ateş gibi ona bakarken tam bir öfkenin ilkel hırıltısıydı.

"Onun yaşamasına izin verdin." Gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı ama yine de iki tanesi düştü. "Bunca yıl, sen beni görmezden gelirken o yaşadı. Bu yüzden mi?"

Çenesi sıkıştı. "Bunun sana neden sahip çıkmadığımla hiçbir ilgisi yok Cassa. Onun ölü ya da diri olması önemli değildi."

"O benim kocamdı," diye . "O benim kocam." Öfke yüzünü buruşturdu ve gözlerini kıstı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı ona. "O piç asla senin kocan olmadı, Cassa. Gerçek bir bağın olmadığından emin oldu. Evlilik yasal değildi çünkü seni evlendiren papaz, papaz değildi. Kimseyi evlendirme yetkisi yoktu ve Watts da bunu biliyordu."

Cassa yüzünde kalan azıcık kanın da çekildiğini hissetti. Evlenmemişler miydi? Her şeyden çok rahatlamıştı. Cabal'ın sözünden şüphe etmiyordu; bu konuda ona yalan söyleme zahmetine girmezdi. Ama bunun şokunu yaşıyordu. Douglas'ın onu sevdiğini sanan o aptal, masum küçük kıza yaptığı bir ihanet daha.

Evli değillerdi. Bu bilgi kafasına bir kurşun gibi saplandı ve neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti.

Ve Douglas hala hayattaydı.

"Nerede o?" diye fısıldadı. "Ne yaptın sen Cabal?"

Göğsünden öfkeli bir hırıltı yükseldi.

"Nerede olduğunun bir önemi var mı?" diye öfkeyle çıkıştı.

"Aslında öyle." Jonas onun yerine soruyu yanıtladı.

Cassa, Jonas'ın onları izlediği yere doğru döndü, bakışları daralmıştı, ifadesi sakin ve dikkatliydi.

"Watts dört saat önce kaçtı."

Gerginlik odaya yayıldı. Atmosferi doldurdu, Cassa'nın göğsünü sıkarken havayı yoğunlaştırdı ve omurgasından aşağı kayan bir endişe yarattı.

Jonas ona "Watts Orta Doğu'da Breeds'in kontrolünde olan küçük bir hapis haneye kapatıldı," dedi. "Cabal'ın serbest bırakıldığı gecedan beri onu hapsediyoruz."

Cassa, Irk İşleri Bürosu'nun müdürüne bakarken sıkıca yutkundu.

"Ve sen onun kaçmasına izin verdin." Sesi çiğdi, dökemediği gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Jonas'ın dudakları büküldü. "Onu kurtaran Coyote ekibinin ona ulaşmasını biraz daha kolaylaştırmış olabiliriz." Omuz silkti. "Senin ve Cabal'ın çiftleştğini öğrendiğinden beri biraz sinirli. Görünüşe göre hâlâ sizi elinde tuttuğuna inanıyor Bayan Hawkins."

Cassa kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve başını salladı. Douglas'ın artık onun üzerinde bir etkisi kalmamıştı. Onun üzerinde eski, acı anılardan başka bir etkisi kalmamıştı.

"Kaçmasına izin vermek hangi amaca hizmet etti?" diye sordu sertçe.

Usta kuklacı. Bu Jonas'tı. Her zaman işbirlikçi, her zaman manipüle edici. Her zaman bir planı vardı.

Jonas ona, "Peşinde olduğumuz haydut Irk seninle temasa geçti, Watts'ı ortaya çıkarmak umuduyla seni buraya çekti," dedi. "Onun vahşileşmiş bir eş olduğunu ve şimdi de eşini öldüren adamları öldürdüğünü düşünüyoruz."

"Ve Douglas ona tecavüz etti." Kelimeleri boğazından zorla geçirmek zorunda kaldı.

Jonas başını salladı. "Yaklaşık bir buçuk yıl önce, bir şekilde Konsey'e Watts'ın hala hayatta olduğu ve bizim tarafımızdan tutulduğu haberi sızdı. Haydutun bu bilgiyi nasıl aldığından emin değiliz.

henüz." Odanın ortasına kurulmuş masaya geri döndü ve gerçekten hissettiğinden şüphe duyduğu bir sakinlikle yerine oturdu.

"Orada çalışan insan muhafızlardan birine rüşvet verdiğine inanıyoruz," diye devam etti. Birkaç ay sonra, ilk kurban Dr. Ryan Damron, Phillip Brandenmore'u arayıp bir görüşme talep ettikten sonra öldürüldü. Burada, Brandenmore'un Hawk's Nest ormanında tuttuğu av kulübesinde buluşacaklardı."

Cabal bir kez daha onun arkasına geçti. Adamın sıcaklığı onu sarmıştı, soğuğu geçiren bir battaniye gibi, içinde şiddetlendiğini hissettiği acıya ve siyah ve çirkin bir şekilde kaynayan nefrete karşı bir teselli.

"Dr. Damron kulübeye ulaşmadan ortadan kayboldu. Birkaç hafta sonra, buradan birkaç eyalet ötede, parçalanmış ve kan kaybından ölmüş halde bulundu. O zamandan beri, Ölümcül Düzine'nin diğer altı şüpheli üyesi ölü bulundu."

"Damron'un taşıdığı bilgi Watts'ın tutulduğu şüpheli yerdı." Cabal onun arkasında sessizce konuştu. "Damron hâlâ Konsey için çalışıyordu ve Watts'ın Konsey'den onun serbest bırakılmasını kolaylaştırmasını talep ettiğine inanıyoruz."

"Onu öldürmeliydin," diye fısıldadı.

Bunun için cehennemde yanıp yanmayacağını merak etti. Eğer o ölmüş olsaydı, belki de şu anda öldürmekte olduğu Cins vahşileşmeyecekti. Ve geçmişiyle ya da bir zamanlar olduğu o zayıf insanla yüzleşmeyecekti.

Jonas omuz silkerek, "Elinde bilgi vardı," diye açıkladı. "Ve ölüm kolay bir ceza olurdu. Düşmanlarımın kolaylaştırmaktan hoşlanmam. Cabal da öyle."

O da buna inanıyordu. Jonas arkadaş olarak gördüğü kişiler için işleri kolaylaştırmayı bile sevmezdi.

"Yani onun serbest bırakılmasını siz ayarladınız." Bu bir suçlamaydı. "Ne amaçla?"

Onun hâlâ hayatta olduğuna inanmak istemiyordu. Birdenbire onun da kendisiyle aynı havayı solumaya başladığı düşüncesinden nefret ediyordu. Aynı gezegende olduğu düşüncesinden. Ve bir parçası da dehşete düşmüştü. Douglas gaddar ve acımasız bir adamdı ve bulabildiği her zayıflığı nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Jonas ona, "Şu anda peşinde olduğumuz haydutu yakalamamıza izin vermek için," dedi. "Douglas'ın haydutumuzun kimliğini bildiğine inanıyoruz. Cinayetleri öğrendiğinde, kalmaya hevesli olması gerekirken kaçmak için her zamankinden daha kararlı hale geldi. Ne de olsa katilin en nihayetinde istediği kişi o."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Cabal'dan uzaklaştı, yüzündeki pişmanlık ifadesini yakalamak için başını çevirdi, sonra da yüzünü sildi. "Katilin Douglas'ın peşinde olduğunu nereden biliyorsun?"

Cabal, "Sizinle temasa geçtiğini öğrendiğimizde şüphelenmiştik," diye cevap verdi. "Watts'ın Ölümcül Düzine'nin bir parçası olduğunu yıllar önce öğrenmiştik ama diğerlerinin kimliğini hiç öğrenmemiştik. Cinayetler başladığında bu bilgiyi ondan almaya çalışıyorduk."

"Ve on bir yıl sonra hala bu bilgiye sahip değil miydiniz?" Öfkeyle alay etti. "Saçmalık, Cabal. Ne yapıyordun, onunla mı oynuyordun? Bana bu kadar zaman içinde bilmek istediğin şeyi öğrenemediğini söyleme."

Jonas, "Geliştirdiğimiz hakikat serumları, zayıflamış fiziksel durumu nedeniyle onun üzerinde kullanılamadı," dedi. "Onun ölmesini istemedik, henüz değil. Ve Cabal'ın sırtına sapladığı çelik kazıktan sonra asla tam olarak iyileşemedi." Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek bu ifadeye eşlik etti.

"Şüphelendiğiniz biri var mı?" Odaklanmaya devam etmek zorundaydı. Cassa sanki içten dışa doğru sarsılacakmış gibi hissediyordu. Öfke ve korku içini kemiriyor, ruhundaki çığ ve kanayan yaraları hissedene kadar onları parçalıyordu. Bu acıdan başka bir şeye odaklanmazsa, hayatta kalamayabilir, kendini küçük düşürmeden ve tamamen yıkılmadan önce bu odadan çıkamayabilirdi.

"Şu an itibariyle hiçbir fikrimiz yok." Bakışlarında ve yüzünde tiksinti titreşiyordu.

Cassa ona inanmıştı. Eğer bir şüphelisi varsa bu konuda yalan söyleyeceğinden emin değildi ama adamın gözlerindeki o kendinden tiksinti ve öfke parıltısı onu katilin kim olduğunu gerçekten bilmediğine ikna etti.

"Bu yüzden Watts'ın kaçmasına izin verdik," dedi Cabal. "Haydutu dışarı çekmek için. Watts'ı yeterince yakından izlersek, katil onun peşine düştüğünde biz de orada oluruz."

"Buraya geldiğinden emin misin?" diye sordu eşine, eninde sonunda onu seveceğini umduğu adama . Şimdi bir şansı olup olmadığını merak ediyordu. Eğer hiç şansı olduysa. Hayatının en korkunç olayına karışmış olduğu gerçeğini unutup duruyordu. Ailesinin ölümüne. Ve şimdi bu geçmişle yüzleşen tek kişi o olmayacaktı, o da olacaktı. Ve onun oynadığı rolü tam olarak hatırlamamasına imkân .

Douglas'ın içeri girmesine izin vermişti. Douglas'ın bilgiye sahip olmasının nedeni oydu, ona o tesisin kurtarılmasıyla ilgili bilgileri satma şansı vermişti. Onun yüzünden Cabal çok şey kaybetti.

"Olumlu." Cabal onun düşüncelerine dalarken başını salladı. "Ama o bir katil için gelmiyor, Cassa. Watts senin için geliyor."

◆ BÖLÜM ◆

Ölüm izledi; Ölüm takip etti. Ama Ölüm hanın karşısındaki ormanda oturup panjurlu pencereleri izlerken, zihninden ve ruhundan süzülen bir yorgunluk vardı.

Kan sadece elleri değil, ruhu da lekelemişti.

"Kaçtı." Myron James yan tarafa oturdu ve Death onun sesinde de aynı yorgunluğu, aynı eski acıyı duydu. "Buraya doğru geliyor."

Elbette Watts buraya geliyordu. Her şey burada başlamıştı, Azrail en büyük zaferini burada kazanmıştı.

Üç kadın. Onun kötülüğü tarafından yok edilen üç güzel kadın.

"Cabal yolumuza çıkmaya çalışacak," diye diğer adama bilgi verdi Ölüm. "Muhabirin başında nöbet tutacak, bu da işimizi ."

"Eğer onu ondan uzaklaştırırsak olmaz." Şerif Danna Lacey'nin sesi ıstırap doluydu.

Tanrım, çok fazla acı. Onu dövüyor, varlığının merkezini parçalıyor ve her zaman dikkatle kontrol altında tuttuğu hayvana saldırıyordu.

Cassa Hawkins'i eşinden uzaklaştırmak o kadar kolay olmayacaktı.

Ölüm olarak bilinen hayvan bunu biliyordu. Adam, adam anladım, pişman oldum.

Birdenbire çok fazla pişmanlık duymaya başladı. Tüm vücudunu o kadar çok kan kokusu sarmıştı ki, bazen bu serpintiden kurtulmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

Watts yakında ölecekti, bundan emin olabilirdi. Gelecek infazlar dışında yaşanacak bir şey kalmamıştı. Gelecek ya da gidilmemiş yollar hakkında endişelenmek için bir neden yoktu. Sadece bu vardı, sadece Ölüm.

"Ona zarar verilmeyecek." Sesini sertleştirdi, emirlerinin yerine getirilmesini sağlamak için gereken çeliği enjekte etti.

"Ne zamandan beri onu önemsiyoruz?" Onu sorgulayacak kadar aptal olan tek kişi Danna'ydı. "O buraya geldi. Kendini tehlikeye atmaya karar verdi."

"Çünkü onu buraya biz çektik." Çömeldiği yerden doğruldu, gözleri hâlâ handaydı.

İçerideki dört adamın kim olduğunu öğrenmek için planlar yaptığını, manevralar yaptığını hissedebiliyordu. O ölü bir adamdı. O Ölüm'dü.

Asla tanımlayamayacakları bir gölge olarak kalacaktı, hayatı buna bağlıydı. "Onu kurtaran Çakallar'ın bizi yerini biliyor musunuz?" Myron da doğruldu, sesi kendi anıları ve acısıyla sertleşmişti.

"bedelini bilirler." Ölüm omuz silkti. "Her iki da Watts ölecek, avlanmaya kendim gitmek zorunda kalsam bile."

Myron'a baktı, yüzündeki ve gözlerindeki acıyı gördü. Bu acı Illandra'nın ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca daha da artmıştı. Eşi o talihsiz görevde öldüğünden beri. Ölüm'ün onu seçtiği bir görevde.

Onu aşağı çeken suçluluk duygusu çok ağırdı. Omuzlarına öyle bir yük bindi ki, bu yükün altında çökecekmiş gibi hissettiği günler oldu.

Tanrı yardımcısı olsun, bir gölge olarak yaşadığı, beklediği, izlediği çok uzun, çok uzun yıllar olmuştu.

"O gelmeden önce onu götürmeliyiz." Danna'nın sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla, kokusu ise asla serbest bırakmadığı bir acıyla yoğundu.

Ölüm başını salladı. Etrafında dolaşan, saçlarını okşayan esintiyi hissetti ve aniden anıları o kadar net, o kadar canlıydı ki. Kafa derisine sürtünen yumuşak ellerin hissi, öpücüğünün fısıltısı, kahkahası. Ona ihanet ettiği bilgisi.

Çok fazla ihanet. Hayatı ihanetle başlamıştı ve ihanetle sona erecekti. Bunu çok uzun yıllardır biliyordu. Kabullenmişti.

Serena ona ihanet edenlerin eliyle ölmüştü ve şimdi bile korktuğu gibi bunun bedelini çocukları ödüyordu. Onun bedeninden kopardıkları çocuk.

Acı öfkeyi körükledi. Keskin dişleriyle ruhunu ısıyor ve meçli pençeleriyle bağırsaklarını parçalıyordu. Cehenneme kadar yolu vardı. Güvende olacağını, onları arayan piçlerin ona verdikleri sözü tutacaklarını düşünmüştü. Döktükleri kana ya da çoktan ihanete uğramış olanların kanıtlarına hiç dikkat etmemişti.

Çocuk neredeydi? Bunun cevabını sadece Watts biliyordu. Bebeği yanında götürmüştü. Konsey o gece kaybolan çocuktan hiç haberdar olmamıştı. Ama Watts biliyordu. Ölüm onun hakkını talep ediyordu. Yaşamak için elinde kalan tek şey çocuktan; çocuk ve gelecek ölümler.

Danna, "Rick, Watts gelmeden önce onu onlardan uzaklaştırmalıyız," diye karşı çıktı. "Watts onun için geliyor."

Başını iki yana salladı. "Düşünmemizi istediği şey bu. Onun için geldiğini. Kendisine ait olanı geri almaya geliyor. Watts'ın bu kadına karşı bir hissettiği yok, kiminle yattığı ya da kiminle çiftleştiği de umurunda değil. Hayır, buraya kendi kışını kurtarmaya geliyor Danna ve bunu ikimiz de biliyoruz. Buraya beni öldürmeye geliyor. Çünkü ben yaşadığım sürece asla güvende olamayacağını biliyor."

Ve artık özgür olduğuna göre, Watts bu özgürlüğü garanti altına almak isteyecekti. Bunu sağlamanın tek yolu da asla kaçamayacağını bildiği tek adamı öldürmek olacaktı.

Patrick Wallace. Ölüm.

"Cassa bu işe gözleri açık girdi," diye tersledi Danna. "Bir katille karşı karşıya olduğunu biliyordu."

"Ölmeyi hak etmiyor," diye karşı çıktı Myron hararetle. "Tanrı aşkına Danna, ikimiz de eşlerimizi kaybettik. Gerçekten de bir başkasını bizim gibi yaşamaya zorlamak istiyor muyuz?"

"Arkadaşlarımızı kaybettiğimizde umursadılar mı?" Patrick sesini alçak tuttu, emrediyordu. "Hâlâ savaştayız Myron, propagandanın sana farklı bir şey söylemesine izin verme. Elimizdeki silahları kullanıyoruz ve Bayan Hawkins de burada Watts'a karşı bir silah olarak bulunuyor. Nasıl ya da hayatta kalıp kalmayacağı beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren çocuğumu bulmak ve o piçi öldürmek."

"Bu onları geri getirecek mi?" Patrick'in bu noktada bocalayacağını hep bildiği kişi Myron'du. Bocalayacaktı ama

onlara ihanet etti. Bu nedenle hâlâ hayattaydı.

"Hiçbir şey onları geri getiremez," diye fısıldadı Danna ve ikisi de ona baktılar, sanki zamanı geri çevirip kahkahalarını onlara geri verebilecek bir güce sahipmiş gibi.

"Hiçbir şey onları geri getiremez," dedi onlara. "Şu anda tek yapabileceğimiz onlara bedel ödetmek. Her öldürdüğümüzde daha çok şey öğreniyoruz. Watts'tan başka dört kişi kaldı. Hepsinin ölmesini istiyorum. Her birinin."

O son kapanışı görecektik kadar yaşayamayacaktı. Irklar onu durduracaktı; Jonas Wyatt eninde sonunda kim olduğunu öğrenecekti. Danna'nın Brandenmore'un laboratuvarından çılmayı başardığı haplar sonsuza dek dayanmayacaktı.

Patrick hapları Cassa Hawkins'e göndererek risk almıştı. Hesaplanmış bir riskti ama onu buraya çekmişti. Şimdi sorun yaşadığı Bengal'in dikkatini dağıtıyordu, Jonas'ın dikkatini dağıtıyordu ve yakında Watts'ın da dikkatini dağıtacak. Tek ihtiyacı olan buydu. Saldırmak için sadece bir an.

Danna, "Jonas gelmeden, etrafına bir ağ örmeye fırsat bulamadan onu kaçırsak Watts'ı doğrudan sana çekebiliriz," diye karşı çıktı. "Eğer beklersek, uğruna savaştığımız hedefi kaybedebiliriz."

Adam ona baktı, kalbi ağırlaşmıştı. Ne kadar çok şey kaybetmişti. Sadece eşini ve çocuğunu değil, ruhunu da. Bazen onun içindeki boşluğu hissediyor ve bunun değerli küçük kardeşine vereceği acıyı biliyordu.

Raine bu kadını nasıl da sevmişti. İlk gülüşü onun kahkahaları sayesinde olmuştu. Kabus görmediği ilk gece onun yatağındaki varlığı sayesinde olmuştu. İlk sevinç gözyaşları, onun çocuğunu taşıdığını öğrendikleri gün dökülmüştü.

Raine'in öldüğü gece Danna'nın da bir parçası ölmüştü. O piçlerin onu alıkoyduğu ve Azrail'in onun ruhunu ve çocuğunun hayatını çaldığı gece, Danna bir kadın olarak var olmayı bırakmıştı. O cehennemden kırılmış, geri dönülmez bir şekilde hasar görmüş ve ruhunu rahatlatabilecek eşi olmadan çıkmıştı.

Raine'i başı olmadan gömmüşlerdi ama Patrick Danna'nın ruhunu da onunla birlikte gömdüklerini biliyordu.

"Watts gelmeden onu almak hata olur," diye sonunda ikisine de emretti. "O gelene kadar bekleyeceğiz."

Danna sert bir sesle, "Risk çok büyük," dedi. "Rick, o zaman bizim için hazır olacaklar."

"Artık bizim için hazırlar." Omuz silkti. "Watts geldiğinde dikkatleri daha da dağılacak, o da öyle. Bekleyeceğiz."

Onlardan uzaklaştı, tepeye doğru ilerledi, varlığını gizlemek için ağaçları kullandı, başka bir ırkın bile izleyemeyeceği bir şekilde ormana karışacağını biliyordu.

Saklanmakta iyiydi. Yaptığı işte çok iyiydi. Bu işte yirmi iki yıl öncesine göre daha da iyiydi. O zaman da iyiydi.

O gece ilk içgüdülerini takip ve Çakal genci o dağlardan tek başına geçirmeliydi. Kendi eşini dinlememeliydi. Onu çiftliklerinde güvende bırakmalıydı, bunun bir tuzak olduğunu bilmeliydi.

Genç yaralıydı, acı çekiyordu, güvende olacağını bildiği, bir yavru arkadaşının ona sığınak vaat ettiği yere ulaşmak için çaresizdi.

Aynı zamanda Konsey'in en değerli yaratımlarından biriydi. En gelişmiş mühendislik ırklarından biriydi.

Yine de içgüdülerini dinlememişti ve bu yüzden pek çok kişi öldü. Ve hala acı çekiyor.

"Rick, bizi bırakıp gitme."

Kolunda cisimleşen tutuş onu harekete geçirdi. Parmakları Danna'nın boğazına dolanmadan önce dudaklarından vahşi ve ilkel bir hırıltı koptu ve onu arkasındaki çıplak meşe ağacının ağır gövdesine doğru itti.

Öfke ve acıyla karışık olsa da havayı korku ve teslimiyet kokusu . Kız öfkeyle ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu ve birden kız kardeşini gördü. Tatlı, yumuşak Serena. İhanete uğrayan ve ihanet eden.

"Geri çekil." Ondan uzaklaştı, sakinliğini zorladı, ve asla bitmeyeceğini bildiği savaştan vazgeçmekten başka bir şey istemeyen adam yerine Ölümü zorladı.

Rick. Patrick. Patrick Wallace. Ölüm. Ruhu olmayan bir adamdı, tıpkı Danna'nın kendi ruhu olmayan bir kadın olması gibi.

Bir zamanlar birbirlerini teselli edebileceklerini ummuştu ama bu hiç olmamıştı. Raine'inkinden başka tahammül edebileceği bir dokunuş yoktu. Ve onun için sadece Serena olduğunu düşündüğü kadının anısı vardı.

"Öylece çekip gidemezsin," diye karşı çıktı, adam bunu yapmaya çalışırken bile kolunu tuttu. "Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Hiçbir şey yapmayacağız," diye hırladı ona. "Watts'ı öldüreceğim, tıpkı diğerlerini öldürdüğüm gibi. Bu kadar basit."

"Bu sefer olmaz," diye haykırdı. "Orada olmaya hakkım var. Myron ve benim ikimizin de buna hakkı var."

Onların hakkı vardı ama onun da yetkisi vardı.

"Bir şeyi unutuyorsun, küçük kedi," dedi soğuk bir sesle. "Burada emirleri ben . Ne sen, ne de Myron. Watts'ın icabına bakacağım."

Ne Danna'nın ne de Myron'un bu işin bir parçası olmaya hakkı vardı. Elleri henüz kanla lekelenmemişti; onların Watts'ın kanıyla lekelenmesine izin vermeyecekti. Bu onun sorumluluğuydu, tıpkı yirmi iki yıl önce olduğu gibi. O zaman başarısız olmuştu, şimdi de başarısız olmayacaktı.

"Buna hakkım var." Kadın ona ters ters baktı, gözleri taş gibi sertti. Gözleri Serena'nınkilere benziyordu, aynı renk, neredeyse aynı yüz. Ama o Serena değildi. O bir hain değildi. O sevmiş, kaybetmiş ve bu kaybın ardından yıllar boyunca acı çekmiş biriydi.

"Küçük kedi." Sevgi dolu bir iç çekti. Eşi saf bir Aslan'dı. Raine rüzgâr kadar vahşi ve bir o kadar da düşüncesizdi. "Bırak da bununla ben ilgileneyim."

"O lanet olası Çakal'la ilgilendiğin gibi," diye birdenbire alay etti. "Onu kurtarmak zorundaydın, değil mi Rick? Ona yardım etmeliydin. Bütün gururun seni takip edeceğini biliyordun ve bunu yapmak zorundaydın."

Başını iki yana salladı. "Her İrk'a yapacağım gibi, Danna. Bunu biliyorsun."

Bunu mazur göremezdi. Bu onun da sorumluluğuydu.

"Bir Çakal," diye bağırdı. "Yaşamaya hakkı olmayan pis bir melez."

"Hepimizin yaşamaya hakkı var." Parmaklarını kolundan çekti ve Myron'un izlediği yere baktı, bakışları büyük bir acı ve pişmanlıkla doluydu.

Karısı Patricia'nın sevgisi bile içini kemiren acıyı dindirememişti. Bu sevgi, Myron'un yardım edemediği bir şey yüzünden yıllar içinde erozyona uğramıştı. Ona kalbini vermiş olan kadına veremediği bir sevgi yüzünden.

Çok fazla israf. Ve bunun için suçu kabul etti. Bu onun ruhunda yatıyordu ve bununla yaşamayı öğrenmişti.

"Bunu ben hallederim," dedi ikisine de. "Sonra da diğerlerinin icabına bakacağım. Irklar Watts'ın üzerinde hakikat serumlarını kullanarak onu öldürmek istememiş olabilirler ama benim böyle bir korkum yok. Size söz veriyorum."

İhtiyacı olanı alacak ve adamın ölümünü izleyecekti. Yavaş yavaş. Patrick onun ölümünün tadını çıkarmak istiyordu. Douglas Watts son nefesini verene kadar her nefesini izlemek istiyordu.

Bunun için yaşadı. Bunun için acı çekti.

Onlardan uzaklaşarak onları oldukları yerde bıraktı, ancak geri çekilmeleri için verdiği emre itaat edeceklerinden emin değildi. Watts'ın kısa bir süre daha hayatta kalmasına ihtiyacı vardı, Düziné'nin son üyelerinin isimlerini öğrenecek kadar uzun bir süre. Daha önce ölenlerin bilmediği isimler. Görünüşe göre birbirlerine bile güvenmiyorlardı. Hepsine değil. Adamların hiçbiri av grubunun tamamının kim olduğunu tam olarak bilmiyordu. Sadece avda değil, başka zamanlarda da kılık değiştirmişlerdi.

Korunmaları konusunda paranoyaktılar ama yeterince paranoyak değillerdi. Elam March Ryan Damron'a güvenmişti. Ryan Damron Aaron Washington'a güvenmişti ve bu böyle devam etti. Şimdi elde etmesi gereken sadece dört isim daha vardı. Bu isimleri de ele geçirdiğinde işi bitecekti. Hayatı sona erecekti.

Geriye ne kalmıştı? Oğlunun hâlâ yaşadığından şüpheliydi ama emin olmalıydı. Serena'yı öldürmüşler ve çocuklarını ondan koparmışlardı, o da sürüsüyle birlikte ormanda Çakal'a eşlik ederken.

Güzel, yalancı Serena. Tatlı, tatlı Serena.

Hâlâ anlamamıştı. Anlayacağından da şüpheliydi. Sadece onun yaptıklarının sonuçlarıyla yaşıyordu. Ve onlarla birlikte ölecekti.

◆ BÖLÜM ◆

Cassa, Jonas'ın Cabal, Lawe ve Rule ile yaptığı toplantının geri kalanında oturdu. Watts'ı takip etmek ve haydutlarını tespit etmek için planlarını ortaya koydular. Ayrıca hayduta yardım ettiğine inandıkları kişilerin isimlerini de verdiler.

Walt Jameson, Myron James ve Danna Lacey.

Bu, Cassa ve Cabal Danna'yla buluştuklarında Danna'dan akan gerginliği açıklıyordu. Danna yıllar önce Irk Özgürlüğü Topluluğu'nun bir parçasıydı. Jonas'a ve Irk hislerine göre Danna bir zamanlar çiftleşmişti.

"Koku neredeyse hiç yok," diye açıkladı. "Stres dönemleri dışında neredeyse tespit edilemez. Belli ki James gibi o da bir süredir eşinden yoksun."

"Myron evli. Çocukları var," diye araya girdi Cassa. "Çiftleşseydi bunun imkânsız olacağını düşünmüştüm."

Jonas başını salladı. "Bundan emin değiliz Cassa. Çiftleşme ıssısını araştırmaya başlayalı on iki yıldan az oldu. Doktorlarımız ve bilim adamlarımız hâlâ neyle uğraştıklarını bilmiyorlar."

Çiftleşmiş ya da yakın gelecekte çiftleşecek olanlar da öyle.

Arkasına yaslandı, planlarını gözden geçirmelerini izledi ve dinledi. Douglas'ı izlemek, Cassa'ya ulaşma şansı olmadığından emin olmak için, çünkü bunun onu kızdıracığını, işleri berbat etmesine neden olacağını düşünüyorlardı.

Çok klişeydi. Douglas öyle ya da böyle onu umursamıyordu. Burada başka bir şeyin peşindeydi. Cassa'dan ziyade peşinde olduğu başka bir şey, başka biri vardı. Sadece bunun kim ve neden olduğunu bulması gerekiyordu.

Douglas'ı tanıyordu. Onu sevmemişti. Kız onun için gerçek bir varlık bile değildi. O bir amaç için araçtı, daha fazlası değil.

Onun için burada değildi. Sadece onun ne için burada olduğunu bulması gerekiyordu. Tabii katilin kim olduğunu bilmiyorsa.

Katilin kim olduğunu bilmek ; aksi takdirde buraya gelmezdi. Eğer kiminle ve neyle karşı karşıya olduğunu bilmeseydi, zaman güvenli olduğu yerde kalırdı. Douglas kendi hayatına ve şu anda ona yardım edebilecek kişilerin hayatlarına yönelik tehdidi ortadan kaldırmakla daha çok ilgilenirdi. Yani Ölümcül Düzin'e'nin. Kadın sonradan akla gelen bir şey olurdu, o da sadece eğlence için. Yine de hayattaydı. Bunca yıl boyunca ondan, geçmişinde oynadığı rolden kurtulduğuna inanmıştı. Sadece onun hayatta olduğunu öğrenmek için. hâlâ hayattaydı ve hâlâ Irkları öldürmeye kararlıydı.

Toplantı sona erdiğinde bilgiler kaydedildi ve Jonas sandalyesinden kalkarak tembelce gerindi. Cassa'nın bakışları tekrar Cabal'a kaydı. Toplantı boyunca onu izlemiş, dikkati holoscreen'de kayan bilgilere dönmeden önce bakışları uzun dakikalar boyunca onun üzerinde .

Onun içindeki ateşi görebiliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Tıpkı kendi içinde hissettiği gibi.

Öfke. Korku. Her türlü duygu, çiftleşme ateşini yöneten hormonları etkiliyordu. Ama Cassa her ikisini de daha fazla bir şeyin yönlendirdiğini fark etti.

Önceki yüzleşme. Dog ile buluşma konusundaki ısrarı, aralarında var olduğunu bilmediği bir bariyeri yıkmıştı. Bu engelin ne olduğunu bile bilmiyordu; hala emin değildi.

Ama sanki içinde bir şey serbest bırakılmıştı, varlığından haberdar olmadığı ve ona bulaştırdığı hormonlarla hiçbir ilgisi olmayan bir parçası.

Bu saf bir meydan okumaydı.

Bu bilgiyi ondan saklamaya nasıl cüret eder? Bunca yıl boyunca bu sırları saklarken aralarında olduğunu bildiği şeyi görmezden gelmeye nasıl cüret eder? Ve sonra onu, kendisinin de bir parçası olduğu bir soruşturmadan böylesine etkili bir şekilde uzaklaştırmaya?

Tabii ki hayır. Böyle bir şey . Bir daha asla olmayacaktı.

Bakışları onunkilerle buluştuğunda başını kaldırdı, göz göze geldiler, meydan okuma saf erkek kibriyle buluştu. O bir Cins olabilirdi, ama o onun eşiydi ve çiftleşmeyle ilgili Cins Yasası'nı hazırlayanlar bunu yapmamıştı.

İrk erkeklerine özgü saf inatçılığı göz ardı etmeden.

Kendi hakları vardı. Onu zorlamadığı ya da tehdit etmediği haklar. Bu her şeyi değiştirdi. Bir daha asla koruyucu, sessiz erkeği oynamak istediği için değerli bir iyiliği paraya çevirmek zorunda kalmayacaktı.

Jonas'la oynamaya devam etmek istiyorsa, bunu yeni bir kurallar dizisi altında yapacaktı.

Jonas sonunda, "Beyler, hazırlıklı olun," diye iç geçirdi. "Watts Glen Ferris'i vurmadan birkaç saat önce haber alacağız. Herkesin yerinde ve hazırlıklı olmasını istiyorum." Cassa'ya baktı. "Nereye odaklanacağını biliyoruz, o yüzden dikkatimizi orada tutalım."

Watts ona odaklanmamıştı - bunu görmek istemediklerinden değil. İrkler kadınlarına ve eşlerine çok fazla odaklandıkları için, bazen insanların o kadar da sadık olmadıklarını unutuyorlardı. Yakınından bile geçmiyorlardı.

Yine de onlara güveniyordu. Jonas'a biraz zaman tanı, eğer şimdiye kadar anlamadıysa, o zaman anlayacaktı. Cabal'ın şüpheleri zaten vardı. Toplantı boyunca onun yüzünü izlemişti. Adam biliyordu. Tıpkı onun bildiği gibi. Ya da en azından onun bildiğini umuyordu. Eğer bilmiyorsa, o zaman sandığı kadar sezgileri kuvvetli değildi.

Oturduğu yerden sessizce kalktı, çantasını yerden aldı ve odasına dönmek için can atarak kapıya yöneldi. Kendisinin de yapması gereken bazı araştırmalar, bulması gereken bazı cevaplar vardı. Artık ihtiyacı olan bilgilerden biraz daha fazlasına sahip olduğuna göre, belki de kendi hattını bu işin içine sokabilirdi. Ölümcül Düzine'nin kayıp üyelerinden en azından bir ya da ikisini bulma ihtimali bile vardı.

Douglas'ın nereye gideceğine dair bir fikri bile olabilirdi. Kesin olan bir şey vardı: Eğer Douglas'ın listesindeyse, o zaman Douglas'ın listesindeki son kişiydi.

Süitten çıkarken Cabal'ın onu takip ve ondan yayılan gerilimin farkındaydı. Sanki onları birbirine bağlayan, birbirlerine ayarlayan bir kablo vardı. Asansöre daha da sıkılaştı.

Cabal içeri girip alt kat için düğmeye basarken o da kabine doğru ilerledi ve arka tarafa yakın durdu. Kapılar kayarak kapandı. Cassa gözlerini kırptırdı.

Bir sonraki bildiği şey, onun kollarında olduğu, vücudu ile asansörün duvarı arasında sıkıştığı, dudaklarının onunkilere kapandığı ve ağzının aniden acıkan derinliklerine doğru itildiği idi.

Onun tadı. Nektardı. Baharatlı ve , tarçın ve şeker. Kışın ortasında bir ateşti ve onu ruhuna kadar yaktı.

Kolları adamın omuzlarına dolandı, bir zamanlar sessiz olan arzu alevlendi, vücuduna yayıldı ve duyularını kabarttı.

Yıllardır aldığı çiftleşme hormonu, onu öpene kadar bastırmıştı, bastırmıştı. Sonra çok uzun süre beklemiş bir açlık gibi oldu. Alevlenip ve bastıran bir açlık.

"Lanet olsun sana." Dudaklarını ısırdı, üzerlerini yaladı. "Beni delirtiyorsun Cassa. Deliliğe doyamayan bir deli gibi."

Onu tekrar öpebilirdi. Asansörün elektronik bip sesi bulundukları katı gösterdiğinde, öpücüğün geleceğini ve öpücüğe uzanıyordu.

Ondan uzaklaştı, sert bir nefes aldı, sonra elini tuttu ve onu koridora çekti.

"Sabırsız mı?" diye nefes nefese kaldı.

Eğer o değilse, o zaman kesinlikle öyleydi. Sanki tüm öfke ve kızgınlık artık önemli değilmiş gibi. Sanki kanında gürleyen şiddetli öfke aniden başka bir şeye dönüşmüştü. Uyarılma şimdi içini yakıp kavuruyordu. Göğüslerini sertleştirdi, klitorisinde titreşti ve sularını kalçalarının arasına döktü.

Islak ve ateşliydi. Dövüşmek ve onun dokunuşu için şımarıyordu.

"Seninle mi? Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı anahtar kartını yuvasına sokup kapıyı iterek açarken.

Başka bir kadın onun nasıl hızla soluduğunu, içeri girmeden önce nasıl durakladığını, onu içeri çekmeden önce odanın güvenli olduğundan emin olmak için duyularını nasıl kullandığını fark etmeyebilirdi.

"Harika, artık odamın anahtarı sende. Söylesene Cabal, arabamın anahtarı da sende mi?" Dairesinin anahtarlarının Cabal'da olduğunu biliyordu; içeri adımını attığında onu kendisini beklerken bulması onu birden fazla kez şaşırtmıştı.

"Muhtemelen. Bir yerde," diye homurdandıktan sonra onu duvara doğru itti ve tekrar dudaklarına yapıştı.

Nektar. Cennet. Öpücünü neredeyse başlı başına bir orgazmdı. Hızlı, sert küçük öpücükler aldı, sonra dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi ve önce nazikçe, sonra açgözlülükle yudumladı. Duyguların ve okşamaların bir smorgasborduydu.

Bir eli saçlarında dolanırken, diğeri kalçasını kavradı. Cassa utanmanın ya da susmanın ötesindeydi. Bacakları Cassa'nın kalçalarına dolanmış, ona sıkıca sarılmıştı. Elleri saçlarındaydı, dudakları ve dili sırayla onu okşuyor ve okşuyordu.

Aletin sert çıkıntısı kızın seksine sürtünüyordu; kıza sürtünen, içine işleyen ve klitorisini okşayarak hissin doruğuna çıkaran sıcak, ağır bir ağırlık.

Şimdi onun için yanıyordu. Ona dokunmadan önce bu ihtiyaç bir sızı gibiydi ama şimdi, şimdi onu içten dışa yakan bir alevdi.

"Yan bebeğim," diye homurdandı dudaklarına karşı. "Benim için yan, Cassa." Onun kollarında bir alev gibiydi.

Cabal daha önce Cassa kadar ateşli, Cassa kadar tatlı bir şey tanımamıştı. Onun öpücünü. Dokunuşu. Parmaklarının saçlarının arasından geçişi, saçlarını çekiştirmesi, onu daha da yakınlaştırması. Dudakları onunkilerin altında hararetli bir istekle kıpırdadı ve Cabal'ın ona vermediğini o almaya çalıştı.

Dili onunkine sürtündü ve o hıncı vuruşları takip ederken, dilini ağzına çekti ve hassas bir açgözlülükle emdi.

Cabal tüm vücudunun gerildiğini, sikişin sarsıldığını ve kızın amının sıcak tümseğine sürtündükçe daha da sertleştiğini hissetti. "Cabal." Adını dudaklarına üfledi, sonra tatlı küçük dili dudaklarının üzerinde gezindi, daha uzağa giderken öpücünden kaçtı

boynunu okşamak için uzaklaştı.

Dişlerinin törpülenmesi adamın göğsünde bir hırıltı yarattı. Elleri kızın arkasında sıkılaştı, onu daha yakına kaldırırken oradaki kasları sıktı, onu duvara daha sert bastırdı ve sikini güçlü bir şekilde amına dayadı.

Onun için yanıyordu. Orospu çocuğu, onun için yanıyordu. "Beni sınıra çok yaklaştıracaksın." Neredeyse

Nefes nefese, ona olan ihtiyacı o kadar keskin, o kadar çaresiz bir şekilde artıyordu ki, kontrolünü elinde tutmak bir dilekten öteye gitmiyordu.

"Beni çoktan benimkinin ötesine ittin." Boynunu ısırdı ve lanet olsun ki zevk on kat artmadı. O küçük keskin dişleri ısırdı, ipeksi küçük dili okşadı ve zevk bir şimşek gibi taşaklarına çarptı.

"Bırak beni." Kız onun avuçlarında kıpırdandı. "Bırak beni Cabal."

Kadının arkasını serbest bıraktı, bacaklarının aşağı kaymasına izin verdi ve dudaklarını bir kez daha kendi dudaklarıyla yakalamaya çalıştı.

"Henüz değil." Adam ona öfkeyle bakarken, kadın adamın ellerini tokatladı. "Ne demek 'henüz değil'?" Ellerini zorlukla itebildi.

Yumuşak elleri gömleğinin altından kayarken kelimeler dudaklarından döküldü.

Yüce Tanrım, kurtar onu. Tırnakları sert karnının üzerinde gezinirken midesi sıkıştı.

"Aynen söylediğim gibi." Kadının ses tonunda öyle bir kadınsı emir vardı ki, adamın aleti sert bir ilgi sarsıntısıyla dikkatini çekerken bile tüyleri diken diken olmuştu.

Kot pantolonunun metal tırnağını çekti.

"Lanet olsun." Fermuar aşağıya doğru inerken küfürlü bir nefes aldı. "O çizgileri yalamak istiyorum."

Cabal onun sesindeki inilti ve dile getirdiği arzu karşısında kaskatı kesildi.

Hiçbir kadının bu çizgileri okşamasına izin vermemişti. Bu ana kadar onlar onun kişisel utancı olmuştu. Şimdi ise, dilini üzerine değdirmesi için gereken buysa, o zaman her şeyi yapardı. Bırak yalasın. Bırak kucaklasın. Tatlı cennet. İsterse ısırabilirdi.

Kot pantolonu kalçalarını aşarken nefesini içine çekti. Onu izlerken gözlerini kıstı, kızın kendini tamamen kaptırdığını gördü.

sikinin sert uzunluğu ortaya çıkınca yüzünü buruşturdu.

Dikkati dağılmamıştı. Hay sikeyim. Dikkati dağılsın diye dua ediyordu.

"Cehennem." Kız o lanet olası çizgilerden birini yalarken kafası neredeyse arkasındaki duvara çarpıyordu. Dili ateşten bir kırbaç gibiydi ve kendi kendine bu işkencenin bedelini ödeyeceğine söz verdi.

Yumuşak, narin dili çizgilerin üzerinde gezinerek hassas teni heyecanlandırırdı. Sanki sinir uçları o bölgede deriye daha yakınmış gibi, dilinin her dokunuşu o bölgede yanan bir heyecan alevi gibiydi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin Cassa," diye söz verdi ona.

"Söz veriyorum, söz veriyorum." Adamın kalçasını ısırırdı, sonra diğerine geçti.

O, etin daha koyu çizgili olduğu bölgeye işkence edip eziyet ederken, Cabal botlarını çıkardı, kot pantolonunu bacaklarının üzerinden geçirdi ve gömleğini yırttı.

Dili yalayıp okşarken, nefesini hissedebileceği kadar aşırı hassas sikine yaklaşırken, açgözlü bir açlıkla çenesini sıkarak izledi.

Onun nefesinden daha fazlasını hissedecekti. Kendi kendine bunun sözünü verdi. Bu gece, o sıcak küçük ağzın sikinin etrafına sarıldığını hissedecekti.

Parmakları kızın saçlarını sıkıca kavradı, ipeksi telleri çekiştirdi ve kızın boğazından çıkan yumuşak inilti karşısında neredeyse hırlayacaktı.

"Benimle alay etmeyi bırak, Cass," diye kabaca emretti ona.

"Beni kızdırıyorsun." Nefes nefese kalmıştı, adamın önünde diz çökmüştü ve ağzını sikine yaklaştırarak onu çılgına çeviriyordu.

Bir eliyle sikinin tabanını, diğer eliyle de kadının saçlarını kavradı. Geri çekilerek, kalın tepesini kızın nemli dudaklarına s rtmesini izledi ve kızın dili ona s rt nmek için dışarı çıktığında, sadece bu saf heyecandan boşalacağına yemin etti.

Duygu şaftından taşaklarına doğru fırladı. Hiçbir şey bu kadar iyi ya da bu kadar eziyet verici olmamıştı. Onun ağzını üzerinde istiyordu. Hassas tepenin etrafını saran nemli sıcaklığı istiyordu,

Onu emdiğini, yaladığını hissetmek istiyordu. Sadece bir kez daha. Eğer ona sahip olamazsa diri diri yanacaktı.

"Cass. Şimdi." Sesi kaba, ilkel bir iniltiydi.

Kirpikleri onu izlemek için kalkarken dudakları aralandı. Dili alt tarafa vururken tepe içeri kaydı, onu ağzına çekerken hassaslaşmış et üzerinde tatlı ateşi okşadı.

Adam ölüyordu. Kadının ağzının emişi adamın içindeki yaşamı çekip alıyordu. Yumuşak, sıcak bir mutluluk. Ateşli bir açlık. Onu derinlemesine emerken dili okşadı ve yaladı. Yumuşak parmakları şaftın etrafını gidebildikleri kadar sardı, pompaladı, okşadı, diğer eli işkence gören taşaklarını tutan gergin keseyi okşamak için uyluklarının arasında hareket etti.

Boşalmaya hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı ama yine de bu kadar çaresizlikle boşalmaya karşı koymuştu. Onun ağzına boşalmayacaktı. Kendine izin vermeyecekti. Onun derinliklerine gömülmek, içine pompalarken amının sıkılaştığını ve etrafında gerildiğini hissetmek istiyordu.

"Siktir, ağzın. Sıcak. Tatlı." Mırıldanıyor, hırıliyordu. Dayanmakta güçlük çektiği bir coşkuydu bu.

"Evet, bebeğim. Em onu." Kalçaları hareket etmeye, kızın sıcak küçük ağzının içine sığ bir şekilde pompalamaya başladığında, onun tatlı emme hissinin tadını çıkarmak için savaşıırken uylukları sıkılaştı.

Birkaç saniye daha dayanabilseydi. Bir dakika daha. Sadece biraz daha.

Onu emerken yüzünü izledi. Yanaklarının çukurlaşması, yüzünün kızarması, dudaklarının kızarması. Sadece onun sikini emmiyordu, dudaklarının ve dilinin her darbesiyle onu seviyordu. Ondandır zevk alıyordu. Tüm duyularıyla onu tadıyordu.

"Yeter." Daha fazla dayanamadı. Dilini sikine bir kez daha değdirdiğinde boşalacaktı.

Başını geriye çekti. Dudaklarının arasından süzülen küçük protestoyu görmezden gelirken başını geri çekmeye zorladı.

Ona sahip olmak zorundaydı. Bu noktada onu almaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun içinde kaymak, ona her zaman verdiği sıcaklığı ve yumuşak kabullenışı hissetmek.

İşte buydu. Kabullenme. Yalan söylemeden, karşılığında zevkten başka bir şey istemeden onu kabul etti.

Ve Şimdi buna ihtiyaçı vardı. Ona ihtiyaçı vardı. Çiftleşme sıcaklığının ötesinde, çünkü o işkence edici içinde dolaştığını hissetmeden çok önce başlamıştı. Ona ihtiyaçı vardı. Dokunuşuna, kahkahasına, yumuŐaklıđına. Onun kim ve ne olduğunu kabul etmesine.

Onu kollarına alarak yatağa taşıdı. Onu yumuşak battaniyelerin üzerine yatırarak, vücudunun tatlı mkemelliğini kendisinden saklayan kıyafetleri kısa sürede çıkarırken dudakları onunkileri kapladı.

Tanrım, ona dokunmayı seviyordu. Sadece ona dokunmayı. Tenini okşamayı, öpücüğünün tadına bakmayı, onu sevmeyi.

Onu seviyordu.

Bu bilgi, onu sakladığı o gölgeli köŐeden ruhuna süzüldü. Kendisinden bile.

"Tatlı aŐkım." Onun üzerinde hareket ederken dudaklarını omzundaki çiftleşme izine bastırdı.

Tadı çok güzeldi. Ona yaptığı her dokunuşa, sanki sadece onun için yaratılmış gibi karşılık veriyordu. Onun eşiydi. Doğa onu sadece onun için, bu evrendeki başka hiçbir erkek için yaratmamıŐtı. Teni onun dokunuşu için acıyordu; öpücüğü onun arzusunu körüklüyordu, tıpkı onunkinin de onunkini körüklediği gibi. O sadece bedeninin değil, ruhunun da diğer yarısıydı. Sadece kalbinin değil.

"Cabal, benimle dalga geçme." Kadının nefes nefese ses tonu sabırsızlığın parçalarını adamın içine gönderdi.

Kalasının yumuşak fırçasıyla sikinin ucundan n sperm akmaya başladı. Daha önce hiç bilmediği bir sınırdıydı. Kadının vücudunun tadını çıkarma ihtiyaçı ile içine akıtma ihtiyaçı. Hangi açlığın önce doyurulacağını sadece Tanrı biliyordu.

AŞağı doğru inerken, dilini önce sert bir meme ucunun, sonra da diğerinin üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Yine de tek bir tat asla yeterli olmayacaktı. Sıkı ucu ağzına çekti, emdi, diliyle ovdu ve kız ona doğru eğilip adını haykırana kadar tadına baktı.

O zaman diğerine sahip olmadan birine sahip olamazdı. EŞini açgözlülükle ağzına aldı. Emdi. Ona taptı. Tanrı yardımcısı olsun, ama ona doyamıyordu.

"Cabal, beni öldürüyorsun," diye haykırdı ama sesindeki zevk onu teşvik etmeye yetti.

Daha aşağılara indi. Gövdesine, karnına öpücükler kondurarak bacaklarını araladı ve uyarılmanın tatlı, narin kokusunu içine çekti. Saf, ateşli kadın kokusunu.

Ve oranın da tadına bakmalıydı. Onun kokusu saf bir mutluluktu.

"Tadın yaz gibi," diye inledi kendini onun kalçalarının arasına indirirken. "Sıcak ve tatlı."

Dili dar yarıktan geçerek kadının sularını üzerine çekti ve ondan akan inanılmaz ihtiyacı tattı. Hiçbir kadının tadı bu kadar tatlı ya da bu kadar masum olmamıştı.

Başka bir erkeğın dokunuşuyla lekelenmemişti. Başka hiçbir erkeğın kokusu teninde kalmamıştı. Saftı. Tazeydi. Ve ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına.

Yumuşak kıvrımları yaladı, onları ağızına çekti. Kadının her tadı onu daha da yukarı itti ve sikiinin kalınlaştığını, sertleştiğini hissedebildiğine yemin etti. Uyluklarının arasında saf sertleştirilmiş elik gibi hissediyor, sadece onun sağlayabileceği sığınağı bulmak için yanıyordu.

Kız ona doğru dönerken elleri kalçalarını kavradı, amını dudaklarına yaklaştırdı ve ona daha fazlasını verdi. Klitorisi şişmiş, dilini çekiyordu. Tadı en az geri kalanı kadar tatlı ve sıcaktı. şimdi onu dolduran açlığın pençesinde yanıyordu. Vücudundaki her hücre sadece tek bir şeye odaklanmıştı -Cassa. Onun dokunuşu, onun tadı, onun ihtiyacını hissetmek, onun arzusunun boğuk mırıltıları.

Kızın parmakları adamın saçlarına gömülürken, adam kızın dudaklarını tekrar klitorisinin şişmiş küçük tomurcuğuna çekmesine izin verdi. Onu yaladı. Alay etti.

"Em onu." Bu muhtaç komut kan basıncını yükseltmişti. Bu hızla giderse kanı etinden dışarı fırlayacaktı.

"Lütfen, Cabal. Oh Tanrım. Lütfen."

Dudakları sinir uçlarının sertleşmiş düğümünü içine çekti ve dilinin duyarlı tomurcuğun üzerinde son derece nazikçe gezinmesine izin verdi.

Onun altında kıvranıyordu. Kalçaları pompalandı, kalçaları sıkılaştı ve adam onun içinde serbest kaldığını hissedebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu.

Çok yakındı. O kadar yakındı ki, onu uçurumun kenarına itmek için çok az şey gerekeceğini biliyordu.

Ve onu istediği yer de orasıydı. Kollarında uçmasını.

Kalçalarını sıkıca kavrayarak daha sert bir şekilde ağzına çekti. Dili sertleşti, esneyen etin üzerinde daha sert, daha hızlı titreşti ve saniyeler içinde kız onun altında patlarken kendinden geçmiş çığlıkları kafasını dolduruyordu.

Bekleyemedi. Dik durup bacaklarını kaldırdığında ve sikinin yanan tepesini doymuş kıvrımlara bastırdığında orgazmı dilinin üzerinde yanıyordu.

Onu çevrelediler. İçindeki kalın eti işlerken tatlı onu emdiğine yemin etti. Esnek, ipeksi kaslar onun etrafında sıkılaştı, şiddetli bir şekilde hassas olan tepeyi, ardından sertleşmiş şaftı okşadı, ta ki tamamen içine oturana, ateşli bir sıcaklıkla çevrelenene kadar.

İlkel açlık şimdi onu dolduruyordu. Durmak yoktu. İkisini de ele geçiren cehennemi durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Havadaki kokuyu alabiliyordu, çözemediği duygular ve doğanın kendisi kadar içgüdüsel ihtiyaçlarla aşılanmıştı.

Kalçalarını kavrayarak geri çekildi, yavaş hareket etmeye çalıştı, her vuruşun, her okşayışın tadını çıkarmak için savaştı. Kız ona tutunurken tırnakları bileklerini ısıırıyordu. Başı arkaya doğru eğilmiş, kalçaları ona doğru kalkmıştı.

Lanet olsun. Tanrım, kendini tutamıyordu. Çok fazla ihtiyacı vardı, ona çok çaresizce ihtiyacı vardı.

Kadının doğru ilerlerken, adam dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi. Kalçaları pompalandı, her vuruşta yanan şaftın her santimini onun içinde çalıştırmak için savaşıırken çalkalandı. Kadın sıkıydı. Onu

serbest bırakma ihtiyacıyla akılsız hale getiren sıcak, rahat bir kavrama. Tutunmak işkence gibiydi. Kontrol neredeyse hiç aklına gelmiyordu, sadece onun serbest kalması için kendi serbest kalmasını engellemeye odaklanmıştı. Boşalması gerekiyordu. Onun orgazmının etrafında sıkılaştığını, etrafında aktığını hissetmeliydi.

Bu zorunluydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Öpüşmelerinin altındaki iniltileri ona yeniden inşa edildiğinin garantisini veriyordu. Kadının içine her vuruşunda daha sıkı, daha ıslak ve daha kaygan olduğuna yemin ediyordu.

Onu öpüp nefes alamıyordu. Onu öpmeyi bırakamıyordu. Daha fazla dayanamayana kadar, siki amının içinde pompalanırken dili de ağzının içinde pompalanıyordu. Kendini tutamıyordu. Kontrolünü kaybediyordu, düşüncelerini ve akıl sağlığını onun içinde kaybediyordu.

Dudaklarını onunkilerden geri çekerek başını omzuna gömdü, dişleri çiftleşme işaretine kenetlendi ve sonra bunu hissetti. Dudaklarından paramparça bir çığlık dökülürken ve orgazmı içinden patlarken, kadın gerildi, onun tutuşunda gerginleşti.

Cabal göğsünden kopan hırıltıyı zapt edemedi. Tekrar tekrar içine daldı. Onun orgazmının etrafını sardığını hissetti ve kendini kendi orgazmına kaptırdı.

Aletin başının altındaki diken dışarı bastırdı, , şiddetle sertleşti ve serbest kaldığı anda onu kadının içine kilitledi. Her meni fışkırışında, öfkeli hazzın ürpertilerinin ruhunu yırttığını, parçaladığını ve ona açtığını hissetti.

Kendinden geçerek nefes almak için savaşıırken, bir elini saçlarına gömerek onu kalbine yakın tuttu.

Onun kadınıydı. Onun kadınıydı. Onun eşi. Onun hayatıydı.

Bu dünyada hiçbir şey Cassa kadar önemli olamazdı.

Ne kendi hayatı ne de diğerleri. Onsuz ölebilirdi. Ve Tanrı , onu korumak için öldürmekten hiç çekinmezdi.

Cassa onun kalbinden daha fazlasıydı. Cassa onun ruhuydu.

◆ BÖLÜM ◆

"Burada, bu odada oturup gelmeyecek birini beklemeyeceğim."

Cassa banyodan yeni duş almış ve giyinmiş olarak çıkar çıkmaz anonsunu yaptı. Yerlerde volta atmak konusunda sabırlı biri değildi. Kaldırımlarda volta atıp hikâyesine eklemeler yapmak ya da kaynak aramakla meşgul olurdu.

Bugünkü öncelikli kaygısı kaynak aramaktı. İhtiyaç duyduğu bilgiler için aklında birkaç kaynak vardı. Aklındaki soruların başında, yirmi iki yıl önce Sevgililer Günü gecesinde katledilen Kedigiller sürüsünün hayatta kalan üyeleriyle ilgili olanlar geliyordu. Geriye kim kalmıştı?

Şimdi kim intikam alacaktı? Walt Jameson'ın bilgi sahibi olduğunu biliyordu ve Myron'la buluştuğu sabah kafede olan iki İrk vardı. Daha yakından düşününce, o İrklar biraz fazla meraklıydı. O gün onu izliyor, konuşmalarını dinliyorlardı.

Bu da büyük ihtimalle işin içinde oldukları anlamına geliyordu.

Onları bulacak ve onlarla hoş bir sohbet edecekti. Belki Sevgililer Günü'nden bahsedecekti. Belki Douglas'tan bahsedecekti.

Savaş için silahlanmış hissediyordu. Kot pantolonunu, en sevdiği koyu gri uzun kollu tişörtünü ve botlarını giymişti. Uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve gerekli olduğunu düşündüğü yerlere hafif bir makyaj yapılmıştı.

Dün gece çok fazla ifşaat ve çok fazla sürprizle doluydu. Kimse için kolay lokma değildi, özellikle de Douglas Watts için. Douglas'ın öldüğünü sandığı gün bunu geride bırakmıştı ve o güne geri dönmeyecekti.

Cabal'ın pencereden dönüp kendisine bakmasını izledi. Yüzündeki sert ifadeyi fark etti ama dikkatini Cabal'ın orman yeşili gözlerindeki kehribar parıltısına verdi.

Bu gözler neredeyse onu büyüleyecek güce sahipti. Onlara saatlerce bakabilir, yeri ve zamanı kaybedebilir ve bir an bile pişmanlık duymayabilirdi. Eğer kendini bırakırsa.

"Watts gelmeden önce ne yapabileceğini düşünüyorsun?" Bakışları onun üzerinde gezinirken kollarını giydiği koyu gri pamuklu gömleğin üzerinde kavuştu.

"Yapabileceğim pek çok şey var." Omuz silkti. "Listenin başında Walt Jameson'ı bulmak var. Onunla biraz daha konuşmak istiyorum."

"Neden?" Şüphe gözlerini sertleştirdi.

"Çünkü bu işe senin bile bildiğinden daha fazla karıştığından şüpheleniyorum," diye bilgi verdi ona. "Ve bana bilgi vermeyi teklif etti. Bunu kabul etmeye niyetliyim."

"Myron ve Danna'ya çok yakın," diye bilgilendirdi onu. "Onunla konuştuğunuz her şeyi onlarla da konuşacaktır."

"O zaman onunla gizlice konuşmam gerekecek." Omuz silkti. "Bunun nasıl yapıldığının farkındayım Cabal."

Ve bu yatak odasından çıkıp ondan uzaklaşması gerekiyordu. Önceki gece dengesini bozmuştu. Sadece öğrendiği vahiyler açısından değil, aynı zamanda onu kollarında tutarken kendisi hakkında öğrendiği şeyler açısından da.

Dün gece hayatında hiç hissetmediği kadar çok şey hissetmişti. Ona her dokunuşu, her öpücüğü ruhunun derinliklerine kadar işlemişti. Uçmak gibiydi. Yeniden doğmak gibi. Ve şimdi dengesini kaybetmiş, kararsız hissediyordu. Düşünmek için zamana, anlamlandırmak için onun dokunuşundan uzakta bir zamana ihtiyacı vardı.

"Onu çok gizli bir şekilde sorgulayabileceğinden hiç şüphem yok, Cassa." Bir elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirirken sert bir nefes verdi, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ipeksi tellerin tekrar yerine düşmesini sağladı. "Sadece Walt'u tanıyorum. Eğer Danna ve Myron bu işe bulaşmışlarsa, onları koruyacaktır. Ve eğer onlar bu işin içindeyse, hiç şüphe yok ki o da öyledir."

"Dikkatli konuşacağım," dedi. "Ama onunla konuşacağım."

Masaya doğru ilerledi ve elektronik not defterini çantasına koymadan önce hızlıca kutusuna yerleştirdi. Burada oturup beklemek yapabileceği bir şey değildi. Bu odadan çıkmak zorundaydı.

Cabal'ı tepeden tırnağa okşama ihtiyacıyla arasına biraz mesafe koydu.

Elleri onu okşama isteğiyle karıncalanıyordu. Sadece ona dokunmak. Ve bunun nereye varacağını çok iyi biliyordu.

Vücudu bu düşünceye tepki olarak ısınmaya başlamıştı bile. Görünüşe göre ona dokundukça, onun tarafından dokunuldukça daha fazlasını istiyordu.

"Buradan bensiz gideceğini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu, ses tonunda ve onu izlerkenki ifadesinde bir eğlence vardı.

Cabal erkek kibrini kişileştirmişti. Bunu görebiliyor, ondan aktığını hissedebiliyordu. Onsuz gideceğini düşünebilirdi, hatta onsuz gitmek isteyebilirdi ama ona göre böyle bir şey olmayacaktı.

Bu noktada onunla birlikte olmasının onsuz olmasından daha iyi olacağına karar vermiş olması çok iyi bir şeydi. İnatçıydı ve işini seviyordu ama şu anda sahip olduğu bilgilerle işlerin tek başına onun için biraz fazla tehlikeli olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

"Aslında senin de geleceğini az çok tahmin ediyordum," diye cevap verdi umursamazca. "O yüzden hadi Bengal. İşe koyulalım."

Adamın kısılmış gözlerini ya da bakışlarındaki erkek öfkesini kaçırmadı. Madem onun erkek tavrına katlanmak zorundaydı, o zaman kadın ayarlamalarını kabul etmeyi öğrense iyi olurdu. Bu kadar basitti.

Odadan çıktıklarında, "Biliyor musun Cassa, egomu okşama konusundaki bu tutkunu tartışmamız gerekecek," dedi.

"Gerçekten mi?" Ona dönüp bakarken sesindeki kahkahaya engel olamadı. "Biliyor musun Cabal, ben de tam egom hakkında aynı şeyi düşünüyordum. Bana uzun bir tartışma gibi geldi. Bunun için sabrın olduğundan emin misin?"

Arkasından çıkardığı ses mırıltı ile hırıltı arasındaydı. Neredeyse bir beklenti.

Tuhaf, diye düşündü, Kedi Cinsi erkeklerin eşleri için mırladıklarını duymuştu, normalde seksten sonra. Henüz tek bir mırıltı bile duymamıştı. Ve işte bunu dört gözle bekliyordu.

Yakında başka bir tartışma daha yapabilirlerdi. Bunu zihnine not etti.

Devam etmek istediğın gibi başla. Erkekler söz konusu olduğunda annesi ona hep bu öğüdü vermişti. Her yüzleşmeyi tart ve bir erkeğe boyun eğip istediğini yaptırmaya karar vermeden önce yıllarca bununla başa çıkabileceğinden emin ol. Çünkü ona bir santim verirsen bir mil alırdı. Ya da Cabal'ın durumunda, bir eyaletler arası yol.

Handan çıktıklarında, onu normalde kolluk kuvvetleri ya da Breed aracı olarak tanımlanan siyah Raider'a götüren adamın elinin sırtının küçük yerleştiğini hissetti. Yüksek profilli, dört tekerlekten çekişli araç normal yol kullanımı için derecelendirilmişti, ancak arazi verimliliği için tasarlanmıştı.

Gerekirse neredeyse bir ağaca tırmanabileceğini sık sık duymuştu. Irk İşleri Bürosu araçları severdi.

Anahtarsız giriş kumandasıyla kapıyı açtıktan sonra Cabal onun koltuğa çıkmasına yardım etti. Adamın elinin kalçasının dışını okşayışını ya da ona attığı ateşli bakışı kaçırmadı. Belki de bu küçük gezintiyi biraz daha içeride oyun oynamak için ertelemesi gerekip gerekmediğini merak etmesi için yeterliydi.

Bu düşünceye neredeyse gülecekti, aynı zamanda neredeyse baş döndürücü bir coşkunun içinde dolaştığını hissediyordu. Kendini mutlu hissediyordu. Ve neden böyle hissettiğine anlam bile veremiyordu.

Bunun önceki geceyle bir ilgisi vardı. Onu kucağına aldıktan sonra sarılma şekli, ona sarılırken başını öperken dudaklarının verdiği his.

Dün gece onun yanından hiç ayrılmamıştı. Onu bırakmamıştı. Ona, görevdeyken genellikle kendisini etkileyen o tanıdık yalnızlık ürpertisini hissetme şansı vermemişti. Kolları güçlü, iri vücudu sıcaktı. Ve Cassa neredeyse el üstünde tutulduğunu hissetmişti.

Güzel bir duyguydu. Belki de bir aptalın rüyasıydı, çünkü Cabal'la paylaştıkları geçmişî düşününce sonsuza dek mutlu olacaklarına ancak bir aptal inanabilirdi. Ama güzeldi. Tatmin ediciydi.

Adam sürücü koltuğuna geçip kapıyı arkasından kapattığında, adamın ona attığı bakışı yakaladı ve gülümsemesini dizginlemek zorunda kaldı. Bu

kendinden memnun bir gülümseme olurdu. Çünkü bakışlarında şimdiye kadar hep sahip olduğu o tam erkek özgüveni yoktu. Sanki onun hakkındaki düşüncelerini ya da ilişkilerini sorguluyormuş gibiydi.

Dudakları gülerek bir yorum yapmak için ayrılmıştı ki, araçtan garip bir bip sesi gelmeye başladı.

Önce Cabal'ın yüz ifadesini gördü. Tam bir inançsızlık.

"Siktir! Çık dışarı!" Bir nefesle diğer nefes arasında kapıyı açıyor ve onu dışarı itiyordu.

Tökezleyen ve adrenalini vücudunda dolaşan Cassa, ayağa kalkıp koşmaya başlamadan önce dizlerinin üzerine çöktü.

"Cabal!" Akıncı arkasından patlarken onun adını haykırdı.

Şok edici, yakıcı bir ısı dalgası onu yere fırlatırken, dumanlar yuvarlanmaya ve havayı kalınlaştırmaya başladı. Lastik gıcırtilarını, alarm seslerini duyabiliyordu, saniyeler önce kaba eller kollarına yapıştı ve tekrar savruldu.

Çığlık atıyor, tekmeliyor, ısırmaya çalışıyor, kelimenin tam anlamıyla metal bir zemine çarparken ve bir kapı çarparak kapanırken tutuşla mücadele ediyordu.

Kendini dizlerinin üzerine itip saçlarını yüzünden geriye doğru savururken öksürmek, ihtiyacı olan oksijeni içeri çekmek için mücadele ederken duman hâlâ ciğerlerini dolduruyordu.

Hareketi hissettiğinde dehşet içinde dalgalandı. Bir saniye içinde binlerce izlenim ona saldırdı. Bir minibüsteydi -dizlerinin altındaki soğuk metal zemin, havanın soğukluğu, içeriinin nemli kokusu. Gölgeydi, kapalıydı. Pencere yoktu ama yalnız değildi.

Gözleri minibüste kendisiyle birlikte oturan adama takılana kadar içeriyi taradı. Uzun, koyu kahverengi saçlar, koyu kahverengi gözler ve koyu bir ten. Tüm mütevazî rengine rağmen, yüz hatları akılda kalıcı ve hatasızdı. Saf Aslan Irkından geliyordu. Onu Cash Winslow'un öldüğü bankta bıraktığı resimde görmüştü. Onu başka resimlerde de görmüştü. Jonas'ın önceki gece gösterdiği videolarda. Yirmi iki yıl önce Sevgililer Günü gecesi öldürülen Kedigiller sürüsünün resimleri.

"Kabal seni öldürecek," diye fısıldadı kısık sesle.

Dudakları hafifçe eğlenen bir sırıtışla kıvrıldı. "Umurunda değil mi?" Onun umurundaydı.

"Umurumda olması için hayatta olmam gerekir Bayan Hawkins," dedi, sesi yırtık pırtıktı. İnsandan çok hayvandı. "Ve ikimiz de biliyoruz ki, ben gerçekten hayatta değilim. Değil mi?"

Ölü bir adamın yüzüne bakıyordu.

Hanın otoparkında öfke kükremeleri yankılanırken, Raider'ın yıkımından dumanlar yükseliyordu. Alevler yanan araçtan sıçradı, kuru çıra aradı ama bulamadı. Alevler kaldırıma, caddeye ve diğer tarafta akan nehrin nemli kıyısına sıçradı.

Konuklar handan dışarı fırladı. Sirenler küçük kasabada çığlık çığlığa yankılanırken, Breedler çeşitli noktalardan koşarak Jonas'a raporlar yağdırdı, Jonas binadan hızla çıkarken onu Rule ve Lawe izledi.

Cabal, orada olmadığını bildiği eşini bulmak için duman bulutunun içinde mücadele etti. Aracı duymuştu, çığlıklarını duymuştu. O kaçırılmıştı. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu ve bu bilgi adamın etinin hemen altında yaşayan kaplanı öfkelenirdi.

"Aziz Laurents, yaralanmışsınız." Irklardan biri ona doğru koştu, ona elini sürmeye cüret etti.

Cabal saf ilkel öfkenin sessiz hırıltısıyla ona döndü. Irk geri çekilirken içinde tatmin duygusu kabardı. Diğer adamın ne gördüğünü biliyordu. Başka bir zaman olsa bundan nefret eder, onu saklamak için hayvanla savaşırdı. Şimdi onu serbest bıraktı, alnından başlayıp gözünü, burnunu ve karşı yanağını kesen koyu çizginin bir anormallik olduğunu biliyordu - hayvan ete çok yakın öfkeleniyor, canavarın ruhu adamı ele geçiriyordu. Umurunda değildi. Hayvanı serbest bıraktı. Adam zayıftı. Cevapları ararken düşmanlarının yaşamasına izin vermişti. Cevap ararken eşinin tehlikeye girmesine izin vermişti.

intikam için. Artık değil. Kan dökülecekti. Düşmanlar ölecekti. Bu günün bir bedeli olacaktı.

"Cabal. Geri çekilin." Jonas'ın emri uzaktan gelen bir komuttu ve bölgeyi incelerken, kokuları içine çekerken, onları ayırırken görmezden geldi.

Aracın kokusunu biliyordu. Daha önce sadece tek bir yerde kokusunu aldığı bir şeye dair bir ipucu vardı. Şerifin evi. Danna Lacey tarçın kokularına düşküncü. Sahip olduğu küçük evde tarçın kokusu ağırdı. Minibüste daha hafifti ama bu kokuya aşina olduğunu kanıtlamaya yetiyordu.

Siren sesleri yaklaştıkça başını kaldırdı. Şerifin kruvazörü ilk yanaşan oldu. Cabal bakışlarını kısarak aracın çarparak durmasını ve Danna Lacey'nin araçtan atlamasını izledi.

İlk başta hiç şaşırmadım. Bilgi vardı. Gözlerinden burada neler olduğunu bildiği anlaşılıyordu, sonra bunun yerini şok aldı ve bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Bir ambulans ve itfaiye araçları geldi. Jonas, Rule ve Lawe'un hızla arkasından geldiklerinin farkında olarak ona doğru ilerlerken pek aldırış etmedi.

"Cabal. İyi misin?" Şimdi gerçek bir şok vardı. Gafil kişi kaplanın kanıtını yüzünde gördüğünde her zaman bir şok yaşardı.

Cevap vermedi. Omzundaki kanı, etindeki yarığı hissedebiliyordu. Oradaydı. Ölümcül değildi. Bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi.

Ölümcül bir öfkeyle dişlerini gösterdi. Bu onu bu kadını öldürmekten alıkoymayacaktı.

İrklar etraflarında toplandığında, eli dışarı çıktı ve parmakları kadının boğazına dolanarak onu arabanın kenarına çarptı.

Ona zarar verecek kadar değil. Erkek zayıftı; hayvanın onun yalancı boğazını parçalamaktan başka bir şey istemediği yerde o merhametliydi.

"Eşimi geri ver." Emri basit tuttu. Sözcükler eskisi kadar kolay değildi, hele ki o hırıltılar

göğsünden.

"Çek onu üzerimden Jonas." Sesi sertti ve ona bakarken korku doluydu.

Dehşet ve suçluluk kokuyordu. Ve onun kanını istiyordu. Tadına bakmak, parmaklarının üzerinden aktığını hissetmek ve eşinin şu anda hissettiği korkunun, onu kışkırtan bu kadın tarafından on kat hissedildiğini bilmek istiyordu.

"Ben. İstiyorum. Benim. Eşimi." Kükremesi çirkin ve öfkeli bir sestti.

Jonas'ın tepkisini gördü, etrafındaki Irklardan yayılan temkinliliğin kokusunu aldı.

Tanrı yardımcısı olsun, kendisi de dehşete düşmüştü. Tek düşünebildiği Cassa'ydı. O da korkmuş olmalıydı. Onu kurtarmasını bekliyor olacaktı. Onu kurtaracaktı. Ya da onun kayboluşuna karıştığından şüphelendiği herkesi öldürecekti.

"Eşin bende değil," diye hırladı, tırnakları adamın bileklerini tırmalıyordu. "Bırak beni Cabal. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Cabal, bırak onu," diye tısladı Jonas onun kulağına. " çekilin.

Şimdi." Öfkeyle hırlayarak yönetmene döndü.

"Şimdi, Cabal!" diye bağırdı.

"Sen geri çekil." Geri çekildi, öfkesi buza, ilkel, vahşi bir kararlılığa dönüştü. "Siktir git. Artık oyun yok, Jonas. Bir daha olmaz. Onu kendim bulacağım."

Döndü ve otoparkı koşar adımlarla geçti, meraklı seyircileri görmezden gelerek hana geri döndü. Odasına gitmesi gerekiyordu. Silahlar ve gerekli malzemeler Raider'da yok edilmişti ama daha fazlası vardı. Bir göreve asla ek silahları olmadan gitmezdi.

Jonas, Lawe ve Rule onu takip etti. Beklediğinden fazlası değildi. Jonas'ın oynaması gereken oyunlar vardı ve bu oyunları oynarken onu hayatta tutmak Rule ve Lawe'un . Yine de Cabal'ın eşiyle oynamaya devam ederse daha fazla yaşayamayabilirdi.

"Cabal, kızın bindirildiği minibüs takip ediliyor," diye bilgi verdi Jonas, onu odasına kadar takip ederken. "Şu anda peşinde bir ekibimiz var, yakından takip ediyorlar. Yakında yerini tespit edeceğiz."

"Şimdi." Cabal dolabın kapısını açtı ve daha önce yanında taşıdığı spor çantasını çıkardı.

"Cabal, şu anda buna sahip değiliz," diye tersledi Jonas. "Tanrı aşkına, eğer siz çiftleşmiş piçler böyle delirmeyi bırakmazsanız, sizi vurmaya başlayacağım."

Lawe, Rule'a "Hatırlat da enfeksiyon kaparsam Jonas'a söylemeyeyim," diye mırıldandı.

"Daha iyisi, enfeksiyon kapma," diye homurdandı Rule. "Aptalca davranmaya başladığında seni kendim vurmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Cabal ihtiyaç duyacağı silahları çıkarmadan önce buz gibi bir kayıtsızlıkla onlara baktı. Mühimmat ve şarjörlerle dolu bir sırt çantası vardı. Bir uyluğuna bir hançer, diğerine de bir tabanca bağladı. Dolabın arkasından hava koşullarına dayanıklı çantasında sakladığı tüfeği çıkardı ve kayışını başının ve omzunun üzerinden geçirerek sırtında rahatça durmasını sağladı.

Jonas öfkeyle, "Lanet olsun Cabal, bu işi hallettik," diye küfretti. "Bu işi doğru şekilde halledelim."

"Senin yöntemin mi demek istiyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde.

Jonas ona, "Genellikle doğru yol budur," diye bilgi verdi.

Cabal başını yavaşça salladı. "Bu sefer olmaz Jonas. Bu dostum değil. Seninkini istediğin kadar görmezden gelebilirsin. Ben kendiminkine sahip çıktım." Durakladı, acı ruhuna yayılıyordu. "O beni sahiplendi."

Odadan çıkarken üç adamın yanından geçip gitti.

Watts'ın Glen Ferris'e ulaşacak zamanı olmamıştı; Cabal onun bu kaçırma olayıyla bir ilgisi olduğunu düşünemiyordu. Onu hapishaneden kaçırın ekipteki Coyote casusu ilk iş olarak bunu rapor ederdi.

Onu kim kaçırdı?

Bir zamanlar avlanmaktan ve öldürmekten başka bir şey bilmeyen bir gölge, ölümcül bir şekilde eğitilmiş bir hayalet gibi sessizce handan dışarı süzüldü.

Hanın dışında hâlâ devam eden kargaşanın kenarlarından kayarak Jonas'ın adamlarını ve olmayanları tespit etti.

Ortama uyum sağlamak için iyi eğitilmiş ama kokularını sandıkları kadar iyi engelleyemeyen üç ırk vardı. ırkların kokusunu engelleyen ve sadece insan kokusunu bırakan ilacı nereden bulmuşlardı? Cassa'nın onlara verdiği ilaç Sanctuary'de test edilmişti. İçindeki hormonlar, insan kokusunu engellemek için geliştirilmişti.

Irklar, insanlar değil. Cassa'da görüldüğü gibi insanlarda da tüm kokuları engellemişlerdir.

Irklar ise başka bir hikayeydi. İlaç sadece insan kokusu bırakıyordu ve Irklar içindeki insan kokusunun baskı altında sık sık değiştiği biliniyordu.

Hanın üstündeki tepeden izlerken, şerifin   Irk'a doğru incelikli bakışlarını gördü. Ondan emir alıyorlardı. Onları o yönlendiriyordu.

Gözlerini kısımış, duyuları onu izliyordu. Danna Lacey çiftleşmiş bir dişiydi ama belli ki eşi ölmüştü çünkü eşinin kokusu artık Danna'nın üzerinde neredeyse hiç hissedilmiyordu. Jonas'ın bulmayı başardığı bilgilere göre, eşi Myron James'in eşinin öldüğü gece öldürülmüştü.

Cassa'nın sözde arkadaşı olan muhabirden bahsetmişken, James arabasını hanın otoparkının uzak köşesine park edip yavaşça indi.

şerif Lacey ona baktı. Yüzünde korku ve kararsızlık vardı. Gelen Irklar gibi o da hâlâ etrafına bakınıyordu.

Cabal Jonas'ın infazcılarının itfaiyecilerle konuşmalarını ve rapor doldurmalarını izledi. Tıpkı onun gibi izleyen başkaları da vardı. Ama patlama Irkları ortaya çıkarmıştı. İzleyen başka kim varsa artık kaç kişi olduklarını biliyordu ve büyük olasılıkla onları da tanımlamıştı.

Irkların Irklara karşi çalıştığı düşüncesi damarlarını buzla doldurdu. Bunlar akal değildi, Aslan ve Jaguar'dı ve eğer yanılmıyorsa, aşağıda bir de Puma Irkı vardı. Bunlar Büro'ya ya da Sığınak'a kayıtlı olmayan adamlardı.

Bu da onları hedef haline getirdi.

Birisi onun eşini kaçırmıştı ve birisi bunun bedelini ödeyecekti. Kız zarar görürse Tanrı hepsinin yardımcısı olsun.

Düzine'nin öldürülen üyelerinin anıları zihninde canlandı. İfadelerindeki dehşet, ölmeden önce çektikleri acı. Cash Winslow nefes almak için savaşırken ölmüştü. Orada

ölümünde merhamet yoktu. Tamamen intikamcı bir nefret vardı.

Cassa acı çekiyor muydu?

Bu düşünce onu acı içinde bıraktı.

Ona söylememişti. Başını iki yana salladı. Ona, kızın içini ısıttığını söylememişti. Yıllardır içini dolduran buzun onun dokunuşuyla çözülmeye başladığını.

Ona söylemek istemişti. Dün gece ona sarıldığında. Yumuşak nefesleri göğsünü okşarken ve parmaklarının uçları beline sürtünürken, ona kendisi için ne ifade ettiğini söylemek istemişti.

Göğsünde gürlemek isteyen mırıltıyla savaşıırken, kelimelerle savaştı, onları geri tuttu, çünkü ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ve şimdi gitmişti, korkmuştu, ondan alınmıştı. Ve ona söyleyemedi.

O ne yapmıştı? Kendi gururu ve inatçılığı yüzünden onca yılını boşa harcamıştı. Watts'ın eylemleriyle hiçbir ilgisi olmadığını her zaman biliyordu ama onu kendi zayıflığı olarak görmesi onu geride tutmuştu.

Bunun yüzünden. Çünkü onu kaybetme düşüncesi onu içten içe yok ediyordu. Mücadele edemediği, ruhunun o buzlu köşesine geri itemediği bir şekilde onu yiyip bitiriyordu. Çünkü buz diye bir şey kalmamıştı. Cassa onu ısıtmış, eritmiş, taş gibi sert olduğunu bile fark etmediği kısımlarını yumuşatmıştı.

Öpüp yalarken onun çizgileriyle gurur duymasını sağlamıştı. Ellerinin her yumuşak dokunuşuyla, ona dokunduğunda fısıldadığı her özlem çılgılığıyla bir erkek olmaktan, bir Cins olmaktan gurur duymasını sağlamıştı.

Ona nasıl dokunduğunu bilmiyordu ve bu onun hatasıydı. Onun hayatı için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. O patlamaya doğru geri sayımı duyana ve onu kaybedebileceğini fark edene kadar kendini bile tanııyordu.

Onun eşiydi. Onun kalbiydi.

"Cabal, bana iletişim bağlantısını kullandığını söyle." Jonas'ın sesi kulağına yerleştirdiği güvenli bağlantı üzerinden geldi.

"İzliyorum," diye cevap verdi neredeyse sessizce. "Lacey'den sessiz bir şekilde talimat alan üç kayıtsız Irk var. James görüş alanında, şimdilik sadece izliyor."

Jonas, "Onları da izliyoruz," diye rapor verdi. "Ayrılırken tespit edildiniz mi?"

"Olumsuz."

"Patlama sırasında kendilerini göstermeyen iki infazcım var. Mordecai ve Tarek Jordan. Konumunuz nedir?"

Tek "yakın" oldu.

Jonas acı acı küfretti. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var Cabal."

Cabal acı bir ifadeyle, "İhtiyacın olan şeyin canı cehennem," dedi. "Ben ne yaptığımı biliyorum. Sizden talimat ya da emir almaya ihtiyacım yok, Müdür Bey."

Artık canına tak etmişti. On yıl boyunca Jonas'ı takip etmiş, onunla birlikte çalışmış ve adama büyük saygı duymasına rağmen, arkadaşının hayatını kendi hayatı dışında kimsenin ellerine emanet etmemiştir.

Jonas ona yumuşak bir sesle, "Onun kimin elinde olduğunu bilmiyoruz, Cabal," diye hatırlattı. "Hayır, ," diye kabul etti. "Ama onu nasıl yakalayacağımızı bildiğimden eminim. öğren."

Ve nereye gideceğini biliyordu. Kimi bekleyeceğini.

Bağlantıyı keserek bulunduğu yerden ayrıldı ve dağa doğru yürümeye başladı. Şerifin evi yaklaşık yirmi mil uzaktaydı. Bir Bengal Irkı için kolay bir koşu. Kendi ruhunu kurtarmak için yarışan bir adam için kolay bir koşu.

Arkadaşı.

◆ BÖLÜM ◆

"Sana dokunmak zorunda kalmak istemiyorum. Bengal'le çiftleştiginizi ve bunun acı verici olacağını biliyorum. Bu yüzden sizden işbirliği yapmanızı ve kabine kendiniz girmenizi isteyeceğim."

Cassa, Patrick Wallace'ın isteğini iletmesinin ardından uzun süre ona baktı. Onda ölü bir şey yoktu. Yaşıyordu, nefes alıyordu, işkence gören ve çok tehlikeli bir oyun oynayan bir adamdı.

"Bunun için öldüğünü görmekten nefret ediyorum," dedi usulca. "Şimdi gitmeme izin ver. Cabal'ı arayacağım ve o benim için gelecek. İntikamcı bir melek gibi bu dağı yırtıp geçecek."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bu noktada hiçbir şey Aziz Laurents'in elinde kalmayacak." Omuzlarını hafifçe silkti. "Ben de planıma devam edebilirim."

"Peki bu plan ne?" Bu kısmı merak ediyordu. Bunu henüz tam olarak çözememişti.

Onun yanından uzanıp minibüsün kapısını açtı ve onu soğuk dağ havasına ve kaba bir kulübenin önüne maruz .

"Seni kabine girmeye zorlamayayım," diye tekrar rica etti. "İkimiz de senin acı çekmenden hoşlanmayız."

Kabaca nefes alarak açık kapıya baktı.

"Beni öldürecek misin?" Onun gözlerine baktı, önce buz gibi, sonra pişmanlıkla titreyen gözlerine.

"Size zarar vermeyeceğim Bayan Hawkins," dedi ona sessizce. "Niyetim asla bu değildi."

"O zaman beni neden kaçırdın?" diye sordu.

Aslında minibüsün sınırlarını terk etmekten ve kapılarının hemen dışında bekleyen kabinin yabancı bölgesine girmekten korktuğunu itiraf etmekten nefret ediyordu.

Ona bilerek bakarken derin bir iç çekti. "Seninle bir anlaşma yapalım. Minibüsten in ve kulübeye gel. Bunu kafeinsiz kahve ve çikolatalı kek eşliğinde tartışacağız."

Neredeyse gülümsüyordu. Irklar çikolatayı severdi. Bir şekilde neredeyse daha az tehditkâr görünüyordu. Tam olarak değil ama neredeyse.

Ölüm­cül derecede tehlikeliydi. Bunu yüzünde, gözlerinde, sesindeki teslimiyette görebiliyordu. Ölmeyi umursamayan bir adamdı ve bu onu diğerlerinden daha tehlikeli yapıyordu.

Titreyen ellerini ceketinin ceplerine saklayarak yavaşça minibüsten çıktı. Açık kulübenin kapısına doğru yavaşça ilerlerken botlarının topuklarının altındaki çakıllar ıtırdadı. Lanet , bir kulübenin sıcak sınırları yerine darağacına gidiyormuş gibi hissediyordu.

Derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve eşikten geçerek oldukça ev gibi, tertemiz bir mutfağa girdi. Ocağın üzerinde bir tencere vardı. Yanılmıyorsa acı biber. Odanın ortasında uzun bir masa duruyordu, üzerine kareli bir örtü örtülmüştü. Pencere­ler koyu renk panjurlarla kaplıydı ama modern aletler ve iyi cilalanmış ahşap zeminler ona buranın iyi bakılmış bir oda olduğunu gösteriyordu. Büyük olasılıkla bir ev.

"İçeri gelin, Bayan Hawkins."

Walt Jameson başka bir odadan içeri girdiğinde irkilerek sıçradı, kasvetli ifadesi mutfağa doğru ilerlerken ağırdı.

"Dur tahmin edeyim, Myron ve Şerif Lacey çok geride değiller, değil mi?" diye sordu, onun önerdiği gibi yapıp odaya girerken.

Onun arkasında Patrick ve minibüsü kullanan genç Breed içeri girdi. Kapı arkalarından kapanıp kilitlendi ve onları aniden daha tekinsiz görünen bir evin sıcaklığına hapsetti.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Walt, ocağa doğru ilerleyip tencerenin içindekileri karıştırdıktan sonra ona döndü.

Kareli bir gömlek, kot pantolon ve botlar giymiş, Glen Ferris'te o sabah olduğu kadar arkadaş canlısı ve mütevazı görünüyordu. Onun durumunda, görünüş kesinlikle aldatıcıydı.

"Görüyorum ki Patrick'le tanışmışsın." Onu kaçıran kişiye başıyla selam verirken sesinde bir şefkat vardı. "Onun arkasında da Keith var. Sana iyi baktıklarına inanıyorum."

"Onlara çok fazla güvenme," diye önerdi. "Beni ciddi şekilde rahatsız ediyorlar."

Walt şaşkınlıkla arkasına baktı, sonra dudaklarından hafif bir kıkırdama . "Evet, böyle küçük bir alışkanlıkları var."

"Bu durumda ölümcül bir alışkanlık olacak," diye onu bilgilendirdi. "Cabal'ı bilirsin, Walt. İkisini de öldürecek."

Walt başını iki yana salladı ama yüzü teslimiyetle kaplanmıştı. "O zaman hepimizi öldürecek." Elini masaya doğru sallarken derin bir iç çekti. "Otur. Sana yiyecek bir şeyler getireyim, belki biraz da kahve, sonra konuşuruz."

Masaya ilerledi ve oturdu, ancak önüne konan yiyecek ve kahveyi görmezden geldi. Bunun yerine önce Patrick ve Keith'in, sonra da Walt'un oturmasını dikkatle izledi. O sessizce onları izlerken onlar çili yemeğine yumulmakta ya da kahvelerini içmekte bir sakınca görmediler.

"Watts Virginia'da." Patrick'in kafası yemeğine verdiği sabit konsantrasyondan kalktı. "Almanya'daki o tesiste yakalandığından beri Orta Doğu'da bir hapishanede tutuluyor. Jonas Wyatt'ın evcil mahkûmlarından biri."

Kaşları kalktı. Onun dışında herkes bu hapishaneyi biliyor muydu? "Ben de yeni öğrendim." Elleri kucağında kenetlendi. Neredeyse

sinirden ve korkudan titriyordu. Bu küçük kasabada işlenen cinayetler burada başlamıştı. Belki de üç adam da bu cinayetlere karışmıştı. Soğukkanlı ve kana susamışlardı. Merhametsizce.

Patrick başını salladı. "Başka seçeneğimiz olmadığı sürece size zarar vermeyeceğiz Bayan Hawkins." Gözleri artık sertti. Yapmak zorunda kalırsa yapardı, ona verdiği mesaj buydu. Eğer işbirliği yapmazsa.

"Cabal işe Myron ya da Danna'dan başlayacak," dedi yumuşak bir sesle. "Onlara zarar verecek, Bay Wallace. Myron benim arkadaşımdı; onun başına böyle bir şey gelmesini hiç istemem. Ama gitmeme izin vermezseniz, hiçbir şey onu durduramaz."

"Myron bu planın içerdiği riskleri biliyordu," dedi ona sessizce. "Umarım Bengal'in ikisinden birine zarar bir bedeli olacağını biliyordur."

Zarar görebilirdi. Breed'in satır aralarını okumakta gittikçe ustalaşıyordu.

"Peki neden bana şu dahiyane planınızın ne olduğunu söylemiyorsunuz?" Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve üçüne de ters ters baktı. "Sakın bana Douglas'ın benim için geleceğini düşündüğünüzü söylemeyin?"

Patrick'in gülümsemesi ince ve acımasız bir hal aldı. "Sence yapacak mı?"

Bu düşünce karşısında gözlerini devirdi ve ona sabit bir şekilde baktı.

"Sen sadece bir dikkat dağıtıcısın," diye itiraf etti sonunda. "Ve biraz da sigorta. Jonas'ın Watts'ın kaçmasına yardım eden ekipteki Çakal Irkı'ndan birinin tasmaı var. Ben sadece o tasmayı gevşettiğinden ve Watts'ın kafasını biraz gevşettiğinden emin olmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Bu işe yaramayacak. Cabal'ın dikkati dağılmayacak."

"Watts'ı değil, seni arıyor." Patrick omuz silkti. "Jonas hem Cabal'ın kıcını kurtarmaya hem de Watts'a yetişmeye ve Düzine'nin katilini aramaya çalışıyor." Sırıtişı kendi kendini küçümsüyordu. "O ben oluyorum tabii ki."

"Elbette," diye mırıldandı sandalyesinde arkasına yaslanıp onu izlerken. "Ve sen sadece Watts'ı öldüren kişi olmak istiyorsun."

"Hayır, Bayan Hawkins, Ölümcül Düzine'nin sonuncusunun kimliklerini Watts'ın yalancı boğazından söküp alacak kişi olmak istiyor."

Topallayarak odaya giren Glen Ferris'in eski belediye başkanını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları şokla aralandı.

David Banks'in uyluğundan ayak bileğine kadar uzanan bir bandaj vardı. Yüzünde iyileşmekte olan yaralar vardı, giydiği bol tişörtün altından bandajlar belli oluyordu ve koltuk değnekleriyle topallayarak ilerlerken, başına gelen şeyin neredeyse ölümcül olduğunu görmek kolaydı.

Patrick'le yüzleşmek için koltuğunda sarsıldı. "O da Düzine'nin bir parçasıydı."

Patrick yavaşça başını salladı. "Öyleydi."

"Ve o burada mı? Neden bana burada neler döndüğünü tahmin ettirmeyi bırakıp sadece söylemiyorsun? Çünkü soru sormaktan ve hiçbir cevap alamamaktan bıktım usandım."

"Bu muhtemelen benim hatam." David kendini masanın diğer ucundaki sandalyeye bıraktı ve bacağını önüne doğru uzatırken yüzünü buruşturdu.

Walt oturduğu yerden kalktı ve David'in önüne koymadan önce bir kase acı biber ve bir fincan kahve daha aldı.

"Bu Walt," diye iç geçirdi Cassa'ya dönüp bakmadan önce. "Ölümcül Düzine gerçek piçlerdi. Konsey ve Irklar hakkında bilgi toplayan küçük bir FBI ajanı grubunun parçasıydım. İlk kurulduklarında Düzine'ye sızmayı başardım. Brandenmore ve Engalls ilk başta grubu finanse etti, çünkü araştırma için Irklar istiyorlardı. Konsey, Düzine'ye belli sayıda canlı numuneye, ya canlı Irkları ya da artık özgür olmadıklarının kanıtı olarak kafalarını iade etmeleri koşuluyla izin verdi."

Cassa eliyle ağzını kapatarak dehşet içinde ona baktı.

"Burada ne yaptığımı kimseye söyleyemezdim çünkü kime güvenebileceğimi asla bilemezdim. O sırada, Irk Özgürlüğü Topluluğu'ndan Konsey'e bilgi gönderen biri vardı. İnsan mı yoksa Irk mı olduğunu bilmiyordum, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve işimi yaptım. Ancak benim çıkarlarım her zaman Irkları korumaktan yanaydı."

Yüz ifadesi acıyla, kederle çarpılmıştı.

"Sevgililer Günü gecesi ne oldu?" diye sordu.

David başını salladı. "Bir Çakal Irkı vardı. Genç bir tane. Yugoslavya'daki laboratuvarından kaçmayı başarmış ve buraya gelmeyi başarmıştı. Ama yol boyunca peşinde Konsey askerleri vardı. Yaralıydı, ateşi vardı. Sonunda Glen Ferris'e ulaşp Walt'la bağlantı kurmayı başardığında çocuk neredeyse ölmek üzereydi." Walt'a başıyla işaret etti. "O yeni bir genetik tasarımdı. Bize verilen tüm bilgi buydu. Konsey onu geri almak için çaresizdi. Casuslarından onun burada olduğuna dair bir haber aldıklarında Dozen'ı çağırdılar."

Walt ve Patrick'e baktı. "Onlara bir uyarı göndermeye çalıştım ama engellendi."

Patrick oturduğu yerden kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Ellerini cama dayayarak David devam ederken dışarıya baktı.

"Tuzağa düşürüldüler. O gece avın olduğunu bile bilmiyordum. Son dakikada haber almışlar ve ben şehirde değildim. Olsaydım ..." Sıkıca yutkundu. "Çok şey değişirdi."

"Kocan Myron'un eşine tecavüz edip öldürdü." Patrick'in sesi tonsuzdu. "Avdan önce kulübemi buldular. Coyote'ye dağlarda eşlik etmeye çalışırken eşimi öldürdüler ve çocuğumuzu vücudundan ayırdılar. Doğum sancısı çekiyordu. O ve ebenin ikisi de öldürüldü." Omuzları gergindi, sesi duygu yüklüydü. Kadına döndüğünde gözleri güneşten kararmış bedeninin derinliklerindeki konyak alevleri gibiydi. "Kocanız çocuğumun nereye götürüldüğünü biliyor. Bir laboratuara götürülmedi. Hayatta olduğu bile rapor edilmedi. Brandenmore ve Engalls ona sahip değildi. Watts ve Düzine'den diğer üç kişi onu sakladı. Oğlumun nerede olduğunu bilmek istiyorum. Yaşıyor mu, öldü mü? Bayan Hawkins, ben bileceğim ya da Douglas Watts hiç hayal kadar acı çekecek."

Sesinde öfke zonkluyordu. Buz gibi keskin bir öfke, kadının sırtından aşağı ürpertiler gönderiyordu.

"Neden Jonas Wyatt'la temasa geçmedin?" diye sordu, sesi kalındı. "Neden ona söylemedin? Sana yardım edebilirdi."

Walt başını salladı. "Bu Wyatt'ın kavgası değil. Bizim savaşıımız. Dozen bizim adamlarımızı öldürdü. Patrick'in eşini ve küçük kardeşini. Kardeşi Danna'nın eşiydi. Dostlarımız ve sevdiklerimiz Bayan Hawkins. Burası Sığınak değil. Ve Tanrı adına, kendi intikamımızı alırız."

Walt'un yüzünü şimdi öfke kaplamıştı, öfke ve keder. Başını salladı ve duygularını burnundan geri çekti. Gözyaşı yoktu; içindeki yakıcı öfke her türlü nemi kuruturdu, diye düşündü Cassa. Artık kan ihtiyacından başka bir şey kalmamıştı.

"Sana ne oldu?" diye sordu David'e.

Boğazından acı bir kahkaha kaçtı. "O gece kaçırılan çocuk hakkında yanlış kişiye soru sormak gibi bir hata yaptım. Yaklaşık altı ay önce, Düzine benim peşime düştü. Ryan Damron üyelerden birkaçının ismini almayı başarmıştı. Bilgileri ve kanıtları bana getiriyordu. Ama yalnız gelmedi. Elam March ve bir Coyote askeri de onunla birlikteydi. Beni öldüreceklerdi Bayan Hawkins. Damron bana ihanet etmişti."

Walt, "David eskisinden daha akıllıydı," diye homurdandı. "Bana geldi. Patrick'i aradım ve Keith'le birlikte o toplantıyı izlediler."

"İşte o zaman ellerimde onların kanını hissetmekten hoşlandığıma karar verdim." Patrick'in gülümsemesi sert ve acımasızdı. "Yıllardır onların kimliklerini arıyordum. Watts'ı bulduğumda onlara sahip olacağım. Çocuğumu bulacağım ve sonra diğerlerini de öldüreceğim. Bu Wyatt'ın ya da St. Laurents'ın savaşı değil, sizin de değil Bayan Hawkins."

"Ama beni bunun içine sen çektin," diye hatırlattı ona öfkeyle. "E-postaları, hapları sen gönderdin ve beni buraya sen çektin. Bunu inkâr etme."

"Aynen öyle yaptım." Birden karşısında durdu, elleri masanın üzerindeydi, gözlerinde öfke parlıyordu. "Eşinin dikkatini dağıtmak için. Senin tek görevin buydu. Onu benim lanet yolumdan uzak tutmak. Ama sen yine de gidip cevaplarını almaya karar vermek zorundaydın. İş oluruna bırakamazdın."

"Saçmalık." Ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. "Bu işin peşini bırakmayacağımı biliyordun. Bu hikâyeyi ortaya çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordun."

Kaşları kalktı. Dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrılması, ondan uzaklaşırken suçlamasının doğruluğunu kanıtlıyordu. Manipüle edici piç.

"Başarısız olabilirim." Doğruldu, ona bakarken tam boyuna ulaştı, bakışlarında bir kez daha ürperti vardı. "Eğer başarısız olursam ve burada işlenen cinayetler tüm dünyaya sızarsa, o zaman nüfuz sahibi birinin gerçeği bilmesini isterim." Başını yorgunca salladı. "İrkları halkın gözü önünde yok etmek benim arzum değil, Bayan Hawkins."

"Yardımlarını istemiyorsan Wyatt'ı neden yanına çektin?" Daha sözünü bitirmemişti ve onun açıklamasını da pek umursamadı. "Neden pisliğinizi temizlemeyi ona bıraktınız?"

"Çünkü yapacağımı biliyordum." Sanki Jonas'ın arkasını temizlemek zorunda kalması onun hiç önemli değilmiş gibi kolayca omuz silkti. "Ve Watts'ın nerede tutulduğunu bilen biri varsa o da Wyatt'tır. Hayatta olduğunu biliyordum. Konsey aleyhine çok fazla söylenti çıktı, çok fazla bilgi ortaya çıktı, bunu sadece o bilebilirdi. Wyatt'ın Watts'ı aldığını biliyordum ve onu istiyordum. Wyatt'ı bu işin dışında tutmanın hiçbir yolu yoktu."

"İrklar ve onların düzenleri," diye iç geçirdi. "Bir hata yaptın Patrick. Kendi kibrin ve kana olan ihtiyacın seni yok edecek."

"Zaten öyle," dedi basitçe, ciddiyetle. "Yıllar önce, Ms. Hawkins. Bunu yıllar önce yaptılar."

Cabal, Şerif Lacey'nin evini çevreleyen ormana, Şerif tam arabasını garaj yoluna çekerken girdi. Myron James arkasından yanaştı, arabasından inip kapıyı öfkeyle çarparken yüz ifadesi öfkeyle buruşmuştu.

"Bunu yapmayacağını söylemişti." Saniyeler içinde Şerif'in yüzüne baktı, solgun yüzünde çiller göze çarpıyordu. "Neler oluyor lan?"

"Bunu o yapmadı." Kadın adamın omuzlarını geriye iterek ondan uzaklaştı ve ona ters ters baktı. "Benim bölgemde böyle çılgınca bir şey yapmadan önce bana söylerdi."

"Sana onun kontrolden çıktığını söylemiştim," diye tartışmaya devam etti Myron. "Bunu başka kim yapabilirdi Danna? Cassa'yı böyle kaçırarak başka kimse yok. Başka hiç kimse bu kadar deli olamaz."

"Deli", Cabal'ın eşini elinden almak bir yana, ona dokunmaya cüret eden herhangi bir adam için iyi bir tanımlamaydı.

"O bunu yapmazdı." Danna öfkeyle başını arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

Cabal yaklaştı, evin içinde ilerledi ve onlar içeri girerken dikkatle dinledi.

"Bunu başka kim yapmış olabilir Danna?" Myron bağırdı, sesinde yoğun bir öfke vardı. "Onun yaptığını biliyorsun."

"Uydu telefonuna cevap vermiyor. Yine." Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Rand ve Jason sahadaydı, onlar da ondan haber alamadı. Kimse ona ulaşamıyor."

Danna'nın sesinde şimdi bir korku notası vardı.

"Tanrım! kontrol ettim. Orada da yok." Myron durakladı. "Kulübe , Danna. Her şey. Cehennem gibi boş."

Binadan korku ve hüznün kokusu sızarken evi sessizlik kapladı. Sanki onun yasını tutuyorlardı.

"O iyi." Danna buna inanmak için mücadele ediyordu. Cabal onun sesinden bunu duyabiliyordu. "İyi olmak zorunda, Myron."

Myron uzun hiçbir şey söylemedi.

"Walt'u aradın mı?" Danna sonunda sordu. "Daha önce ona ulaşamadım."

"Cevap vermiyordu," dedi Myron. "Ve David de elinde. Eğer Walt ve David kayıpsa, Düziné'nin geri kalanı onun hâlâ hayatta olduğunu anlamış olabilir. Eğer anladılarsa, o zaman hapi yuttu demektir."

Cabal sessizce hırladı, kapı kolunu kavradı ve yumuşak bir hareketle kapıyı açıp şerifin mutfağına adım attı.

Danna kendi silahına uzanırken bile silahını onlara doğrultmuştu.

"Şimdi, bunu yapmak istemeyiz Şerif," diye söylendi. ikisinin de solgunluğunu izledi.

Ne gördüklerini biliyordu. Yüzündeki çizgiler ve şimdi vücudundan aşağıya doğru uzanan diğer çizgiler. Genetiğinin izleri ancak içindeki hayvan ön plana çıktığında ortaya çıkıyordu. Öldürücü bir öfke onu sardığında. Ve şimdi kana ihtiyacı vardı. Öldürme ihtiyacı.

Cabal bir adım öne çıkıp silahını kılıfından çıkarırken Danna elini silahından çekti.

"Yani Banks yaşıyor mu?" Geri adım attı. "Ve iyi kalpli Walt onunla ilgileniyor." İkisine de sert bir gülümsemeyle baktı. "Onu nerede saklıyordu?"

Danna ve Myron birbirlerine baktılar, kokuları ve yüz ifadeleri korku doluydu.

"Hadi ama, kan dökülmesini minimumda tutalım. Birinizi incitmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Danna başını salladı. "Senin eşin onda değil Cabal. Olsaydı bunu bilirdik. Rick ona saldırmayacağı konusunda ısrarcıydı. O sadece senin dikkatini dağıtmak için buradaydı."

"Dikkatimin dağıldığını düşün." İnce ince gülümsedi. "Şimdi, Walt'un kulübesi nerede? Beni onu aramak zorunda bırakma. Bu hoşuna gitmezdi."

sonuçlar doğurur ve onlar da doğurmaz."

"Cabal, biz bu işe karışmadık." Danna'nın sesi korku ve sinirle kırıldı. "Bu planlanmamıştı."

Dudağını öfkeyle kıvrarak kaldırdı ve ağzının bir tarafındaki köpek dişlerini ortaya çıkardı. Yüzündeki çizgiler öfkesiyle karardı, ancak zar zor kontrol altına alınabildi.

Myron'a dönmeden önce ona "Bugün ölmek istiyor musun şerif?" diye sordu. "Kızlarının büyüdüğünü ve kendi çocuklarının olduğunu görmek istiyor musun? İstersen bunu görecek kadar yaşamayacağından emin olabilirim."

Bundan emin olacaktı. Uzun yıllar boyunca geride durmuş ve eşini inkâr etmişti. Kibirden, inatılıktan, her ne sebeple olursa olsun. Artık onu sahiplendiğine göre, onu kaybetmek istemiyordu. Hiçbir sebeple. Özellikle de haydut bir Irk'ın intikam açlığı yüzünden.

Başını çevirip evin etrafına baktı ve yavaşça içine çekti. şerifin evindeki tarçın kokusunu artık zar zor duyabiliyordu. Daha önce buraya geldiğinde de duyularını yakalayan aynı kokuydu bu. Cassa'nın kaçırılması sırasında havada tespit ettiği kokunun aynısı.

"Rick kim?" şerife döndü, isim zihninde tanımlayabileceği olası Irklar için süzölüyordu.

Danna bu ismi duyunca hızla nefes aldı, belki de bu ismi kullandığını şimdi fark etmişti. Başını yavaşça salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Rick," diye düşündü, aklına bir resim geldi. Cash Winslow'un öldüğü nehrin kıyısında bulunan bir resim. Ölmüş olması gereken bir Breed'in resmi.

"Patrick Wallace?" Gözbebeklerinin aniden büyümesi üzerine gözleri kısıldı. Yalan söylemek için eğitilmemişti. O iyiydi. Hem de çok iyiydi. Ama hâlâ bir amatördü. Kolayca okunabilir ve kolayca kandırılabilirdi. "Nerede o, artık ölmediği belli olduğuna göre?"

Danna gözlerini dikerek ona baktı. "Patrick Wallace yirmi iki yıl önce öldü."

Cabal başını eğip ona baktı, sonra doğruldu ve öfkeyle kadının suratına kükredi. "Nerede o?"

Yalanı hissedebiliyordu. yalancıyı hissettiğinde tanırdı.

"Aman Tanrım." Dehşet içinde koşturuyordu; kokusu neredeyse boğucuydu.

"Geri çekil Danna." Cabal onlara doğru ilerlerken Myron kendi bedenini kullanarak Danna'nın önüne geçti. "Bak Cabal, bir bok bilmiyoruz!" diye bağırdı. "Arkadaşına her ne olduysa, bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Walt Banks'in nerede olduğunu bilmiyoruz, Rick'in de nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Rick kim?" diye hırladı Myron'ın yüzüne.

"Patrick Wallace," diye dürüstçe cevap verdi. "Ama laboratuvarlarda Azrail olarak biliniyordu."

Cabal şaşkınlık ve şok içinde neredeyse gözlerini kırptırarak ona baktı. Azrail otuz yıldan daha uzun bir süre önce kendisini, diğer altı Irkı ve asker ve bilim adamlarından oluşan bir laboratuvarı öldürmüştü. Libya'da bir cehennem çukurunda yaratılmıştı. Aslan genetiği, eski, kanlı bir firavunun soyundan geldiği söylenen genç bir kadının genetiğiyle çaprazlanmıştı.

Azrail'in yaratılmasında kullanılan her DNA dizilimi kusursuzdu. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. O onların ödülüydü. Onların ölümü olmuştu. Yabani ateş yüzünden kendi ölümü olduğuna inanılıyordu.

"Azrail," diye mırıldandı Cabal. Yaşadığı dönemde Irklar arasında bir efsaneydi. Ondan daha kanlı ya da daha acımasız bir Irk olmamıştı.

İkisini de uzun uzun süzdükten sonra uzanıp önce Myron'un uydu telefonunu kemer klipsinden çıkardı, sonra da onu geçip Danna'ninkini aldı.

Arama kaydını açarak başını salladı ve mırıldandı. "Amatörler."

Numaralar açıkça gösteriliyordu ve ona ihtiyacı olan her şeyi veriyordu.

Telefonları görev pantolonunun dar cebine sokarken soğuk bir şekilde gülümsedi. "Güzel bir ziyaret oldu ama artık gitme vaktim geldi."

İkisini de bayıltmak konusunda hiçbir tereddütü yoktu. Ya öldürecekti ya da öldürecekti ve içindeki öldürme isteği şimdiden sert ve hızlı bir şekilde yükseliyordu.

Baygın olduklarından emin olduktan sonra çantasından iki basınç şırıngası ve bir şişe yatıştırıcı çıkardı. Bir süre dışarıda kalmaları gerekiyordu. Sebep olacakları parazitlerle uğraşacak ne zamanı ne de sabrı vardı.

Şerifin bağlarını kullanarak onları bileklerinden ve ayak bileklerinden bağladı ve mutfakta yerde yatar halde bıraktı. Eğer ikisinde de zerre kadar akıl varsa, kurtulmaları uzun sürmezdi. Ama bu ona yapması gereken şeyi yapması için yeterli zamanı verecekti. Zaten bir süre uyuyacaklardı.

Cabal evden çıkarken iletişim bağlantısını yeniden devreye soktu ve Jonas'ın bağlantısına giden güvenli hatta geçerken uydu telefonlarını tekrar serbest bıraktı.

Jonas ölümcül bir kararlılıkla, "Seni bulduğumda öldüreceğim," diye söz verdi.

"Senin daha büyük bir sorunun var. Azrail yaşıyor."

Bağlantı boyunca karanlık ve tehlikeli uzun bir sessizlik oldu. "Bu mümkün değil," diye cevap verdi Jonas sonunda, sesi soğuktu.

"Onun

Olay yerinde DNA tespit edildi."

Cabal ona, "Alonzo'yu bulduğumuzda bu cinayetlerin sana Azrail'i hatırlattığını kendin söylemiştin," diye hatırlattı. "Çünkü bunlar onun öldürdükleri. Liderlik ettiği altı ırkın da onunla birlikte burada olduğundan şüpheleniyorum. Irklarınızın bir muhasebesini yapmalısınız, Direktör. Burada her türlü sorun ortaya çıkmaya başlıyor," diye alaycı bir şekilde sözlerini tamamladı.

"O Azrail değil." Jonas yine inkâr etti. "O öldü, Cabal. Bu her kimse onu taklit etmekte çok iyi bir iş çıkarıyor. Başka bir şey var mı?"

Cabal başını salladı. Jonas Azrail'in dışarıda bir yerde olduğunu kabul etmek istemiyordu çünkü o ırkı kontrol etmek mümkün olmayacaktı.

"Sanırım sana ölüm tanrımızın uydu telefon numarasını vermek kötü bir fikir olur," diye söylendi. "İzini sürebileceğini umuyordum ama sanırım artık bu küçük angarya işi halledebilirim."

"Seni acı çektirerek öldürmek zorunda bırakma beni Cabal," diye uyardı Jonas onu ve bu boş bir tehdit değildi.

İrk İşleri Bürosu'nun müdürüne karşı tam anlamıyla haydutluk yapmanın bir bedeli olacaktı. Bu genellikle akıllıca bir hareket değildi. Ancak bu durumda Cabal'ın yapabileceği tek hamle buydu.

"Üzgünüm, Müdür Bey. Bazı şeyler sonuçtan daha önemlidir." Jonas'ın Azrail'in gerçekten öldüğüne dair ısrarını düşünürken bağlantıyı kesti. Müdür, Irklar söz konusu olduğunda hiçbir şeyin kesin olmadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Son birkaç yıl içinde öldüğüne inanılan ancak canlı olduğu ortaya çıkan çok sayıda Irk olmuştu. Azrail'in gerçekten de hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek Cabal'ı şaşırtmayacaktı.

Şerifin evinden uzaklaşarak çantasından küçük uzaktan uydu dedektörlerinden birini çıkardı ve uydu telefonunu ona taktı. Numaraları bir kez daha açarak, aradığı haydutun büyük olasılıkla o olduğunu düşündüğü numarayı seçti. En sık aranan numarayı.

Cihazı tekrar deri tutucuya yerleştirdikten sonra ormanın içinden geçerek kulübeye girmeden önce tüfeğini ve büyük çantasını sakladığı alana doğru yürüdü. Aradığı yeri yakında bulacaktı. Onu bulduğunda, eşini kaçıranı da bulmuş olacaktı.

Kasları gergindi ve çok ihtiyaç duyduğu kontrolü elinde tutmak için savaşırken öfkesi hâlâ kanında dolaşıyordu. Şimdi hayvanı serbest bırakmanın, katilin avlanmasına izin vermenin zamanı değildi. Adam şimdilik kontrolü elinde tutmak zorundaydı. Eşi güvende olana kadar. Sonra hayvan intikamını alabilirdi.

Cassa zarar gördüyse Tanrı hepsine yardım etsin. Dünya üzerinde onları kurtarabilecek hiçbir güç yoktu. Danna Lacey, Myron, Azrael ya da her kimse, fark etmezdi. Cassa zarar görürse, Cabal'ın yaşamak için hiçbir nedeni kalmazdı.

Bu düşünce karşısında neredeyse duraklıyordu. Laboratuvarların cehennemi varoluşunda onu ayakta tutan tek şey her zaman yaşamak olmuştu. Hayatta kalmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Gururunun çoğu öldüğünde, onları kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını anladığında, o zaman bile hayatta kalmak her şeyden önemliydi.

Cassa onun dünyasında yaşamıyorsa, nefes almıyorsa, o zaman bir parçası olmak istemediğini fark etmek alçakgönüllülüktü.

Durdu, sert ve derin bir nefes aldı ve göğsünü, boğazını tırmalayan duygularla savaştı. Tanrı yardımcısı olsun, onun kokusunu almak, sesini duymak, yaşadığını bilmek...

Bilmemeye dayanamıyordu. Acı çekip çekmediğini merak ediyordu. Eğer Azrail yaşıyorsa, o zaman onun acı çekmesini umursamayacak tek Cins oydu. Eğer onu bir tehdit ya da bu oyunda bir piyon olarak gördüyse, o zaman acı çekmesi, ağlaması umurunda olmazdı. Eğer masumsa. Onun için hazırladığı plandan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Eğer durum buysa, Cabal için kanından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Azrail ölüm tanrısı olabilirdi ama Cabal onun ölmesini sağlayacaktı.

Şerifin evine yapacağı ziyaret için sakladığı erzak deposuna ulaştığında, çantasındaki izleme ünitesinin uyluğuna değen sessiz titreşimini hissetti. Dudaklarını soğuk ve sert bir şekilde kıvrarak gülümsedi ve cihazı çıkardı.

Ve işte oradaydı. Aradığı uydu telefonunun yeri. Ve dua etti, eşinin yeri.

◆ BÖLÜM ◆

"Rick, Danna ve Myron'a ulaşamıyorum." Walt birkaç saat sonra mutfağa geri döndüğünde çatılmıştı. "Birkaç dakikada bir arıyorlardı, sonra birden kesildi. Şimdi de onlara ulaşamıyorum."

Patrick lavabonun üstündeki açık pencereden döndü, bakışları hemen Cassa'ya yöneldi, gözleri sertleşti ve soğudu.

"Keith." Odanın diğer tarafında sessizce bekleyen Breed'e döndü. "Rand ve Jason'la bağlantı kur. Kontrol etsinler."

Keith uydu telefonunu çıkarıp aramayı yapmadan önce başını salladı. Konuşurken sesi alçaktı, duraksamalarla doluydu ama yüzünde çok az ifade vardı.

"Ona haber veririm," dedi sonunda Patrick'e dönmeden önce. "Gözetim altındalar," diye rapor verdi. "Hâlâ devam etmelerini istiyor musun?"

Patrick ona tekrar baktı, sanki bu onun suçuymuş ya da bu konuda bir şey yapabilirmiş gibi. Sonunda yavaşça başını salladı. "Devam et ve bana rapor ver."

Keith bağlantıyı kesmeden ve küçük telefonu kot pantolonunun cebine koymadan önce emri ilettili.

"Eğer o onlara zarar verdiyse, sen de zarar vereceksin," dedi soğuk bir ifadeyle. "Onlara elini sürmeden önce bunu biliyordu."

"Eğer eşin kaçırılsaydı, ne yapardın?" diye sordu ona. "Kime zarar verirdiniz? Bu işte sana yardım ettiklerinde riski biliyorlardı."

"Ve onlara karşı saldırmanın risklerini biliyor." Omuzlarını ağır bir şekilde kaldırdı. "Öyle olsun."

olsun.

Cassa bu ifade karşısında başını salladı. Bu, Irk dünyasının her zaman anlayamadığı bir parçasıydı. Gerçi şimdiye kadar anlaması gerektiğini biliyordu. Bazı açılardan insan psikolojisinden çok da farklı değildi ama bazı açılardan da birbirlerinden çok farklıydılar.

İstese de istemese de Patrick Wallace ve Cabal arasında bir piyundu. Cabal'ın arkadaşlarına saldırmaması için bir sigortaydı ve aynı zamanda Patrick tekrar öldürürken Cabal'ın uygun bir şekilde meşgul kalması için bir sigortaydı.

"Douglas öldükten ve oğlunu bulduktan sonra ne olacak?" diye sordu ona. "Geriye ne kaldı, Patrick?"

Ona hemen cevap vermedi ama omuzlarının sertleştiğini gördü, onu duyduğunu ve sorunun etkili olduğunu anladı. "Dört tane daha var," diye sonunda. "Eğer Jonas öldürmezse sonra işi bitireceğim."

"Jonas?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Seni öldürmesi konusunda endişelenmen gereken kişi Jonas mı?"

"Beni öldürebilecek tek kişi Jonas," dedi hafif bir eğlenceyle. "Bengal'iniz iyi Bayan Hawkins; hem de çok iyi. Ama o ilkel bir Bengal değil. O gömülü bir Bengal."

"Gerçekten mi?" Soru alaycı bir şekilde ifade edilmişti. "Yani iki farklı Bengal türü mü var?" Bu onun için yeni bir şeydi.

Sonra ona geri döndü. "Her İrk türünde vardır." Elini kaldırdı, parmaklarını esnetti ve Cassa tırnaklarının altından uzayıp çıkan pençeleri izlerken midesinin neredeyse kazındığını hissetti.

"Ben ilkel bir Aslan İrkliyim." Gülümsedi. "İnsan tırnaklarının her iki yanındaki deri kıkırdaktan başka bir şey değildir. Tırnağın altında bir pençe vardır. Bu gerçekten de oldukça ilginç bir durum, ancak bilim insanları ve var olan birkaç ilkel için oldukça kafa karıştırıcı. Acı yok, ama bazen, pençeler kullanılmazsa, geri çekilme sırasında biraz kan oluyor. Sonuç olarak, bu gerçekten oldukça şaşırtıcı. İlkel Aslanların bu yeteneğe sahip olduğu kaydedilmiştir. İlkel Bengallerin av sırasında özellikle yüzlerinde çizgilerini sergiledikleri söylenir. Enselerindeki küçük tüyler kalınlaşır, koku alma duyuları keskinleşir, buz gibi olur. Kaçmadan önce laboratuvarında bir tanesinin öldürüldüğünü görmüştüm. Gerçek bir öfkeyle savaştı. Birkaç Coyote askerinin yanı sıra eğitilmiş pitbulları da alt etti. İnanılmaz bir manzaraydı."

Kulağına korkunç geliyordu. Zalim ve korkunç. Ve bu adam bunun inanılmaz bir manzara olduğunu söylemişti.

"Ama geri çekilebilir pençeleri yok mu?" diye sordu. Cabal'ın çizgilerini görmüş, saklamaya çalıştığı hayvanı hissetmişti.

"Öyle." Başını salladı. "Tüm ilkel Kedi Irkları geri çekilebilir pençelere sahiptir."

Ondan uzaklaştı. Cabal'ın geri çekilebilir pençeleri yoktu, bunu biliyordu. En azından sanmıyordu. İtiraf etmeliydi ki ona bu konuda bir şey sormamıştı.

"Jonas ilkel biri," diye açıkladı Patrick. "Çok az kişi bunun farkında ve o da kesinlikle halkın bilmesini istemez. Ama o üremek için yaratıldı. Yeni bir ordunun damızlığı olmak için." Bunun üzerine kıkırdadı. "O doğuştan ilkeldi."

"Jonas'ı tanıyor musun?" Tekrar ona döndü ve yüz ifadesini inceledi.

Patrick omuz silkti. "Jonas'ı biliyorum. Genetiği hakkında dolaşan söylentileri ve kendim kaçmadan önce bilim adamlarının ne üzerinde çalıştığını biliyordum. Araştırmaya başladığımda kim ve ne olduğunu anlamak zor olmadı."

"Bu işe başlamadan önce Jonas'ı araştırmışsın. Cabal'ın yanı sıra," diye tahmin etti.

"Yaptım." Başını salladı. "Rule Breaker ve Lawe Justice'in yanı sıra." İsimlere bakıp sıırttı. "Onlar bile tam olarak beklediğiniz gibi değil. Mordecai, Jonas'ın tasmayla tuttuğu Çakal, bildiğinden daha tehlikeli. Çakallar her zaman açık sözlü değildir, bilirsiniz, sadakatlerini gösterdikleri kişilere karşı bile."

Başını iki yana salladı. "Ve hepsini yeneceksin öyle mi?"

"Hepsini yenmek zorunda değilim," diye iç geçirdi. "Sadece Watts'ı bulmalıyım. Muhtemelen şu anda şehirdedir. Acaba seni soracak ? Jonas'ın onu hapiste tuttuğu yıllar boyunca sevgili karısını unuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç şüphesiz," dedi onunla alay ederek. "Özellikle de gerçekten evli olmadığımız gerçeğini düşünürsek."

"O da vardı." Başını salladı. "En azından Cabal ile nerede durduğunu biliyorsun. Boşanma yok. Ve 'ölüm bizi ayırana dek' sözü yepyeni bir anlam kazanıyor, öyle değil mi? Eşin öldüğünde, senin de bir parçan onunla birlikte ölür." Bir erkeğin karısına karşı olan hislerine ait olmayan bir acılık vardı. Ya da onun

dostum. Neredeyse bir nefret vardı, soğuk, sert bir saf kızgınlık çekirdeği.

"Masum kanı sana çekici geliyor mu Patrick?" diye sordu ona. "Bu yüzden mi oyunlarında bir masumu kullanmaktan çekinmiyorsun?"

"Masum diye bir şey yoktur," diye homurdanarak pencereye döndü, belli ki esintiyi ve dağdan gelen kokuları değerlendiriyordu. "Ve masumiyet de yoktur. Biz sadece varmış gibi davranıyoruz."

Cassa bu ifadeyi savunmak için dudaklarını araladı ama o konuşmaya başladığında Patrick'in kemerindeki uydu telefonu zorunlu olarak öttü.

Telefonu çekip çıkardı, kontrol etti, dudaklarını alaycı bir şekilde büktü, sonra çevirip açtı. "İyi akşamlar, Douglas. Sesini duymak ne güzel." Cassa'ya döndü, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Aslında o elimde." Durakladı. Dinledi. Yüz ifadesi karardı. "Takas mı? Pekâlâ. Karınız için istediğim bilgi. Nerede buluşmak istersiniz?"

Dehşet verici bir an boyunca korkunun içinde çağıladığını ve bundan kurtulma umudunun azaldığını hissetti. Oğlu hakkında bilgi almak için onu takas edecekti. Onu, ikisinin de onu öldüreceğini bildiği bir adamla takas edecekti. Douglas'ın onun hayatta kalmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Tanrım, Cabal neredeydi?

Douglas Watts önce elindeki uydu telefonuna, sonra da kendisini Jonas Wyatt ve Cabal St. Laurents'ın on bir yıldan fazla bir süredir tuttuğu hapishaneden kurtaran Coyote ekibinin komutanına baktı.

İrklardan nefret ederdi. Ne tür oldukları ya da Genetik Konseyi'ne sadık olup olmadıkları önemli değildi. Onlardan düpedüz nefret ederdi.

H. R. Alonzo bunu mükemmel bir şekilde ifade etmişti. Onlar insanlığa karşı bir iğrençlikti. Bilim adamlarının aklına her ne geldiyse

bu yaratıkları kontrol edebileceğini bilmiyordu.

Şimdi genel nüfusa karışıyor, insanlarla, Tanrı'nın yarattığı kadınlarla *çiftleşiyor* ve onlara ırkları yaratan DNA'yı bulaştırarak insanlık dışı küçük canavarlar yaratıyorlardı.

Breed kullandığı izleme cihazının ekranına bakarken komutana "Çağırıyor takip edebildiniz mi?" sordu.

Breed başını yavaşça salladı. "Sinyal sekiyor. Doğrudan bir hat değildi." Cihazı katladı ve zeytin yeşili görev pantolonunun cebine koydu.

Douglas yavaşça nefes aldı. Derin derin. Sabırlı ol, diye kendini uyardı. Kaçışı ayarlayan Konsey bağlantısı, bu Çakalların itaatkârlığı eskiden Çakalların anladığı gibi anlamadıkları konusunda onu uyarmıştı.

Hepsini öldürün, diye düşündü. Yapmaları gereken şey buydu.

Dişlerini sıkarak bacaklarına baktı ve onları tekrar hareket ettirdi. En azından bundan biraz tatmin olmuştu. Bacaklarındaki metal destekler onlara güç veriyordu ve kaçışından hemen sonra yerleştirilen sinirsel disk ona hareket ve his veriyordu.

Kahretsin, yine erkek olmuştu. Hatta azmıştı bile. Douglas'ın ölümünü garantilemeye çalıştığı gece o orospu çocuğu St. Laurents onu omurgasından kazıkladığından beri ereksiyon olmamıştı.

Keşke o aptal sürtük Cassa olmasaydı. Tanrım, onunla gerçekten evlenmediği için çok mutluydu. Kadın bir tuğla kadar aptaldı. İyi bir sevişme bile değildi. Gerçi biraz çaba iyi biri olamazdı. Küçük namuslu.

Bu düşünce karşısında homurdandı. Bahse girerim bir dahaki sefere sikini içine soktuğunda o küçük kıcını oynatacaktı. O Bengal'le çiftleşmek. Bu düşünceye neredeyse kıkırdıyordu. Çiftleşmeyi ve bunun bir kadına neler yaptığını, başka bir erkeğin dokunuşuna nasıl tahammül edemediklerini duymuştu. Hatta bunu bizzat görmüştü. Yirmi iki yıl önce, bu küçük kasabanın dağlarında. Birine tecavüz etme zevkini tatmıştı. Kadın çığlık atmıştı. Acı içinde çığlık atmıştı. Yalvarmış ve bir dişi aslan gibi onunla dövüşmüştü. Ve sonunda, ölmüştü. Taşdığı küçük hayvanı kaybedene ve kollarında ölene kadar onu becermişti.

Cassa'yı da böyle becerecekti. ılık atana, alayana, dvşene ve yalvarana kadar sikecekti. Ve eğer St. Laurents'ın yavru kedilerini taşıyorsa, onunla işi bittiğinde onları taşımadığından emin olacaktı.

Yavaşça hareket ederek ayağa kalktı, bacaklarında hissettiği hoş acıyla neredeyse inliyordu. Cerrah, son on bir yılda kaybettiği kasları yeniden kazanmasının biraz zaman alacağı konusunda onu uyarmıştı. Ama bu olacaktı. Bacaklarını geri almıştı, erkekliğini geri almıştı.

Ve işemesi gerekiyordu.

Bu his bile neredeyse coşku vericiydi. Yakında eski haline dönecekti ve döndüğünde bunu tüm dünyaya anlatacak, onlara Irkların vahşetini gösterecekti.

Douglas Watts'ın öldüğünü bildirmişlerdi. Sadece canlı olarak değil, düşmanlarına yaptıklarının ve onlara karşı olanları maruz bıraktıkları dehşetin kanıtıyla ortaya çıktığında dünya şaşırmayacak mıydı?

"O halde onlarla vadide buluşuyoruz?" diye sordu komutan, sesi ürpertici bir kibarlıkla.

"Benim ayarladığımı duyduğun şey bu değil mi?" Douglas homurdandı, keşke yapabilmesi gerektiği gibi o piçi tokatlayabilseydi.

Çakal ona, "Etraflarında Büro devriyeleri var," diye hatırlattı. "Buluşmanın orada yapılacağının belirtilmiş olması bunu değiştiremeyeceğimiz anlamına gelmez."

Hayır, vadi mükemmeldi. Neredeyse neşeyle ellerini . O ve arkadaşlarının Irkları pusuya düşürmek için bu vadiyi seçmelerinin bir nedeni vardı. Saklanacak pek çok yer vardı ve geçilecek o kadar çok yer de . Ölümcül Düzine'yi ve Douglas'ın kendisini öldürmeye cüret eden piç kurusu, taşralı bir hödükle uğraşmadığını öğrenecekti.

Yüce Tanrım, Phillip Brandenmore neden Glen Ferris'teki bu karmaşanın icabına bakmamıştı? Neredeyse bu kasabanın sahibiydi ama yine de Irklar burada yaşıyordu ve muhtemelen ürüyorlardı. Sıçanlar gibi. Ya da hamamböcekleri.

Breed komutanına "İşemem lazım," dedi. Lanet olsun, adını hatırlayabilseydi. "Adamlarını topla. Vadiye gittiler mi?"

"Adamlarım yerlerinde." Cevap kaba değildi ama kabalıktan da biraz uzaktı.

Douglas ona ters ters baktı. "Sana kimin para verdiğini unutma," dedi öfkeyle. "Eğer başarılı olamazsan, bir kuruş bile alamazsın."

Çakal'ın sırtışı alaycıydı. "Ve ben tamamen parayla ilgiliyim, dostum. Senin o beyaz kışının hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu."

Fury neredeyse Douglas'ı boğuyordu. O beyaz bir pislik değildi. Soy ağacını *Mayflower*'ın ötesine kadar takip edebilirdi. Kralların soyundan geliyordu ve bu piç kurusu onunla bu şekilde konuşmaya cüret ediyordu.

"Bana anıran bir ahmağı hatırlatıyorsun," diye alay etti Douglas. "Siz piçler eskiden yerinizi bilirdiniz."

Çakal buna güldü. "Sırtından bıçakla mı? Dostum, benim için canlı halin ölü halinden daha değerli olmasaydı, sırtından değil boğazından kan akıyor olurdu. Şimdi çişini yap da başlayalım."

Çakal kıkırdamaya devam ederken başını salladı. Bırakın küçük kahkahasının tadını çıkarsın. Sıradaki o olacaktı, Douglas kendi kendine söz verdi. Bu hayvanları öldürmek için eğitilmek isteyen pek çok saf kan topluluk vardı. Ve Douglas onları nasıl eğiteceğini biliyordu. Onları nasıl çalıştıracağını. Ve bu Coyote komutanı listesindeki ilk kişi olacaktı.

Brimstone bokunun kokmadığını düşünebilirdi ama Douglas ona daha iyisini gösterecek adam olacaktı. Çok yakında. Çok yakında.

Cabal, Jonas'a verdiklerinden sakladığı hapi geri aldı. Kokusunun insan tarafını yok etmeyecekti ama en azından Irk'ı gizleyecekti. Uydu telefonunun izini sürdüğü yerin rüzgar altında kalırsa zaten bir önemi kalmayacaktı.

Sadece Cassa'yı bulması gerekiyordu. Cassa'nın güvenliği sağlandıktan sonra Patrick Wallace'la ya da Cabal'ın şüphelendiği şekliyle Azrael'le ilgilenecekti.

Eğer iyi değilse Tanrı o piçin yardımcısı olsun.

Sırtındaki çantayı kaydırarak, aradığı yere giden yol boyunca uzanan alçak kayalıklardan birine tırmandı. Etrafından dolaşacak zamanı yoktu. Cassa hapların iki saat sürdüğünü söylemişti; bu süre yapması gereken şey için yeterli olmalıydı.

Uçurumun tepesinde kayarken, alçakta kalarak tepesinde dolaşan neredeyse sessiz heli-jet'in sabit uğultusunu dinledi.

Giydiği özel olarak tasarlanmış görev pantolonu onu aracın sahip olduğu termal görüntüden gizleyecekti. Pantolonun taşıdığı yer belirleyicinin bağlantısını keserek Jonas'ın onu heli-jet'in sahip olduğu özel radarda tespit edemeyeceğinden emin oldu.

Tepesinden geçerken Cabal ayağa kalktı ve hayvanların ya da yürüyüşçülerin dağda açtığı dar patikalardan biri boyunca hızla ilerledi. Uydu telefonunun yer belirleme işaretini sık sık kontrol etti ve hareket etmediğini fark etti. En azından henüz. Gerçi Jonas, Douglas Watts'ın kesinlikle hareket halinde olduğuna dair bir mesaj göndermişti ve bu Cabal'ı endişelendiriyordu. Çünkü Watts bu tarafa doğru geliyordu.

Görev kıyafetini bastıran hafif soğuğu ve etrafında dönmeye başlayan karı görmezden geldi.

Yükseltiyi aştığında, bir vadinin kenarına sürünerek geldi ve karanlıktaki en ufak ışık parıltısında gözlerini kısarak karşıya baktı.

Uydu telefonundaki takip cihazını kontrol etti ve aradığı kulübenin burası olduğundan emindi. Kendisine doğru esen kokuları içine çekerek izledi, Cassa'dan bir iz aradı ve soğuk esintide hiçbir şey bulamadı.

Daha yakına gitmesi gerekecekti ama kulübenin oturuş şekli ve vadinin konumu göz önüne alındığında, başka bir Irk'ı gözden kaçırmaması neredeyse imkânsızdı. Irk kokusu maskelenmiş olabilirdi ama hap gerçekten de insan kokusunun geçmesine izin veriyorsa, o zaman boku yemiş olabilirdi. Çünkü Azrael onun geldiğini fark edebilirdi.

Alçakta kalması gerekiyordu. Ne kadar alçakta kalırsa, esintinin onu ele verme ihtimali o kadar azalırdı. Rüzgâr dönüyordu ama şimdilik aşağı iniyor, kıvrılıyor ve vadinin kenarı boyunca hareket ediyordu. Eğer oldukları gibi kalırlarsa

Eğer oradaysa, kabine doğru ilerlemek için kullanabileceği dar bir hareket alanı olacaktı.

Rotasını çizerek, havalanmadan önce esintinin dinmesi için zaman tanıdı. Bir eliyle tüfeği sırtında sabit tutarken, genetiğinde var olan hızını rüzgârla yarışmak için kullanarak alçaktan koştu.

Kulübeye yaklaştıkça bir şeylerin ters gittiğini anladı. Breed'in kokusunu alabiliyordu; Walt Jameson'ın kokusunun yanı sıra David Banks'e ait olduğunu bildiği bir koku da vardı. Ama kokular taze değildi. Orada değillerdi.

Öfkeyle ön kapıdan içeri girerken Cabal'ın dudaklarından bir uluma koptu. Cam ve ahşap, tertemiz bir mutfağa çarptı. Ocakta acı biber, cezvede kahve vardı. Hepsi tazeydi. Cassa'nın kokusu masadaydı, oturduğu yerde el değmemiş bir kâse yemek vardı.

Ama Cassa yoktu.

"Seni pislik!" diye bağırdı. Öfke kanında ateş gibi yandı ve duyularını parçaladı, şimdi yüzünü ikiye bölen ve vücudundan aşağı akan çizgileri kararttı.

"Jonas," diye bağırdı iletişim bağlantısına. "Uydu telefonu sinyalinin takip kulübede değiller. Ne haltlar burada?"

Jonas bağlantıya doğru, "Watts hareket ediyor," diye homurdandı. "Lanet olası bağlantıyı açık tutarsan bunu bilebilirsin. Alonzo'nun cesedinin bulunduğu vadide hareketlilik var. Helikopterle içeri giremeyiz. Yaya olarak ilerliyoruz."

Cabal sorgulamak için beklemedi. Açıklık, şu anda bulunduğu yerden yarım saatlik zorlu bir koşu mesafesiydi. Arkasındaki uçurumdan atlarsa mesafe kısalabilirdi. Tabii yeterince hızlı tırmanabilirse.

Uçuruma doğru koşmadan önce bir an düşündü, hızlıca hesapladı. Ellerindeki deri eldivenler avuç içlerini koruyordu ama tırnakları geri çekilip altındaki güçlü pençeler taşı kavramak için dışarı fırladığında eldivenleri hiçbir şey koruyamazdı.

Dar uçurum yamacına tırmandı, kollarındaki ve bacaklarındaki tüm gücü kullanarak çıkıntılı taş ve onu çukurlaştıran aşınmış erozyonlar boyunca hızla ilerledi.

Birkaç dakika içinde tepeden atladı ve koşmaya başladı. Orořpu çocuğu, bu lanet olası giysiyle koşmaktan nefret ediyordu. Esintiýi hissedemiyor, kokusunu alamıyor, dostu düşmanı koruyucu dış giysisi olmadan hissedemediği gibi hissedemiyordu.

Bu olmadan da İrk ya da insan cihazları tarafından kolayca tespit edilebilirdi. Kumaş bazı kokuları engelliyordu; umarım aldığı koku önleyici ilaç İrk kokusunu tamamen engelleyecektir. Eğer şanlıysa, lanet olası şanlıysa, o zaman içeri sızabilirdi.

"Cassa görüldü Cabal. Yaşıyor. Grup içindeki casusumuzun bize ulaştırdığı bilgiye göre Patrick Wallace Watts'la bir anlaşma yapmış. Kayıp oğlu hakkında bilgi karşılığında Cassa'yı Watts'la takas ediyor."

"Hangi kayıp çocuk?" diye hırladı bağlantıya doğru.

"Sevgililer Günü gecesi katliamı," diye aktardı Jonas. "Düzine onu bulduğunda Wallace'ın eşi doğum sancısı çekiyordu. Ebe ile yalnızdı. Hem eşi hem de ebe öldürüldü. Çocuğu vücudundan kesilip alındı. Çocuğu Watts aldı. Wallace çocuğunu arıyor."

O zaman Jonas'a gelmeliydi. İstediği zaman Cabal'a gelebilir ve Wallace'ın kayıp çocuğunu bulmak için kullanabilecekleri her türlü kaynağı alabilirdi.

Hayır, bu adamın yaptığı delilikti. Öldürmüş, İrk topluluğunu riske atmış ve sonra da Cassa'yı bilgi karşılığında takas etmeye cüret etmişti.

O artık ölü bir adamdı, Cabal kendi kendine söz verdi. Cabal'ın böyle bir acımasızlığın hayatta kalmasına izin vermesine imkân yoktu.

Jonas, "Cabal, içeri giren bir ekibimiz var," diye onu bilgilendirdi. "Brimstone, Watts'ı hapishaneden kaçıran Çakalların komutanı. O ekibe dokunulmamalı. O Çakallar dost canlısı. Tekrar ediyorum, dost canlısılar. Çatışmaya girmeyin. Oroşpu çocuğu, seni inatçı Bengal. Burada ne halt ettiğimi biliyorum!" Cabal yanıt vermeyince Jonas sonunda hayal kırıklığı içinde bağırdı.

Angaje ol, kışına tekmeýi bas. O zaman onun yoluna çıkmasalar iyi olur. Brimstone'u gayet iyi severdi. Haven'daki Kurt topluluğuna katılan Çakalların ikinci komutanı, iyi bir adamdı. O

lanet olası iyi bir ırktı. Ama Cabal'ın yoluna çıkarsa, o zaman lanet olası iyi bir ölü ırk olacaktı. Bu kadar basitti.

◆ BÖLÜM ◆

Patrick Wallace ona dokunmadı, Cassa'nın bunu ona vermesi gerekiyordu. Kendisinin, Walt'ın, Keith'in ve David'in bindiği minibüste Cassa'ya nefes alabileceği bir yer bıraktı.

David tüm mesafeyi devam etmedi. Dağın çok aşağısında başka bir araçla karşılaştılar.

Cassa diğer araçtaki birkaç Breed'in David Banks'in dört çeker araca binmesine yardım edişini izlerken Patrick "Koruma," diye mırıldandı. "David'in elinde Düzine'nin şu ana kadar tespit edilen üyelerine karşı kanıt ve bilgi var. Son birkaç yıldır bu bir eleme süreci oldu."

Cassa döndü ve onun profiline baktı. Yüz ifadesi sessiz ve düşünceliydi. Göstergenin alçak ışığında yüzü gölgede kalmış, ona kasvetli, karanlık bir melek görünümü vermişti.

"Son dördün kimliklerini bulamayacaksın," dedi ona sessizce. "Cabal bunun için seni öldürecek Patrick."

İçi titriyordu. Korkunun içinden geçtiğini ve zihninde biriktiğini hissedebiliyordu. Cabal onu yakında bulmazsa, ki onu aradığını biliyordu, o zaman hapı yutmuştu. Douglas'ın onu ele geçirdiğinde ona ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi. O avlarla ilgili izlediği videolara bakılırsa, bu düşünmek bile istemediği bir şeydi.

Patrick başını yavaşça salladı.

"Eşim bana ve benimkilere o avcılara ihanet etti," dedi sessizce. "En iyi savaşçılarım katledildi. Sürümdeki dişiler ya öldürüldü ya da laboratuvarlarına geri gönderildi. O zaman öğrendim: Ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın. Benim sadakatim ölen sürüme ve hâlâ hayatta olanlara. Siz bir piyonsunuz Bayan Hawkins. Cabal da bir piyondur. Ve Watts bir ölüm olacak. Bu sonu nasıl gerçekleştirsem gerçekleştireyim, o öyle olacak. Yaşamamız ya da ölmemiz tamamen ne kadar zeki olduğunuza ve son on bir yılda nasıl savaşılacağını öğrenip öğrenmediğinize bağlı." Kadın gözlerini adama dikmiş bakıyordu.

burada merhamet olmayacaktı. Ona kendisi zarar vermek istemeyebilirdi ama zarar görürse bunun için ağlamayacaktı.

"Umarım bu, Kabal'ın katlanmanı sağlayacağı cehenneme değer," diye fısıldadı.

"Zaten katlandığımdan daha büyük bir cehennem yok." Aracını vitesle takıp minibüsü kenara çekmek için kullandığı geniş noktadan çıkarırken içini çekti.

Cassa bundan kaçmanın bir yolunu bulamazsa kendisini daha kötü bir cehennemin beklediğinden emindi. O ne demişti? Bundan sağ çıkabilmesi kendi zekâsına bağlıydı. Bununla tam olarak ne demek istemişti?

Walt uzun süredir kulağında tuttuğu uydu telefonunun bağlantısını keserken, "Rick, herkes yerinde," diye sessizce haber verdi. "Watts toplantı alanına doğru ilerliyor."

Patrick başıyla onayladı. "Keith?" Arkadaki Breed'e baktı.

"Yerinde." Keith sessizdi, sesi sertti. "Oyuncuların hepsi sahaya çıkıyor."

Minibüsteki gerilim şimdi daha da artmıştı. "Bunu yapma," diye tekrar fısıldadı.

"Ben bunu yapmak için doğmuşum," dedi ağır bir sesle. "Yaşamak ya da ölmek. Bu gece Watts ile bitecek."

Cassa, onlar dağların derinliklerine doğru ilerlerken minibüsün etrafında toplanan karanlığa baktı. Kar havada dönmeye başlarken çıplak ağaçlar rüzgârda dans ediyordu. Dışarıdaki soğuk aracın içine sızıyor, etine işliyor gibiydi.

Cabal'a ihtiyacı vardı. Ona sokulmak, onun sıcaklığını bir kez daha hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Ona söylemeliydi, diye düşündü. Ona bu çiftleşmenin kendisi için hayal ettiğinden çok daha fazla şey ifade ettiğini söylemeliydi. Yıllar boyunca ondan kaçtığını, tıpkı onun kendisinden kaçtığı gibi, çünkü korktuğunu. Çünkü ailesinin ölümünden dolayı onu asla affetmeyeceğinden korkmuştu.

Sadece gururu değil. O Irklar daha fazlasıydı: Onlar aynı anneden doğmuş, aynı genetikle yetiştirilmiş kardeşlerdi.

Onu seviyordu. Onu hep sevmişti. O gece onun gözlerinin içine bakarken, parmaklarının boğazına dolandığını hissederken

ve bakışlarındaki kehribar rengi öfkeyi görünce, merhameti de görmüştü. Kendi içindeki mücadeleyi. İçini yırtan öfke ne olursa olsun, ona asla zarar vermeyeceğinden emindi.

Onda en ufak bir iz bırakmamıştı. Tek bir parmak izi ya da çürük bile. Ona zarar vermemişti. Ona asla zarar vermeyecekti. O tek anda kalbinin bir parçası açılmış ve Cabal doldurmuştu.

Ve şimdi bunu sonsuza dek kaybedebilirdi.

Neredeydi? Gecenin içine baktı, onun orada bir yerde olduğunu biliyordu. Onu arıyordu. Onu kurtarmak için savaşıyordu. Yine de önce bir süreliğine kendini kurtarması gerekebilirdi.

Bunu yapabilirdi. Cabal'la her zaman hayalini kurduğu geleceğe sahip olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa. Ona duyduğu inancı ve güveni anladığını bilmeden bir saat bile yaşamak zorunda kalmamasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapabilirdi.

Bunu ona hiç söylemiş miydi? Söylememişti. Tanrım, her şey çok hızlı olmuştu. Çiftleşme, gerçekten de duyduğu kadar kötü olmayan bir sıcaklığa alışmayı öğrenme. Aslında, diye düşündü ve kaşlarını çattı, diğer eşlerin karşılaştığını bildiği sınavlarla karşılaştırıldığında oldukça uysaldı.

Hormonlar nedeniyle fiziksel semptomlar diğer eşlere göre daha hafif olsa da, yine de bağı hissedebiliyordu. Ona yakın olma ihtiyacını, sadece sevişmesine değil, onun sıcaklığına duyduğu ihtiyacı da hissedebiliyordu. Cabal'a ihtiyacı vardı, çünkü o Cabal'dı. Onun vahşi Bengal Irkı.

Alonzo'nun öldüğü vadiyi ararken kendisinin de kullandığı geniş açıklığa girdiklerinde Patrick onları, "Hazırlanın," diye uyardı.

Ölmeye hazır ol.

Cassa içinde yükselen gerilimi hissedebiliyordu. Patrick minibüsten inip koltuğunun yanındaki kapıyı açtığında, Cassa onun bakışlarını sakince karşıladı.

"Douglas'a güvenemezsin," dedi ona. "Onun her zaman bir yedek planı vardır."

"Ben de öyle." Omuz silkti. "Hadi gidelim. Bu işi mümkün olduğunca çabuk halledeceğiz. Belki şansın yaver gider ve eşini görürsün."

gece bitmeden."

Cassa yavaşça içine çekti ve soğuğa doğru adım attı. Walt'un ona giymesi için verdiği paltoya rağmen soğuğun etrafını sardığını, tenini karıncalandırdığını hissedebiliyordu.

"Dışarı çıkın." Patrick onu ileri doğru itti, ama o, Walt ve Keith'in etrafını sardığını fark etti.

Yine de burada güvenlik hissi yoktu. Bunun yerine ağır bir tehlike hissi vardı. Sanki etrafını saran kötülüğün ona yaklaştığını hissedebiliyordu. Ya da daha doğrusu, kötülüğe yaklaşıyordu.

Bu gece öyle ya da böyle kan döküleceğini bilmek göğsünü acıtıyordu. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Douglas yaşasa da ölse de, onu kaçırmaya, takas etmeye cüret eden Cins, sebebi ne olursa olsun, avcı değil av olacaktı. Cabal bunu görecek.

"Başını dik tut." Gün ve akşam boyunca çok az konuşan Breed, Keith, onun yanında yürürken yumuşak bir sesle konuştu. "Watts güçten korkar. Onun tarafından şaşırtılmayın, onun tarafından kandırılmayın. İnanmanı istediği kadar güçlü olmayacak."

"Yeter Keith," diye onu uyardı Patrick, onu ormandan geçirip Patrick'in ayarladığı buluşma yerine götürürlerken sesleri alçak ve sakindi. "Kendi aklıyla hayatta kalacaktır. Bir Bengal'in eşi olmak için artık öğrenmesi gerekecek."

"Peki bir Bengal'in eşi nasıl farklıdır?" diye sordu.

Nereye gittiklerini, onu neyin beklediğini unutabilmeyi diledi.

Yine geceye baktı, kalbi Cabal için fısıldıyor, onun için acıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamış, hiç bu kadar kararsız olmamıştı. Burada boyundan büyük işlere kalkıştığını itiraf etmekten zerre kadar utanmıyordu. "Ve eğer Cabal bu iş bitmeden buraya gelirse, arkamda dur," dedi genç Irk'a. "Seni öldürmesini engelleyebilirim."

Patrick kıkırdadı, Cassa daha çok onun önünde durmayı teklif etmediği için kıkırdadığını düşündü. Kendi başına ayakta durabilirdi, bunu kanıtlamıştı. Cassa, Patrick'in biraz fazla özgüvenli olduğunu hissediyordu.

Cabal'a geldi. Cabal'ın durumunda Primal Breed ya da değil fark etmez.

Vücutunu sarmak isteyen ürpertileri bastıran Cassa gözlerini açık tutarak etrafı izledi ve kaçmak için bir fırsat kolladı. Onu kovalamanın kolay olacağına hiç şüphe yoktu ama karşısına bir fırsat çıkarsa asla görmezden gelemezdi.

Cassa, daha önce uzaklaştırıldığı vadiye yaklaştıkça avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. Sık çam ve çıplak ağaçların arasından kayan tek bir dar patika, sık çalılıkların, kayaların ve yaban güllerinin arasından geçiyordu.

Küçük dikenler ödünç aldığı ceketine takıldı ve ayaklarının altındaki büyük, gizli taşlara birden fazla kez tökezledi.

Sanki başka bir gerçeklikte, farklı bir boyutta yürüyormuş gibi hissediyordu. Korku ve inançsızlığın çarpışmasının içini sarstığını, panik içinde yükselirken nefesinin daraldığını hissedebiliyordu.

Geçmiş onu intikam hırsıyla yakalıyordu ve ondan kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. Tıpkı kocası olduğuna inandığı Douglas'tan kaçmak için dua ettiği gibi.

Ondan kaçmak kolay olmayacaktı. Adam manipüle ediyor, kontrol ediyordu ve Cassa o zamanlar onu yenemeyecek kadar genç ve kendinden emin değildi. Zamanla yeneceğine kendini inandırmıştı. Douglas onu sonsuza dek elinde tutacak güce sahip olamazdı. Ama Douglas onu elinde tutmak istememişti, diye hatırlattı kendine. Kadın o sırada Douglas'ın ihtiyaç duyduğu bir araçtı, başka bir şey değil ve birden bunun için minnettar oldu.

Patrick grubun önüne geçip elini buyurgan bir tavırla kaldırınca sert bir şekilde durdular. Etrafındaki nefes alışverişlerini hissedebiliyor, rüzgârı test ettiklerini hissedebiliyordu.

"Dört çakal ve bir insan," diye mırıldandı Keith.

Patrick başını yavaşça salladı, sanki cevapları havanın kendisinde arıyormuş gibi başını kaldırdı.

Cassa'ya döndüğünde dişleri karanlıkta parladı. "Sana gönderdiğimiz küçük hediyeği paylaştın, değil mi?"

Hediye mi? Haplar. Batı Virginia'ya gitmeden önce ona gönderilen koku nötrleştirici haplardan bahsediyordu.

Ona cevap vermeyi reddederek soğukkanlılıkla ona baktı ve Jonas'ın beklemediği bir şekilde bir şeylerin kokusunu alıp almadığını merak etti. Bir Irkın nötrleştirici kullanan diğerlerini tespit etmesinin bir yolu var mıydı? Tüm kokuları engellediğini varsaymıştı.

Patrick eğlenerek kıkırdarken başını yavaşça salladı. "Sizi daha yakından tanımak için zamanım olsaydı çok memnun olurum Bayan Hawkins," dedi sonunda. "İnsanlarla ilgili anlayışımı birkaç küçük yönden artıracağınıza dair bir his var içimde."

"İnsanlar mı?" diye sordu ona. "Sen de insansın Patrick."

Bunun üzerine başını salladı.

"İnsan gibi görünüyor. İnsan gibi yürüyor. Bir insan sesiyle konuşuyor." Gözleri kısa bir an için karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyordu. "Hayvan serbest kaldı Bayan Hawkins. Artık içmek için kandan, barış için ölümden başka bir şey yok." Sonra Walt'a döndü. "Her şey planlandığı gibi gitmezse ne yapacağını biliyorsun."

Walt burnunu çekti ve yavaşça başını salladı. "Oğlunla ben Rick."

Patrick yavaşça nefes alıp Keith'e dönmeden önce başını salladı. "Onunla geri dön."

"Plan bu değildi," diye hatırlattı Keith ona, sesi şimdi öncekinden daha soğuktu. "Senin yanında savaşacağım, Rick."

Patrick yavaşça başını salladı. "Bu benim kavgam. O benim karımdı. Benim eşimdi. Onun aldatmacalarının bedelini çoktan çok fazla kişi ödedi."

"O zaman ben de onun yanında savaşırım." Cassa'ya başıyla selam verdi. "Ruhunda yeterince kan var kardeşim."

Patrick sonunda başını sallamadan önce uzun saniyeler boyunca onlardan uzaklaştı. Patrick tekrar onlara döndüğünde, kadın temkinli bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ayın yedek ışığı gözlerini yakaladı ve hayvan gerçekten de gevşemişti. Gözleri kıpkırmızı parladı ve yüz hatlarının gerginleştiğine, birkaç dakika öncesine göre daha hayvansı bir hal aldığına yemin etti. Yüzünde zalim bir amaç belirmiş ve ona doğru eğilirken vücudunu gerginleştirmişti.

"Arkadaşlarınız yerinde, eşiniz değil. İyi şanslar Bayan Hawkins. Eğer hayatta kalırsanız, bir şeyi unutmayın. Hepimiz çevremizin ya da eğitimimizin bir ürünü değiliz. İnsanoğlunun aldatmacasının bir ürünüyüz."

Bununla birlikte ondan uzaklaştı. Onlar ilerlerken Walt kenara çekildi ve yaşlı adamın gözlerinde bir damla yaş gördüğüne yemin etti.

Cassa içinde kabaran paniği yutkunarak bastırdı ve Patrick ile Keith'in arasından geçerek çalılıkların ve ağır kayaların arasından ilerledi. Dakikalar sonra geniş bir açıklığın kenarına geldiler.

"Buradayız Watts." Patrick'in sesi vadide yankılandı. Hâlâ birkaç kalın, asırlık meşe ağacı tarafından korunuyorlardı.

Patrick Wallace kimsenin ya da Breed'in aptalı değildi.

"Bengal'in fahişesini getirdin mi?" Bir ışık açıklığın derinliklerini aydınlattı.

Cassa izlerken, bir figür ışık huzmesine doğru adım attı. Adam yaklaştıkça Cassa önce yürüyüşündeki kibirli havayı, sonra da bir zamanlar kocam dediği adamın şeklini tanıdı.

"Sevgili muhabirimizi getirdim," diye düzeltti Patrick. "İstediğim şey sizde var mı?"

Douglas yaklaştı ve Cassa ancak o zaman onunla birlikte yürüyen iki Çakalı gördü. Sol taraftakini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Brimstone. Kısa bir süre önce Kurt Irkı yerleşkesi Haven'a sığınan Çakalların ikinci komutanı.

Onun burada ne işi vardı? Douglas'ın diğer tarafında tanıdığı başka bir Çakal vardı. İt, Dog'un ekibinin bir parçası. İki Irkın arasına baktı, korkudan boğazı düğümlendi.

Douglas yaklaşırken, "Merhaba karıcığım," dedi.

Adımları biraz sert, ifadesi öfkeliydi.

Cassa başını kaldırdı ve gülümsedi. "Eş mi?" diye sordu. "Dul olmayı tercih ederdim."

Kadın, adamın kalçasına vurduğu büyük zarfı fark edince, adam ona ters ters baktı.

"Onu buraya gönderin," diye Douglas.

"Henüz değil," dedi Patrick. "Sanırım önce sende benim için bir şey var. Kanıtı görmeme izin ver, sonra takas konusuna bakarız."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Douglas hırladı.

Cassa hakareti dudaklarının arasından zorla geçirerek, "Biliyorum," dedi. Hiçbir şey onun öfkesini ukalalığından daha hızlı kıskırtamazdı. Bunu sözde evliliklerinden çok iyi hatırlıyordu.

"Seni küçük sürtük." Zarfı Brim'in eline tutuşturdu. "Bunu ona götür. Sonra da o kk fahişeyi bana getir."

"Bir kez orospu olan her zaman orospudur sanırım," diye espri yaptı. "Gerçekten Douglas, bu hakaretin eskisi kadar gücü yok. Son on bir yılda yeni bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Sevgilinin beni tıktığı o kafeste bir hayvan gibi kilitli mi kaldım?" Sesi şimdi öfkeyle zonkluyordu. "Lanet olası kalçalarını lanet olası bir hayvan için aıyorsun. Bunun bedelini şimdi deyebilirsin."

"Bedeli ne olursa olsun, Cabal buna değdi," diye tersledi. "Evli olduğumu sandığım canavara kıyasla bir erkek değişikliği hoş bir gelişme oldu."

Brim yaklaştı ve zarfı Patrick'e uzattı. Douglas dışında kimse ona dikkat etmiyordu. Kasa da, kaçmak için savaşsa da kimsenin umurunda değildi. Patrick onun peşinden gelmeyecekti. Keith'in de geleceğini sanmıyordu. Brim gelebilirdi ama ondan da şüphelenmeye başlamıştı. Jonas'ın emrinde çalışan bir infazcıydı. şimdi gizli görevde olabilir miydi?

başka are kalmamıştı.

"Bunu sana deteceğim Cassa," diye söz verdi Douglas ona. "nce beni yakalaman gerekecek."

Sözcükler dudaklarından çıkmadan havalandı. Koşuyor, çalılıkların arasından geçiyor ve vadiyi çevreleyen kayaların üzerinden hızla geçiyordu.

Douglas'ın arkasından attığı çığlığı duyabiliyordu, saniyeler sonra da onu kovalamaya çalışıyordu.

Tanrım, delinin tekiydi. Gerçek bir avcı değildi. Düşmanını tanımak için zaman ayırmadı mı? Ona yardım eden adamların Cabal'dan daha fazla dostu olmadığı gerçeğine dikkat etmedi mi?

En azından böyle dua ediyordu.

Nefes nefese, kalbi hızla atarak ormanda koştu, buradan son geçtiği uçuşu hatırladı.

Cabal neredeydi? Patrick haplarla ilgili soruyu sorduğunda Jonas'ın yakında olduğu konusunda onu uyarmıştı. O vadide müdürün orada olduğuna dair bir koku almış olmalıydı.

Jonas en azından neredeydi?

Arkasındaki takibi duyabiliyordu ve vadide duraklayan adımlarına rağmen Douglas'ın kararlı olduğunu biliyordu. Gerçekten de ona yaklaşacak kadar kararlıydı.

"Cabal!" Şimdi onun adını haykırıyordu. Yakında olmalıydı. Onu burada böyle bırakamazdı. Dog ve adamları onu kovalarken de buradaydı. O zaman onu kurtarmıştı, şimdi de kurtaracaktı.

Arkasından keskin bir karşılık geldi. Cassa yanından geçerken bir kurşun yanındaki ağacı tıraş ettiğinde çığlık attı. Eğildi, sonunda gözlerinden yaşlar süzülürken Cabal için tekrar bağırdı.

Kar şimdi daha hızlı yağıyor, ağaçların altındaki zemini kaplıyor ve tehlikeli hale getiriyordu. Bir kez daha ayağa kalkmadan önce kaydı, düştü ve yuvarlandı. Arkasına baktığında, Douglas'ın durakladığını ve taşıdığı tabancayı ona doğru doğrulttuğunu görünce beynine vahşi bir dehşet yayıldı.

Ağaçların arkasına koştu, Douglas'la birlikte hareket eden karanlık formları gördüğünde başka bir kurşundan zar zor kaçtı. Yalnız değildi. Bu Brim mi yoksa Mutt muydu? İkisinden biriyle şansını olduğunu hissetti.

Nefes nefese, kaygan, dağlık yamaçtan aşağı kayan Cassa, şimdi bir mucize olması için dua ediyordu. Öldürülmesine izin veremezdi. Tanrı korusun, yakalanacak kadar şanssızdı.

Tekrar ayağı kayınca kendini yüzüstü yerde buldu, çekiş gücü bulmak, ayaklarını yeniden bulmak için mücadele ediyordu. Zalim eller kolunu kavradığında tekrar koşmak için tekme atıyordu.

Vahşi gözlerle, ceketinin ağır kolunu kavrayan Irk'a baktı. Adamın gözleri siyah, saçları sarıydı. Yüz hatlarını belirleyen kararlılık içini dehşetle doldurdu.

Coyotes iyi değildi. Hiçbiri. Haven'dakiler toplumu bir bütün olarak korumak için ettikleri yeminlere ihanet ediyorlardı. Kanıtı da bu adamda, liderlerinde, birkaç hafta önce yeminini ederken izlediği eşindeydi. Del-Rey Delgado.

"Hayır!" Reddedildiğini haykırdı, onunla savaştı, paltosu omuzlarından kayarken ve dağdan aşağıya doğru koşarken özgürlüğünü yırttı.

Başka bir mermi tepesindeki bir dala çarptı. Arkasında Douglas'ın küfrettiğini, emirler yağdığını duyabiliyordu. Dağ dehşet içindeydi,

Koşan ayaklar ve bağırarak emirler.

Başaramayacaktı. Oh Tanrım. Bundan kaçamayacaktı. Onlardan yeterince uzaklaşmanın bir yolu yoktu. Kendini kurtarmanın yolu yoktu.

"Yeter!" Sert bir pazu belini sararken, arkadan gelen acı onu sarmıştı.

Bu acıydı. Bu şimdiye kadar bildiği en korkunç acıydı. Sert erkek bedeninin dokunduğu her yer acı içinde yanarken, tekmeliyor, yere savrulurken korku ve öfkeyle çığlık atıyordu.

Dizlerinin üzerine yuvarlanarak ayaklarını bulmak için mücadele etti. Kar ve çamurda kayarak titreyerek ayağa kalktı ve Douglas'la yüz yüze geldi.

Bir saniye sonra yüzüne aldığı sert bir darbe onu tekrar yere düşürürken, öfkeli bir hırıltının etrafında yankılandığını duydu.

Delgado onu, "Ona bir daha dokunursan, Watts, seni kendim öldürürüm," diye uyardı. "Başka bir Irkın eşine zarar vermeyi onaylamadık."

"Karım!" Douglas çığlık attı. Bir saniye sonra Cassa kaburgalarına gelen bir tekmeyle güçlükle savuşturdu ve ulaşamayacağı bir yere yuvarlandı. "O benim karım. O pis Breed'in hiçbir şeyi değil."

"Ona bir daha dokunma." Brim girdi.

Bir el daha ateş edildi. Cassa, Brim'in tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladığında irkildiğini gördü.

Dağdan aşağı. Sadece dağdan aşağı inmek zorundaydı. Sonra yola. Belki de hepsi onun arkasında birbirini öldürecek.

"Seni lanet sürtük."

Douglas onu arkadan yakaladı. Cassa dövüşürken ormanın zeminine düştüler. Tekmeledi, çığlık attı. Tırnakları adamın yüzünü yırttı ve inanılmaz bir an için gerçekten özgür olacağını düşündü.

"Lanet olası cins fahişe." Başının yan tarafına inen sert bir yumruk onu dondurdu.

Kapalı gözlerinin ardında yıldızlar patladı ve Cassa bir an için bilincini kaybedeceğine yemin etti. Sonra öfke devreye girdi. Saf, sınırsız bir öfke. Midesini kaynattı, beynine hücum etti ve adrenalini vücuduna yaydı.

Breed'lerle yıllarca süren kısa, neredeyse eğlenceli "eğitim" bölümleri aklına geldi. Bunu bir oyun haline getirmişlerdi.

Başını beladan kurtarmak için ona şu ya da bu küçük numarayı öğretiyordu. "Eğitmenlerinden" birkaçı, Cabal'ın çok sık gittiği gerçeğini göz önünde bulundurarak, birilerinin ona öğretmesi gerektiğini alaycı gülümsemelerle iddia etmişti.

Bu eğitimi Cabal ayarlamıştı. Bunu hissetti. Bunu biliyordu. Bir ayağıyla kendini yere dayayıp diğer ayağıyla tekme attı. Hanım evladı hareketleri denemedi. Havalı ninja manevraları yapmadı. Sert ve hızlı bir tekme attı, botu Douglas'ın kasıklarına çarptı ve taşaklarını ezmesi için dua ederken nefesini çaldı.

Geceyi dolduran öfkeli kükremelerin sadece belli belirsiz farkındaydı. Ormanda çarpışan ayak sesleri, bir heli-jet'in sesi ve birinin bağırarak verdiği emirlerle birlikte.

Çakal ulumaları, hatta orada bir Kurt bile olabilirdi. İnsan çığlıkları. Bunlardan birkaçını duydu. Gece ortalandı, soğuk kayboldu. Cassa yumuşak bir sıçrayışla ayağa kalktı, Douglas yavaşça doğrulurken ona baktı.

Yüzü bembeyazdı, gözleri insanlık dışı bir öfkeyle doluydu. "Sen bir fahişesin!" diye bağırdı. "Pis kokulu bir hayvan sikici."

"Ve her dakikasına bayılıyorum." Mırıltısı sertti, kendi öfkesiyle doluydu.

Bir zamanlar onun dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilemesine neden olmuştu. Onunla birlikte yemin eden, bir zamanlar olduğu genç kadını sevmeye yemin eden bu adam. Onu yalvartmış ve sonra da öyle sert bir tokat atmıştı ki bayılmıştı.

Hiç merhamet yoktu.

"Seni öldüreceğim." Kolunu kaldırdı.

Aynı anda çok fazla şey oldu. Çok fazla izlenim, çok fazla ses. Saf şeytani öfke dolu bir hayvan çığlığı gecenin içinde yankılandı. Cassa uçtu, kehribar gözlü bir gölge tarafından yere fırlatıldı ve bir silah ateşlendi.

Öfke bir kokuydu. Geceyi yıkayan yağmur gibi bir histi. Kan kokusu ve daha önce hiç bilmediği bir çığlıktı.

Dizlerinin üzerine çökerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerinin önüne gelen manzaraya şok içinde baktı.

Artık ışıklar vardı, tepelerinde gezinen heli-jetten aşağıya doğru akıyordu. Gölgeli renklere bürünmüş, yüzü siyah çizgilerle kaplı, gözleri gecenin içinde kehribar rengi parlayan Cabal, Douglas'ın kıvranan formunun üzerinde duruyordu.

Douglas'ın boğazından çığlıklar döküldü, çiğ, acımasız, acı veren çığlıklar. Vücudunun üst kısmı yerde kıvranıyor, elleri kanla ağırlaşmış kara pençelerini geçiriyordu.

"Seni sikik!" diye bağırdı, gözlerinden yaşlar dökülürken her kelimesinde acı yanıyordu. "Yap şunu, seni orospu çocuğu. Orospu çocuğu. Yap şunu. Öldür beni."

Douglas elleriyle yüzünü kapatıp acı ve korku içinde hıçkırırken Cabal yüzüne doğru kükredi.

"Beni geri götürme." Çığlıkları artık sertti, delirmişti. "Hayır. Beni geri götüremezsin. Lütfen."

Cassa şok içinde Cabal'a baktı. Yüzündeki izler yüz boyası değildi. Vahşi yüz hatlarını ikiye bölen kaplan izleriydi. Ellerinin ucu pençelerle kaplıydı, artık kanlıydı ve dönerken gözleri gecenin içinde altın gibi parlıyordu, bakışları Patrick'e düşmeden önce yavaş bir daire çiziyordu.

"Azrail." Sesi sert bir hırıltıydı. Cassa'nın irkilmesine neden olan hayvani bir sestti.

Patrick geri çekilirken başını eğdi. "Başka bir gün, Bengal."

Cabal öfkesini kükreyip peşinden giderken gece onu yuttu.

Gitmesine izin veremezdi. Ona doğru tökezledi, ürkmüş bir çığlık boğazını terk ederken bacağı altından çıktı. Acı şimdi içinden geçiyordu, yere düşüp yan tarafına yığılırken vücudunu yakıcı bir ateş mızrağı yırtıyordu.

Eşi. Cabal , bakışları onun acı dolu gözlerine kilitlendi, duyuları artık saf öfkeden daha fazlasını kaydediyordu.

Kan. Eşinin kanı. Diğerleri onun düştüğü yere doğru ilerlerken o da ona doğru koştu.

Del-Rey, Çakal Irkı alfası. Wolfe oradaydı, Kurt sürülerinin alfası, Callan ve Tanner bile ormanda ilerlerken onun için yarışıyorlardı.

"Cassa." Onun yanında yere yığıldı, korku aniden içini parçaladı.

Onun için buraya koşmuştu. Eşini bulmak için bir zamanlar sahip olduğunu düşündüğü gücün her zerresinden daha fazlasını kullanmıştı. Sonunda onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

"Bebeğim." Sesinin çılgınca olduğunu biliyordu, etrafındaki Irkları dolduran şoku gördü.

Kardeşi Tanner'a bile çok az sayıda diğer Irkla paylaştığı yeteneklerinden hiç bahsetmemişti. Pençeler, işaretler, yüksek duyular. Başka hiç kimsenin yapamadığı gibi koşma ve iz sürme yeteneği. O ilkel bir Irktı. Diğer Irkların bile ilkellerden korktuğunu bildiği için bunu saklamıştı.

Pençeleri geri çekildi, güçlü insan tırnakları ona dokunduğunda tekrar yerine kaydı, elleri yan tarafındaki yarayı bulana kadar soğuk etinin üzerinde hızla ilerledi.

"Cabal." Tanner oradaydı.

Titreyen elleri kızın yanındaki kana dokunmadan önce kısa bir süre kardeşine baktı.

"Onu uçmaya hazırlayın!" Jonas oradaydı. Irklar ormana doğru akıyordu. Bazıları Douglas'ı bacaklarında his bulmak için savaşırken attığı çığlıklara rağmen emniyete alıyordu.

Omurgasındaki dürtü düzenleyici çözülmüştü. Bacaklarındaki geçici düzeltici Jonas tarafından devre dışı bırakılmıştı. Et ve kemiği eritmiş ve artık orada tekrar bir his bulma umudu bırakmamıştı.

"Cabal." Tatlı sesi zayıftı, parmakları adamın koluna yapışmıştı. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Pardon?"

Kadının bembeyaz yüzüne bakarken acı göğsünde yanan bir damga gibiydi.

"Ailen," diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Onları öldürmek için beni kullandı. Ona güvenmiştim. Oh Tanrım." ağırlıkla başını öne eğdi. "Özür dilerim."

"Hayır." Çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı, gözleri kilitlendi. "Sen onlar için savaştığın için pek çok kişi yaşadı," diye yemin etti ona, başka hiç kimseye açıklamadığı bir şeyi açıklayarak. "Dört tanesini kurtardın Cassa. Onlar geliyor. Hayatta kalmak için savaşıyorlar. Sen bizi kurtardın."

Kadın ona baktı, yüzünü dolduran şaşkınlık bir anda dağıldı. Titreyen elini adamın yüzüne götürürken gözyaşları hâlâ süzülüyordu. "Seni seviyorum. Seni çok uzun zamandır seviyorum."

"Cassa, dur." Korku ruhunun derinliklerini sertçe tırmıkladı. "Sonra anlatırsın. Seni yakınımda tutacağım. Seni sıcak tutacağım bebeğim ve sana uzun zamandır korktuğum kelimeleri vereceğim."

Başını iki yana salladı. "Sadece seni seviyorum, Cabal." Sesi daha zayıf, daha mesafeliydi.

"Cassa. Uyanık kal." Dehşet kaplamıştı içini, laboratuvarlarda bile görmediği bir dehşet. "Benimle kal, Cassa."

Kendi kanıyla lekelenmiş parmakları adamın yüzüne dokundu.

"Sarıl bana şimdi," diye fısıldadı, kirpikleri kayarak kapandı. "Sadece sarıl bana."

◆ BÖLÜM ◆

Cabal hayatında böylesine cehennemi bir deneyim yaşamamıştı. Ailesinin ölümünü izlemek bile onu Cassa'nın ondan uzaklaşmasını izlemek kadar etkilememiş, onu yok etmemişti.

Onu kurtaracak ekipmana ve doktorlara sahip en yakın tesis olan Sığınak'a dağları aşarak yapılan helikopter yolculuğu uyanıkken görülen bir kâbustu.

Şimdi dışında durmuş, bakışları Dr. Morrey'in ameliyattan sonra odaya girmek için kullanacağı kapılara kilitlenmişken, ruhunu yakan öfke ve acıyı hissediyordu.

Çok uzun süre beklemişti. Kendini yıllarca ondan uzak tutmuştu. Onun için hissettikleriyle, ihtiyaç duyduklarıyla savaşmıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

"Cabal." Jonas bekleme alanına geri adım attı, sekreteri arkasından içeri girerken yüzü ağır çizgilerle kaplı ve kasvetliydi.

Rachel çekingen değildi ama sessizdi. Bakışları şefkatle doluydu, sakın ifadesi üzgündü.

O Jonas'ın eşiydi. Cabal onunla tanıştığı anda bunu anlamıştı ve Jonas'ın da bunu bildiğinden emindi.

"Ely'nin iyi olacağından eminim," dedi Cabal, ama buna gerçekten inanmıyordu. Her zaman kaderin onu kendisinden çalacağından korkmuştu. Şimdi haklı olduğundan dehşete düşmüştü.

Jonas sessizce, "Ely ne yaptığını biliyor," dedi. "Watts Orta Doğu'ya geri gönderildi. Önümüzdeki hafta onu Ölümcül Düzine'nin kalan üyeleri ve Azrael'in çocuğuyla ilgili olarak sorgulayacağız. Eğer çocuğu bulabilirsek, babasını da buluruz."

Cabal, Cassa'nın yaralanmasından sorumlu tuttuğu Aslan Irkı'nı düşününce homurdandı. Azrael onu kaçırmıyaydı, istediği bilgi karşılığında takas edilebileceğine karar vermeseydi, şu anda ameliyatta olmayacaktı.

"Bunun için onu öldüreceğim, Jonas. Onu bu şekilde etkilemeye hakkı yoktu."

Sonra Rachel konuştu. "O bir oyuncak bebek değil. Onu bir rafa koyup nasıl yaşayıp yaşayamayacağını dikte edemezsin. Bunu yaparsan Cabal, onu kaybedersin."

Ona dik dik baktı ve Jonas'ın kendi bedeniyle onu görmesini engellemek için nasıl hareket ettiğini dalgınlıkla fark etti.

Ona hırlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. O bunun farkında olmayabilirdi ama Jonas söz konusu küçük sekreteri olduğunda kemikli bir köpek gibiydi.

"Bu noktada herhangi bir tavsiyeye ihtiyacım yok," diye uyardı onu, ihtiyacı olabilecek şeyin bir mucize olduğunu bildiği halde.

Eşini korumamıştı.

Başını eğdi, ikisine de daha fazla bakmayı reddetti. Onlara bakamazdı. Eşini hayal kırıklığına uğratmıştı ve bu, gururunu ve ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan bile daha kötüydü.

Jonas sonunda, "Azrail'in şu anda hayatta olduğunu biliyoruz," dedi. "Ona canlı ihtiyacımız var."

Jonas olmak berbattı.

"Herkes canlı ihtiyacınız var," dedi Cabal. "Sen sadece onları öldürmeyi seviyorsun."

," diye kabul etti Jonas. "Ama yakın zamanda kimsenin cenazesi için endişelenmemize gerek kalmayacak. Eğer Ely Cassa'nın iyi olacağını söylüyorsa, o zaman öyle olacaktır."

Cabal ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı, sıkıca kavradı. Dua etti. Hayatında hiç dua etmediği gibi, Cassa'nın hayatta kalması için dua etti.

Ellerini yüzünde , yüzündeki izlerin hassasiyetini hâlâ hissediyordu. Çizgileri kaybetmemişti. Öfke hâlâ içinde yanıyordu; korku hâlâ ağzında metalik bir tattı.

Jonas'a bakmak için başını kaldırdığında kapı açıldı ve Ely içeri girdi. Yüzü kasvetliydi, ama artık hep öyleydi. Gözleri karanlık ve neredeyse duygusuzdu. Bu da son zamanlarda onun için normaldi.

"Durumu iyi." Ellerini siliyordu. Cassa'nın kanı hâlâ ameliyat önlüğünün önünü lekeliyordu. "Birkaç gergin an yaşadık

ama kurşunun kalıcı bir hasar vermediği anlaşıyor. Sağ tarafından girmiş ve çıkmış. Birkaç haftalık iyileşme sürecinin ardından ..."

Cabal gerisini duymadı. Kadının yanından geçip gitti ve eşinin kokusunu takip ederek, Kedi Irkı işlerinin ana üssü olarak hizmet veren malikânenin derinliklerinde yer alan nekahet odasına gitti.

Perdeleri kapalı odaya sessizce girdi ve eşinin yattığı yatağın yanında durdu.

Solgundu. Saçları kan içindeydi. Çıplak göğüslerinin üzerine hafif bir çarşaf çekilmişti ve adamın ona verdiği çiftleşme işareti omzunda açıkça görülüyordu.

Cabal elini uzattı, parmağı ona zar zor baktı.

"Çizgilerin var." Elini kaldırmaya çalışırken zayıf sesi dikkatini çekti, ancak bocaladı ve yatağa geri düştü.

Onun ne istediğini biliyordu. Kalçalarındaki ve uyluklarındaki çizgiler onu büyülemişti. Yüzündeki çizgiler de farklı olmayacaktı.

Yatağın yanındaki küçük tabureye yavaşça otururken elini onlara doğru kaldırdı.

"Bunlar yakında bitecek," dedi sessizce. "Çok uzun sürmeyecek."

Kirpikleri önce kapanıp sonra tekrar açılırken gülümsedi. "Ely beni , ha?" Kızın yüzünde bir çekingenlik vardı.

onun sesi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Avucunu öpücüğüne doğru çevirdi. "Sen de iyisin."

Gri gözleri kasvetli ve uyku bir şekilde ona baktı.

"Seni koruyamadım," dedi sessizce. "Bu bir daha olmayacak, Cassa."

"Beni kafesleme, Cabal."

Bunun üzerine başını salladı. "Seni kafese koyamam. Sen de benim gibi ölürsün. Ama şu andan itibaren birlikte çalışacağız. Artık ayrı görevler yok." Bir daha asla tehdit edilmemesini sağlamanın en iyi yolu buydu.

Bunun üzerine sırtıttı. "Uysal küçük görevler, ha?"

"Benim standartlarıma göre belki. Başkalarının bu şekilde göreceğinden şüpheliyim."

Kadın uzun süre sessizce ona baktı ve adam onun neyi beklediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Sert ve çaresiz bir nefes alırken başını öne eğdi.

"Seni asla suçlamadım." Sonunda başını kaldırdı ve onun bakışlarını bir kez yakaladı. "Asla. Seni bilmekle suçladığı o gece bile, bilemeyeceğini ."

Bu ifade karşısında kaşlarını çatı.

"Senin kokun," diye açıkladı. "Masumiyetin, çaresizliğin ve kederin kokusuydu. Sende suçluluk duygusu yoktu Cassa. Hiçbir zaman da olmadı. O masumiyetin kokusunu aldığım andan itibaren, onu tatmaktan başka bir şey istemedim. Ona dokunmak. Onu kendim gibi tutmak. Tüm bu yıllar boyunca, sadece bunu arzuladım ve ona ulaşmak için çok korktum. Kaderin seni benden koparıp sonsuza dek almasından çok korktum."

Öleceğinden korkuyordu. Bir parçası her zaman Tanrı'nın ona verdiği bu inanılmaz hediyenin aynı hızla elinden alınacağından korkmuştu.

"Artık kaçmak yok." Parmakları bir şeridi okşadı.

"Artık kaçmak yok Cassa," diye yemin etti. Burada, onun yanında olmaktan başka bir yerde olmak istemiyordu. "O tatlı dilin kanımı yaladığı andan beri seni seviyorum. Beni kurtarmak için umutsuzca savaşmanı izlediğim gecedan beri. Seni sevdim Cass ve seni kaybetmekten çok korktum."

Parmakları, uçları dar bir şeride yavaşça sürtünerek okşarken durakladı.

"Dehşete mi düştün?"

"Çizmelerimin içinde titriyorum." Daha yakına eğildi, dudakları onunkilere değdi. "O kadar korkmuştum ki olabildiğince uzağa ve hızlı koştum."

Ona baktı, gözleri kocaman, umutla doluydu. Onun Cassa'sı. Onun cesur, maceracı Cassa'sı.

"Artık koşmak yok mu?"

Dudaklarını yaladı, onu tattı, onu sevdi. Elleri onun sevgili yüzünü çevreliyor, başparmakları çenesini okşuyordu. Onun iyi olduğuna kendini ikna etme ihtiyacından neredeyse titriyordu. Yaşadığına. Onun olduğuna.

"Artık kaçmak yok, bebeğim."

Onunla birlikte yatağa uzandı ve yatağın çok büyük olmasına şükretti. Breed yoğun bakım tesisi için yatakları yaparken acı çeken iri adamlara da yer açmak zorunda kalmışlardı. Yanına uzanabileceği, ona sarılabileceği, sıcaklığını hissedebileceği, hâlâ hayatta olduğu gerçeğini içine çekebileceği kadar büyüktü. Hâlâ onun olduğu gerçeğini.

"Seni seviyorum, Cassa." Ona ihtiyacı olduğunu bildiği sözcükleri söyledi ve ona karşı olan son engelin de yıkıldığını hissetti.

Eğer ölürse, onu takip edecekti. Onun hissettiği her acının intikamını alacak ve sonra ölümden onunla birlikte olmak için hayatından vazgeçecekti.

"Her zaman mı?" diye fısıldadı.

Onu her zaman sevmişti. Onu her zaman sevecekti. Bunu biliyordu, ruhunun derinliklerine kadar hissediyordu.

"Her zaman, bebeğim." Yüzünün kenarındaki saçları geriye doğru taradı, dudaklarını indirdi ve bir kez daha onunkilere dokundu. "Seni her zaman seveceğim."

Her zaman onun eşi olacaktı. O her zaman Bengal'in kalbi olacaktı. İnsan ve hayvan, sadece onun için varlardı.

"Seni seviyorum, Cabal." Dudaklarına karşı iç geçirdi, sonunda onun öpücüğüyle uykuya dalarken uyuşukluk onu ele geçirdi.

"Seni seviyorum Cass." Başını onunkinin yanına eğdi ve kendi kirpiklerinin kapanmasına izin verdi.

O güvendeydi. Onun kızıydı. O Bengal'in kalbi, adamın ruhuydu. Ve sonsuza dek el üstünde tutacağı eşiydi.

Jonas, dünyanın asla istemedikleri mahkûmların tutulduğu maksimum güvenli hapis hanesinin görüşme odasına girdi.

Bir hücrede bir bilim adamı vardı. Gelmiş geçmiş en acımasız ve en zeki bilim insanlarından biriydi. Gençliğinde dahi seviyesini aşmıştı ve şimdi Genetik Konseyi standartlarına göre bile yaşayan en tehlikeli yaratıklardan biri olarak kabul ediliyordu.

Burada bir zamanlar Konsey için çalışmış birkaç eğitimci ve hatta yıllar önce bu kalenin duvarları ardında bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolmuş bir milyarder vardı.

Olunması gereken sert bir yer değildi. Sadece hoş bir yer değildi. Geceleri soğuk, gündüzleri biraz daha sıcaktı. Çok fazla kolaylık yoktu, ancak mahkûmların sağlığını denetleyen doktorlar vardı ve besleyici yiyecekler vardı. Mahkûmların alışık olduğu yiyecekler olmayabilirdi ama hayattaydılar ve kötü muamele görmüyorlardı.

Bu, mahkûmların çoğunun bir zamanlar gözettiği Irkların gördüğü muameleden daha iyiydi.

Ancak bunların hiçbirisi şu anda konuşmak için oraya geldiği kişi değildi.

Jonas görüşme odasında sessizce oturdu ve Douglas Watts'ın artık onunla yüzleşirken kullandığı yenilmiş pozuna baktı. Yüzü çökmüştü. Bir zamanlar kişiliğini tertemiz, saçlarını yıkanmış, vücudunu formda tutardı. İki haftadan kısa bir süre içinde saçları nemli ve yağlı, cildi solgun bir hal almıştı. Savaşma isteğini kaybetmiş bir adamdı.

"Acı çekiyor musun?" Jonas, Douglas'ın acı çekmediğini bildiği halde sordu. Douglas başını salladı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Kelimenin tam anlamıyla. Kalçasından aşağısı bir kez daha felç oldu ve bu kez iyileşme umudu yoktu.

"Cerrah bunun konusunda sizi uyardı mı?" Jonas sordu. Douglas'ın uyarılmasını emretmişti.

Douglas başını salladı. "Beni uyarmışlardı."

Yerleştirilen çipin sinir uçlarıyla etkileşime geçmesi için aylar gerekiyordu. Douglas kendini fiziksel olarak zorlayarak kendi ölümüne neden olmuştu.

"O zaman devam edelim," dedi Jonas. "Ölümcül Düzine'nin son dördünün isimlerini istiyorum."

Douglas ona isimleri verdiğiinde şaşırdı. En azından üçünü.

"Dördüncüsü öldü," diye iç geçirdi Douglas. "Ben kaçtıktan sonra öldüğünü duydum. Ivan hiçbir zaman çok akıllı olmadı. Kendi hükümetindeki yanlış adamı kızdırdı ve bunun bedelini ödedi."

Ivan Vilanov, bir zamanlar ABD'de ataşe olarak görev yapmış eski bir Rus elit subayı.

"Peki ya Patrick Wallace'ın çocuğu?" Jonas sordu. İhtiyacı olan, her şeyden çok istediği bilgi buydu.

Douglas başını kaldırdı. "Bir çocuk. Bu çifte satıldı." İsimlerini kolayca verdi. "Onlar öldü. Elimdeki rapora göre birkaç yıl önce onunla birlikte kaybolan bir ablası var. Daha fazlasını öğrenemedim." Jonas da ona inandı.

Jonas başını salladı ve hala her şeyi kaydettiğinden emin için taşıdığı ses kayıt cihazını kontrol etti.

"Patrick Wallace'ın kim olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Douglas'a.

Diğer adam bir kez daha başını salladı. "Azrail. Ölüm meleği. Biliyorduk. O avdan sonra ortadan kayboldu. Yaralı olduğunu biliyordum. Öldüğünü ummuştum. Yanılmışım."

Ve şimdi o gitmişti.

"Peki Brandenmore ve Engalls?" Jonas onu sorguladı. "Bana onların avlardaki ve Genetik Konseyi'ndeki rolleri hakkında bildiklerini anlat."

İki saatlik bilgi vardı. Douglas hiç duraksamadı, tartışmadı ya da bir şey saklamadı. Jonas'ın sorduğu her soruya cevap verdi. Yıkılmıştı. İçinde hiç mücadele kalmamıştı çünkü artık kaçma şansı yoktu, bir zamanlar zevk aldığı vahşi oyunların tadını çıkarma şansı yoktu.

Douglas sözlerini bitirdiğinde Jonas kayıt cihazını kapattı ve ayağa kalktı. Douglas o sırada başını kaldırdı, bakışları deliciydi.

"Söz vermiştin." Sesi sertti. Hamdı. "Sana her şeyi anlatırsam öleceğime söz vermiştin. Merhamet sözü vermiştin Wyatt."

Söylemişti. Ve yalan söylemişti.

Jonas ona soğuk soğuk baktı. "Merhameti hak etmiyorsun, Douglas."

"Peki ya sen?" Öfke yoktu, hiddet yoktu, sadece keder vardı. "Öldür beni. Öldüreceğine yemin etmiştin."

"Yalan söyledim."

Douglas gözleri yaşlarla dolarken ona baktı. Jonas sıvının taşmasını izledi ve hissettiği küçük pişmanlığı merak etti.

"Kim olduğunu biliyorlar," diye fısıldadı Douglas. "Senin ne olduğunu biliyorlar. Seni ve senin türünden olan herkesi yok edecekler Jonas. Ve sen bunu hak edeceksin."

Bunun üzerine Jonas sadece dudaklarını alaycı bir şekilde bükebildi. "Beni yok edebilirler Douglas ama ırkları bir bütün olarak asla. Hâlâ anlamadın mı? Kalmak için buradayız."

"Öleceksin," diye tahmin etti

Douglas. "Ve bundan hiç yok."

Jonas bu veda sözleriyle odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve uzun koridor boyunca yürüyerek kontrol odasına döndü.

Douglas'ın çığlıkları onu takip etti. Sonunda öfkelenmişti. Acı dolu, kırık, içi boş bir öfkeyle doluydu. Ve Jonas'ın hiç merhameti yoktu.

Merhamet nedir bilmeyecek şekilde yaratıldı. Sevgi nedir bilmeyecek şekilde yaratılmıştı. Tüm türünü yok etmek için yaratılmıştı ve bunun olmasına izin verirse lanetlenecekti.

Nauti serisinin bir sonraki kitabına özel bir
bakış için sayfayı çevirin
Lora Leigh
tarafından NAUTI
DECEPTIONS
Berkley Sensation'dan çok yakında!

DÖRT YIL ÖNCE

Şimdi, günün berbat geçeceğini nereden bilebilirdi ki? Caitlyn Rogue Walker, birinci sınıf öğrencileri ayrıldıktan sonra Müdür Thompson'ın sınıfa girişini izledi. Onu, kendini beğenmiş Nadine Grace ve onun zorba kardeşi Dayle Mackay'den başkası takip etmiyordu.

Ne olacağını biliyordu. Bir ay önce bir öğrencinin savunmasına geldiği için bir şekilde onu cezalandırmanın bir yolunu bulmuşlardı. Ayakkabının düşmesini bekliyordu ve düştüğünde, küçük hayatında bir deprem olacağını hissediyordu.

En azından artık gelmesinden endişe etmesine gerek yoktu.

Belki de öğretmenlik yapmak için memleketine gelmesi konusunda babasının tavsiyesine kulak vermeliydi. Babası onun Boston'da kalmasını, öğretmen değil avukat olmasını istemişti. Ya da daha iyisi, bir avukatın karısı olması ona daha uygun olurdu.

Yine de bir avukatın karısı olmak Caitlyn Rogue'a uygun değildi. Öğretmenlik yapmak istiyordu ve babasının ona pek çok hikâyesini anlattığı o güzelim küçük kasabada öğretmenlik yapmak istiyordu.

Belki de Dayle Mackay ve Nadine Grace hakkında anlattığı hikâyelere ve onların radarından uzak durması için yaptığı uyarılara kulak vermeliydi. Ama onların radarından uzak kalmak sandığı kadar kolay olmamıştı.

Ve babasının onu uyardığı gibi, sırf bir Walker olduğu için onu hedef alacaklardı. Nadine Grace ve Dayle Mackay, babasını gençken yok etmeye çalışmışlardı ve görünüşe göre onu da yok etmeye kararlıydılar.

Somerset'te kısa bir yıl yaşamıştı. Burayı sevdiğini bilecek kadar uzun bir süre. Birkaç kök salacak, hayaller kuracak ve ilçenin seksi ötesi şerifiyle tanışacak kadar uzun bir süre.

Öğretmen ve şerif. Ne hayal ama. Çünkü aylar içinde babasının Dayle ve Nadine hakkında abartmadığını öğrenmişti. Bir önceki yıl okul döneminin sonunda, öğrencilerinden birini Nadine'in Eğitim Kurulu üyesi olarak denetlediği bir sınavda kopya çektiği suçlamalarına karşı savunmak için onların radarına girmek zorunda kalmıştı. Caitlyn çocuğun kopya çekmediğini biliyordu, tıpkı şu anda hiçbir savunmanın ona yardımcı olmayacağını bildiği gibi.

Bakışları ikisiyle buluştuğunda, kalbi ağır ve yavaş bir şekilde atmaya başlarken midesinin uyarıyla gerildiğini hissedebiliyordu.

Kardeşler birbirlerine pek çok yönden benziyorlardı. Aynı siyah saçlar, aynı karemsi yüz hatları. Nadine daha küçük yapıydı ve gözleri yeşilden ziyade elaydı. Dayle Mackay daha uzun boyluydu, daha gür siyah saçları ve orman yeşili gözleri vardı. Ruhunun bir parçası olan kötülük gözlerine yansımasaydı yakışıklı olabilirdi.

Müdürle birlikte odaya girdiklerinde ne Dayle ne de Nadine konuştu. Rogue oturduğu yerde kaldı ve Nadine ilerleyip önündeki küçük bir resim yığınının tokatlarken onları dikkatle izledi.

İlki, Dayle ve Nadine'in onu nasıl yok etmeyi planladıklarını tam olarak bilmek için yeterliydi.

Caitlyn onlara baktı, utanç, küçük düşme ve yenilgi hissetti. Asla reddedemeyeceğini bildiği resimlere bakana kadar yenilgiyi hiç tatmamıştı. Bunu yapmadığı için değil, durduramadığı için.

Resimleri yavaşça yayarken, göğsünü sıkı ve ellerini titreten bir çılgınlık ısırmak zorunda kaldı. Tam olarak hatırlayamadığı o gecenin bir tuzak olduğunu bir şekilde biliyordu. Bunu o zaman hissetmişti ama şimdi biliyordu ve öfke ve acı, iyileşeceğinden emin olmadığı bir yara gibi göğsünü kemiriyordu.

Rogue midesinde yükselen safrayı yuttu ve kendine tepki vermemesini, acı, korku ya da öfke göstermemesini emretti. Gururu vardı ve bu ikisinin bu resimlerle onu ne kadar incittiklerini bilmelerine izin verirse lanetlenirdi. Ondan ne kadar çok şey çaldıklarını.

"Gördüğünüz gibi Bayan Walker, eğitim sistemi içinde kalmanıza izin vermemiz mümkün değil," dedi Müdür Thompson tüyler ürpertici bir ahlak anlayışıyla. "Bu tür eylemlere göz yumulamaz."

Hayır, olamazlardı, Caitlyn onunla aynı fikirde olan ilk kişi olurdu. Eğer bunu gönüllü olarak yapmış olsaydı.

Resimlerde yarı soyunmuş, eteği kalçalarının üzerine kadar kalkmış, bacakları aralarına girecek erkek için açılmıştı. Daha yukarıda, bluzu açılmıştı ve uzun saçlarıyla yüzünü gizleyen bir kadın belli ki dudaklarıyla Caitlyn'in çıplak göğüslerini okşuyordu.

Caitlyn gözlerini kırıştırarak fotoğraflara baktı. Onlarla mücadele edemezdi ama o gece her ne oluyorsa seks yap biliyordu. Bilmediği otel odasında uyandığında yaptığı ilk şey doktorundan acil bir randevu almak olmuştu. Ama okul yönetimi bunu umursamayacaktı. Her ne oluyorsa, bunu isteyerek yapmadığını gösteren kan testleri de umurlarında olmayacaktı. Rogue uyuşturulmuş ve ihanete uğramıştı.

Hâlâ bakireydi ama bir fahişe olarak damgalanacaktı.

Bununla savaşabilirdi. Ailesini arayabilirdi. Nadine Grace ve Dayle Mackay, ailesinin şu anda ne kadar güçlü olduğunu, bir jüriyi nasıl baştan çıkarabileceklerini, burada olanları onlara anlatırsa ne kadar öfkeleneceklerini bilmiyorlardı. Brianna ve Calvin Walker, arkalarında biriktirdikleri tüm güçlü Boston servetiyle cehennemden gelen hortlaklar gibi bu kasabaya ineceklerdi.

Büyükannesi ve büyükbabası, Evanworth'lar, ikon gibiydiler. Annesinin ailesi Grace ve Mackay'i hiç düşünmeden yok ederdi.

Ama babası onu uyarmıştı ve o da ona söz vermişti. O büyük bir kızdı, tıpkı ağabeyi ve ablası gibi. Kendi geleceğini çizecek ve başarılı olacaktı. Bu kasabanın onu yok etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığına dair ona söz vermişti.

Dağlarda öğretmenlik yapacak, evlenecek ve bebek büyütecekti. Onun hayali buydu. Ve hayali ayaklarının altında parçalanıyordu. Dünyasının ekseninin kaydığını hissetti, utanç ve öfkenin, kafasının onunla birlikte patlayıp patlamayacağını merak edene kadar içinde biriktiğini hissetti.

Nadine burnunu çekti. "Gitmek için bir haftanız var ve resimleri internete koyma yoluna gitmeyeceğiz."

Shane Mayes'ten sırf şerifin oğlu olduğu ve şerif ona ya da kardeşine boyun eğmeyi reddettiği için bu kadar nefret eden kısık suratlı kaltağa baktı. Şerif Zeke Mayes'in hiçbir erkeğe ya da kadına boyun eğmediği söyleniyordu.

"Onları nereye koyduğunuz gerçekten umurumda değil." Tekrar Nadine'e döndü. Bunun ona bir yararı olmayacaktı, Nadine nasıl olsa istediğini yapacaktı. "Somerset'ten ayrılmayacağım."

"Sevgili Bayan Walker, buradaki işiniz-" diye başladı müdür.

"Belli ki sona erdi." Caitlyn fotoğrafları alıp çantasına koyarken sıkıca gülümsedi. "Bu akşam masamı temizleyeceğim Bay Thompson."

Dayle Mackay, "Kasabayı terk edeceksin," dedi, sesi buz gibiydi.

Adam tam bir engerekti. Kasabanın kötü çocuğu olan oğlunun altın gibi bir kalbi vardı. Ama bu adam siyahtı, şeytandı. Gözlerinde, yüzündeydi. Neredeyse omurgasından aşağı bir ürperti göndermek için yeterliydi. Ama , omurgası dikleşti ve saf Walker kibri ve inatçı gururu devreye girdi. Babası bir keresinde gururunun onu öldüreceği konusunda onu uyarmıştı.

"Cehenneme git, Mackay." Zar zor konuşabiliyordu. Öfke içini parçalıyor, onu yırtıyordu.

"Seninle işimiz bittiğinde itibarın sıfırdan da az olacak, Caitlyn." Nadine'in sıkı dudaklı, üstün gülümsemesi bir engerek yılanının dudak kıvrımına benziyordu. Beklenti içindeydi. Saldırmaya hazırdı. "Burada kalmak istemezsin."

"Hayır, kalmamı istemiyorsun çünkü bir kişi senin kötülüğüne karşı çıkarsa diğerlerinin de çıkacağından korkuyorsun," dedi sakince. "Karşı çıkmaktan daha fazlasını yapıyorum, Nadine. Seni uyarıyorum, bana zarar veremezsin."

Nadine'in gülümsemesi soğuktu. "Okul sistemindeki görevinize son verildi Bayan Walker ve bu ilçedeki konumunuz tarih olacak." Ses tonu Rogue'a vermek istediği zararı verdiğini hissettiriyordu.

Caitlyn kendini gülmeye zorladı. Babası ona nasıl güçlü olunacağını, annesi de nasıl bir hanımefendi olunacağını öğretmişti. Ama büyükannesi, ah, büyükannesi ona nasıl sürtük olunacağını öğretmiş ve Caitlyn'in her dersten zevk almasını sağlamıştı.

Bess Evansworth doğanın bir gücü ve kendi başına bir kanundu. Ve Caitlyn onun favorisiydi. Caitlyn'in öğle yemeklerine ve çaylarına kendisiyle ve ahbablarıyla birlikte gelmesine her zaman izin vermişti. Ve Caitlyn öğrenmişti.

"Onları internete koy." Caitlyn'in gülümsemesi tamamen dişliydi. "Sana meydan okuyorum. Daha da iyisi, büyükannemle büyükbabama bir set postala. Adreslerini bulmak kolay. Evansworth. Taite ve Bessamine Evansworth, Boston. Büyükannemin bundan hoşlanacağına eminim. Gerçi babam Somerset'e dönebilir." Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Şansını deneyebilirsin."

Masasından aldığı birkaç parça eşyayı çantasına tıktırdı. Fazla eşyası yoktu. Yerleşmesi için ona gerçekten zaman vermemişlerdi. Okul yönetimiyle mücadele edebilirdi ama bunu gerçekten kim isterdi ki? Buraya hayallerle gelmişti ve geçen aylar boyunca bu hayallerin bu dağlarda ne kadar etkisiz olduğunu öğrenmişti.

Somerset güzeldi, ilham vericiydi ve saldırmak için bekleyen karanlık, zehirli küçük yaratıklarla doluydu. Buraya yerleştiği ilk birkaç ay boyunca bunu hissetmişti. Bu ikisiyle tanıştığı anda bunu anlamıştı ve şimdi de bunun hızlı ve keskin intikamını hissediyordu.

Resimler çantasındaydı ama bunun çok az şey ifade ettiğini biliyordu. Sadece kendi kopyası vardı. Lanet olsun onlara.

"Burada kalmak hiçbir işe yaramayacak," diye homurdandı Dayle Mackay. "İstenmiyorsun, seni küçük sürtük, cahil baban ya da Walker klanından herhangi biri ne kadar isteniyorsa sen de o kadar istenmiyorsun. Hepiniz beyaz pislik fahişeler ve uyuşturucu bağımlısı piçlerden başka bir şey değilsiniz."

Bir gün bunun bedelini ödeyecekti. İkisi de bunun bedelini ödeyecek.

"Yanıldığını kanıtlamak benden uzak olsun," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Resimlerle ne halt etmek istiyorsan onu yap. Ama"-yanındaki büyük boy çantayı alırken durakladı-"beni izliyor ol. Hiç beklemediğin bir anda." İkisinin arasına baktı. "Hiç beklemediğin bir anda orada olacağım. Ve ikinizden birini kırmak için kullanılan uydurma fotoğraflar olmayacak. Gerçek olacak."

Okuldan ayrıldı ve hayallerini arkasında bıraktı. Ailesini aramayı reddetti. Bu onun hayatıydı ve gelişmesine izin verdiği karmaşanın içine onları da sürüklemeye düşüncesi içini burktu.

Bu onun hatasıydı. Babasının onu uyardığı gibi yapmalı ve onlardan saklanmak yerine, kasabada hala sahibi olduğu barı işleten arkadaşlarının oraya gittiğinde kim olduğunu bilmelerine izin vermeliydi. O zaman böyle bir şey olmazdı, çünkü ona göz kulak olurlardı.

Sorun şu ki, kimsenin ona göz kulak olmasını istememişti. Kendi başının çaresine bakabileceğinden çok emindi. O bir yetişkindi. Kendini savunabilecek durumdaydı. Gençliğin verdiği kibirle, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona dokunamayacağına kendini inandırmıştı.

O bara yirmi bir yaşına yeni basmış her genç kadın gibi kendinden emin ve kibirli bir şekilde girmiş, heyecanı ve eğlenceyi büyük bir beklentiyle izlemiş ve ihanete uğramasına ve neredeyse kullanılmasına izin vermişti. Bu hatayı yapmıştı. Kendisinden başka kimsenin hatası değildi. Bununla yaşayacaktı.

Yine de Pulaski İlçesinden ayrılmak üzere değildi. Arabayla eve dönerken dağlara baktı, akşam gökyüzünde alçalmaya başlayan güneşin ısıltı ısıltı parlamasını izledi ve buradan ayrılamayacağını biliyordu.

Şehirde büyümüşü ama bu dağlar onun bir parçasıydı. Oraya girdiği andan itibaren eve döndüğünü ve asla başka bir yerde olmak istemediğini biliyordu.

Ama şimdi, bir ayarlama yapılması gerektiğini biliyordu.

Gözleri kısıldı, çenesi sıkıldı. Lanet olası Nadine Grace ve Dayle Mackay. Şehirden kovulmayacaktı. Bu şekilde yenilmeyecekti. Bu raundu kazanmışlardı ve o resimler muhtemelen birkaç saat içinde internete düşecekti. Ama bu onu yendikleri anlamına gelmiyordu.

Sert ve derin bir nefes alırken elleri direksiyon simidinde kenetlendi. Babası ona her zaman küçük Rogue'um derdi. Kendi deyimiyle 'iyi kız' kıyafetlerini giydiğinde sevgiyle gülümser ve gözleri sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi parlardı.

"Rüzgar kadar vahşisin," derdi ona ve o da bunu hep inkar ederdi.

Ama şimdi, 'iyi kız' yüzeyinin altında yanan o parçasını hissedebiliyordu. Öğretmenlik hayalleri onu hep geride tutmuştu. Bir öğretmen ihtiyatlı olmalıydı. Dikkatli olmalıydı. Ama Caitlyn Rogue Walker artık bir öğretmen değildi. Artık tedbirli olmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Sahip olmadığı bir işi korumak için endişelenmesine gerek yoktu.

Arabanın sinyalini yaktı ve kasabanın dışındaki küçük bara giden yola saptı. Her şey orada başlamıştı ve babası ne olduğunu bilseydi orayı yerle bir ederdi. Ne yazık ki o lanet olası barda olmayı seviyordu.

Köşede oturmuş, etrafı seyretmiş, atmosferi yutmuş ve orada bulunduğu süre boyunca "iyi bir kız "dan daha fazlası olmayı arzulamıştı.

Üst katta bir apartman vardı. Yönetici Jonesy, orada çalışan fedailer gibi babasının iyi bir arkadaşıydı. Tek yapması gereken içeri girip kim olduğunu açıklamak ve mülkiyeti devralmaktı.

Babası bir şekilde burada hayallerinin ters gideceğini ona söylediğinden daha fazla mı hissetmişti? Çünkü ona bar işletmeyi teklif etmişti. Ona, eğitim sistemini dolduran politik oyunları oynamaktan yorulduğunda her zaman bar işletebileceğini söylemişti. Ve gözleri bilgiyle doluydu, sanki kızının içindeki vahşiliğin eninde sonunda özgür kalacağını biliyordu.

Yeterince dikkatli davranmadığı bir gece orada olanlar yüzünden itibarı yerle bir olmuştu. Şimdi, bu itibarı yeniden inşa etme zamanıydı.

Rogue gençti ama pragmatikti. Artık acı çekiyordu ve bu acının Nadine Grace ve Dayle Mackay yaptıklarının bedelini ödeyene kadar dinmeyeceğini biliyordu. Ama bunun kendisini yok etmesine izin vermeyecekti. Onlara kendisini yok etme zevkini tattırmayacaktı.

Beklenti ve öfke içinde gülümsedi. Nadine Grace ve Dayle Mackay'ın ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Caitlyn Walker'ı yok etmişlerdi ama hiçbir şey ve hiç kimse onun olmayı planladığı Rogue'u yok edemezdi.

BİR HAFTA SONRA

Şerif Ezekiel Mayes şu anki sevgilisinin yatağından kalktı ve yatak odasından duşa doğru ilerledi. Şu anda görüşmekte olduğu dul kadın, o duş alıp giyinirken onun kaçıışından habersiz bir şekilde uyumaya devam ediyordu.

Onunla geçireceği son gece olacağını biliyordu. Zeke ilişkilerinde gizlilik konusunda ısrarcıydı. Herkesin önünde çıkmazdı. Hiçbir kadını sahiplenmezdi. Hayatında, kalbinde ya da sırlarında böyle bir kadına yer yoktu. Ve kadın sürekli daha fazlası için bastırıyordu. Eğer bu ilişkiyi şimdi bitirmezse, yüzleşmek istemediği bir karmaşaya dönüşeceğini biliyordu.

Bağlanmak istemiyordu. Herhangi bir kadını kendisininmiş gibi sahiplenmenin getireceği karmaşayı istemiyordu. Kendisine ait bir kadının karşılaşabileceğini bildiği tehlikeyi istemiyordu. İnce bir çizgide yürüyordu ve bunu biliyordu. Zayıf noktası haline gelebilecek bir sevgili edinerek dengesini daha da tehlikeli hale getiremezdi. Calvin Walker'ın kızı, Walker'larla olan ilişkisi ve diğerlerinin onlara duyduğu nefret nedeniyle kesinlikle bir zayıflıktı. Kendisi için belirlediği iş şu anda kırılğan bir denge gerektiriyordu. Bu dengeyi korumak

Ŗu anda masum küçük bir ğretmen için içini kemiren ihtiyaçlara boyun eğmesi imkânsız olurdu.

O banyodan çıkarken Mina yuvarlandı ve uykulu gözlerle ona baktı. Dolgun, Ŗehvetli dudaklarını bzerken uykulu koyu renk gözleri onun üzerinde gezindi.

"Daha Ŗafak bile skmedi," diye mırıldandı, belli ki onun gidiŖinden pek memnun olmamıŖtı.

Bunu beklemesi gerekirdi. Her zaman Ŗafaktan önce giderdi.

"Ofise erken gitmem gerekiyor," dedi ona. Öyle de yaptı ama bekleyebilirdi.

Mina Harlow cömert ve sıcak bir aŖıktı ama bir iliŖki istiyordu ve Zeke hayatını bu kadar karmaŖık hale getirmeye hazır değildi. Zaten kendini yeterince saklıyordu, bir de düzenli olarak saklamakla ilgilenmiyordu.

"Her neyse." Battaniyenin altında gerindi, sonra da bir eğlence parıltısıyla ona baktı. "Ah, sana söylemeyi unuttum. Sana gözlerinde yıldızlarla bakan Ŗu kk okul ğretmeni, Bayan Walker. Okul yönetimi onu geçen hafta kovdu."

Bu dedikoduyu bir daha duymak istemiyordu. Kk ğretmenin incinmiŖ olmasından dolayı Mina'nın ses tonundaki memnuniyeti duymak istemediğinden emindi. Mina sırf Caitlyn ona olan ilgisini saklamadığı için bundan zevk alıyordu.

Bu saçmalıktı. Küstah, küçümseyici ve incitici. Bir zamanlar Mina için daha iyisini dŖnmŖt.

"Dedikodudan hoŖlanmam, Mina," diye hatırlattı ona.

YumuŖak bir kahkaha attı. "Hadi ama Zeke, bütün kasabaya yayıldı ve Ŗimdi de internete dŖt. BaŖka bir çiftle l seks yaparken ekilmiŖ resimleri. İçinde bir Ŗeyler olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?"

Zeke inanmazdı ve hâlâ da inanmıyordu. Fotoğrafları istediğinden daha fazla duymuŖtu. Onlara bakmayı reddetti.

"Bayan Goody Two Shoes eğlenirken yakalandı," dedi Mina yumuŖak bir sesle. "Burada böyle oynayarak paayı kurtarabileceğini dŖndėne inanamıyorum. Daha iyi bilmeliydi."

Yatağın dibine oturup botlarını giyerken Zeke'in dudakları inceldi. Kahretsin, bunu tekrar duymasına gerek yoktu. Yapabilirdi

Bir kadının kendisine çok yaklaşmasına izin verdiği konusunda onu uyaran yakıcı öfkeyi içinde hissetti.

Kendi kendine, Caitlyn Rogue Walker'ın onun için hiçbir şey olmadığını söyledi. Onun da kendisi için bir şey olmasına izin veremezdi. Fotoğraflar ne gösterirse göstere, o çok masumdu. Çok genç olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Kameramanın birkaç tane daha çekmemiş olması çok kötü." Mina esnedi sonra. "Bayan Walker tamamen soyunmamıştı bile, ama kesinlikle iyi vakit geçirmeye hazırlanıyordu."

Çenesi çatırdadı. Masum Bayan Walker yanlış insanları kızdırmıştı ve Zeke bundan kendini sorumlu hissediyordu. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Kendisi yüzünden hiçbir zaman hedef alınmamasını sağlamak amacıyla ondan uzak durmuştu ama onun yerine oğlu yüzünden hedef haline gelmişti.

Kasabanın en kötü iki sakininin dikkatini çekmişti. Yapabildikleri herkesi yok etmekten zevk alan bir erkek ve kız kardeş. Okulda oğlunu savunarak onların dikkatini çekmişti.

Kendini sorumlu hissediyordu. Bu onun oğluydu ve ona tuzak kurulduğunu bilmesine rağmen, ona zarar verenleri cezalandırmanın ya da dokunmaya hakkı olmayan bir kadına karşı artan ilgisini azaltmanın bir yolunu bulamamıştı.

Öfkenin kıvrım kıvrım düğümlendiğini hissedebiliyordu, öğretmen söz konusu olduğunda bölgesel sahiplenmenin bir ipucu ve hemen bastırdı. Bayan Walker çok gençti, çok masumdu. Ne sadece sekse dayalı bir ilişkiyi kabul edebilecek bir kadındı, ne de Zeke'in diğer kadınlara yaptığı gibi cinselliğinin karanlık çekirdeğini saklayabileceği bir kadındı. Mina gibi kadınlar. Sadece bedenine dokunan, asla kalbine dokunmayan kadınlar. Bayan Walker'ın içindeki erkeğe dokunma potansiyeli vardı ve Zeke ona bu şans vermeyi reddetti.

Hayatında zaten bir kadını korumayı başaramamıştı, bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

"O Calvin Walker'ın kızı, biliyorsunuz," diye devam etti Mina. "Kahretsin, öldüğünü sanıyordum. Kızıyla ne işi var? Lanet Walker'lar hiçbir zaman bir boka yaramadı, bu yüzden şaşırtıcı olmamalı."

Zeke ayağa kalktı ve ona döndü. "Ben çıkıyorum Mina. Kendine iyi bak."

Bu ilişki bitmişti. Artık nezaketi zar zor idare edebiliyordu. Mina her zaman iyi kalpli bir kadın gibi görünmüştü. Hazır bir gülümsemesi, şefkatli ela gözleri, nazik bir yüzü vardı. Ve mil genişliğinde kötü bir çizgisi. Bunu son birkaç ay içinde öğrenmişti. Konu başka kadınlara, daha genç kadınlara, o anda isteyebileceği şeylere tehdit olarak gördüğü herhangi birine geldiğinde, engerek yılanına dönüşüyordu.

"Ve geri gelmeyeceksin." İfadesi artık eğlencesini kaybetmişti.

"İlginin azaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun, Zeke?" "Bir anlaşmamız vardı, Mina." Bundan daha önce de emin olmuştu. ilişki başladı.

Yatakta doğrulup oturdu, utanmadan çıplaktı, kısa kahverengi saçları yüzünün etrafında çekici bir şekilde dağılmıştı.

"O kızla tanıştığından beri dikkatin bir boka yaramıyor," diye suçladı onu küçümseyerek. "Hareketleri ama beni becerirken onu düşündüğünden şüphem yok."

Kaşları kalktı. "Kıskançlık sana yakışmıyor Mina, aramızdaki ilişkinin bir parçası da değil. Bu durumda, yanılıyorsun. Benimle Bayan Walker arasında hiçbir şey yok."

Ve asla da olamazdı. O çok gençti, çok hassas. Zeke masumiyetleri gözlerini gökteki yıldızlar gibi aydınlatan kadınlarla uğraşmazdı. Caitlyn Walker sonsuza dek yaşayacak türdendi ve Zeke'in ona verecek bir şeyi yoktu. Sonsuzluk gerçeği gerektiriyordu. Kendinden bir parçanın ortaya çıkmasını gerektiriyordu ve Zeke gerçeğin her zaman kabul edilebilir olmadığını genç yaşta öğrenmişti.

"İkinizin arasında hiçbir şey yok, çünkü sen kendinden bir gram bile vermemeye kararlı, ağzı kapalı bir piçsin," diye tersledi. "Sorun ne Zeke, evlendiğin o örnek insanın hatırasına kimse yetişemiyor mu? Yoksa Los Angeles'ta eşcinsel erkeklerle parti yaparak çok mu vakit geçirdin?"

Zeke sessizce ona baktı. Dağlardaki önyargılar hâlâ canlı ve geliyordu, bunu eve gelmeden önce de biliyordu.

"Güle güle, Mina."

Döndü ve odadan çıktı. Onunla bir tartışmanın içine çekilmesine izin verirse lanetlenirdi, özellikle de gelecekte herhangi bir zamanda ona karşı kullanabileceği bir tartışmanın.

Zeke'in hâlâ Los Angeles'ta yaşayan pek çok arkadaşı vardı ve evet, bunlardan birkaçı eşcinseldi. O ve eski karısı Elaina, burada gelişen önyargı duygusunu hissetmemişlerdi. Bir erkeğin ya da kadının cinsel tercihinin ne olduğu umurunda değildi. O zaman da umursamamıştı, şimdi de umursamıyor.

Mina'nın kasabanın dışındaki küçük evinden ayrılırken, kendine buraya arkadaş edinmek ya da başka bir eş bulmak için değil, bir iş yapmak için geldiğini hatırlattı. Bu dağlarda doğmuş ve büyümüştü. Her uçurumu ve çukuru, her esintiyi ve rüzgârın iç çekişini biliyordu. Ve ayrılmak zorunda kaldığında burayı çok özlemişti. O zamanlar başka seçeneği yoktu. Ya annesiyle birlikte gidecekti ya da ruhunun daha da yok olmasıyla yüzleşecekti.

On dört yaşındayken hayatı sonsuza dek değişmişti. Zamanın bir anı onu lanetlemiş ve ailesinin boşanmasına neden olmuştu. Annesiyle birlikte Los Angeles'a taşınması ve evlendiği kadın Elaina'yla tanışması her şeyi daha da değiştirmişti. On yedi yaşında kendisi de bir baba olmuştu ve yıllar geçtikçe geçmişinden kaçamayacağını zor yoldan öğrenmişti. Geçmiş onu bulmuş ve karısı bu yüzden ölmüştü.

Bu yüzden Kentucky'ye geri dönmüştü. Çünkü kaçmaktan, unutulamayan şeyleri unutmak için savaştan yorulmuştu.

Kamyonetini çalıştırıp Mina'nın arka sokağından çıkarken bu dağları çok sevdiğini düşündü. Güneş, tepeleri dolduran çam, meşe ve karaağaç tepelerinin üzerinde yükseliyordu. Havada yakındaki gölden süzülen bir sis vardı ve yaz kokusu duyularını dolduruyordu.

Rogueun görüntüsü - onu Caitlyn olarak göremiyordu - ne kadar geri itmeye çalışsa da kafasını dolduruyordu. Otuz iki yaşındaydı, yirmi bir yaşındaki kızın yanında yetişkin bir adamdı. O kadar ufak tefekti ki bir erkeğin kendi gücünü sorgulamasına neden oluyordu ve o kadar masumdu ki bir erkeğin düşünebileceği tek şey ona nasıl günah işleneceğini öğreten kişi olmaktı.

Ona başka birinin öğretmesi gerekecek, diye düşündü, eğer henüz biri öğretmediyse. O kara mayınından da bir o kadar uzak duruyordu.

mümkün olduğunca. Onu baştan çıkaracak tek kadının o olacağını düşündü. Ona dokunmaya cesaret ederse, onu almayı aklından bile geçirirse, ona asla sadece bir parçasını veremeyecekti. Ve bu yüzden de ona asla sahip olamayacaktı. Verecek yeterince şeyi kalmamıştı. Bazen kendini hiç tam olarak bulamamış gibi hissediyordu ve geçmişindeki şeytanlar yok olana kadar da asla bulamayacaktı.

Bu sonu güvence altına almak kolay olmayacaktı, bunu en başından beri biliyordu. Aldatmacanın sularında gezinmenin bedeli çok ağır olabilirdi. Küçük oğlunu bundan korumak yeterince zordu, bir de bir kadını korumakla uğraşamazdı.

Bu düşmanları yok etmek, işi tek başına yapmak anlamına geliyordu. Ve menekşe gözlü küçük bir öğretmene kadar, bedelini ödemeyi umursamamıştı.

BİTTİ BAYAN

Lora Leigh'in

NEW YORK TIMES BESTSELLER

C TE'S E

Anya Kobrin altı yıl boyunca babasının gölünde tutulan bir grup nazlı kadını kurtarmak için Çakal Hayalet olarak bilinen genetiği değiştirilmiş asi Del-Rey Delgado ile birlikte çalıştı. Anya olgunlaşıp bir kadın olduğunda Del-Rey ile yakınlaştılar... ama sonra Del-Rey sözünü tutmadı ve babasını vurdu. Şimdi, babasına ihanet eden adama duyduğu kontrol edilemez arzuyla başa çıkmak zorundadır.

onu.

penguin.com

Kaçırmayın

Tanner's Scheme

Kedigiller serisinin bir parçası
New York Timea ve *USDA* 7'odn3' çok
satan yazarı tarafından

Lora Leigh

Feline Dreeda'nın ana baae'si saldırıya uğradıktan sonra Tanner intikam almak ister. Bu yüzden bir zamanlar Genetik Konseyi'nin yüksek rütbeli bir üyesinin kızı olan Scheme Tallant'ı kaçırrır. Ancak Tanner, Scheme'in babasının hışmına uğradığını öğrendiğinde, intikam duygusu, eşi olarak sahiplenmeyi umduğu kadının hayatını kurtarmak için ikinci plana düşer.

ŞİMDİ CILTSIZ OLARAK MEVCUT

New Yor1 *Times*'da dördüncü
besl:selling Nauti Serisi'nden

LORA LEIGH

Nouti Niyetleri

Efendim, Janey Mackay'i bikinisiyle dalış yaparken gören Binbaşı Alex Jansen, ateşi söndürmek zorunda kaldı. Onu öldürmek bile MacLay'in adamlarının eline düşmek demektir. Şimdiye kadar, hayalindeki ve hayranı olduğu kız onu bir sevgi boşluğu içinde bırakmış, Çinlilerin temsil ettiği tehlikeden çekinmiştir. Alex, ateşli okşamalarıyla onu baştan çıkarmaya koyulur.

But when someone starts leaving spine-chilling Alex tamamen güvende olana kadar dinlenmeyecek. Ve tamamen onun bedeni ve ruhu.

penguin.com

Neu: İş Umee rind Cflia Zbdoy bcsWlling authnr
Lora Leigh sizi genetiği değiştirilmiş Dreed'lerin ve
yaratan insanların bir arada olduğu ilgi
çekici bir dünyaya davet ediyor.

Megan'ın Marb

Lora Leigh tarafından

Başkalarının duygularını hissetme gibi
olağanüstü bir güçle lanetlenmiş olan
Megan l'ields, kendini dünyanın ücra bir
köşesinde
Fdexico'da, küçük bir kasabada şerif yardımcısı
olarak çalışmaktadır. Çölün sıcaklığında teselli
bulmaktadır. Ama Breeds ölmeye başlayınca
kibritinde. Megan fark etti ki
sonsuz dek gömülü kalamaz.
Birisi kan peşinde, onun kanını.

"BAŞBAKAN BİR STFF AMY İÇİN YEMEK YEDİĞİNDE
ROMANTİZM, BEN RT"-AD LORA DFIGH."
-Angela Knight

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

